

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1998-1999

9 oktober 1998

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)

	Blz.
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	9
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	43
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	68
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	76
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	136
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	151
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	171
Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid	199
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	202
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	217
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	242
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	245

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)

Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	250
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	253
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	258
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	260

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil

REGISTER	262
----------------	-----

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

**Vraag nr. 152
van 27 april 1998
van de heer HERMAN SUYKERBUYK**

Litouwen – Samenwerkingsprojecten

De Beleidsbrief Vlaams Buitenlands Beleid –
Beleidsprioriteiten 1998 spreekt over de samen-
werking tussen Vlaamse en Litouwse havens (*Stuk
808 (1997-1998) – Nr. 1, blz. 6-7 – red.*).

1. Over welke havens gaat het, zowel voor Vlaanderen als Litouwen? Gaat het hier om bilaterale contacten, waarbij de Vlaamse regering coördineert, of betreft het een heel andere werkwijze?
2. Welke concrete samenwerkingsprojecten zijn afgesproken en wat is de stand van zaken van deze projecten?
3. Is Vlaanderen betrokken bij de plannen om Kaunas, de oude hoofdstad van Litouwen, door het uitvoeren van grootse kanaliseringwerken een havenfunctie te geven?

Aanvullend antwoord

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger het Werkprogramma 1997-1999 ter uitvoering van het samenwerkingsverdrag tussen de Vlaamse regering en de regering van de republiek Litouwen.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 188
van 16 juni 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Dienst Investeren in Vlaanderen – Sponsoractiviteiten

De Dienst Investeren in Vlaanderen wordt gemachtigd op te treden als sponsor voor de meeting Euro Bio 1998.

De bedoeling is Vlaanderen bekend te maken als potentiële investeringsplaats.

1. Er is een bedrag van 7 miljoen frank beschikbaar.

Op welke wijze wordt dit bedrag besteed?

Is er terzake in een financieel plan voorzien om de verdeling en besteding te verantwoorden?

2. Welke criteria werden gehanteerd om de Dienst Investeren in Vlaanderen te machtigen op te treden als exclusieve premium sponsor?
3. Voor welke andere projecten werd de Dienst Investeren in Vlaanderen in het verleden gemachtigd ook als exclusieve premium sponsor op te treden?

Antwoord

1. Biotechnologie is een belangrijke sector die internationaal aan een sterke opmars bezig is. In de voorbije vijf jaar is het aantal biotechnologiebedrijven in Europa verdrievoudigd. Net zoals dit in de Verenigde Staten het geval is, vestigen bedrijven zich in "clusters". Vlaanderen levert bijzondere inspanningen om een aantrekkelijke omgeving te creëren waar biotechnologiebedrijven kunnen aarden. Biotechnologie is immers een toekomstgerichte sector.

Eind 1996 hebben de Europese biotechnologiebedrijven zich verenigd in de beroepsfederatie "EuropaBio". Vlaanderen heeft via het Vlaams Instituut voor Biotechnologie (VIB) en de Dienst Investeren in Vlaanderen (DIV) met deze organisatie goede contacten weten op te bouwen.

De DIV zal optreden als sponsor van het jaarlijkse congres dat door EuropaBio wordt georganiseerd. Het organiserend comité van EuropaBio heeft hiervoor een financieel plan opge-

steld. De kosten voor de organisatie voor deze conferentie worden geschat op ongeveer 25 miljoen. De kosten zullen worden gedekt met enerzijds sponsoring en anderzijds het inschrijvingsgeld van de deelnemers. De niveaus van sponsoring werden bepaald door het organiserend comité van EuropaBio en werden vastgelegd op 7 miljoen voor de hoofdsponsor (DIV), 1 miljoen voor strategische sponsors (diverse sponsors uit de industrie of uit andere regio's) en kleine sponsors (300.000 frank). In ruil voor dit sponsorschap geniet DIV de volgende exclusieve voordelen die moeten bijdragen tot de uitstraling en de promotie van Vlaanderen als investeringsplaats voor biotechondernemingen :

- Vlaanderen is de exclusieve gastregio voor het congres (vermeld op alle informatiedragers) ;
- DIV is de "major sponsor" (vermeld op alle informatiedragers) ;
- de minister-president van de Vlaamse regering opent het congres ;
- vertegenwoordiging van de Vlaamse regering geeft speech tijdens het officiële banket ;
- reservatie van de volledige achterpagina voor advertentie over Vlaanderen in alle aankondigingen ;
- reservatie van een volledige binnenpagina voor advertentie over Vlaanderen in alle aankondigingen ;
- ontwerp van de conferentietas ;
- grote promotiestand Vlaanderen aan ingang ;
- dubbele tentoonstellingsruimte in de exhibitiehal ;
- VIB vertegenwoordigt Vlaanderen in het organiserend comité van EuropaBio'98 ;
- VIB is verantwoordelijk voor het programma van de sessies "wetenschappelijke ontwikkelingen" en "regionale ontwikkelingen".

2. Zoals uitgewerkt in het strategisch plan 1996-2002, is biotechnologie één van de vijf geselecteerde strategische doelsegmenten waar de DIV zich pro-actief op richt. Als zodanig past het sponsorship volledig in de marketing van de

DIV. Door dit sponsorship verwerft de DIV een aantal exclusieve rechten tijdens het congres in Brussel waardoor Vlaanderen heel duidelijk op de kaart kan worden gebracht voor een zeer gericht doelpubliek, met name de biotechbedrijven uit Europa, Amerika en Japan. Dit sponsorship werd bepaald in volledige samenspraak met het Vlaams Instituut voor Biotechnologie (VIB) en past in het wetenschapsbeleid van de Vlaamse regering.

3. In het verleden heeft de Dienst Investeren in Vlaanderen nog geen dergelijke vorm van sponsorship verleend.

**Vraag nr. 189
van 16 juni 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Randkrant – Verspreiding door De Post

Naar verluidt zouden in sommige postkantoren honderden nummers van de Randkrant blijven liggen. Het zou gaan om nummers die niet werden gebust omdat de betrokken inwoners door middel van een zelfklever op hun brievenbus te kennen geven geen reclaimedrukwerk te willen ontvangen.

Is de VZW Informatie Vlaamse Rand zich daarvan bewust ?

Worden de overtollige exemplaren door De Post terugbezorgd ?

Werd met De Post terzake al onderhandeld, in het licht van het feit dat de Randkrant geen commerciële publiciteit bevat ?

Antwoord

De VZW Informatie Vlaamse Rand is reeds van in het begin met De Post overeengekomen dat er, bij de bedeling van de Randkrant, geen rekening mag worden gehouden met stickers tegen ongeadresseerde reclame, daar de Randkrant helemaal geen commerciële publiciteit bevat. In het contract met De Post is verder bedongen dat wijzigingen in het aantal te bedelen exemplaren tijdig worden doorgegeven en dat eventuele overschotten worden teruggezonden naar de drukkerij.

Het is evenwel normaal dat na elke bedeling van de Randkrant een aantal onbedeelde exemplaren overblijven. Het aantal te bedelen exemplaren wordt weliswaar zo exact mogelijk bepaald en aan

de betrokken uitreikingskantoren bezorgd, doch altijd met een zekere marge die heel redelijk is en zeker geen honderden exemplaren bedraagt.

Tot op heden is er slechts één ernstig incident bekend bij de bedeling van de Randkrant. Na een terechte klacht van de VZW Informatie Vlaamse Rand heeft De Post terzake gepaste maatregelen genomen.

De bedeling van de Randkrant wordt telkens nauwlettend in het oog gehouden, daar ze bijdraagt tot het imago en de uitstraling van het magazine.

**Vraag nr. 194
van 26 juni 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

VITO – Audit

Op 31 maart jongstleden heeft de Vlaamse regering beslist de werking van de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek te laten doorlichten door een externe consultant.

1. Hoeveel antwoorden zijn er binnengekomen op de beperkte offerteaanvraag ?

Aan wie is de opdracht toevertrouwd en op basis van welke criteria en voorwaarden ?

2. Wat is de financiële kostprijs van deze doorlichting ?
3. Welke concrete opdrachten werden aan de externe consultant gegeven ?
4. Wanneer dient het eindresultaat klaar te zijn ?

Antwoord

Op 31 maart 1998 gaf de Vlaamse regering aan de administratie Wetenschap en Innovatie de opdracht om de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) door te lichten. Deze doorlichting vormt de basis van de voorbereiding van een nieuwe beheersovereenkomst tussen de Vlaamse regering en de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek. De huidige beheersovereenkomst bestrijkt de periode 1994 -1998.

De administratie Wetenschap en Innovatie coördineert de evaluatie. Ze wordt bijgestaan door een externe consultant, die een aantal welomlijnde taken uitvoert. De Vlaamse regering besliste dat

hiervoor de procedure van beperkte offerte voor aanneming van diensten diende te worden gevolgd. Op 17 april 1998 werd de oproep tot kandidaatstelling gepubliceerd in het Bulletin der Aanbestedingen.

1. Drie firma's stelden zich kandidaat. Alle kandidaten voldeden aan de selectiecriteria en werden op 14 mei 1998 per aangetekend schrijven uitgenodigd om een offerte in te dienen.

De opening van de offertes gebeurde op 2 juni 1998. In het totaal werden twee dossiers ingediend. Bij de vergelijking van de twee ingediende dossiers werden volgende criteria gebruikt :

- het werkplan,
- de deskundigheid en de beschikbaarheid,
- de prijs.

Tevens werd vermeld dat offertes waarvan de prijs in sterke mate afweek van de geraamde kostprijs, zijnde 6,75 miljoen frank (excl. BTW), konden worden uitgesloten.

Op basis van deze vergelijking werd de opdracht toegewezen aan Arthur D. Little International Inc, Woluwelaan 2 1150 Brussel.

2. De kostprijs van deze opdracht bedraagt 8.857.200 frank (inclusief BTW).
3. De concrete opdrachten werden als één geheel gegund. Bij het uitvoeren van de opdrachten dient het tijdsperspectief te worden verdisconteerd en moet aandacht worden geschonken aan de historiek die de instelling heeft doorgevoerd, onder meer de evolutie van "afdeling" van het Studiecentrum voor Kernenergie naar autonome instelling.

Omgevingsanalyse

Deze analyse dient betrekking te hebben op de klanten, de positie van de VITO in het Vlaams R&D landschap (Research & Development) en de samenwerkingsverbanden van de VITO. Naast een beschrijvend en analytisch gedeelte moeten tevens aanbevelingen worden geformuleerd om eventueel zwakke punten weg te werken en om sterke punten te verstevigen.

De processen

De VITO dient vergeleken te worden met een aantal buitenlandse instellingen die actief zijn op het vlak van het technologisch onderzoek

met betrekking tot de processen. Daarnaast moet worden geduid in welke mate deze processen, zoals verwerklijkt in de VITO, een invloed hebben op de kwaliteit van het werk, de activiteit en de effecten.

Bepalen van de technologiepositie

De administratie Wetenschap en Innovatie zal instaan voor de organisatie van een expertencommissie voor het onderzoeken van de technologiepositie van de VITO. De consultant dient de administratie Wetenschap en Innovatie hierbij te ondersteunen.

Performantie-indicatoren

De huidige beheersovereenkomst bevat acht performantie-indicatoren, die door de administratie Wetenschap en Innovatie zullen worden gemeten. Van de consultant wordt verwacht deze indicatoren kritisch te evalueren op hun geldigheid, betrouwbaarheid en relevantie en eventueel voorstellen te formuleren voor meer relevante, geldige en betrouwbare indicatoren en/of systemen van performantiemeting en -monitoring.

4. Het werk is thans in uitvoering en het moet worden afgerond in het najaar.

Vraag nr. 195 van 26 juni 1998 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Buitenlandse investeringen – Overeenkomst met VZW IMEC

In het kader van de beslissing van de Vlaamse regering om één groot en één klein bedrijf voor de productie van geïntegreerde circuits (chips) naar Vlaanderen te halen, heeft de Vlaamse regering een overeenkomst afgesloten met de VZW IMEC (Interuniversitair Micro-elektronicacentrum).

1. Wat zijn de concrete doelstellingen van de afgesloten overeenkomst tussen de Vlaamse regering en de VZW IMEC ? Welke concrete afspraken werden gemaakt om de doelstellingen te realiseren ?
2. Belangrijk bij de opzet van dit initiatief is het tewerkstellingseffect. Welke doelstellingen worden terzake vooropgesteld ? Wat is de verantwoordelijkheid van de VZW IMEC terzake ?

3. Heeft de Vlaamse regering in het kader van bovenvermelde beslissing reeds andere initiatieven genomen ? Zo ja, welke ?
4. Wat zijn de doorslaggevende redenen om aan de VZW IMEC deze opdracht toe te vertrouwen ? Waren er nog andere kandidaten ? Zo ja, welke en op basis van welke criteria is de beslissing genomen ?

Antwoord

1. Om het project inzake het aantrekken van twee IC-fabs (integrated circuits) zo groot mogelijke kans op slagen te geven, werd in overleg tussen IMEC en de dienst met afzonderlijk beheer (DAB) Investeren in Vlaanderen (DIV) en met akkoord van de minister-president en van de Vlaamse minister van Economie beslist om dr. ir. Roger De Keersmaecker, adjunct-directeur bij het IMEC, aan te trekken als manager voor het project.

Roger De Keersmaecker werd volgens het akkoord tussen IMEC en DIV – goedgekeurd door de Vlaamse regering – gedetacheerd vanuit IMEC naar DIV, waar hij rapporteert aan de directeur. De opdracht van de heer De Keersmaecker ging in op 1 maart 1997 voor een duur van drie jaar.

Binnen de DIV wordt de leiding van het project "IC-fabs" opgenomen door dr. ir. R. De Keersmaecker. Bij de uitvoering van dit project maakt hij gebruik van de diensten van DIV en doet hij een beroep op de DIV business development managers wereldwijd.

Op deze wijze worden zowel de expertise als het contactnetwerk van DIV en van IMEC complementair en met maximale efficiëntie gebruikt, terwijl DIV het enige aanspreekpunt is.

De concrete uitvoering van het project "IC-fabs" heeft tot doel het voeren van een pro-actief aantrekkingsbeleid, gebruikmakend van een combinatie van maatregelen :

- het centraliseren van de actie van handelen en informatieverspreiding ;
- het voorstellen, documenteren en pro-actief "bouwrijp" maken van geschikte sites via de gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen (GOM) ;

- het bijeenbrengen van relevante informatie over een aantal cruciale federale elementen (arbeidswetgeving, fiscaliteit, loonkosten, sociale aspecten, nutsvoorziening ...) ;
 - het bijeenbrengen van relevante informatie inzake het arbeidsaanbod, het vereiste opleidingsniveau en de opleidingsmogelijkheden ;
 - het bijeenbrengen van relevante informatie betreffende de binding tussen een IC-producent en toeleveranciers en klanten, maar ook betreffende lokale troeven zoals aanwezige infrastructuur van gevestigde bedrijven, universiteiten en technologiecentra zoals IMEC ;
 - het uitwerken van een methodiek waardoor de nodige competitieve financiële hefboomen worden verkregen, binnen de grenzen door de EU vastgelegd ;
 - en ten slotte – en zeker niet te verwaarlozen – het identificeren van en het onderhandelen met potentiële investeerders.
2. De beslissing werd ingegeven door het verwachte grote tewerkstellingseffect, de hoogwaardige techniciteit en de internationale kunde-uitstraling van dergelijke IC-fab-investering in Vlaanderen.

Het hoeft weinig betoog dat de lokale gemeenschap aanzienlijk voordeel haalt uit de vestiging van een IC-fab. Een toegenomen tewerkstelling en grotere gezinsinkomens doen immers de koopkracht stijgen, met gunstige sociaal-economische gevolgen.

In een rapport van Dataquest/Gartner ("Fab Marketing Strategy", Dataquest/Gartner rapport 17022651 voor FFIO – feb.1998) wordt de invloed van een IC-fab (voor 200 mm-Si-plakken) op de regionale tewerkstelling onderzocht, gebaseerd op gegevens die in 1996 via interviews in de halfgeleiderindustrie werden verzameld. In tabel 1 wordt een overzicht van de resultaten gegeven.

Kostprijs van de IC-fab (USD)	860 M
Constructieduur	18 maanden
Projectduur (incl. installatie, tot eerste Si geproduceerd)	18-24 maanden
Directe tewerkstelling, D	1.200
Jobs in productie, 65 %	780
Jobs in support, 20 %	240
Jobs in R&D, 15 %	180

Secundaire tewerkstelling, S	2.400
% lokale tewerkstelling in de indirecte jobs	85
Multiplicator-factor (D+S/D)	3

Tabel 1 – Typische karakteristieken van een IC-fab (gegevens uit 1996)

Het niveau van de rechtstreekse of directe tewerkstelling is afhankelijk van de technologische generatie en van de hoeveelheid plakken die worden geproduceerd. Het cijfer van 1.200 dat hier wordt gehanteerd, slaat op de situatie in 1996, voor een 0.5 µm-technologie en voor een typische productie-output van 20.000 plakken per maand. Voor meer moderne fabs zal niet alleen de kostprijs stijgen (op dit ogenblik typisch 1,5 miljard USD), maar zal ook de directe tewerkstelling in productie licht dalen (gezien de trend naar toenemende automatisatie). Anderzijds zullen er meer jobs ontstaan in support (onderhoud, controle). De gegeven cijfers zijn dus richtwaarden.

De verantwoordelijkheid van IMEC terzake beperkt zich tot het uitvoeren van de dienstenovereenkomst DIV-IMEC.

3. Er kan in dit verband worden verwezen naar een reeks acties die vanuit de GOM Limburg worden genomen – in samenwerking met de betrokken administraties – om pro-actief de mogelijke sites voor een IC-fab voor te bereiden. Dit werk loopt in samenwerking met IMEC en onder leiding van de projectleider R. De Keersmaecker.
4. Het Interuniversitair Micro-elektronica Centrum, IMEC, opgericht in 1984, is uitgegroeid tot een expertisecentrum in de micro-elektronica met internationale reputatie, en zijn senior-medewerkers hebben op wetenschappelijk, technisch en managementsvlak een grote ervaring. Het vermelde project betreft een belangrijke investering, waarvoor inzicht vereist is, zowel in de productie van IC's (ontwerp, procestechologie, apparatuur, clean room), als in de marktdeterminanten van IC-productie en de aanverwante elektronicasystemen.

Als gevolg van zijn talrijke internationale onderzoeksprojecten en contracten heeft het IMEC een netwerk van contacten in de IC-wereld opgebouwd dat uniek is in Vlaanderen. Zijn stafleden hebben sinds vele jaren een netwerk van persoonlijke relaties binnen de internationale IC-wereld dat uiterst waardevol is voor het project.

Het IMEC neemt in de IC-wereld een onafhankelijke positie in ten opzichte van commerciële of andere belangengroepen en wordt daarom door alle internationale bedrijven erkend als een objectieve gesprekspartner, wat van belang is om snel een vertrouwensrelatie op te bouwen met potentiële investeerders.

Hoewel het contract werd toegekend aan het IMEC, kan dit niet los gezien worden van personen. De heer dr. ir. Roger De Keersmaecker, die zich bereid had verklaard om het project te leiden, is adjunct-directeur van het IMEC, heeft 25 jaar ervaring in de IC-technologie, doceert een cursus VLSI-procestechnologie aan de KULeuven, heeft internationale ervaring, reputatie en contacten via onderzoek en via het management van grote onderzoeksprojecten, en heeft bovendien een MBA behaald met Bedrijfseconomie als "major".

Om deze redenen werd de opdracht toevertrouwd aan IMEC op basis van artikel 17, § 1°, f van de wet van 23 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten.

Vraag nr. 197
van 29 juni 1998
van de heer LEO CANNAERTS

Vlaamse economische vertegenwoordigers – Evaluatie en vorming

De slagkracht van Export Vlaanderen hangt onder meer in grote mate af van de economische vertegenwoordigers die in de buitenlandse posten actief zijn. In de loop van de maand juni 1998 komen deze medewerkers samen in Brussel.

1. Wat is de algemene doelstelling van deze bijeenkomst ?

Welke agenda wordt er uitgewerkt voor deze bijeenkomst ?

2. Wat is het globale profiel van deze ambtenaren (leeftijd, jaren dienst bij Export Vlaanderen, opleiding, ervaring) ?

Welk is de gemiddelde duur van hun post in een bepaald land ?

3. Hoe en wanneer wordt hun werk geëvalueerd, naast de klassieke evaluatie die voor elke Vlaamse ambtenaar van kracht is ?

Worden er kwantitatieve criteria gehanteerd om de efficiëntie van hun werk te beoordelen ?

4. Welk onderdeel van hun werkingsbudget wordt bestemd voor specifieke vorming ?

Antwoord

1. Op mijn uitnodiging vonden van 2 tot 4 juli de eerste Vlaamse Diplomatieke Dagen plaats. Hierop werden alle Vlaamse vertegenwoordigers in het buitenland uitgenodigd (Toerisme Vlaanderen, VLAM, DIV, Vlaamse gemeenschapsattachés, VVOB'ers en Vlaamse economische vertegenwoordigers). Export Vlaanderen maakte van deze gelegenheid gebruik om, voorafgaand aan de Diplomatieke Dagen, opleiding te geven aan de Vlaamse economische vertegenwoordigers.

Op maandag 29 juni werd een volledige dag uitgetrokken om de Vlaamse economische vertegenwoordigers vertrouwd te maken met de nieuwe werkwijze die Export Vlaanderen het voorbije jaar heeft ontwikkeld. Zo werd het nieuwe functionogram toegelicht, en kwam het procedurehandboek uitgebreid aan bod.

Op dinsdag 30 juni en woensdag 1 juli kregen de Vlaamse economische vertegenwoordigers een volledig overzicht van het huidige Vlaamse exportaanbod. Zo kwamen sprekers van de gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen, de VLAM (Vlaams Promotiecentrum voor Agro- en Visserijmarketing), Belgofurn, Febeltex, Flanders Language Valley, Fechemie, de Kledingfederatie en Fabrimetal hun respectieve sectoren en/of de evolutie daarin voorstellen.

Als onderdeel van deze driedaagse was ook een personeelsbijeenkomst georganiseerd, teneinde de medewerkers uit binnen- en buitenland de kans te geven elkaar (beter) te leren kennen.

2. De economische vertegenwoordigers zijn geen ambtenaren, maar contractueel aangeworven personeelsleden.

Het overgrote aantal van de huidige economische vertegenwoordigers werd, ingevolge de regionalisering van de buitenlandse handel, in etappes overgenomen van het ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking. De nieuwe economische vertegenwoordigers werden gerecruiteerd op basis van een wervingsexamen dat in

1994 op verzoek van de toenmalige Vlaamse Dienst voor Buitenlandse Handel in samenwerking met het VWS (Vast Wervingssecretariaat) werd georganiseerd.

Bij de toenmalige aanwervingen van handelsprospectors, die later de titel "handelsattaché" verkregen en die sedert de regionalisering de titel "economisch vertegenwoordiger" dragen, werd door het ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelings-samenwerking gesteld dat de kandidaten houder moesten zijn van een diploma van hoger middelbaar onderwijs. Voor degenen die door het Vlaams Gewest werden overgenomen, kan niettemin worden gesteld dat circa twee derden onder hen universitair geschoold is en ongeveer 60 % van de overigen houder is van een hoger niet-universitair diploma.

Bij de organisatie van het bovenvermelde wervingsexamen werd een universitair diploma als toelatingsvoorwaarde tot deelname aan het examen vooropgesteld. Aldus werden sedertdien meerdere economische vertegenwoordigers aangeworven.

De economische vertegenwoordigers zijn, gezien hun oorsprong, in alle leeftijdscategorieën onder te brengen. Hun respectieve ervaring vóór het opnemen van hun functie van handels-attaché/economisch vertegenwoordiger is eveneens van diverse aard.

De gemiddelde duur van het verblijf op een welbepaalde standplaats varieert van 3 tot 18 jaar. De courante verblijfsduur op éénzelfde post is echter 6 à 8 jaar.

3. De klassieke evaluatie die voor elke Vlaamse ambtenaar van kracht is, is niet van toepassing op de economische vertegenwoordigers.

De toegepaste evaluatieprocedure is, zoals statutair bepaald, die welke wordt gehanteerd door het ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking.

De evaluatiecriteria zijn :

- niveau van de activiteit ;
- kennis van de dienst ;
- rendement ;
- kwaliteit van de verslaggeving ;
- contacten met zakenlui ;
- relaties met collega's en hiërarchische oversten ;

- marktkennis ;
- geest van initiatief ;
- verantwoordelijkheidszin.

Ingevolge de regionalisering werd op basis van een samenwerkingsakkoord tussen de federale staat en de gewesten een aanvullend evaluatiecriterium toegevoegd, met name een niet-bindend advies omtrent diplomatiek gezag en coördinatie binnen de post.

In feite zijn elementen van kwantitatieve aard verweven in diverse van de vermelde evaluatiecriteria.

4. In de begroting voor het dienstjaar 1998 wordt 2.400.000 frank uitgetrokken voor de algemene opleiding van het gehele personeel, zowel in binnen- als buitendiensten. Bovendien wordt bij de opmaak van het budget aan elke Vlaamse economische vertegenwoordiger afzonderlijk gevraagd hoeveel hij nodig heeft voor opleiding, voor zichzelf of voor zijn medewerkers.

Voor het dienstjaar '97 werd er een totaal van circa 1.000.000 fr. uitgegeven voor opleidingskosten voor de vertegenwoordigers en het hulp-personeel.

Voor het dienstjaar '98 valt een stijging te voorzien gelet op de implementatie van het nieuwe boekhoudsysteem en andere informaticatoepassingen. Bovendien werden 15 mutaties gepland en de aanwerving van 13 handelssecretarissen. Per mutatie/aanwerving wordt voorzien in een gemiddelde opleidingskostprijs van 150.000 frank. Dit maakt dat voor dit stuk van de opleiding 4.200.000 fr. zal worden uitgetrokken.

**Vraag nr. 199
van 2 juli 1998
van de heer CARL DECALUWE**

Vlaamse openbare instellingen – Vakantiejobs

Tijdens de vakantiemaanden worden de diverse diensten met afzonderlijk beheer (DAB) en Vlaamse openbare instellingen (VOI) niet gesloten en is de permanentie verzekerd. Bovendien worden vaak jobstudenten ingeschakeld in de diverse DAB en VOI.

1. Kan de minister een overzicht geven van het aantal jobstudenten dat wordt aangeworven bij de DAB en de VOI die onder zijn/haar bevoegdheid vallen ?

2. Welke wedde geldt er voor de aangeworven jobstudenten en wat is de globale kostprijs ?
3. Volgens welke modaliteiten en hoe worden de jobstudenten aangeworven en gerecrueteerd bij de VOI en DAB ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 200 van 2 juli 1998 van de heer CARL DECALUWE

Vlaamse openbare instellingen – Loopbaanversnelling

Het personeelsstatuut van de verschillende diensten met afzonderlijk beheer/Vlaamse openbare instellingen (DAB/VOI) stelt dat de raad van bestuur jaarlijks een bedrag vastlegt dat kan worden aangewend voor de versnelling van de ambtenaar in zijn functionele loopbaan.

1. Kan de minister een overzicht geven van het aantal ambtenaren van de DAB/VOI die onder zijn bevoegdheid vallen aan wie een loopbaanversnelling of -vertraging werd toegekend, en dit volgens geslacht ?
2. In hoeveel gevallen werden de vooropgestelde quota overschreden ?
3. Welke modaliteiten werden gehanteerd en wat is de financiële weerslag per DAB/VOI ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 203 van 7 juli 1998 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Verdeelsleutel onderwijskredieten – Verificatie leerlingenaantallen

Volgens de financieringswet moet op 1 januari 1999 een nieuwe verdeelsleutel van de onderwijskredieten van kracht worden.

Daartoe werden door de gemeenschappen cijfers bezorgd aan de federale eerste minister met betrekking tot het aantal leerlingen.

In het verleden is evenwel gebleken dat de statistieken over de schoolbevolking van de Franse Gemeenschap niet zeer betrouwbaar zijn.

Beschikt de Vlaamse regering over controlemiddelen die toelaten de correctheid van de door de Franse Gemeenschap meegedeelde cijfers na te trekken ?

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 211 van 13 juli 1998 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Actieplan Vlaamse Rand – Maatregelen van specifieke toezicht

In antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 178 van 30 juni 1997 deelde de minister-president mij mee dat op dat ogenblik de mogelijkheid werd onderzocht om een algemene decretale basis uit te werken die de Vlaamse Gemeenschap zou toelaten zich in de plaats te stellen van in gebreke blijvende gemeenten. Dit onderzoek vond plaats in de interdepartementale werkgroep Vlaamse Rand (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 2 van 16 oktober 1997, blz. 169 – red.*).

Kan de minister-president mij meedelen wat in dat verband de stand van zaken is ?

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN
AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 215
van 4 juni 1998
van de heer GILBERT VANLEENHOVE

Regeringscommissarissen onderwijs – Werking

Voor het toezicht op de universiteiten, de hogescholen en de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (ARGO) werden regeringscommissarissen aangesteld.

1. Hoeveel beroepen werden er door deze regeringscommissarissen ingesteld bij de Vlaamse regering voor de jaren 1996 en 1997 ?

Hoeveel daarvan werden er door de Vlaamse regering bekrachtigd ?

2. Kan de minister mij per commissaris de grootte en de aard van de effectieve personeelsformaties meedelen ?

Antwoord

Commissaris van de regering bij de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs

1. In 1996 heeft de commissaris van de regering in 6 aangelegenheden beroep aangetekend.

Van deze beroepen :

- werd 1 beroep zonder voorwerp, nadat de ARGO zijn beslissing had gewijzigd ;
- leidde 1 beroep tot gedeeltelijke vernietiging van de bestreden beslissing ;
- werden 3 beroepen niet gevolgd.

In 1997 heeft de commissaris van de regering in 10 aangelegenheden beroep aangetekend. Van deze beroepen leidde 1 beroep tot vernietiging van de bestreden beslissing en werden er 9 niet gevolgd.

2. De personeelsformatie van de commissaris van de regering bij de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs omvat, behoudens de commissaris, een adjunct van de directeur en een medewerker.

Commissaris bij de hogescholen

1. 1996

In totaal werden er 22 beroepen ingesteld, waarvan :

- 20 beroepen werden bekrachtigd door de minister, en de beslissingen door de hogescholen gewijzigd ;
- 1 beroep waarvan de termijn was verlopen ;
- 1 beroep waarvan de beslissing niet door het hogeschoolbestuur werd ingetrokken en die de minister vernietigde.

1997

In totaal werden er 11 beroepen ingesteld, waarvan :

- 10 beroepen werden bekrachtigd door de minister, en de beslissingen door de hogescholen gewijzigd ;
- 1 beroep niet werd gevolgd door de minister.

2. De commissaris-coördinator : 2 medewerkers, waarvan 1 van het niveau A. De 3 commissarissen : elk 1 medewerker.

Commissaris bij de universiteiten

1. Voor het toezicht op de universiteiten zijn door de Vlaamse regering 4 commissarissen aangesteld. Zij hebben de volgende verhalen ingediend in de periode 1996-1997 :

de commissaris bij de VUB :	1 verhaal ;
de commissaris bij de KU Leuven en de KUB :	2 verhalen ;
de commissaris bij de UG :	3 verhalen ;

de commissaris bij de UIA,
Ufsia, UCA en LUC : 10 verhalen.

Al deze verhalen werden bekrachtigd.

2. Bij de commissarissen bestaan geen personeelsformaties meer. De huidige bezetting is als volgt :

VUB : 2 adjuncten van de directeur
1 medewerker
1 assistent

KU Leuven : 2 adjuncten van de directeur
2 medewerkers
1 assistent

UG : 1 directeur
4 medewerkers

UIA : 1 adjunct van de directeur
1 hoofdmedewerker
1 medewerker
1 technisch beambte

N.v.d.r.

VUB : Vrije Universiteit Brussel
KU Leuven : Katholieke Universiteit Leuven
KUB : Katholieke Universiteit Brussel
UG : Universiteit Gent
UIA : Universitaire Instelling Antwerpen
Ufsia : Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius Antwerpen
UCA : Universitair Centrum Antwerpen
LUC : Limburgs Universitair Centrum

Vraag nr. 216
van 4 juni 1998
van mevrouw NELLY MAES

Federale dotatie buitenlandse studenten – Verdeelsleutel

In een regeringsamendement op het wetsontwerp houdende tweede aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van het begrotingsjaar 1998 (Stuk 1512/4-97/98 van de Kamer van Volksvertegenwoordigers) lezen wij op bladzijde 8 in punt 6 het volgende :

Diensten Eerste Minister – Dotaties aan de Vlaamse en Franse Gemeenschap

– aan de Vlaamse Gemeenschap wordt een bijkomende dotatie van 400.000 frank toegekend op een initieel bedrag van 367,4 miljoen frank ter

financiering van het universitair onderwijs dat wordt verstrekt aan buitenlandse studenten ;

– aan de Franse Gemeenschap wordt een aanvullende dotatie toegekend van 1,4 miljoen frank op een initieel bedrag van 1.469,2 miljoen frank ter financiering van het universitair onderwijs dat wordt verstrekt aan buitenlandse studenten.

Dit betekent voor 1998 : dotatie VLIR 367,8 miljoen (20 %) ; dotatie CUIF : 1.470,6 miljoen (80 %).

De onevenwichtige verdeling over de gemeenschappen van de federale middelen voor de buitenlandse studenten aan onze universiteiten is een oud zeer. Ook in de begroting 1998 wordt aan deze onrechtvaardige situatie niets gedaan.

1. Heeft de minister hiertegen al gereageerd bij de federale eerste minister ?
2. Welke strategie wordt gevolgd met het oog op de invoering van een rechtvaardige verdeelsleutel, zodat Vlaanderen krijgt waarop het recht heeft ?
3. Wanneer worden deze kredieten eventueel overgeheveld naar het Vlaams niveau ?

Antwoord

De federale dotatie voor buitenlandse studenten vindt haar oorsprong in de Bijzondere Wet betreffende de financiering van de gemeenschappen en gewesten. Artikel 62 van deze wet legt de verdeelsleutel vast.

Artikel 62 stelt dat jaarlijks in de rijksbegroting voor de gemeenschappen een krediet wordt vastgelegd voor de financiering van het universitair onderwijs dat aan buitenlandse studenten wordt verstrekt. Voor het begrotingsjaar 1989 zijn deze bedragen respectievelijk 1.200 miljoen voor de Franse Gemeenschap en 300 miljoen voor de Vlaamse Gemeenschap. Voor het begrotingsjaar 1990 en voor elk van de volgende begrotingsjaren worden deze bedragen aangepast aan de procentuele verandering van het gemiddelde indexcijfer van de consumptieprijzen.

Bij de herziening van de financieringswet in 1999 komt deze problematiek van de onevenwichtige verdeling van de federale middelen over de gemeenschappen voor de buitenlandse studenten aan de universiteiten zeker aan de orde.

Vraag nr. 217
van 5 juni 1998
van de heer LEO CANNAERTS

Directeur SO 1ste graad – Kwalificatievereisten

Het besluit van de Vlaamse regering van 14 juni 1989 legde de voorwaarden vast waaraan moest worden voldaan om onder meer het ambt van directeur secundair onderwijs eerste graad te kunnen opnemen.

Aldus kan een kandidaat die beschikt over een diploma "hoger technische leergangen van de eerste graad" en terzelfdertijd een diploma "getuigschrift van bekwaamheid tot het geven van onderwijs, hogere secundaire cyclus" niet in aanmerking komen voor de betrekking van directeur secundair onderwijs eerste graad, tenzij hij of zij deze functie reeds uitoefende in een periode voorafgaand aan 1 februari 1998.

Dergelijke regeling was wel mogelijk voor alle graden van het secundair onderwijs bij koninklijk besluit van 30 juli 1975.

Anderzijds zou een leraar die over bovenvermelde attesten beschikt wel les kunnen geven in de hogere graden (minimum gelijkgesteld aan regent). Toch komt de regent wél in aanmerking voor deze directeursfunctie in eerstegraadsonderwijs.

Is hier geen sprake van ongelijkheid van waardering ?

Heeft de minister initiatieven genomen om deze ongelijkheid weg te werken ?

Antwoord

Vóór 1 september 1989 kon een personeelslid met een diploma hoger technische leergangen van de eerste graad en een bewijs van pedagogische bekwaamheid worden aangesteld en benoemd als directeur in een school van het lager technisch secundair onderwijs.

In de middelbare scholen was dit niet het geval.

In 1989 is de reglementering inzake bekwaamheidsbewijzen verstrengd.

De vereisten voor het ambt van directeur zijn sindsdien : een diploma van het hoger onderwijs van het korte type met volledig leerplan.

Toen de reglementering inzake bekwaamheidsbewijzen in 1989 werd herzien, was de hoofdbekommernis de kwaliteit van het onderwijs te verhogen. Dit gebeurde door hogere kwalificaties te eisen. Tegelijk met het verstrengen van de bekwaamheidsvereisten werden echter ook de weddeschalen opgetrokken.

De eisen die aan een directeur worden gesteld zijn tegenwoordig zo groot dat het geenszins de bedoeling is om de eisen inzake bekwaamheid te versoepelen.

Een diploma van hoger technische leergangen toestaan voor directeurs van de scholen zoals ze nu zijn gestructureerd (middenscholen zijn niet onderverdeeld in onderwijsvormen), zou bovendien een uitbreiding zijn ten opzichte van vroeger. Toen was dit diploma enkel geldig in de lagere technische scholen.

Vraag nr. 218
van 5 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Stagiairs-verpleegkundigen – Aansprakelijkheid

De opleiding tot verzorgende, verpleegkundige, laborant, diëtist, kinesist, ... bestaat voor een groot pakket uit stages. Deze werkzaamheden, rechtstreeks in aanraking met patiënten, hebben als doel het beroep in de praktijk te ervaren. Voor de stageopdrachten geldt dat ze op een zorgvuldige manier moeten worden uitgevoerd. Instructies van de begeleiding en van het personeel moeten daarom worden gevolgd.

Toch gebeuren fouten door gebrek aan ervaring. Deze fouten kunnen schade veroorzaken, zowel aan de student zelf als aan de patiënten en andere zorgverstrekkers.

Via een verzekering kunnen sommige gevolgen worden ingedekt. Voor de patiënt, de begeleiding, het ander personeel, ... kan schade worden verzekerd. Directe schade aan de student wordt ook verzekerd. Toch kan er blijvende schade zijn, bijvoorbeeld door een besmetting, met levenslange gevolgen.

1. Is de rechtspositie van de stagiairs-verpleegkundigen in deze voldoende geregeld ?
2. Hoe worden de schadelijke gevolgen voor studenten, veroorzaakt door beroepsfouten te wijten aan onervarenheid, door onderwijsinstellingen?

gen opgevangen ? Bestaat er een schaderegeling voor de student die bijvoorbeeld het beroep later nooit zal kunnen uitoefenen ? Voor studenten (bv. verzorging) die besmetting met hepatitis B oplopen en daardoor jarenlang problemen zullen ondervinden ?

3. Hoe wordt de aansprakelijkheid van studenten ten opzichte van patiënten, ten opzichte van ander personeel, ten opzichte van een inrichtende macht, ... opgevangen ? Is daarop controle ?
4. Werd de minister de laatste jaren geconfronteerd met problemen van schade bij stagiairs, bij patiënten, ... die niet door de bestaande regels worden opgevangen ? Wat werd hierbij ondernomen ?

Antwoord

De stagiair-verpleegkundige wordt door de ziekenhuizen gelijkgesteld met een tijdelijke werknemer. De rechtspositieregeling van de stagiairs-verpleegkundigen ressorteert daarom onder de wetgeving op de werking van de ziekenhuizen. De ziekenhuizen zelf dekken zich in op twee manieren :

- via de ziekenhuisverzekering voor beroepsfouten door de personeelsleden ;
- via de arbeidsgeneeskundige dienst van de ziekenhuizen. Deze dienst houdt toezicht op de bescherming van het personeel tegen bijvoorbeeld besmettelijke ziekten of straling.

Scholen sluiten een verzekeringspolis af voor alle gevallen die niet onder het bovenvermelde ressorteren. De polis "burgerlijke aansprakelijkheid" dekt de beroepsfouten door onervarenheid, die een ziekenhuis verhaalt op de school. De polis "ongevallen" dekt de schade aan een student ten gevolge van ongeval, bijvoorbeeld besmetting met hepatitis B door toevallige zelfverwonding. Bovendien sluiten de scholen zelf aan bij een arbeidsgeneeskundige dienst, die preventief maatregelen ter bescherming van de student neemt, zoals bijvoorbeeld preventieve vaccinatie tegen hepatitis B. Door het feit dat de stagiair in de stageplaats wordt beschouwd als een tijdelijke werknemer, kunnen sommige gevallen ook worden geregeld via het Fonds voor Beroepsziekten.

De schadeverzekering tegenover derden is opgenomen in de polis "burgerlijke aansprakelijkheid" die de scholen afsluiten. Specifiek voor het secundair onderwijs in de verpleegkunde (vierde graad van

het voltijds beroepssecundair onderwijs) vermeldt de omzendbrief SOZ (91) van 3 mei 1991 uitdrukkelijk onder rubriek 14 dat het klinisch onderwijs, waaronder de stages vallen, onder de verantwoordelijkheid van de onderwijsinstellingen verloopt, die dan ook dienen in te staan voor de verzekering inzake burgerlijke aansprakelijkheid en de begeleiding van de stages.

Er zijn mij geen gevallen bekend van problemen van schade bij stagiairs, patiënten of derden die niet door de bestaande regels worden opgevangen.

Vraag nr. 219 van 5 juni 1998 van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Faciliteitscholen – PMS- en MST-werking

Op 14 mei 1998 interpelleerde ik de minister over de Franstalige basisscholen in de faciliteitengemeenten in Vlaams-Brabant (*Handelingen C90 van 14 mei 1998, blz. 1-5 – red.*).

Graag had ik nog enkele bijkomende vragen gesteld.

1. Wie houdt toezicht op de uitvoering van de PMS-jaarprogramma's (psycho-medisch-sociaal) ?
2. Bij wie dient het Medisch Schooltoezicht zijn kosten in ?
3. Worden in de scholen lokalen ter beschikking gesteld van de Franse PMS-centra en diensten voor medisch schooltoezicht ?
4. Door welk inspectieteam worden de scholen "doorgelicht" ?
5. Waar worden de faciliteitscholen geplaatst bij de hervorming van de Vlaamse PMS-centra en diensten voor medisch schooltoezicht naar "centra voor leerlingenbegeleiding", waarvoor sinds februari 1998 een ontwerp van decreet de ronde van Vlaanderen aflegt ?
6. Krijgen de ouders van de leerlingen twee- of meertalige vragenlijsten toegestuurd, zoals gebruikelijk is in de Vlaamse scholen in Brussel ?
7. Worden de leerlingen van het zesde leerjaar geïnformeerd over het aanbod van Nederlandstalig secundair onderwijs in Brussel en de Rand ?

8. Moeten de kinderen in de Franse scholen op het einde van een schooljaar dezelfde eindtermen bereiken als de kinderen van de Vlaamse scholen ?

Antwoord

De problematiek van de PMS-begeleiding van basisscholen in de faciliteitengemeenten wordt geregeld door de protocolakkoorden van juni 1970 en van 24 mei 1974. In afwachting dat na overleg met de Franse Gemeenschap dit protocol wordt herzien, blijft de bestaande regeling van kracht.

In de praktijk betekent dit dat de begeleiding van deze scholen wordt toevertrouwd aan Franstalige PMS-centra, gelegen in het Waalse gewest of in het Brusselse hoofdstedelijk gewest. Hierbij is het zinvol te weten dat, na de splitsing van de provincie Brabant, het PMS-centrum van de Commission Communautaire française (Cocof) de opvolger is van het Franstalig PMS-centrum van Brabant.

Uit oogpunt van dit protocol kunnen de vragen in overeenstemmende volgorde aldus worden beantwoord.

1. Het toezicht op de PMS-jaarprogramma's van de door de Vlaamse Gemeenschap gefinancierde of gesubsidieerde PMS-centra gebeurt door de Vlaamse PMS-inspectie onder leiding van de algemeen inspecteur-generaal. De Vlaamse overheid is niet bevoegd voor de PMS-centra gelegen in de Waalse gewest, noch voor de Franstalige PMS-centra in het Brusselse hoofdstedelijk gewest.
2. De kosten voor het medisch schooltoezicht worden door de Vlaamse equipes voor medisch schooltoezicht ingediend bij het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur, administratie Gezondheidszorg (ministerie van de Vlaamse Gemeenschap).
3. Ingevolge het protocolakkoord kunnen Franstalige scholen in de faciliteitengemeenten lokalen ter beschikking stellen voor het Franstalig PMS-centrum dat hen begeleidt.
4. In de veronderstelling dat met de notie "de faciliteitscholen" in de vraagstelling de Franstalige basisscholen in de faciliteitengemeenten wordt bedoeld, kan worden verwezen naar de uitvoering van het hierboven vermelde protocol waarbij de inspectie van deze scholen wordt toevertrouwd aan de Franse Gemeenschap.

5. Het voorontwerp van decreet inzake de centra voor leerlingenbegeleiding zoals dat door de Vlaamse regering op 12 mei 1998 is goedgekeurd, bevat voor elke school de verplichting om een contract of overeenkomst met een centrum voor leerlingenbegeleiding af te sluiten. Hierbij wordt vooralsnog geen rekening gehouden met een begeleiding door Franstalige PMS-centra van basisscholen in de faciliteitengemeenten. Ook hier blijven de protocolakkoorden tot nader order gelden.
6. Het departement verstuurt geen tweetalige of meertalige vragenlijsten naar de Vlaamse scholen in Brussel.
7. Ingevolge de uitvoering van het hierboven vermelde protocol kan door de Vlaamse Gemeenschap hierover geen verdere informatie worden verstrekt.
8. Naar aanleiding van de invoering van de eindtermen in het basisonderwijs werd een overleg gevraagd met de bevoegde Franstalige minister. In principe gelden de eindtermen van de Vlaamse Gemeenschap ook voor franstalige basisscholen in de faciliteitengemeenten, al is het niet realistisch dat ten aanzien van deze leerlingen dezelfde eindtermen inzake Nederlands zouden gelden. Het decreet van 15 juli 1997 betreffende de afwijkingsprocedure voor de ontwikkelingsdoelen biedt de mogelijkheid hier in aangepaste eindtermen te voorzien. Zodra het overleg daarover resulteert in een aangepaste regeling voor de eindtermen, zal het parlement hierover worden geïnformeerd. Het oogmerk is om tot een globale regeling te komen, waarvan naast de eindtermen ook de inspectie deel zal uitmaken.

**Vraag nr. 222
van 12 juni 1998
van de heer WILFRIED AERS**

Studentenhuizen Gent – Vandalismpreventie

Uit verschillende persartikelen blijkt dat het vandalisme onder de Gentse studenten is toegenomen.

Vooraf de burens van de Gentse studentenhuizen Vermeylen en Fabiola hebben last van vandalisme. Het straatvandalisme is uiteraard een zaak voor de politie. Voor de toestanden in de homes is echter het rectoraat verantwoordelijk en ook binnen deze kamers is de toestand onaanvaardbaar. In home Fabiola is er geen nachtwaker, zodat iedereen er

binnen en buiten kan lopen en kan doen wat hij wil. Volgens de studenten komen zelfs drugsdealers in de hall hun zaken afhandelen.

1. Waarom worden er geen maatregelen genomen om aan deze toestand een einde te stellen ?
2. Waarom wacht de rector nog steeds om het gerecht in te schakelen ?

Antwoord

Het komt de universitaire overheid zelf toe om in voorkomend geval passende maatregelen te treffen. In dat kader heeft de heer rector van de Universiteit Gent mij volgende informatie verstrekt.

"Vooreerst wordt er in de vraag gesteld dat in home Fabiola iedereen binnen en buiten kan lopen en doen wat hij wil, omdat er geen nachtwaker is. Het is inderdaad zo dat er in home Fabiola geen nachtwaker is, maar dit impliceert geenszins dat de toegang tot dit studentenverblijf vrij zou zijn. De buitendeur is in principe steeds gesloten en enkel de homebewoners beschikken over een sleutel van deze deur. Bezoekers moeten aanbellen en kunnen aan de deur afgehaald worden door de homebewoner die hen verwacht.

Wat de vraag naar maatregelen betreft, zijn werken in uitvoering (die momenteel nog stilliggen omwille de mogelijke geluidshinder tijdens de blok- en examenperiode) waarbij het hele terrein voor home Fabiola wordt omheind en de toegang zou voorbehouden worden aan studenten in het bezit van een sleutel, volgens hetzelfde principe als voor de toegangsdeur. Bovendien wordt onderzocht de betrokken toegangsdeur met toegangscontrole door middel van een kaartstelsel uit te rusten. Deze maatregelen stuiten echter op tegenzin van bepaalde studenten, omdat deze maatregelen de sociale contacten zouden verhinderen en sommigen zelfs vrezen dat het toegangscontrolesysteem zou misbruikt worden om het gaan en komen van studenten te controleren. Dit is uiteraard geenszins de bedoeling.

Wat de vraag betreft waarom ik het gerecht niet inschakel, wil ik erop wijzen dat indien sancties zouden dienen genomen ten aanzien van RUG-studenten, de Universiteit opteert allereerst via het eigen tuchtreglement voor studenten de betrokkenen tot de orde te roepen. Indien het om criminele feiten gaat, veroorzaakt door derden, zal ik geenszins aarzelen het gerecht hiervoor in te schakelen.

Bovendien wil ik erop wijzen dat in het kader van het "project Overpoort", een preventieproject met betrekking tot de hele buurt in een samenwerking tussen de verschillende politiediensten en de diensten van de Stad Gent, de betrokken diensten van de Universiteit Gent hun volledige medewerking hebben verleend aan de uitwerking van dit project en dat er ook uitstekende contacten bestaan tussen de verantwoordelijken van de Universiteit Gent en de leden van het projectteam."

Vraag nr. 223 van 12 juni 1998 van de heer WILFRIED AERS

Lerarenkorps – Uitsluiting veroordeelde pedofielen

In 1981 werd een pedofiel veroordeeld in een zedenzaak. Begin van de jaren negentig glipte hij weer binnen in het onderwijs als interimaris. Het regende gunstige beoordelingen en zo verzeilde de man in een gemeenteschool en kon hij zijn pedofiele handelingen rustig voortzetten, tot hij onlangs opnieuw werd veroordeeld.

Moeten er niet dringend maatregelen worden genomen om dergelijke gevallen te vermijden ?

Over welke middelen beschikt de minister om te beletten dat veroordeelde pedofielen opnieuw in het onderwijs terechtkomen ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger schijnt in zijn vraag te verwijzen naar een concreet dossier. Of de weergave van de feiten in de vraag de juiste is, laat ik voor zijn rekening.

De meeste veroordelingen voor aanranding van de eerbaarheid van minderjarigen of verkrachting, dit zijn de misdrijven waarover het in gevallen van pedofilie doorgaans gaat, brengen het verlies van het kiesrecht met zich mee. Elke effectieve veroordeling tot een hoofdgevangenisstraf van vier maanden of meer impliceert het verlies van het kiesrecht (zie art. 7, 2° Kieswetboek). Aangezien de personeelsstatuten het bezit van alle burgerlijke en politieke rechten als doorlopende voorwaarde stellen, betekent een veroordeling voor deze feiten het ambtshalve ontslag en de onmogelijkheid om opnieuw tot een onderwijsambt te worden toegelaten.

Aangezien de rechtbanken doorgaans een in de tijd beperkt verlies van burgerlijke en politieke rechten uitspreken, verkrijgt een veroordeelde na afloop van die termijn opnieuw al zijn rechten. Hij kan echter alleen door een nieuwe benoeming of aanstelling terugkeren in het onderwijs. Het is uiteraard de zaak van het schoolbestuur in kwestie te oordelen of het opportuun is iemand met dergelijk verleden opnieuw in dienst te nemen. In dat verband wijs ik erop dat vermeldingen in het strafregister na verloop van tijd worden doorgehaald, zodat een bewijs van goed zedelijk gedrag niet de volledige historiek van een persoon weergeeft.

Stellen dat, nadat veroordelingen zijn verwijderd uit iemands strafregister, deze persoon niet in dienst mag worden genomen, zou neerkomen op een beroepsverbod. Dergelijk verbod zou wellicht de toets van de fundamentele rechten niet doorstaan.

**Vraag nr. 224
van 12 juni 1998
van mevrouw VEERLE HEEREN**

Ministerie Vlaamse Gemeenschap – Aanwerving werklözen

In het personeelsbeleid van de federale ministeries heeft men een voorwaarde ingebouwd waardoor bij de indienstneming van contractueel personeel enkel uitkeringsgerechtigde werklözen in aanmerking komen.

Werklozen zonder uitkering, bijvoorbeeld langdurig werklözen of herintreders, worden op deze wijze uitgesloten van een mogelijke tewerkstelling bij de federale overheid.

Beschikken de diensten van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap over een gelijkaardig uitsluitingsmechanisme, zodat niet-uitkeringsgerechtigde werklözen niet kunnen worden aangeworven ?

Zo neen, in welke statuten kunnen deze werklözen worden tewerkgesteld bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap ?

Antwoord

1. Het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap is voor de aanwerving van contractueel personeel ter vervanging van personeel met loopbaanonderbreking en voor het in dienst nemen van gesubsidieerd contractueel personeel gebonden

aan de federale bepalingen terzake en kan daarom enkel een beroep doen op uitkeringsgerechtigde werklözen. De attesten terzake (C63RV en C63bis) worden afgeleverd door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening.

2. Voor alle andere aanwervingen van contractueel personeel wordt telkens een beroep gedaan op de volledige arbeidsmarkt en worden de meeste vacatures aangekondigd in de WIS-computer (Werkinformatiesysteem) van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding. Veelal wordt samen hiermee ook gerekuteerd uit de spontane sollicitatiebank van de afdeling Wervingen en Personeelsbewegingen, administratie Ambtenarenzaken. Indien het gaat om belangrijke functies, waarvoor ook veel ervaring in het vakgebied wordt vereist, wordt ook een beroep gedaan op aankondigingen in de Vlaamse pers.
3. Niet-uitkeringsgerechtigde werklözen kunnen bijgevolg aan de slag in alle contractuele betrekkingen die niet ontstaan ten gevolge van het onderbreken van de beroepsloopbaan of waarvoor gesubsidieerd contractueel personeel is vereist.

**Vraag nr. 225
van 15 juni 1998
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS**

Administratieve taakbelasting basisonderwijs – Onderzoek

Bij de bespreking van het decreet op het basisonderwijs bleek één van de belangrijkste knelpunten de onderwaardering te zijn van het ambt van directeur, of juist, van de taak van directeur uitgeoefend door een leerkracht met schoolhoofdenvergoeding. Die onderwaardering blijkt onder meer uit de povere administratieve en onbestaande technische omkadering.

Vanuit de overheid is begrip gekomen voor dit nijpend probleem en werd een verbetering decretaal vastgelegd. Beloofd dus, nog niet uitgevoerd.

Er werd hierover op alle niveaus, reeds zeer vaak, overlegd en informatie uitgewisseld, zodanig dat men er in het werkveld van uitgaat dat men het nu toch zou moeten weten ; men moet onderhand wel weten wat in een school allemaal gebeurt en zou moeten gebeuren, en waarvoor de directeur dus moet zorgen en verantwoordelijk is.

Dit blijkt evenwel niet zo te zijn. Er wordt een studie uitgevoerd door de KU Leuven naar de administratieve taakbelasting in het basisonderwijs. De directies, die in een begeleidend schrijven door de heer Monard vriendelijk worden aangespoord om mee te werken aan dit onderzoek, hebben daar, alleszins vanaf eind mei, nauwelijks de mogelijkheden voor. De administratie is ten andere maar een deeltje van de taakbelasting van een school; er is ook nog een pedagogisch, technisch, praktisch, ... luik.

1. Wat wordt precies bestudeerd in het recente onderzoek in verband met het basisonderwijs uitgevoerd door de KU Leuven? Met welke bedoeling?
2. Wanneer worden de resultaten verwacht en aan het parlement voorgesteld?

Antwoord

In eerste instantie moet worden gesteld dat, wat de administratieve omkadering betreft, er met het Tivoli-akkoord gestart is met de uitbreiding van het werkingsbudget van de basisscholen. Dit werkingsbudget moet in de komende jaren in die mate stijgen dat de school personeel kan aanwerven als administratieve omkadering.

Rekening houdende met het streven naar autonomie is het niet de bedoeling om elke basisschool te verplichten de bijkomende middelen te besteden aan administratief personeel. Elke basisschool kan hierover een aangepaste beslissing nemen. Dit houdt in dat er geen beleid kan zijn waarbij centraal voor elke basisschool is voorzien in organieke ambten van administratief personeel voor de basisscholen.

Ten tweede is het zo dat het departement Onderwijs belangrijke inspanningen zal leveren voor een zo beperkt mogelijke bevraging van de basisschool. Dit zal een vermindering meebrengen van de administratieve belasting voor de basisschool.

Om duidelijkheid te hebben over de administratieve taakbelasting van een basisschool werd de Katholieke Universiteit Leuven belast met een wetenschappelijk onderzoek terzake. Het onderzoek bestaat uit twee delen:

1. een enquêteformulier wordt gestuurd naar een 500-tal basisscholen;

2. bij een 20-tal scholen zal een grondig onderzoek gebeuren naar de taakhoud.

In de beide enquêtes vraagt de Katholieke Universiteit Leuven een raming te maken van de tijd die de directie besteedt aan een 14-tal taken die horen bij de organisatie van een basisschool. Het gaat om de volgende taken: schoolbeleid, kwaliteitsbewaking, planning en organisatie, leiding personeel, omgang met kinderen, materiële en logistieke ondersteuning, financieel en administratief beheer, leerlingenadministratie, personeelsadministratie, administratief ondersteunende taken, communicatie en samenwerking met ouders, contacten met schoolbetrokken instanties, lesopdracht van de directie, vorming en nascholing.

Het is de bedoeling dat de Katholieke Universiteit Leuven in de maanden juli-augustus werkt aan een eindrapport als verwerking van de ingekomen enquêteformulieren.

Het eindrapport van de Katholieke Universiteit Leuven zal voor de komende jaren een belangrijk document zijn in het beleid van vermindering van de administratieve taakbelasting van de basisschool.

Vraag nr. 226 van 15 juni 1998 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Studiebeurzen – Vlamingen buiten Europa

Naar verluidt zouden kinderen van Vlamingen die buiten de Europese Unie verblijven al een aantal jaren geen Vlaamse studiebeurzen kunnen ontvangen.

Sommige van deze mensen zouden zich tot de Franse Gemeenschap richten, die wel studiebeurzen toekent aan Waalse kinderen in het buitenland.

Kan de minister medelen om welke reden de mogelijkheid tot het toekennen van studiebeurzen aan Vlaamse kinderen die in het buitenland wonen, werd geschrapt?

Geldt dit ook voor jongeren die in het buitenland wonen maar die in Vlaanderen komen studeren?

Gemiddeld hoeveel kinderen van Vlamingen die in het buitenland woonden, ontvingen vroeger studiebeurzen?

Antwoord

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 februari 1978, waarbij het voordeel van de wet van 19 juli 1971 betreffende de toekenning van studietoelagen wordt uitgebreid tot leerlingen en studenten die in het buitenland onderwijs volgen, werd bij besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1994 gewijzigd, waardoor enkel nog studietoelagen worden verleend aan Belgen die met hun gezin hun woonplaats hebben in een lidstaat van de Europese Unie, indien zij zich niet kunnen beroepen op artikel 12 van de verordening (EEG) 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap. Dit besluit heeft uitwerking met ingang van het school- en academiejaar 1993-1994.

Dit besluit werd getroffen omdat het grootste gedeelte van de studietoelagen voor Belgen woonachtig in het buitenland, naar de kinderen ging van emigranten in Zuid-Amerika, voor het merendeel in Argentinië gevestigd. De afstammelingen van deze emigranten die vorige eeuw, begin deze eeuw of in de naoorlogse periode het land verlieten, werden bipatriden.

De correcte toepassing van de reglementering inzake studietoelagen werd fel bemoeilijkt door de hierna opgesomde factoren ; er werd zelfs vastgesteld dat de toenmalige wetgeving terzake geen garantie bood tegen bepaalde misbruiken.

1. Wat problemen inzake inkomstenberekening betreft, bijvoorbeeld voor Argentinië.

- Werknemers en gepensioneerden worden niet rechtstreeks belast maar via hun (ex-) werkgever. Zij moeten dus geen belastingaangifte doen en hoeven zelfs niet ingeschreven te zijn bij de DGI (Algemene Directie der Belastingen).

Voor het bepalen van het jaarinkomen worden attesten van de werkgevers gevraagd, waaruit blijkt dat de meesten slechts een bestaansminimum zouden genieten of nog minder, en aldus recht hebben op een hoge toelage. Controle op de betrouwbaarheid van die attesten is vanuit België onmogelijk.

- Zelfstandigen leveren attesten F400, F401 en F500 van de DGI. We weten echter niet in hoeverre deze aangiften door de DGI op hun juistheid worden gecontroleerd. Ook hier worden trouwens zeer lage inkomens aangegeven.

- Fysieke personen worden niet gezamenlijk belast, er is dus geen gecumuleerd gezinsinkomen.
- Er wordt doorgaans geen kadastraal inkomen vastgelegd. Het voorgaande in acht genomen, zou dit nochtans een belangrijke uitsluitingsfactor kunnen zijn.

2. Wat de controle betreft.

- Op de personenlast : deze kan niet worden nagegaan, evenmin als de bezigheden van de gezinsleden.
- Op de logies : er is geen controle op de logiesadressen voor het onderscheid tussen intern, spoor- of thuisstudent.
- Op onderwijs : de instelling moet georganiseerd, gesubsidieerd of erkend zijn door de staat (wet van 19 juli 1971, art. 2). Dit kan vanuit België niet worden gecontroleerd. Bovendien is de organisatie van het onderwijs verschillend, met anders geregelde schooljaren en een verschillende studieduur, wat de interpretatie van de schoolattesten bemoeilijkt.
- Op de taalrol : de meeste aanvragers spreken noch Nederlands, noch Frans. In principe is het mogelijk dat zij zowel bij de afdeling Studietoelagen als bij de Service des Prêts et Allocations d'études een aanvraag indienen.

Dit werd gecontroleerd door de dienst ; er werd geen dubbel gebruik vastgesteld.

3. Wat de verschillende sociale situaties betreft.

Onze studietoelagen zijn verhoudingsgewijs veel te hoog naar Zuid-Amerikaanse normen. Bovendien zijn studies aan openbare universiteiten meestal vrij van inschrijvingsgeld.

4. Wat het doel van de nationaliteitsaanvraag betreft.

Elk jaar werd de Belgische ambassade overstelpt met nieuwe vragen voor de Belgische nationaliteit vanwege afstammelingen van immigranten. Het vermoeden rijst dat één van de doorslaggevende beweegredenen hiertoe het voordeel van een studietoelage was.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt het volgende.

- De controle op de reële inkomsten en op de betrouwbaarheid van verklaringen en attesten was klein of onbestaande. Dit was niet fair ten opzichte van de Vlamingen in ons land, die streng en nauwgezet worden gecontroleerd.
- De vorige situatie ging voorbij aan het oorspronkelijke doel van de studietoelagen, namelijk de minvermogenden financieel te steunen opdat zij de studies zouden kunnen aangaan waarvoor zij geschikt zijn. Indien het echter tot de reële mogelijkheden behoorde dat zelfs grootgrondbezitters, industriëlen en vrije beroepen erin slaagden alleen een bestaansminimum aan te geven, ging het sociale karakter van de wet op de studietoelagen totaal verloren.

Kandidaten die de Belgische nationaliteit bezitten, in het buitenland wonen, maar in Vlaanderen voltijds onderwijs volgen aan een door de Vlaamse Gemeenschap erkende onderwijsinstelling, kunnen onder dezelfde voorwaarden als de Belgen die in België wonen een studietoelage genieten.

Voor het school- en academiejaar 1992-1993 werden aan Vlamingen buiten Europa in het secundair onderwijs 182 toelagen verleend, in het hoger onderwijs 161. Het grootste gedeelte hiervan ging naar Argentinië, namelijk 136 toelagen in het secundair onderwijs en 141 toelagen in het hoger onderwijs.

Vraag nr. 227
van 15 juni 1998
van de heer KRIS VAN DIJCK

Subsidiëring leerlingenvervoer – Begrotingsfonds

Er is een speciaal fonds waarover de minister kan beschikken voor het toekennen van een uitzonderingsmaatregel inzake een tegemoetkoming in het individueel leerlingenvervoer.

1. Hoeveel personen kunnen aanspraak maken op deze uitzonderingsmaatregel ?
2. Aan welke voorwaarden moeten zij voldoen ?
3. Welk bedrag ontvangen zij ?
4. Heeft iedereen dezelfde rechten of mag de minister willekeurig toekennen ?

Antwoord

Het departement Onderwijs beschikt niet over een speciaal fonds voor het toekennen van een uitzonderingsmaatregel inzake een tegemoetkoming in het individueel leerlingenvervoer.

Het Fonds waarop de Vlaamse volksvertegenwoordiger alludeert is een begrotingsfonds, dat ingevolge de decretale bepalingen van 20 december 1996 tot begeleiding van de begroting 1997, gespijsd wordt met de ontvangsten die voortvloeien uit de bijdragen van de leerlingen in de kostprijs van het leerlingenvervoer georganiseerd of gesubsidieerd door het departement Onderwijs.

De middelen van dit Fonds worden aangewend voor "algemene uitgaven voor leerlingenvervoer", bijvoorbeeld indien de gebruikelijke begrotingskredieten leerlingenvervoer (programma 35.3) wegens onvoorziene omstandigheden zijn uitgeput.

Zo werd bijvoorbeeld in het dienstjaar 1997 het Fonds aangesproken voor een bedrag van 2.515.865 fr. (eerste trimester schooljaar 1997-1998), voor een tegemoetkoming in de vervoerkosten van leerlingen naar de dichtstbijzijnde protestants-christelijke scholen, ingevolge artikel 25, § 1, 2° van het decreet "basisonderwijs" van 25 februari 1997.

Voor het dienstjaar 1998 wordt het individueel vervoer naar dergelijke vrije scholen gebaseerd op een erkende godsdienst of op een erkende levensbeschouwing, betaald met de vanaf 1998 beschikbaar gestelde kredieten op de basisallocatie 44.51 (programma 35.30), begroot op 12 miljoen frank.

Vraag nr. 228
van 15 juni 1998
van de heer KRIS VAN DIJCK

Decumulatieregeling onderwijs – Impact

In het verleden hadden heel wat leraars een voltijdse dagtaak in één bepaalde school en een aantal uren in een avondschool.

Met ingang van de decumuleregeling kregen zij geen enkele baremieke verhoging meer voor de extra lessen, ondanks het feit dat sommigen zelfs vastbenoemd waren. Leraars zonder volledig lesrooster krijgen nu voorrang op de leraars die cumuleren, deze laatsten moeten opnieuw uren afstaan.

1. Hoeveel leraars werden met de gevolgen van de decumulregeling geconfronteerd en moesten derhalve inleveren ?
2. Zijn er uitzonderingen toegestaan op het cumulatieverbod ? Zo ja, hoeveel en om welke redenen ?
3. Is er in een overgangsmaatregel voorzien ? Zo ja, voor wie ?

Antwoord

1. De begrippen "hoofdambt" en "bijbetrekking" werden in het onderwijs voor sociale promotie (OSP) ingevoerd vanaf 1 september 1982 bij artikel 2 van het koninklijk besluit nummer 63 van 20 juli 1982, houdende wijziging van de bezoldigingsregels van toepassing op het onderwijs met volledig leerplan en van het onderwijs voor sociale promotie of met beperkt leerplan.

Met de invoering van dit besluit wordt in het volwassenenonderwijs onder "bijbetrekking" verstaan het ambt dat in het onderwijs voor sociale promotie wordt uitgeoefend door een personeelslid dat terzelfdertijd :

- a) een ambt met volledige prestaties uitoefent in het onderwijs met volledig leerplan ;
- b) een zelfstandig beroep uitoefent waarin een beroepsactiviteit wordt ontwikkeld die ten minste 60 % vereist van de wekelijkse arbeidsprestaties verstrekt door iemand die dezelfde activiteit op uitsluitende wijze uitoefent ;
- c) uit hoofde van elke bezigheid en/of wegens het genot van een pensioen ten laste van de Openbare Schatkist, bruto-inkomsten heeft waarvan het bedrag gelijk is aan of hoger is dan dat van de bruto-bezoldigingen die het zou verkrijgen indien het zijn ambt als hoofdambt uitoefende, maar berekend op het minimum van de weddeschaal ;
- d) een wedde of een rustpensioen geniet uit hoofde van een betrekking uitgeoefend in de privé-sector of in de overheidssector waarvan de normale uurregeling van die aard is dat zij een normale beroepsactiviteit volledig in beslag neemt, behalve indien het bedrag ervan lager is dan het minimum van de laagste weddeschaal verbonden aan het ambt van studiemeester-opvoeder ;

- e) een niet-uitsluitend ambt in het onderwijs met volledig leerplan uitoefent waarvoor het een volle wedde geniet waarvan het bruto-bedrag gelijk is aan of hoger is dan het minimum van zijn weddeschaal.

Ten gevolge daarvan zijn de onderwijsprestaties van 8.034 personeelsleden in OSP op 1 september '82 als bijbetrekking bezoldigd, waarvan ongeveer 80 % door personeelsleden met een hoofdambt in het volledig leerplan.

Vanaf 1 september 1993 zijn de bepalingen van punt b, door toepassing van het besluit van de Vlaamse regering (BVR) van 22 juli 1993, en punt c en d, door toepassing van het BVR van 22 december 1993, als volgt gewijzigd :

- b : uit hoofde van een activiteit als zelfstandige netto-belastbare inkomsten heeft waarvan het bedrag gelijk is aan of hoger is dan het minimum verbonden aan de weddeschaal 501. Dit minimum wordt aangepast aan de index doch verminderd met de forfaitair bepaalde beroepskosten van werknemers ;
- c/d : wordt nieuw punt c : uit hoofde van elke andere bezigheid en/of wegens het genot van een pensioen, met uitzondering van een overlevingspensioen, netto-belastbare inkomsten heeft waarvan het bedrag gelijk is aan of hoger is dan het minimum verbonden aan de weddeschaal 501. Dit minimum wordt aangepast aan de index, maar verminderd met de forfaitair bepaalde beroepskosten van werknemers.

Voor het schooljaar 97-98 bedroeg dit referentiebedrag 923.112 frank.

Momenteel worden de prestaties van nog 2.422 personeelsleden in OSP als bijbetrekking bezoldigd, waarvan 63 % door personeelsleden met een hoofdambt in het volledig leerplan.

2. Volgens artikel 10, paragraaf 1 en 2, 2° van bovenvermeld koninklijk besluit nummer 63 konden de prestaties in bijbetrekking vanaf 1.9.82 niet meer worden bezoldigd, tenzij, binnen de perken van de bepalingen van de wet van 24 december 1976 (cumulatiewetgeving), voor prestaties die onder de bepalingen van paragraaf 3 vielen (overgangsmaatregel – zie onder punt 3) en in afwijking voor prestaties die aan de voorwaarden voldeden voor het tijdelijk toekennen van een wedde of weddetoelage (uitzonderingen). Aanvankelijk moest de inrichtende macht daarvoor het bewijs kunnen leveren

dat zij geen geschikt kandidaat vond die bedoelde prestaties in hoofdamt kon uitoefenen. De prestaties werden slechts bezoldigd nadat de minister, op aanvraag van de inrichtende macht, een afwijking tot bezoldiging verleende.

Volgens deze bepalingen is voor het schooljaar 82-83 aan 2.750 lesgevers in OSP een afwijking verleend om de prestaties in bijbetrekking te bezoldigen.

De huidige reglementering is vanaf 1 september 1993 ingevoerd. Ze bepaalt dat tijdelijk en uiterlijk tot het einde van het schooljaar uitzonderlijk een wedde/weddetoelage wordt verleend, eveneens binnen de perken van de cumulatiewetgeving, op voorwaarde dat de inrichtende macht de betrokken vacatures voorafgaandelijk aan de VDAB of BDAB meedeelt en zij op eer verklaart dat zij geen geschikt kandidaat vindt die de prestaties als hoofdamt kan uitoefenen.

Volgens de huidige reglementering is dit schooljaar voor 1.798 personeelsleden in OSP uitzonderlijk wedde/weddetoelage verleend voor prestaties die ze in bijbetrekking uitoefenden.

3. Bij overgangsmaatregel (toepassing artikel 10 paragraaf 3) werden na 1 september 1982 verder wedde/weddetoelagen toegekend ingeval het prestaties betrof waarmee het personeelslid belast bleef, op voorwaarde dat hij/zij ofwel voor bedoelde prestaties vastbenoemd of stage-doend was, uiterlijk op 7 augustus 1982, ofwel bedoelde prestaties uiterlijk sedert de laatste dag van het schooljaar 78-79 zonder onderbreking heeft gepresteerd. Bovendien behouden de personeelsleden die uiterlijk op 7 augustus 1982 vast benoemd of stagiair waren in het OSP hun wedde/weddetoelage die zij op 7 augustus 1982 hebben verkregen, voor de prestaties in bijbetrekking waarmee zij sindsdien ononderbroken belast gebleven zijn. Dit wil zeggen dat hun gelijke anciënniteit sedert 7 augustus 1982 werd geblokkeerd. Sedert 1 september 1983 is tevens het bedrag van de in deze wedden begrepen periodieke verhogingen met vijftig procent verminderd.

Op 1 september 1982 konden 5.284 personeelsleden in OSP de overgangsmaatregel genieten, waarvan 4.735 vastbenoemden.

Momenteel genieten er nog 624 personeelsleden in OSP de overgangsmaatregel, waarvan 574 vastbenoemden.

**Vraag nr. 229
van 16 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Ministerie Vlaamse Gemeenschap – Vervanging bij ziekte

Voor ambtenaren bij het Vlaams ministerie geldt het beginsel dat langdurig afwezige personeelsleden voor de duur van hun afwezigheid worden vervangen (loopbaanonderbreking, deeltijdse loopbaanonderbreking, verminderde prestaties, verlof zonder wedde, enzovoort).

Deze regeling bestaat blijkbaar niet voor afwezigheid wegens ziekte. Vervanging gebeurt niet, of veeleer zelden. Voor afwezigheden wegens zwangerschap, sportongevallen of ziekten die een afwezigheid van lange duur met zich meebrengen, wordt het werk van die langdurig afwezigen door de collega's bijgedaan.

Gelet op de afbouw van het personeelsbestand bij de Vlaamse ambtenaren en de ernstige toename van de normale werkdruk leidt dit tot veel frustratie bij het personeel. Soms blijft werk zelfs liggen tot de zieke terug is of het zwangerschapsverlof is beëindigd.

Dit is niet alleen onaanvaardbaar voor een klantvriendelijke dienstverlening, maar het bezorgt de afwezigen bij hun terugkomst tevens een niet meer in te lopen achterstand, en werkt stress bij de overblijvende ambtenaren in de hand.

1. Klopt het dat langdurig afwezigen bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap niet worden vervangen ?
2. Zijn er reeds pogingen gedaan om de problemen die dit meebrengt op te lossen ? Zo ja, welke ? In welke afdelingen ?
3. Is het niet aangewezen langdurig zieken en afwezigen wegens zwangerschapsverlof systematisch te vervangen tijdens hun afwezigheid én omwille van de dienstverlening én omwille van een goed personeelsbeleid ?

Antwoord

1. Het is niet juist dat langdurig afwezigen in het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap niet worden vervangen. Alle loopbaanonderbrekers worden automatisch vervangen, evenals al het personeel dat werkzaam is in continudiensten in

de departementen Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur en Leefmilieu en Infrastructuur.

2. Alle andere afwezigen worden vervangen op basis van het beschikbare budget enerzijds en van het aantal reeds aanwezige voltijdse equivalenten aan personeel dat afwezig personeel vervangt anderzijds. Er dient bijgevolg een dubbele regel te worden gerespecteerd :

- het budget dat wordt aangewend om afwezigheden te vervangen, bedraagt om budgettaire redenen maximaal 70 % van de kosten het afwezige personeel ;
- het aantal voltijdse equivalenten aan vervangers van afwezigheden mag niet hoger liggen dan het aantal voltijdse equivalenten aan afwezigen.

Er wordt derhalve geen onderscheid gemaakt tussen betaalde of niet-betaalde afwezigheden zoals voordien.

3. Deze dubbele maatregel waarborgt de vervanging van afwezig personeel in functioneel verantwoorde gevallen. De begrenzing van de vervanging tot 70 % van de kosten van het afwezige personeel betekent niet dat niet iedereen zou kunnen worden vervangen : het is immers mogelijk om in lagere graden te vervangen of in de begingraad van bepaalde rangen, zodat automatisch een besparing ontstaat.

**Vraag nr. 230
van 16 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Instellingen bijzondere jeugdbijstand – Aanwerving mannen/vrouwen

Alleen de examens van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap voor de gemeenschapsinstellingen voor bijzondere jeugdbijstand zijn volgens mijn informatie niet toegankelijk voor mannen en vrouwen (cf. vacature De Zande in Ruiselede, Examenagenda Vast Wervingssecretariaat december 1997 – ANV97023).

Anno 1998 is men – ook wetenschappelijk – ervan overtuigd dat in een opvoedingssituatie, hoe moeilijk de jongeren ook zijn, mannen en vrouwen samen een belangrijke rol te spelen hebben. De argumentatie om enkel mannen te laten deelnemen aan een examen omdat de instelling is

bestemd voor jongens, lijkt mij bijgevolg voorbijgestreefd.

1. Zijn dit inderdaad de enige examens van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap die niet toegankelijk zijn voor vrouwen ?
2. Zijn er examens die niet toegankelijk zijn voor mannen ?
3. Is deze ongelijke kans nog steeds zinvol ? Welke argumentatie wordt gebruikt om dit anno 1998 nog te verantwoorden ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

1. Inderdaad, enkel voor de betrekkingen van opvoeder/opvoedster en vakleraar/vaklerares in de gemeenschapsinstellingen voor bijzondere jeugdbijstand worden bij de aanwervingsexamens voorwaarden opgelegd inzake het geslacht.
2. De bovenvermelde betrekkingen in de gemeenschapsinstellingen van Mol en Ruiselede (minderjarige jongens) zijn alleen toegankelijk voor mannen. Dezelfde betrekkingen in de gemeenschapsinstelling van Beernem (minderjarige meisjes) zijn voorbehouden voor vrouwen.
3. Deze praktijk vindt een wettelijke grond in het koninklijk besluit van 9 november 1984 betreffende de voorwaarden voor toelating tot bepaalde betrekkingen bij de rijksgestichten voor observatie en opvoeding onder toezicht (de huidige gemeenschapsinstellingen voor bijzondere jeugdbijstand), waarin wordt gesteld dat de betrekkingen van het opvoedingspersoneel of van het toezichtspersoneel (de huidige opvoeders/opvoedsters en vakleraars/vakleraresen) mogen worden verleend aan kandidaten van hetzelfde geslacht als de hun toe te vertrouwen minderjarigen.

**Vraag nr. 231
van 17 juni 1998
van de heer KARIM VAN OVERMEIRE**

Lager onderwijs Ronse – Vreemdelingen

Het is duidelijk dat de faciliteiten in Ronse worden misbruikt. De aanwezigheid van een groot aantal vreemdelingen in het Franstalig onderwijs in deze taalgrensstad geeft een vals beeld over de Franstalige aanwezigheid in Ronse.

Anderzijds vormen de faciliteiten in Ronse een belangrijke drempel voor de door de Vlaamse regering bepleite inpassing van de vreemdelingen in de Vlaamse stad Ronse.

Kan de minister volgende informatie verstrekken over de toestand van het lager onderwijs in Ronse op 1 oktober 1995 ?

1. Hoeveel leerlingen zijn er in het Nederlandstalig onderwijs, in het gemeenschapsonderwijs en

in het gesubsidieerd vrij onderwijs, onderverdeeld in leerlingen met Belgische nationaliteit, uit Vlaanderen en Wallonië, en vreemdelingen per nationaliteit ?

2. Hoeveel leerlingen zijn er in de faciliteitenklassen, met dezelfde onderverdeling als hierboven ?

Antwoord

In bijgaande tabel vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een overzicht van het aantal leerlingen in het Nederlandstalig en Franstalig lager onderwijs in Ronse, onderverdeeld naar Belgen en vreemdelingen.

Lager Onderwijs Ronse – 2/2/1998

Nationaliteit	Nederlandstalig			Franstalig			
	Gemeenschaps-onderwijs	Vrij gesubsidieerd onderwijs	Totaal	Gemeenschaps-onderwijs	Vrij gesubsidieerd onderwijs	Totaal	
Belgische	uit Vlaanderen	315	848	101	39	140	
	uit Wallonië	30	145	2		2	
Bulgaarse			1			0	
Franse	4		4	11	7	18	
Griekse		1	1			0	
Italiaanse	1		1			0	
Joegoslavische	4		4	3		3	
Kameroense	1		1			0	
Marokkaanse	25	11	36	41	51	92	
Nederlandse		3	3			0	
Peruaanse		1	1			0	
Portugese	3		3	1	1	2	
Russische		1	1			0	
Rwandese	1		1			0	
Tunesische	8	2	10	12	8	20	
Turkse	2		2	1		1	
Zairese	3		3	2	3	5	
Vluchteling			0	2		2	
		397	1.013	1.410	176	109	285

Vraag nr. 232
van 17 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

*Vereenvoudiging administratieve documenten –
 Stand van zaken*

Het vereenvoudigen van documenten en formulieren is een vraag van heel wat gebruikers. Nu mislopen mensen bepaalde rechten omdat ze op documenten meegedeelde of gevraagde informatie niet begrijpen, verkeerd invullen, laattijdig versturen, enzovoort.

Na de Interministeriële Conferentie voor Maatschappelijke Integratie van 9 oktober 1996 werden alle ministers, ook van de gewesten, aangeschreven met de vraag of hun administratie wilde meewerken aan het vereenvoudigen van de documenten.

Is de minister, wat zijn/haar administratie betreft, hierop ingegaan ?

Zo ja, werden er ambtenaren aangewezen om dit te begeleiden ? Over welke faciliteiten beschikken deze ambtenaren ?

Zo neen, waarom is de minister daarop niet ingegaan ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 233
van 17 juni 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Eindtermen – Afwijkingsaanvragen – Steiner en Hibernia

In het kader van de mogelijkheid opgenomen in het decreet van 15 juli 1997 om in afwijkingen en te voorzien voor de ontwikkelingsdoelstellingen en eindtermen, heeft de Vlaamse regering op 30 september 1997 beslist om de aanvraag van de middelbare Rudolf Steinerschool (Gent) en de Hiberniaschool

(Antwerpen) tot afwijking op de ontwikkelingsdoelstellingen en eindtermen ontvankelijk te verklaren.

1. Hoeveel aanvragen zijn er ingediend bij het ministerie van Onderwijs om een afwijking op de ontwikkelingsdoelstellingen en eindtermen te verkrijgen ?

Waarom zijn de overige aanvragen niet ontvankelijk verklaard ?

2. Wat is de motivatie om de twee bovenvermelde aanvragen wel ontvankelijk te verklaren ?

3. In de persmededeling kan ik lezen dat beide aanvragen ontvankelijk zijn verklaard.

Wanneer zal er een beslissing ten gronde vallen ?

Antwoord

Basisonderwijs

Negen scholen van de strekking Steinerpedagogie hebben voor het basisonderwijs een afwijking gevraagd inzake ontwikkelingsdoelen kleuteronderwijs en eindtermen lager onderwijs. De negen scholen zijn : Rudolf Steiner, Zonnewijzer, Leuven ; Guido Gezelleschool, Brugge ; Rudolf Steiner Lohangrin, Wilrijk ; Rudolf Steiner, Volkstraat 40 Antwerpen ; Steinerschool, Sint-Janskruidlaan, 14 Brussel ; R. Steinerschool, Aalst ; R. Steinerschool Kempens, Lier ; Vrije R. Steinerschool, Kasteellei, Gent ; Yggdrasil, Brasschaat.

De aanvraag was gemeenschappelijk en sterk gemotiveerd. Die werd ontvankelijk verklaard. De Commissie ontving ook vervangende ontwikkelingsdoelen en eindtermen en die werden als evenwaardig beoordeeld. Bij besluit van de Vlaamse regering van 17 december 1997 (Belgisch Staatsblad 27 juni 1998) tot gelijkwaardigheid van de aanvraag tot afwijking voor de ontwikkelingsdoelen en eindtermen in het gewoon basisonderwijs werden deze ontwikkelingsdoelen en eindtermen goedgekeurd.

Er was nog een aanvraag van het schoolbestuur GV kleuter- en lagere meisjesschool Baïs Rachel uit Antwerpen en van de VZW Chassidische scholen in Antwerpen. De Commissie oordeelde dat de aanvraag niet ontvankelijk was bij gebrek aan duidelijke motivering.

Secundair onderwijs

Er is voor het secundair onderwijs enkel een aanvraag tot afwijking op de eindtermen eerste graad ingediend vanwege de middelbare Rudolf Steiner-school en de Hiberniaschool. Deze werd ontvankelijk verklaard. Er werd door deze indieners geen aanvraag tot afwijking op de ontwikkelingsdoelen ingediend. Er werden ook geen andere aanvragen ingediend. Er is dus geen enkele aanvraag niet-ontvankelijk verklaard.

De ontvankelijkheid berust op volgende motivatie :

- de juridische onderbouwing waaruit blijkt dat de afwijkende voorstellen passen binnen de vrijheid van de indieners als onderwijsverstrekkers ;
- de bewijsvoering van de indieners waaruit blijkt dat het eigen gehanteerde kwaliteitsmodel niet tegenstrijdig is met het impliciete kwaliteitsmodel dat aanwezig is in de eindtermen ;
- de intentie van de indieners om eigen eindtermen te ontwikkelen die gedragen worden door dit eigen kwaliteitsmodel ;
- het engagement van de indieners om zich strikt aan de geest van het decreet inzake inspectie en pedagogische begeleidingsdiensten te houden.

De beslissing ten gronde is intussen reeds geschiedt : de indieners hebben op een correcte wijze alternatieve voorstellen van eindtermen ingediend die zowel door een commissie van externe deskundigen als door een inspectiecommissie werden beoordeeld. Op verzoek van de inspectiecommissie werden tal van correcties nog tijdens de behandeling van de voorstellen aangebracht. Het definitief advies van de onderwijsinspectie werd gegeven op 12 januari 1998, de commissie ad hoc bracht haar advies uit op 16 december 1997. Uiteindelijk konden de aldus aangepaste alternatieve voorstellen van eindtermen bij besluit van de Vlaamse regering van 17 februari 1998 als gelijkwaardig worden erkend. Dit besluit is gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 12 juni 1998.

Vraag nr. 234
van 18 juni 1998
van mevrouw NELLY MAES

Kinderen met leerstoornissen – Mogelijkheden buiten BuSo

Het probleem van kinderen met leerstoornissen (LS) is dat ze normaal begaafd zijn, maar moeilijkheden hebben met het verwerken van de leerstof ten gevolge van hun handicap. Met eenvoudige middeltjes kunnen zij geholpen worden om toch hun weg te vinden door het normale circuit van het secundair onderwijs.

Het probleem is dat de leerkrachten daartoe geen specifieke opleiding krijgen. Kinderen die hun lagere school doorliepen in een type 8-school hebben het voordeel dat ze leerden hun problemen te zien en te aanvaarden en zelfstandig te werken. Andere kinderen hebben het zo mogelijk nog moeilijker. Ondanks een normaal IQ komen ze vaak in het buitengewoon secundair onderwijs (BuSo) terecht omdat ze door gebrek aan gerichte hulp niet geslaagd zijn in het lager onderwijs.

Kinderen met LS horen volgens de meeste leerkrachten thuis in het BuSo. Men is het er wel over eens dat kinderen met leerstoornissen met een gemiddeld of meer dan gemiddeld IQ een faire kans moeten krijgen om in het gewone circuit behoorlijke resultaten te behalen. Maar binnen dat normale circuit zou er geen begrip zijn voor hun problemen. De directie van een school uit het beroepssecundair onderwijs gaat ervan uit dat ze geen programma heeft voor kinderen met leerstoornissen.

1. Welke mogelijkheden zijn er voor kinderen met LS buiten het BuSo om aan hun leerplicht te voldoen ?
2. Worden momenteel bepaalde maatregelen voorbereid om een oplossing te bieden voor kinderen met LS met een gemiddeld of meer dan gemiddeld IQ, om zich te kunnen handhaven in het gewone onderwijs ?

Antwoord

Het probleem van kinderen met leerstoornissen is inderdaad dat ze ondanks hun normale begaafdheid en zonder aantoonbare primaire handicap, toch ernstige problemen ondervinden bij het verwerken van de leerstof.

Verder kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger in haar betoog echter niet bijtreden.

Het is wat te gemakkelijk te stellen dat "eenvoudige middeltjes" volstaan om leergestoorden met succes het gewoon secundair onderwijs te laten volgen.

Dat leerkrachten in het secundair onderwijs niet specifiek zijn opgeleid m.b.t. de aanpak van leerstoornissen, kan misschien gezien worden als een rem op de zorgverbreding, maar is niet de kern van het probleem. Ik verklaar mij nader.

Eerst wil ik het hebben over de integratie van normaalbegaafde leerlingen met een primaire sensorïële of fysieke handicap in het gewoon secundair onderwijs. In het licht daarvan zal ik het probleem van de leerstoornissen behandelen.

1. *Gelijkwaardige studies voor normaalbegaafde leerlingen met een primaire sensorïële of fysieke handicap*

Het is een van de fundamenteën van ons onderwijssysteem dat het niveau en de kwaliteit van de studies gebaseerd zijn op eindtermen, leerplannen en lessenroosters.

Een belangrijk element van zorgverbreding is dat in de reglementering de mogelijkheid is ingebouwd om – binnen bepaalde grenzen – bij de bepaling van het leeraanbod rekening te houden met de handicap. Men noemt dit het principe van de gelijkwaardige of equivalente studies.

Een leerplan kan in twee opzichten worden aangepast aan de mogelijkheden en beperkingen van gehandicapte leerlingen :

- inhoudelijke aanpassingen, waarbij een vak of een deel ervan wordt vervangen door andere, gelijkwaardig geachte leerinhouden ;
- structurele aanpassingen, bijvoorbeeld het spreiden van het leerplan over een langere periode of een modulaire opbouw ervan.

Het principe van de gelijkwaardige of equivalente studies in het kader van het geïntegreerd secundair onderwijs is opgenomen in artikel 25 van het decreet VIII van 15 juli 1997 betreffende het onderwijs.

De klassenraad beslist over de vrijstelling en legt de vervangende activiteiten vast. Hij kan eveneens beslissen tot het spreiden van het curriculum in de tijd.

2. *Mogelijkheden voor de leerlingen met leerstoornissen buiten het BuSO*

Leerlingen met leerstoornissen vormen een aparte categorie die niet zonder meer kan wor-

den gelijkgesteld met normaalbegaafde leerlingen met een sensorïële of een fysieke handicap.

Het is voor iedereen duidelijk dat dove leerlingen geen muziek kunnen volgen en verlamde leerlingen geen lichamelijke opvoeding. Voor deze leerlingen in evenwaardige vervangactiviteiten voorzien is dan ook relatief gemakkelijk.

Dit is niet het geval voor leerlingen met leerstoornissen. In veel gevallen is hun beperking van die aard dat er geen alternatief programma kan worden samengesteld dat gelijkwaardig is met het goedgekeurd leerplan. De leerstoornissen hebben immers gevolgen voor alle vakken, en niet het minst de vakken van de basisvorming. Dit is één van de redenen waarom de meeste leerlingen met ernstige leerstoornissen in het buitengewoon onderwijs terechtkomen.

Studies sanctioneren op basis van programma's waarvan de gelijkwaardigheid met de leerplannen niet kan worden gewaarborgd, zou het fundament zelf van ons onderwijssysteem aantasten. Het principe van de gelijkwaardige studies kan dus niet worden toegepast op leerstoornissen.

Samenvattend kan ik dus stellen, wat de eerste vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger betreft, dat het aantal leerlingen dat op grond van intelligentietests als normaalbegaafd kan worden beschouwd en dat ten gevolge van ernstige leerstoornissen toch niet in staat zou zijn welke studierichting dan ook binnen het ASO (algemeen secundair onderwijs), KSO (kunstsecundair onderwijs), TSO (technisch secundair onderwijs) of BSO (beroepssecundair onderwijs) te volgen, uitermate gering is.

Wanneer het buitengewoon secundair onderwijs, dat nochtans aanvaardbare alternatieven biedt, niet in aanmerking komt, kan men nog aan de leerplicht voldoen door het volgen van deeltijds onderwijs, middenstandsopleiding (leercontract) of erkende vorming in het kader van het vormingswerk.

Wat de tweede vraag betreft, laten, zoals hierboven reeds uiteengezet, de basisprincipes van ons onderwijssysteem niet toe in een afwijkend programma te voorzien wanneer de gelijkwaardigheid met de goedgekeurde leerplannen niet kan worden gewaarborgd.

Wel is het zorgverbredingsbeleid van de overheid erop gericht dat leerlingen met leerproble-

men, ongeacht de oorzaak, maximale kansen moeten krijgen binnen het gewoon onderwijs.

Vraag nr. 236
van 22 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Departement Onderwijs – Cultuurcel

Bij het departement Onderwijs is de Cultuurcel bijzonder actief. Het beleid dat hier wordt gevoerd, komt bij de begrotingsbesprekingen in het parlement slechts zijdelings ter sprake.

1. Komen er veel vragen van scholen, organisaties rond het onderwijs, of andere voorzieningen, om samen te werken met de Cultuurcel? Spreekt de Cultuurcel zelf scholen, organisaties, en zo meer aan?
2. Bereikt de Cultuurcel zowel lager, secundair als andere vormen van onderwijs? Hoe is de verdeling per niveau en per net?
3. Welke concrete acties werden er tijdens de schooljaren 95-96/96-97 reeds opgezet? Wat was de kostprijs van elke actie? Welke scholen, welke klassen werkten mee? Hoeveel leerlingen werden zo in elke actie bereikt?

Antwoord

1. De Canon Cultuurcel heeft haar projecten onderverdeeld in drie hoofdgroepen: recurrente, actualiteitsgebonden en beleidsonderbouwende. Ze werkt daarenboven zowel vraag- als aanbodgericht. *Klasse voor Leraars*, met daarin onze eigen rubriek "Canon met Klasse", is steeds het communicatiemiddel met het onderwijsveld. Een aantal programma's wordt rechtstreeks naar alle Vlaamse scholen gestuurd, maar ook steeds gelijktijdig aangekondigd in *Klasse* zodat iedere individuele leerkracht de kans krijgt persoonlijk te reageren. Projecten ingediend door derden worden onderzocht en indien positief geadviseerd, ingepast in de globale doelstellingen van de Canon Cultuurcel. We spreken hier over duizenden contacten per jaar, die zowel telefonisch als via dossiers, persoonlijke gesprekken, faxen, brieven, e-mails, enzovoort, verlopen.
2. De Cultuurcel werkt voor alle niveaus van het onderwijs uitgezonderd het universitaire niveau, voor alle onderwijsvormen en voor alle netten.

Sommige projecten richten zich vanuit hun eigenheid rechtstreeks naar alle niveaus, andere zijn geconcipieerd voor een specifiek niveau. Voor een ruimere situering en uitleg over de verschillende projecten verwijzen wij naar vraag 3.

Enkele voorbeelden:

- Dynamo 2 : alle niveaus ;
 - Canon Cultuurdagen voor het Onderwijs : alle niveaus ;
 - Meesterstukken : alle niveaus ;
 - Verwendagen : alle niveaus ;
 - Native Speakers (97/98) : 3de graad secundair onderwijs (SO) ;
 - De Jonge Gouden Uil (96/97 en 97/98) : 3de graad SO ;
 - Creatieve ontmoeting met Dostojevski (97/98) : 2de en 3de graad SO ;
 - Ons kent ons.. niet (97/98) : 2de en 3de graad SO ;
 - Vlaggen en Wimpels (97/98) : basisonderwijs (kleuter + lager) ;
 - Muzische werkdagen (96/97 en 97/98) : basisonderwijs en studenten lerarenopleiding ;
 - Affiches muzische vorming (met 1998/99 bij 3 reeksen) : basisonderwijs ;
 - Postkaarten muzische vorming (1998/99) : 1ste graad SO ;
 - "Leren leren met muzische vorming" (druk 1998), basisonderwijs ;
 - "Het kunstzinnige in het Onderwijs" (werktitel boek) : druk voorzien sept. '98, 1ste graad SO ;
 - Nieuwsbrief (vanaf 97/98) : departementen lerarenopleiding ;
 - Ho'bo (97/98) : departementen lerarenopleiding.
2. Bij elk project staat de aanduiding R (recurrent : initiatieven die over meerdere jaren op regel-

de tijdstippen terugkomen), A (actualiteitsgebonden) of B (beleidsonderbouwend).

- **"CANON Cultuurdagen"** (R) : om de twee jaar in de herfst (opnieuw in november 1998), afgewisseld met "Meesterstukken" (zie verder). Scholen vertellen elkaar over hun culturele realisaties. Op deze manier ontstaat een actieve, praktijkgebonden (en -getoetste !) doorstroming van goede cultuureducatieve projecten. In 1996 kregen we 2.000 vragen voor informatie, 1.200 leerkrachten participeerden als vertegenwoordiger van hun school.
- **"Meesterstukken"** (R) : een project in samenwerking met de Federatie van Vlaamse Erkende Culturele Centra, bracht in 1997 2.100 leerkrachten op de been om in culturele centra en kunsthuizen allerlei culturele activiteiten met specifieke educatieve omkadering bij te wonen. Inspiratie opdoen om zelf met de leerlingen beter te kunnen inspelen op het ruime aanbod uit de kunstenwereld is de boodschap. Aan alle scholen (3.849) werd de brochure van "Meesterstukken" toegestuurd en nogmaals 3.000 individuele leerkrachten vroegen ze op via Klasse.
- **"Pierrot Lunaire"** (A, 1997) : deze kunstdruk met lesbrochure maakte deel uit van de editie 1997 van het project Meesterstukken. Alle leerkrachten die een Meesterstuk bijwoonden, kregen een genummerde kunstdruk, naar een schilderij van Antwerpenaar Frank Maieu. In de bijbehorende lesbrochure werden ze uitgenodigd om, vertrekkende vanuit dit beeldend werk, in andere muzische disciplines aan de slag te gaan. In elke provincie werden ook workshops georganiseerd waarin leerkrachten met lesideeën uit de brochure aan het werk gingen. Een model dat mits enige creativiteit steeds herbruikt kan worden, vertrekkende vanuit andere muzische domeinen.
- **"Affiches van Gregie De Maeyer"** (B, 1997) : eveneens met bijbehorende boekje, bedoeld voor de derde graad lager onderwijs. Ze zijn een ondersteuning bij het invoeren van de eindtermen Muzische Vorming, maar leggen ook verbanden met de andere leergebieden. Alle basisscholen ontvingen automatisch een set affiches, waarin Gregie De Maeyer stond bij elke reeks eindtermen. Vanaf januari werden ze vanuit het onderwijsveld gretig opgevraagd door zowel basisonderwijs als departementen lerarenopleiding. In totaal gingen reeds zo'n 3.000 exemplaren de deur uit. Deze affiches zijn de tweede in een reeks en werden voorafgegaan door een eerste set, van de hand van Gerda Dendooven (95/96) ; deze was bedoeld voor het lager onderwijs. In het schooljaar 1998/99 verschijnt de derde set, die specifiek voor kleuters bestemd is (ontwerp Mathilde Geens) en waarin vooral de attitudes in het muzische leergebied grafisch worden toegelicht.
- **"F.M. Dostojevski"** (A, 1998) : een brochure die tot stand kwam naar aanleiding van de tentoonstelling rond deze auteur, bevat een aantal bladzijden met werk van scholieren en studenten kunstonderwijs. Via onze maandelijkse rubriek "Canon met Klasse" nodigden wij immers alle middelbare scholen en het hoger kunstonderwijs uit een creatieve interpretatie te geven van het werk van Dostojevski. Een 150-tal leerlingen mochten op een speciale zitting de heer Dmitri Dostojevski, achterkleinzoon van de schrijver, ontmoeten.
- **"DynaMo 2"** (R) : zoals ieder jaar verscheen in maart 1998 onze nieuwe catalogus met een 200-tal organisaties die zich aanboden om met het onderwijs projecten uit te werken. Dit was de aanloop, zoals het opzet van DynaMo 2 vooropstelt, tot honderden vragen voor ondersteuning vanuit de scholen. Uit de 734 aanvragen werden 435 projecten positief beoordeeld, die volgend schooljaar voor de eerste keer of opnieuw aan de slag kunnen mét financiële steun. Het aantal projecten in het muzisch werkveld (45% van alle aanvragen), blijft alle andere werkvelden (bedrijvig / democratisch / gezond / groen / sportief / veilig) overtreffen.
- **"Leren leren met Muzische Vorming"** (B, 1998) : naslagwerk, verscheen in de lente van 1998 en voldeed blijkbaar aan een enorme nood. De eerste oplage van 3.000 exemplaren vloog op een drietal weken de deur uit, een tweede oplage van 3.000 exemplaren, die we in de herfst hopen te realiseren, is al vooraf uitgeput : de stapel aanvragen groeit nog dagelijks aan.
- **"Canon Concert"** (A, 1998) : om het nieuwe schooljaar feestelijk in te zetten nodigen wij zo'n 1.000 leerkrachten uit op een concert op zaterdag 26 september 1998. 6.000 mensen reageerden op de uitnodiging.

- **"Muzische werkdagen"**, (R) : waar leraars basisonderwijs en studenten van het derde jaar Lerarenopleiding een basisvorming in de muzische leergebieden wordt aangeboden ; zijn nu al volzet voor schooljaar 1998/99 ; gespreid over de vijf provincies. De hieraan gekoppelde "Opvolgdag" is ook volzet. De Verdere Vorming in 1999 is gepland voor de Paasvakantie. Een eerste editie trok in schooljaar 96/97 ongeveer 400 deelnemers aan. In het komende schooljaar zullen ruim 500 mensen kennismaken met, of zich verder verdiepen in het leergebied van de Muzische Vorming.
- **"ho'bo"** (R) : een gelijkaardig initiatief, maar dan met de bedoeling heel specifiek de lectoren Lerarenopleiding te ondersteunen ; bereikte op het einde van schooljaar 97/98 meer dan zeventig lectoren en voorziet een aanzienlijke groei in 1998/99.
- **"Native Speakers"** (A) : de drie meest onderwezen talen naast het Nederlands, namelijk Frans, Engels en Duits krijgen in schooljaar 1998/99 een duwtje in de rug door drie anderstalige kunstenaars die in de klas over de vloer komen. 3.000 leerlingen krijgen zo de kans om gedurende 120 "conférences" in een vreemde taal vragen te stellen en inzichten te verwerven in de wereld van de taal, het theater en de beeldende kunst. Voor de eerste editie in schooljaar 1997/98 reageerden 90 scholen méér dan aanvankelijk voorzien. Vandaar deze herhaling.
- **"De Verwendagen"** (R) : boeiende Vlamingen uit de wereld van de media en de kunsten komen vertellen over de (kunstzinnige) vonken die onderwijs (leraars, die éne leraar) bij hen deed overslaan. In 1998 werden tijdens vier verwendagen 320 leerkrachten in de watten gelegd.
- **"De Jonge Gouden Uil"** (R) : in schooljaar 96/97 bereikte de eerste editie van dit leesbevorderingsinitiatief voor de derde graad secundair onderwijs 20 Vlaamse scholen, het maximum toegelaten aantal. In dit project wordt departementoverschrijdend samengewerkt met de administratie Cultuur, en grensoverschrijdend met Nederland via de Nederlandse Taalunie. Voor de tweede jaargang 97/98 werd het project uitgebreid, en schreven 34 Vlaamse scholen zich in. Op het slotmoment in het Vlaams Parlement op 14 maart 1998 waren 700 jongeren uit Vlaanderen en Nederland aanwezig. In een vraaggesprek met de auteurs bleek hun belezenheid en enthousiasme. Ook de website die ter gelegenheid van de prijs was opgezet, kende bij de jongeren heel veel bijval.
- **"Ons kent ons niet"** (A) : op 1 april 1997 had in Antwerpen een eerste Canon-studiedag over jongerencultuur plaats. Leerkrachten tweede en derde graad secundair (er waren er zo'n 80 aanwezigen) waren het doelpublik, kennismaking met de verschillende culturen en subculturen van hun eigen leerlingen de doelstelling.
- **"Nieuwsbrief (DLO)"** (R) : op vraag van de departementen Lerarenopleiding naar meer communicatie werd de "Nieuwsbrief DLO" opgestart in het schooljaar 97/98. Tot nu toe verschenen drie nummers en is het adressenbestand gegroeid tot zo'n 220 (lectoren, departementshoofden, organisaties die een specifiek aanbod hebben voor DLO's : geïnteresseerden krijgen op vraag een exemplaar toegestuurd). De Nieuwsbrief belicht de initiatieven van de Canon Cultuurcel die specifiek voor dit onderwijsniveau zijn bedoeld.

Kostprijs

Het totale budget van de Canon Cultuurcel bedraagt 31,6 miljoen op jaarbasis.

12,1 miljoen wordt besteed aan het DynaMo-project : met dit bedrag wordt enerzijds het drukwerk gerealiseerd en anderzijds worden de door de stuurgroep geselecteerde schoolprojecten ondersteund. Het bedrag per school is gebaseerd op een door de school in te dienen kostenraming en op een aantal vooropgestelde criteria (bv. geen infrastructuur). De individuele bedragen per school variëren van 5.000 fr. tot maximaal 100.000 fr. In het geval van school of netoverschrijdende projecten, kan dit maximale bedrag soms overschreden worden. Nooit wordt 100 % van het gevraagde bedrag toegekend, omdat van de school ook een inspanning wordt gevraagd.

Voor de besteding van de rest van het budget (19,5 miljoen) wordt rekening gehouden met de verdeling over de onderwijsniveaus, de actuele onderwijsrevoluties en de actualiteit van de kunstwereld. Dit blijkt uit de reeds vermelde en toegelichte projecten.

Vraag nr. 237
van 22 juni 1998
van de heer MARC OLIVIER

Ministerie Vlaamse Gemeenschap – Diplomaverdringing

In de omzendbrief BA 98/02 van 31 maart 1998 wijzen de Vlaamse ministers Martens en Peeters op het probleem dat in de lokale besturen geregeld hoger gediplomeerden deelnemen aan een examen voor een betrekking van een lager niveau, waarvoor dus eigenlijk een lager diploma vereist is.

Op die manier worden lagergeschoolden verdrongen van de functies die volgens hun diploma het best bij hun capaciteiten passen. Daarenboven is deze situatie ook niet gunstig voor het voor de betrokken functie te hoog geschoold personeelslid, omdat hij/zij op langere termijn gedemotiveerd zal worden door de onderbenutting van zijn/haar capaciteiten.

De kans is groot dat het te hoog geschoold personeelslid de lagere functie enkel als een soort tussensstation ziet en al onmiddellijk een hogere functie ambieert. Dit komt de kwaliteit van het werk dat hij/zij levert op de lagere functie ook niet ten goede.

1. Doet betrokken fenomeen zich tevens voor in het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap of in de Vlaamse openbare instellingen ? Zo ja, hoeveel personeelsleden zijn, overeenkomstig hun diploma, in een lager niveau tewerkgesteld ?
2. Kan op basis van de huidige reglementering inzake aanwerving worden vermeden dat hoger gediplomeerden deelnemen aan een betrekking van een lager niveau ? Zo neen, heeft de minister initiatieven genomen om de reglementering in die zin aan te passen ?

Antwoord

1. Ook binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse openbare instellingen worden personeelsleden tewerkgesteld in een niveau waarvoor een lager diploma vereist is dan het diploma waarover deze personeelsleden beschikken.

Wat het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap betreft, blijkt uit de resultaten van een onderzoek naar de overkwalificatie bij de instrooming van stagiairs van 1995 tot 1997 dat 36 %

van de ingestroomde stagiairs overgekwalificeerd was. In niveau B liep dit op tot 24,3 %, in niveau C tot 37,6 %, in niveau D tot 66,7 % en in niveau E tot 25 %.

Wat de Vlaamse openbare instellingen (VOI) betreft, verwijs ik voor precieze cijfergegevens naar de functioneel bevoegde Vlaamse ministers.

2. Teneinde de "verdringing" van lagergeschoolden tegen te gaan, werd artikel VI 2 van het Vlaams Personeelsstatuut van 24 november 1993 (VPS), in uitvoering van het sectoraal akkoord 1995-1996, in die zin gewijzigd dat houders van een diploma of studiegetuigschrift dat toegang verleent tot een bepaald niveau voortaan worden uitgesloten van inschrijving voor een wervingsexamen voor een lager niveau.

In afwijking hiervan kan voor de toegang tot de niveau's D en E wel nog het bezit van bepaalde diploma's of studiegetuigschriften worden vereist indien deze vereiste uitdrukkelijk werd opgenomen in de functiebeschrijving. Daarenboven kan de Vast Wervingssecretaris voor bepaalde functies specifieke vereisten opleggen inzake brevetten of diploma's die voortvloeien uit de aard van de functie en de Vlaamse of federale regelgeving terzake. Dit is onder meer het geval voor sommige functies binnen het zee- en de regionale luchthavens.

De uitsluiting van hogere diploma's is ook niet van toepassing op de laureaten van een wervingsexamen die een hoger diploma pas verwierven na hun inschrijving, respectievelijk slagen voor het wervingsexamen.

Er werd tevens in een afwijking voorzien voor de contractuele personeelsleden die in dienst worden genomen ter vervanging van personeelsleden met loopbaanonderbreking en bij een verlenging van lopende arbeidsovereenkomsten.

Deze wijziging van het Vlaams Personeelsstatuut werd op 26 mei 1998 definitief goedgekeurd door de Vlaamse regering.

De personeelsstatuten van de Vlaamse openbare instellingen die ressorteren onder het toepassingsgebied van het sectoraal akkoord 1995-1996 (alle VOI's, met uitzondering van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening, de VRT en de Vlaamse Opera) zullen in dezelfde zin worden aangepast. In afwachting van de

aanpassing van de personeelsstatuten werden deze Vlaamse openbare instellingen via een omzendbrief (goedgekeurd door de Vlaamse regering op 9 juni 1998) door mij gemachtigd om de in het sectoraal akkoord opgenomen maatregelen reeds toe te passen.

Vraag nr. 238
van 24 juni 1998
van de heer BART VANDENDRIESSCHE

Ziekenhuisscholen – Gent

Het is van groot belang dat in onderwijs wordt voorzien voor kinderen en jongeren die zijn opgenomen in het ziekenhuis. Zeker in deze moeilijke omstandigheden geldt het recht op (aangepast) onderwijs.

Naar verluidt, zouden door een nieuw telsysteem ambten in het ziekenhuisonderwijs in Gent sneuvelen.

1. Hoe is het basis- en secundair onderwijs voor kinderen in de Gentse ziekenhuizen georganiseerd? Met welke scholen wordt daarvoor samengewerkt?
2. Welke criteria hanteert de minister voor de toekenning van personeel?
3. Wordt het aantal onderwijsambten in de Gentse ziekenhuizen inderdaad afgebouwd? Zo ja, om welke redenen, op welke gronden en voor welke ziekenhuizen? Wat is de ingangsdatum? Wat zijn de overgangsmaatregelen?

Antwoord

1. De UZ-school verbonden aan het academisch ziekenhuis in Gent is een van de drie zogenaamde ziekenhuisscholen van Vlaanderen. Dit onderwijs maakt deel uit van het buitengewoon onderwijs type 5. De wettelijke basis voor de oprichting en het in stand houden van deze school ligt in artikel 34 § 1 van het koninklijk besluit nr. 439 van 11 augustus 1986 houdende rationalisatie en programmatie van het buitengewoon onderwijs. Voor het buitengewoon secundair onderwijs wordt bepaald dat buitengewoon secundair onderwijs van het type 5 slechts kan in een ziekenhuis waar reeds een school voor buitengewoon onderwijs van het type 5 wordt georganiseerd. Het decreet "basisonderwijs" van 25 februari 1997 en het uitvoe-

ringsbesluit van 17 juni 1997 leggen de programmatie- en rationalisatienormen vast in het buitengewoon basisonderwijs vanaf 1 september 1997.

Ziekenhuisonderwijs is geen volledig onderwijs, maar complementair aan de thuisschool. Het heeft als voornaamste doelstelling het beperken van de leerachterstand voor de belangrijkste algemene vakken. Deze vakken worden bepaald op grond van handelingsplanning en in samenwerking met de thuisschool. Gelet op de continuë in- en uitstroom van leerlingen uit alle delen van de provincie en soms van ver daarbuiten, dient bijgevolg met een steeds wisselend aantal scholen te worden samengewerkt.

Het ziekenhuisonderwijs wordt gekenmerkt door onvoorspelbaarheid: de medische verzorging primeert steeds. De beslissing over het al dan niet verstrekken van onderwijs aan een jonge patiënt dient steeds in overleg met het behandelend medisch team te gebeuren. De effectiviteit van het onderwijs is dan ook sterk afhankelijk van de mate van integratie met het ziekenhuis. Deze integratie is niet evident wanneer bestuur van school en ziekenhuis volledig los staan van elkaar.

Wat de te geven leerstof betreft, kent de ziekenhuisschool niet alleen een beperking in de tijd (vaak slechts één à twee lessen per dag gedurende de periode van ziekenhuisopname, periode die als gevolg van de hedendaagse medische evolutie steeds korter wordt), waardoor in samenspraak met de school van herkomst een selectie dient te worden gemaakt van wat voor de leerling essentieel wordt geacht, maar bovendien erg afhankelijk van het bereikte peil en de aangewende methodes in de school van herkomst. Met deze school dient onmiddellijk contact te worden opgenomen wat de sterke of de zwakkere vakken van de leerling betreft, de geziene leerstof, de te gebruiken handboeken, eventueel toetsen of proefwerken... Dit contact met zoveel scholen is dan ook een tijdrovende bezigheid.

Het is dan ook duidelijk dat het organiseren van ziekenhuisonderwijs voor eenmalige kortverblijvers bijna onmogelijk en weinig zinvol is. Daarom ook is momenteel slechts aan grotere universitaire ziekenhuizen een ziekenhuisschool verbonden: de opnameduur is in gewone ziekenhuizen meestal van te korte duur om er op efficiënte en verantwoorde wijze onderwijs te organiseren.

2. Het personeel voor de secundaire afdeling wordt toegekend overeenkomstig de normen bepaald in het koninklijk besluit nr. 65 van 20 juli 1982 tot vaststelling van de wijze waarop de ambten van het bestuurs- en onderwijzend personeel worden bepaald in de instellingen voor buitengewoon onderwijs.

Het lestijdenpakket voor het buitengewoon basisonderwijs wordt berekend aan de hand van lestijdenschalen. Deze lestijdenschalen vormen een bijlage bij het besluit van de Vlaamse regering en de bijbehorende omzendbrief "Personeelsformatie in het buitengewoon onderwijs" van 17 juni 1997.

3. Wat de secundaire afdeling betreft, werden de normen de laatste jaren niet gewijzigd, zodat er van afbouw van onderwijsambten dan ook geen sprake is. Wat het buitengewoon basisonderwijs betreft, treedt de nieuwe berekeningswijze van de lestijdenpakketten (enkel het percentage afhankelijk voor het gemiddeld aantal onderwijsdagen is nieuw) in werking met ingang van 1 september 1998. Het schooljaar 1998/1999 is met andere woorden het eerste schooljaar waarvoor het lestijdenpakket op deze wijze wordt berekend.

De nieuwe reglementering voor de lestijden werd ingegeven door de bezorgdheid om de mogelijkheden tot oneigenlijk gebruik van de ter beschikking gestelde middelen (hoe zinvol is ziekenhuisonderwijs aan een kind dat 1 dag in een ziekenhuis verblijft) te beperken en het onderwijs aan langdurig zieke kinderen te stimuleren. Het is immers bij de langdurig zieke kinderen dat de nood aan onderwijs zich daadwerkelijk stelt.

Volgens de berekening die door de ziekenhuisschool van Gent zelf reeds werd gemaakt, betekent deze berekeningswijze inderdaad een halvering van het lestijdenpakket. Dit bewijst dat in het verleden in zeer belangrijke mate onderwijs werd gegeven aan kinderen die kort (minder dan 10 dagen) in het ziekenhuis verbleven.

Het effect van de nieuwe berekening geldt voor de gehele school en speelt niet in een bepaalde vestigingsplaats (i.c. een ziekenhuis).

Zoals reeds gesteld, geldt deze berekeningswijze voor het schooljaar 1998/1999. De ziekenhuisschool van de stad Gent heeft mij gevraagd om voor de berekening van het lestijdenpakket

enkel de leerlingen die vier dagen of meer in het ziekenhuis verbleven te mogen inbrengen.

Als overgangsmaatregel, voorlopig enkel voor het schooljaar 1998/1999, mogen de ziekenhuisscholen op een voor het lestijdenpakket gunstiger wijze tellen. Dit echter op voorwaarde dat dezelfde telling wordt gehanteerd voor de rationalisatie en de berekening van het werkingsbudget.

Vraag nr. 239
van 25 juni 1998
van de heer ROBERT VOORHAMME

Bestuursbeslissingen – Vermelding beroepsmogelijkheden

Overeenkomstig artikel 2, 4°, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, vermeldt elk document waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking, uitgaande van een federale administratieve overheid, ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld, alsook de geldende vormen en termijnen. Bij ontstentenis van deze vermeldingen neemt de termijn voor het indienen van het beroep geen aanvang.

Ook artikel 13, § 1, van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse Executieve, bepaalt dat een beslissing met individuele strekking de beroepsmogelijkheden dient te vermelden.

In tegenstelling tot de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, voorziet voornoemd decreet echter niet uitdrukkelijk in een sanctie indien aan de betrokkene geen mededeling wordt gedaan van de eventuele beroepsmogelijkheden.

1. Wat is de sanctie indien een bestuursbeslissing met individuele strekking geen opgave doet van de eventuele beroepsmogelijkheden zoals bepaald in artikel 13, § 1, van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse Executieve ?
2. Is het niet noodzakelijk of minstens wenselijk om, in navolging van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, uit-

drukkelijk bij decreet te bepalen dat het niet vermelden van de beroepsmogelijkheden tot gevolg heeft dat de beroepstermijn geen aanvang neemt ?

Zo ja, neemt de minister een wetgevend initiatief dienaangaande en wat zijn daarvan eventueel de krachtlijnen ?

Zo neen, kan de minister dit nader toelichten ?

Antwoord

1. Artikel 13 van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering bepaalt dat de in artikel 2, 1° van het decreet bedoelde bestuursbeslissingen van de diensten, met individuele strekking, die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer besturen of voor een ander bestuur, uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden in een bestuursdocument dat de akte uitmaakt, en dat het bestuursdocument tevens de eventuele beroepsmogelijkheid alsook de modaliteiten hiervan vermeldt.

Deze verplichting gaat verder dan artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat evenwel enkel betrekking heeft op de mogelijkheid om beroep in te stellen bij de Raad van State en dat slechts in een sanctie voorziet, namelijk het niet beginnen lopen van de verjaringstermijnen, indien de betekening van de bestuursbeslissing waartegen beroep mogelijk is bij de Raad van State geen melding maakt van deze beroepsmogelijkheid, de in acht te nemen vormvoorschriften en de termijnen.

In tegenstelling tot de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur voorziet de huidige tekst van het decreet echter in geen een sanctie indien de eventuele beroepsmogelijkheid en de modaliteiten niet worden vermeld. De omzendbrief VR 95/25 van 20 juni 1995 van de Vlaamse regering bepaalt echter dat, bij ontstentenis van deze vermelding, de facto de beroepstermijn niet begint te lopen.

2. De Vlaamse regering hechtte op 19 december 1997 haar principiële goedkeuring aan het voorontwerp van decreet betreffende de openbaarheid van bestuur. Dit decreet heft het decreet van 23 oktober 1991 op betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de dien-

sten en instellingen van de Vlaamse regering, en zijn uitvoeringsbesluiten.

Artikel 32 van het voorontwerp van decreet betreffende de openbaarheid van bestuur bepaalt dat een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking, die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer besturen of voor een ander bestuur, slechts geldig wordt ter kennis gebracht als tevens de beroepsmogelijkheid en de modaliteiten van het beroep worden vermeld. Bij ontstentenis daarvan neemt de verjaringstermijn voor het indienen van het beroep geen aanvang. Dit artikel is dus eigenlijk grotendeels een herhaling van huidig artikel 13 van het decreet van 23 oktober 1991, met toevoeging van een sanctie indien de beroepsmogelijkheid en de modaliteiten van het beroep niet worden vermeld.

Vraag nr. 240 van 26 juni 1998 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Ministerie Vlaamse Gemeenschap – Premies loopbaanonderbreking

Bij besluit van 21 januari 1997 heeft de Vlaamse regering beslist de regeling voor de aanmoedigingspremies uit te breiden die voor de herverdeling van de arbeid kunnen worden toegekend aan de personeelsleden van de Vlaamse openbare sector en het Nederlandstalige onderwijs die loopbaanonderbreking opnemen.

Er zijn een aantal duidelijke toekenningsvoorwaarden vastgesteld, waaraan moet worden voldaan om de aanmoedigingspremie te krijgen.

1. Kan de minister meedelen hoeveel aanvragen er zijn ingediend om deze aanmoedigingspremie te kunnen genieten ?
2. Wat is het totale bedrag dat daarvoor werd ingeschreven op de begroting ?
3. Deze aanmoedigingspremie kan worden toegekend in verschillende gevallen. Kan de minister hiervan een opsplitsing geven voor :
 - volgen van een opleiding ;
 - de opvang van kinderen ten laste tot het bereiken van de leeftijd van 8 jaar ;
 - het verstrekken van palliatieve zorg ;
 - het starten als zelfstandige ;
 - het verrichten van vrijwilligerswerk ;
 - het verrichten van sociaal-cultureel werk ?

4. Welk bedrag werd per categorie toegekend zoals vermeld onder punt 3 ?
5. Er zijn controlemogelijkheden en sancties. In hoeveel gevallen dienden er bedragen te worden teruggevorderd die ten onrechte werden uitgekeerd ?

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Vraag nr. 241 van 29 juni 1998 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Nederlands voor allochtonen – Onderzoeksopdracht KU Leuven

Op 31 maart 1998 heeft de Vlaamse regering de overeenkomst voor 1998 met het Steunpunt NT2 van de KUL goedgekeurd betreffende de voortzetting van onderzoeks-, vormings- en ondersteuningsopdrachten inzake het onderwijs van Nederlands als tweede taal aan allochtonen.

1. Sinds wanneer heeft de Vlaamse regering deze overeenkomst afgesloten met de KUL ? Wat zijn de precieze opdrachten ?
2. Wat is de kostprijs van deze overeenkomst op jaarbasis ? Graag had ik een overzicht per jaar dat de overeenkomst reeds loopt.
3. Heeft de Vlaamse regering nog dergelijke overeenkomsten afgesloten met andere Vlaamse universiteiten ? Zo ja, met welke en wat is de inhoud van deze overeenkomst(en) ?

Antwoord

1. Het Steunpunt Nederlands Tweede Taal (SNT2) werd in 1990 opgericht aan de KU Leuven onder de rechtstreekse impuls van de voormalige onderwijsminister, de heer Daniël Coens.

Aanvankelijk werden aan het steunpunt twee taken toevertrouwd :

- a) ondersteuning van het onderwijsveld op het vlak van taalvaardigheidsonderwijs Nederlands. Dit gebeurt door vormings- en onder-

steuningssessies aan leerkrachten, begeleiders en andere betrokkenen binnen OVB. Daarnaast begeleiden en ondersteunen medewerkers van het SNT2 ook NT2-activiteiten van andere organisaties ;

- b) wetenschappelijk onderzoek op vlak van (taal)leren en (taal)onderwijs.

Ondertussen bleek dat er naast ondersteuning en onderzoek ook nood was aan ontwikkeling van specifiek didactisch materiaal. Bovendien was een uitbreiding naar het volwassenenonderwijs noodzakelijk. In die zin werden vanaf 1992 bijkomende kredieten aan het steunpunt toegekend. Het SNT2 breidde de activiteiten uit naar het volwassenenonderwijs en kreeg een derde opdracht toevertrouwd :

- c) ontwikkeling van materiaal. Het gaat hierbij zowel om lesmateriaal ten behoeve van specifieke groepen taalleerders (gaande van basisonderwijs tot volwasseneneducatie), als om de ontwikkeling van taalvaardigheidstoetsen, en van ondersteunend video- en ander materiaal ten behoeve van de nascholing van leerkrachten.

2. Overzicht per jaar van de toegekende bedragen aan het steunpunt NT2

1990	3.795.700 fr.	
1991	5.846.000 fr.	
1992	8.800.000 fr.	(6 miljoen voor ondersteuning en onderzoek + 2,8 miljoen voor uitbreiding naar volwassenenonderwijs en materiaalontwikkeling)
1993	20.000.000 fr.	(nl. 12 miljoen voor onderzoeks-, vormings- en ondersteuningsactiviteiten en 8 miljoen voor materiaalontwikkeling)
1994	20.000.000 fr.	(nl. 12 miljoen voor onderzoeks-, vormings- en ondersteuningsactiviteiten en 8 miljoen voor materiaalontwikkeling)
1995	20.000.000 fr.	
1996	20.000.000 fr.	
1997	22.000.000 fr.	
1998	21.791.000 fr.	

3. Ja, de Vlaamse regering sloot een gelijkaardige overeenkomst af met de Universiteit Gent en nog één met de KU Leuven. De instellingen bieden elke een specifiek ondersteuningspakket dat verband houdt met onderwijsvoorrangsbeleid en met zorgverbreding. Er wordt naar gestreefd om de onderwijsinstellingen die extra lestijden toegekend krijgen het hele ondersteuningspakket aan te bieden.

a) Met de Universiteit Gent sluit de Vlaamse regering jaarlijks een overeenkomst af rond het Steunpunt Intercultureel Onderwijs (ICO). Het steunpunt werd opgericht in 1995. Deze oprichting werd vastgelegd in een protocol tussen de Vlaamse onderwijsminister en de Universiteit Gent. Het steunpunt heeft als taak de onderwijswereld en het beleid wetenschappelijk te begeleiden op vlak van intercultureel onderwijs en onderwijs in eigen taal en cultuur. Zijn activiteiten worden in drie terreinen onderverdeeld, gelijkaardig aan die van het Steunpunt NT2, namelijk onderzoek, ondersteuning en materiaalontwikkeling. In het protocol wordt elke activiteit nader omschreven. Voor het werkingsjaar 1996-1997 en 1997-1998 werd telkens een bedrag toegekend van 20 miljoen.

b) Met de KU Leuven werd een derde gelijkaardig contract afgesloten, namelijk voor de begeleiding van projecten zorgverbreding in kleuteronderwijs en eerste en tweede jaar lager onderwijs. Doelstelling van het project "wetenschappelijke ondersteuning zorgverbreding" is aan leerkrachten, directies, opleiders, begeleiders en PMS-medewerkers uit de onderscheiden onderwijsnetten en betrokkenen bij een project van de zorgverbreding de kans te bieden om kennis te maken met inzichten en strategieën die uit eerder en nog lopend wetenschappelijk onderzoek voortvloeien en die kunnen bijdragen tot een optimale besteding van de extra lestijden. Als tegemoetkoming in de kosten ontving de KU Leuven een subsidie van 11.459.010 frank voor het werkingsjaar 1997-1998.

De drie instellingen dragen bij tot de ondersteuning van het onderwijsveld en het beleid tot een effectieve benutting van toegekende middelen in de scholen, binnen het kader van de speerpunten die in de goedgekeurde aanwendingsplannen worden vastgelegd. De instellingen streven naar een optimale samenwerking en complementariteit.

**Vraag nr. 242
van 2 juli 1998
van de heer JULIEN DEMEULENAERE**

Doorlichting onderwijsinstellingen – Resultaat

Onder de bevoegdheid van de minister van Onderwijs krijgt een inspectieteam de opdracht een doorlichting uit te voeren bij verschillende onderwijsinstellingen, onder meer naar aanleiding van de vernieuwingen die moeten worden doorgevoerd op het vlak van onderwijsverstrekking aan de leerlingen.

Het resultaat van de doorlichting beoogt een positief of een negatief rapport op basis van de werking van de school.

1. Bij hoeveel scholen werd een doorlichting uitgevoerd wat het schooljaar 1996-1997 en 1997-1998 betreft, en dit per provincie ?
2. Wat was het resultaat van iedere doorlichting, een positief of een negatief rapport ?

Welk eindadvies stond in ieder rapport vermeld ?

Antwoord

I. Basisonderwijs

1996-1997

Er waren 152 eerste doorlichtingen (waarvan 5 in het buitengewoon basisonderwijs) en 23 tweede schooldoorlichtingen (waarvan 5 in het buitengewoon basisonderwijs). Totaal : 175 doorlichtingen (een tweede doorlichting is het gevolg van een advies 2 of 3).

Over de provincies verspreid :

Antwerpen	39
Vlaams-Brabant	44
West-Vlaanderen	30
Oost-Vlaanderen	34
Limburg	28

Het is onmogelijk thans de uitslagen per provincie mee te delen, omdat het resultaat voor het geheel werd opgemaakt. Het schooljaar 96-97 werd op andere basis samengevat :

70 % van de scholen kregen een advies 1 ;
28 % van de scholen kregen een advies 2 ;
slechts 4 scholen kregen een advies 3.

Het resultaat van de doorlichtingen wordt als volgt gequoteerd :

1. positief advies,
2. negatief advies dat positief wordt op voorwaarde dat ...,
3. Negatief advies.

Bij een negatief advies dat positief wordt op voorwaarde dat ..., worden in de rapporten de structuuronderdelen met tekorten aangeduid en de termijnen bepaald waarbinnen deze moeten worden verholpen. Dergelijk advies heeft op de financiering of subsidiëring geen invloed totdat na een opvolgingscontrole een definitief advies wordt gegeven.

1997-1998

(Toestand op 17 juli 1998. Er worden thans nog een 30-tal rapporten ingewacht)

Provincie	Conclusie		
	1	2	3
Antwerpen : 54 (waarvan 3 Buitengewoon Onderwijs)	33	20	1
Vl.-Brabant : 48 (waarvan 5 BO)	38	10	0
West-Vlaanderen : 47 (waarvan 4 BO)	30	15	2
Oost-Vlaanderen : 38 (waarvan 3 BO)	30	8	0
Limburg : 24	14	10	0
Totaal (voorlopig) : 211	145	63	3

II. Secundair Onderwijs

Doorgelichte instellingen

1996-1997

Gewoon secundair onderwijs : 99 scholen ; buitengewoon secundair onderwijs : 9 scholen, alsook 3 afdelingen voor buitengewoon onderwijs verbonden aan de ziekenhuisscholen.

Verdeling per provincie (gewoon secundair onderwijs) :

Antwerpen	30
Brabant	23
Limburg	12
Oost-Vlaanderen	13
West-Vlaanderen	21

1997-1998

Gewoon secundair onderwijs : 100 scholen ; buitengewoon secundair onderwijs : 11 scholen ; deeltijds beroepssecundair onderwijs : 10 centra.

Verdeling per provincie (gewoon secundair onderwijs) :

Antwerpen	41
Brabant	22
Limburg	5
Oost-Vlaanderen	23
West-Vlaanderen	9

Uitgebrachte adviezen

1996-1997

Gewoon secundair onderwijs :
22 positieve adviezen
71 voorwaardelijk negatieve adviezen
4 negatieve adviezen.

In twee gevallen werd wegens specifieke omstandigheden geen advies uitgebracht.

Buitengewoon secundair onderwijs :
5 positieve adviezen
7 voorwaardelijk negatieve adviezen.

1997-1998

Gewoon secundair onderwijs :
68 positieve adviezen
32 voorwaardelijk negatieve adviezen.

Buitengewoon secundair onderwijs :
4 positieve adviezen
7 voorwaardelijk negatieve adviezen.

Centra voor deeltijds beroepssecundair onderwijs :
4 positieve adviezen
5 voorwaardelijk negatieve adviezen
1 negatief advies.

Een rapport kan moeilijk als positief of negatief worden omschreven. Ieder rapport is per definitie de weergave van een sterkte-zwakte-analyse : dit leidt tot één van de drie mogelijke adviesfor-

mules naargelang de (reglementaire) tekorten al dan niet doorwegen bij de afsluitende delib­eratie die door het doorlichtingsteam wordt gehouden.

**Vraag nr. 245
van 3 juli 1998
van de heer STEFAAN PLATTEAU**

Leerlingenwerving – Methodes

In deze tijd van het jaar mailen secundaire scholen naar leerlingen uit het laatste jaar van de basis­scholen om aan recrutering te doen. Men stelt zelfs vast dat leerlingen uit secundaire scholen brieven ontvangen om over te stappen naar andere richtin­gen in concurrerende instellingen.

De scholen doen meestal een beroep op lijsten afkomstig van de gemeentebesturen.

De vraag rijst evenwel of deze handelwijze geen inbreuk is op de wet op de privacy.

Kan deze wijze van leerlingenwerving ?

Antwoord

1. De financiering of subsidiëring van een school is afhankelijk van een minimale schoolbevolkings­norm. Daarenboven vereist een efficiënte onderwijsorganisatie een voldoende schaal­grootte.

Binnen het raam van hun (grond)wettelijk gewaarborgde autonomie staat het de onder­wijsverstrekkers vrij een eigen rendabel beleid inzake leerlingenwerving te voeren. Ik ben mij ervan bewust dat dit in bepaalde situaties leidt tot creativiteit en inventiviteit van inrichtende machten en directies. Er dient echter permanent over gewaakt te worden dat de gehanteerde methodes geen inbreuk plegen op de onderwijs­of enige andere wetgeving.

2. In aansluiting op het voorafgaande, refereer ik in eerste instantie aan de schoolpactwet van 29 mei 1959, inzonderheid de artikelen 41 tot en met 44 die handelen over het verbod van laak­bare praktijken.

Daarin is opgenomen dat elke oneerlijke prak­tijk in de concurrentie tussen de onderwijsin­stellingen verboden is ; publiciteit voor een bepaald onderwijs of voor een bepaalde onder­

wijnsinstelling moet objectief blijven en mag geen gebruikmaken van verwijzingen naar ander onderwijs of andere onderwijsinstellin­gen.

Op advies van een commissie kan de Vlaamse regering overtredingen van de verbodsbepalin­gen sanctioneren.

3. De onderwijsinrichters zijn verder onderworpen aan de wet van 8 december 1992 tot bescher­ming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgege­vens.

Artikel 2 van deze wet stelt dat iedere natuurlij­ke persoon bij de verwerking van persoonsgege­vens die op hem betrekking hebben, recht heeft op eerbiediging van zijn persoonlijke levens­ sfeer.

Conform artikel 5 mogen deze persoonsgege­vens slechts worden verwerkt voor duidelijk omschreven en wettige doeleinden ; ze mogen niet worden gebruikt op een wijze die onver­enigbaar is met die doeleinden. Zij dienen, uit­gaande van die doeleinden, toereikend, terzake dienend en niet overmatig te zijn.

Daarnaast geldt een specifiek koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende het verkrijgen van informatie uit de bevolkingsregisters, waarin het principe is vastgelegd dat informatie uit deze registers noch door derden kan worden geraad­pleegd, noch aan derden kan worden meege­deeld.

De gemeenten staan, wat de bevolkingsregisters betreft, onder het administratief toezicht van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het departement Binnenlandse Aangelegenheden van de Vlaamse Gemeenschap.

4. In het verlengde van voornoemde wet- en regel­geving en na overleg met de Commissie ter Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer, opgericht binnen het federale ministerie van Justitie, ben ik van oordeel dat het schriftelijk of mondeling contacteren van ouders van kandi­daat-leerlingen via door de gemeentebesturen ter beschikking gestelde bestanden (naar ik vermoed gebaseerd op de criteria "domiciliëring" en "geboortejaar van de leerling") *ontoelaat­baar* is.

Ik moet hier wel onmiddellijk aan toevoegen dat concrete gevallen of klachten mij dienaar-

gaande nog niet werden gesignaleerd. Eventuele klachten kunnen echter rechtstreeks worden gericht aan de bovenvermelde bevoegde commissie, p/a Hallepoort 5/8 in 1040 Brussel.

**Vraag nr. 246
van 6 juli 1998
van de heer KRIS VAN DIJCK**

Eindtermen – Attitudevorming rond geweld

Agressiviteit, gebruik van geweld en gebruik van vuurwapens door kinderen is een ernstig probleem. In de Verenigde Staten hebben recente gebeurtenissen aangetoond tot welke vreselijke dingen dit kan leiden.

Graag wil ik van de minister vernemen op welke wijze in de scholen aan opvoeding en attitudevorming rond het voorkomen van geweld bij kinderen wordt gewerkt.

Behoort dit ook tot de eindtermen ?

Bestaat er onder meer een concrete richtlijn of een aanbeveling vanwege de minister van Onderwijs om bijvoorbeeld speelgoedwapens op school te verbieden ?

Antwoord

1. Eindtermen – Attitudevorming rond geweld

In de ontwikkelingsdoelen en eindtermen voor het basisonderwijs en de eerste graad secundair onderwijs wordt niet specifiek verwezen naar concrete vormen van geweld. Wel wordt uitgebreid aandacht besteed aan sociale vaardigheden en attitudes waarin min of meer rechtstreeks het oplossen van conflicten en het vermijden van geweld aan bod komt.

In het kleuter- en lager onderwijs zijn deze geïntegreerd in de ontwikkelingsdoelen en eindtermen voor de leergebieden Lichamelijke Opvoeding en Wereldoriëntatie en in het vakoverschrijdend thema "sociale vaardigheden". In de eerste graad secundair onderwijs komen ze expliciet aan bod in de vakken Lichamelijke Opvoeding en Project Algemene Vakken (alleen voor leerlingen van 1B en BVL) en in de vakoverschrijdende thema's "sociale vaardigheden" en "burgerzin".

Voorbeelden

Kleuters

Lichamelijke Opvoeding

De kleuters kunnen zich emotioneel uiten binnen aanvaardbare grenzen.

Wereldoriëntatie – Mens

- De kleuters kunnen in concrete situaties verschillende manieren van omgaan met elkaar herkennen en erover praten.
- De kleuters kunnen een gevoeligheid tonen voor de behoeften van anderen.

Wereldoriëntatie – Maatschappij

- De kleuters kunnen met concrete voorbeelden illustreren dat mensen die samenleven, zich organiseren via regels waaraan iedereen zich moet houden.
- De kleuters kunnen een onderscheid maken tussen geweldloze en gewelddadige oplossingen voor conflicten.

Lager onderwijs

Lichamelijke Opvoeding

- De leerlingen passen de afgesproken regels toe en aanvaarden de sancties bij overtredingen.
- De leerlingen nemen deel aan bewegingsactiviteiten in een geest van fair-play.
- De leerlingen zien ongecontroleerde en ongewenste uitingen bij zichzelf in en zetten ze recht.

Wereldoriëntatie – Mens

- De leerlingen kunnen in concrete situaties verschillende manieren van omgaan met elkaar herkennen, erover praten en aangeven dat deze op elkaar inspelen.
- De leerlingen tonen in een eenvoudige conflict-situatie in de omgang met leeftijdgenoten de bereidheid om te zoeken naar een geweldloze oplossing.

Vakoverschrijdend thema "sociale vaardigheden"

- De leerlingen kunnen in hun omgang met anderen respect en waardering opbrengen.

- De leerlingen kunnen zich weerbaar opstellen naar leeftijdgenoten en volwassenen toe door signalen te geven die voor anderen begrijpelijk en aanvaardbaar zijn.

Eerste graad

Lichamelijke Opvoeding

- De leerlingen leren omgaan met elementen als spanning, verliezen, winnen en fair-play.

Project Algemene Vakken (B-stroom) – Maatschappelijke Vorming/Geschiedenis/Aardrijkskunde

- De leerlingen leren hun eigen leefomgeving onbevoordeeld te observeren.
- De leerlingen leren rekening houden met andere opvattingen en hoeden zich voor vooroordelen.

Vakoverschrijdend thema : "sociale vaardigheden"

- De leerlingen kunnen ongelijk of onmacht toegeven in een discussie of in een spelsituatie.
- De leerlingen beheersen elementen van hun communicatieve handelen :
actief luisteren en weergeven wat een ander inbrengt ;
toegankelijk zijn en feed-back geven over eigen gevoel ;
verduidelijken waarom zij voor een bepaald gedrag gekozen hebben ;
assertief zijn en opkomen voor de rol die zij op zich nemen in een groepsopdracht ;
effectbesef hebben over hun eigen gedrag ;
anderen de kans geven om te reageren.

Vakoverschrijdend thema : "burgerzin"

- De leerlingen kunnen voor conflicten in de omgang met leeftijdsgenoten oplossingen bedenken en zijn bereid om ze uit te voeren.
2. *Prioritaire onderzoeksthema's voor het onderwijskundig beleids- en praktijkgericht wetenschappelijk onderzoek*

Bij de specifieke onderzoeksthema's is er een prioritaair thema bepaald over "geweld op school", waarop Vlaamse onderzoekers zich kunnen inschrijven.

Het lijkt volgens de Vlaamse overheid zinvol onderzoek te doen rond de thematiek, vertrekkend van een ruime definitie van het begrip "geweld". Zoals in Europese context wordt dan verwezen naar een analyse van het onveilige klimaat voor zowel leerlingen als leraren op scholen, naar agressief gedrag tussen leerlingen, tussen leerlingen en leraren, naar het onveilige klimaat buiten of rond de scholen dat de schoolsfeer beïnvloedt, enzovoort. Verschijnselen zoals pesten, intimidatie, afpersing, ordeverstoring gedrag in klas en school, vandalisme, zijn hier dan aan de orde. Het Vlaams onderzoek zou moeten aansluiten bij reeds uitgevoerd of lopend internationaal onderzoek.

Er bestaat geen concrete richtlijn of aanbeveling om speelgoedwapens op school te verbieden.

Vraag nr. 247 van 9 juli 1998 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Alternatieve geneeskunde – Onderwijsmogelijkheden

Op een rondetafelconferentie over de alternatieve geneeskunde heeft minister Colla gesproken over homeopathie, acupunctuur, chiropraxis en osteopathie. Bedoeling is na te gaan in hoeverre deze beroepen ingeschreven kunnen worden in de wet op de uitoefening van de geneeskunde.

1. Bestaan er opleidingen tot deze verschillende vormen van alternatieve geneeskunde in Vlaanderen in het reguliere onderwijs, het onderwijs sociale promotie of in andere onderwijsvormen ?
2. Waar worden deze opleidingen gegeven ?
3. Hoe worden deze opleidingen door de Vlaamse Gemeenschap ondersteund (leerkrachten, werkingskosten, gebouwen, ...) ?
4. Leiden deze opleidingen tot een officiële erkenning door de Vlaamse Gemeenschap ?
5. Hoe werkt de Vlaamse Gemeenschap samen met deze opleidingen (subsidievormen voor werking, leerkrachten, gebouwen, erkenning als dagonderwijsvorm, van getuigschriften, ...) ?

Antwoord

De universiteiten en de hogescholen bieden (nog) geen opleidingen homeopathie, osteopathie, chiropraxis of accupunctuur aan.

De alternatieve geneeswijzen duiken ook niet op als afzonderlijke vakken in de opleiding tot arts.

Het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap stipuleerde wel dat de universiteitsbesturen bij de program-mabepaling rekening dienden te houden met voorschriften inzake de beroepsuitoefening en – uiteraard – met de maatschappelijke ontwikkelingen. Vandaar dat er wel al vakken bestaan die de alternatieve geneeswijzen algemeen bestuderen, zoals bijvoorbeeld het keuzevak "Reflecties over alternatieve geneeswijzen".

**Vraag nr. 250
van 9 juli 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Commissie Laakbare Praktijken – Evaluatie

Bij decreet van 25 februari 1997 betreffende het basisonderwijs werd de Commissie Laakbare Praktijken opgericht, waarvan bij besluit van de Vlaamse regering van 17 juni 1997 de samenstelling, de bevoegdheid en de werking werd vastgelegd.

Deze commissie is onder meer bevoegd vragen en klachten te behandelen over laakbare praktijken, praktijken in strijd met de kosteloze toegang en praktijken in strijd met de regelgeving op sociale voordelen.

1. Hoeveel klachten heeft deze commissie ontvangen sedert haar oprichting :
 - betreffende laakbare praktijken,
 - betreffende praktijken in strijd met de kosteloze toegang,
 - betreffende praktijken in strijd met de regelgeving op de sociale voordelen ?
2. Kan de minister betreffende de vragen en klachten over laakbare praktijken een opsplitsing geven naargelang de indeling vermeld in artikel 3 van bovenvermeld besluit van 17 juni 1997 ?

3. In hoeveel dossiers heeft de minister op basis van het advies van de Commissie voor Laakbare Praktijken een sanctie moeten nemen ? Wat was de inhoud van deze sanctie ?

Antwoord

Bij ministerieel besluit van 24 november 1997 tot samenstelling van de Commissie Laakbare Praktijken voor het basisonderwijs werden de leden van de commissie aangesteld.

1. De commissie heeft eind augustus 1998 11 klachten en 21 vragen ontvangen.

Laakbare praktijken :
11 vragen
5 klachten

Sociale voordelen :
3 vragen
4 klachten

Kosteloze toegang :
7 vragen
2 klachten

2. Oneerlijke concurrentie tussen scholen :

1 vraag
2 klachten

Activiteiten die oneerlijke concurrentie inhouden tegenover handelaars, met name : verkooppraktijken die er niet op gericht zijn uniformiteit in pedagogisch-didactisch handelen tot stand te brengen ; aanbieden van producten en diensten die niet in rechtstreeks verband staan met het schoolleven en niet in het belang zijn van de onderwijsopdracht :

10 vragen
3 klachten

3. Er werd nog geen sanctie getroffen op basis van het advies van de commissie.

**Vraag nr. 252
van 10 juli 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Deeltijds secundair onderwijs – Evaluatie

Reeds verschillende jaren wordt er voor jongeren tussen 18 en 25 jaar deeltijds secundair onderwijs op experimentele basis georganiseerd.

1. Kan de minister meedelen wat de resultaten hiervan zijn ? Hoeveel jongeren maken gebruik van dit initiatief ?
2. Welke publiciteit is er gegeven aan dit experiment ? Via welke communicatiemiddelen gebeurt deze publiciteit ? Wat is het budget hiervoor ?
3. Wat is de budgettaire weerslag van dit experiment ?

Antwoord

1. Het experimenteel secundair onderwijs met beperkt leerplan voor sommige categorieën jongeren tussen 18 en 25 jaar werd ingevoerd in 1987. Bij besluit van de Vlaamse regering van 7 juli 1998 wordt deze experimentele variant op het deeltijds secundair onderwijs verlengd tijdens het schooljaar 1998-1999.

De bedoeling is in de loop van volgend schooljaar, na een grondige evaluatie, een organieke regeling uit te werken waardoor onderwijsinrichters, leerlingen en personeel meer rechtszekerheid zullen verkrijgen. De hoofddoelstelling, namelijk het bieden van ruimere tewerkstellingsperspectieven via een alternerend stelsel van leren en werken, zal daarbij onverkort van kracht blijven.

2. Een belangrijke voorwaarde om als regelmatige leerling in het experimenteel secundair onderwijs met beperkt leerplan te worden gedefinieerd, is in het bezit zijn van een industriële leerovereenkomst of een overeenkomst "tewerkstellingsopleiding".

Het meest recente gegeven over het globaal regelmatig leerlingenbestand, toestand 1 februari 1998), bedraagt 563 leerlingen, gespreid over 46 operationele centra.

3. De budgettaire effecten berekend voor het schooljaar 1998-1999 op basis van het sub 2 vermeld totaal aantal leerlingen zijn als volgt.
 - a) Met betrekking tot de lerarenomkadering genereert elke leerling een aantal wekelijkse uren-leraar ; per centrum bedraagt dit aantal 3,4 uren-leraar voor de eerste 49 en 2,45

uren-leraar vanaf de 50ste leerling, met dien verstande dat de leerlingen van het organiek (= -18-jarigen) en van het experimenteel deeltijds secundair onderwijs als één groep worden beschouwd.

Uitgerekend levert dit 1.396 uren-leraar op. Naar rata van een gemiddelde voltijdse betrekking van leraar secundair onderwijs = 22,5 wekelijkse uren-leraar en gemiddelde bruto jaarkosten van 1,4 miljoen fr., impliceert het voorgaande 86,856 miljoen frank.

Ter vergelijking : voor het schooljaar 1997-1998 ging het om 551 leerlingen, 1.370 uren-leraar en personeelskosten ten belope van 85,250 miljoen fr.

- b) Met betrekking tot de werkingsmiddelen kan niet van enige budgettaire repercussie worden gesproken, vermits het totaal krediet dat in het secundair onderwijs voor werkingsmiddelen beschikbaar is, wordt vastgesteld naargelang van de leerlingenbevolking in het voltijds onderwijs. De leerlingen van het organiek en experimenteel deeltijds secundair onderwijs zijn enkel een (relatief geringe) determinerende factor bij de midelenverdeling.

4. Het departement Onderwijs voert geen specifieke publiciteit rond het experimenteel deeltijds secundair onderwijs.

Dit betekent niet dat info rond het bestaan ervan volledig ontbreekt : het onderwijstijdschrift Klasse, publicaties van PMS-centra en diensten voor studiekeuze en beroepsoriëntering, maar ook brochures zoals "Het alternerend leren voor jongeren", periodiek uitgegeven door het federale ministerie van Tewerkstelling en Arbeid, besteden ruime aandacht aan het experimenteel deeltijds secundair onderwijs voor + 18-jarigen.

Vraag nr. 253 van 10 juli 1998 van de heer CHRIS VANDENBROEKE

KB's welzijn werknemers – Onderwijsrepercussies

Het van kracht worden van de koninklijke besluiten (KB) ter uitvoering van de wet van 4 augustus 1996 omtrent het welzijn van werknemers met ingang van maart 1998, heeft allerlei repercussies op onderwijsaangelegenheden in het algemeen en

met name op de vormen van arbeid die in scholen of op stageplaatsen wordt verricht. De wet stelt immers dat leerlingen en studenten in studierichtingen waarvan het opleidingsprogramma in een vorm van arbeid voorziet, onder toepassing van deze wet vallen.

Indien leerlingen en studenten onverkort met werknemers zouden gelijkgesteld zijn, roept dit onder meer vragen op m.b.t. het gratis ter beschikking stellen van arbeidskledij en allerlei beschermingsmiddelen door de scholen, omtrent het medisch toezicht door de arbeidsgeneeskundige dienst, enzovoort.

Als vanzelf zal dit tot overleg van de federale overheid met de gemeenschappen en omgekeerd moeten leiden. Tal van onduidelijkheden dienen zich immers aan, waarvoor nadere preciseringen vereist zijn.

1. Welke leerlingen en studenten zijn concreet door de aangehaalde KB's en uitvoeringsbesluiten gevat ?
2. Moet de financiering van de kosten voor de vereiste preventie maatregelen door de federale overheid of door de gemeenschappen worden geregeld ?
3. Welke regeling dient zich aan voor het medisch schooltoezicht enerzijds en voor de tussenkomsten van de arbeidsgeneeskunde anderzijds ?
4. Hoe moet de regelgeving omtrent de diensten voor preventie en bescherming op het werk concreet worden nagekomen ?
5. Hoe en wanneer wordt het benodigde overleg tussen de federale overheid en de Vlaamse regering dienaangaande aangevat ?
6. Hoe en wanneer wordt de besluitvorming dienaangaande geïmplementeerd ?

Antwoord

Als voorafgaande opmerking moet erop worden gewezen dat de wet van 4 augustus 1996 inzake het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk een federale wet is. Elke interpretatie die de Vlaamse Gemeenschap hieraan geeft, is de interpretatie van een buitenstaander. De uitlegging van de wet en de uitvoeringsbesluiten komt toe aan de federale minister bevoegd voor Arbeid.

1. Leerlingen en studenten die een studierichting volgen waarvan het opleidingsprogramma voorziet in een vorm van arbeid die in de onderwijsinstelling wordt verricht, vallen onder het toepassingsgebied van de wet. In de memorie van toelichting bij de wet van 4 augustus 1996 wordt gesteld dat leerlingen in de school vaak activiteiten verrichten die dezelfde zijn als tijdens hun stage. Stagiairs vallen reeds onder toepassing van de wet. De wetgever stelt dat het niet meer dan logisch is leerlingen op de school te behandelen zoals leerlingen die een stage doen. Alleszins zijn de leerlingen en studenten die op de school zelf een stage volgen, door deze wetgeving gevat.
2. De federale overheid is niet verplicht de bijkomende kosten die de welzijnsregeling met zich meebrengt te financieren.
3. Het antwoord op deze vraag staat in direct verband met vraag 1. De arbeidsgeneesheer zal bevoegd zijn voor de leerlingen die een vorm van arbeid verrichten in de school, voor de welzijnsproblemen in verband met die vorm van arbeid. Het medisch schooltoezicht zal op deze leerlingen verder worden uitgeoefend, aangezien zij buiten hun "arbeid" ook nog andere schoolactiviteiten zullen uitoefenen.
4. Het KB van 27 maart 1998 betreffende de Interne Dienst voor Preventie en Bescherming op het Werk bevat zeer concrete verplichtingen met betrekking tot deze dienst, en is gebaseerd op een indeling in vier categorieën, naargelang het aantal werknemers. Het besluit omschrijft duidelijk wat de taken zijn van deze dienst.
5. In antwoord op een vraag in de Kamer van Volksvertegenwoordigers (vraag nr. 349 van 14 mei 1997 van de heer Yvon Harmegnies) stelde de minister van Tewerkstelling en Arbeid dat de concrete tenuitvoerlegging van de bescherming van leerlingen en studenten zal gebeuren in overleg met de gemeenschappen. De Vlaamse Gemeenschap werd nog niet uitgenodigd voor een dergelijk overleg. Ik wens er wel op te wijzen dat dit overleg niet nodig is voor de personeelsleden, zodat de nieuwe wetgeving voor de leerkrachten reeds nu van kracht is.
6. De implementatie van de besluiten die uit het overleg tussen de federale overheid en de gemeenschappen zal volgen, zal moeten deel uitmaken van deze besluitvorming zelf.

Vraag nr. 258
van 16 juli 1998
van de heer ANDRE DENYS

Topsportscholen – Leerlingenwelzijn en kwaliteitsbewaking

Onlangs werd de beslissing genomen om topsportscholen op te richten die moeten toelaten dat sportbegaafde jongeren reeds vanaf het secundair onderwijs sport en studie beter op elkaar zouden kunnen afstemmen. Dit zeer goede initiatief zou echter bij de implementatie ervan kunnen voorbijgaan aan een aantal essentiële basisvereisten voor het psycho-sociale welzijn van de betrokken jongeren. In een opinieartikel van prof. dr. Vanden Auweele werd gewezen op een aantal mogelijke gevaren.

1. Kunnen federaties begeleiders en trainers in topsportscholen zonder pedagogisch diploma aanwerven ?
2. Werd er beslist om een specifieke inspectie aan te stellen om de kwaliteit van de aangeboden opleiding te bewaken ?
3. Werd de psycho-sociale begeleiding expliciet in het takenpakket van de begeleiders opgenomen ?
4. Werd er beslist om een specifieke ouderraad te installeren om de actieve betrokkenheid van de ouders te harmoniseren met de inspanningen van de sportbegeleiders en leerkrachten ?

Antwoord

Ik verwijs de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar het topsportconvenant dat op 25 maart 1998 is gesloten tussen de onderwijsoverheid, de onderwijsinrichters en de sportsector en waarvan volledigheidshalve als **bijlage** een afschrift gaat. In het verlengde hiervan worden bijzondere convenants gesloten tussen de onderwijsminister, de betrokken sportfederatie en de lokale onderwijsverstrekker.

Inzonderheid de bepalingen van de artikelen 3, 9, 10, 12 en 16 van eerstbedoeld convenant houden verband met de diverse punten die in de parlementaire vraag worden aangesneden. Concreet impliceert dit het volgende.

1. De begeleiders en trainers, aangesteld door de respectieve sportfederaties, waaraan de sport-specifieke trainingen van de leerlingen van de topsportrichtingen worden toevertrouwd, zijn

van overheidswege niet onderworpen aan de algemene voorwaarde over een pedagogisch studiebewijs te beschikken wegens de onvoldoende beschikbaarheid van sportprofessionele kandidaten in bepaalde disciplines. In sommige van de intussen gesloten bijzondere convenants is dergelijke eis daarentegen wel opgenomen. Alleszins worden naar de toekomst toe de begeleiders en trainers in de mogelijkheid gesteld een GPB-opleiding (getuigschrift van pedagogische bekwaamheid) te volgen.

2. De kwaliteit van de geboden opleidingen zal in eerste instantie worden nagegaan door de Inspectie Secundair Onderwijs, zowel via periodieke doorlichtingen in teamverband als via gerichte controles door de bevoegde Inspectie Lichamelijke Opvoeding ; de leerplannen opgesteld door de scholen in samenspraak met de sportfederaties zullen daarbij zeker als toetssteen worden gehanteerd. Daarnaast is het de rol van de begeleidingscommissie om toe te zien op de naleving van alle facetten van het convenant, waaronder de organisatie van een doorgedreven topsportopleiding in combinatie met een volwaardige schoolse vorming.
3. Tijdens de lesuren "sportspecifieke training" dragen de sportfederaties de verantwoordelijkheid niet alleen voor de afwerking van de leerplannen, doch ook voor opvang en begeleiding in zijn totaliteit. Het zijn de betrokken federaties die aan de invulling van het takenpakket van de begeleiders en trainers concreet gestalte geven.
4. Er wordt geen specifieke ouderraad opgericht. Wel wordt in elke topsportschool een stuurgroep geïnstalleerd die onder andere belast is met de organisatie van geregeld overleg met en rapportering naar de ouders toe.

Voor alle duidelijkheid vestig ik er de aandacht op dat alle betrokken partijen vóór het einde van het schooljaar 1998-1999 een eerste evaluatie van de invoering van de topsport in het Vlaams voltijds secundair onderwijs zullen maken. Het is evident dat naar aanleiding van de op dat ogenblik getrokken conclusies bijstellingen en aanpassingen niet uitgesloten zijn.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 316
van 3 juni 1998
van de heer JOS GEYSELS

IJzerbroeken – Ruilverkavelingsproject

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 233 van 31 maart 1998 nopens de ruilverkaveling Heist-op-den-Berg vermeldde de minister dat het onderzoek naar het nut van een ruilverkaveling voor het project De IJzerbroeken lopende is (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr.15 van 12 juni 1998, blz. 2086 – red.*). Aangezien deze locatie zo goed als volledig wordt beschermd in het kader van de Ramsarconventie en door de Europese Habitatverordening als vogelrichtlijngebied, en aangezien zij ook enkel marginale gronden omvat, lijkt mij een landschapsinrichting van dit gebied dan ook niet aangewezen. Destijds bestond er immers bij de administratie van de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) een consensus om De IJzerbroeken uit het project te lichten.

1. In hoeverre komen De IJzerbroeken nog voor een landinrichtingsproject in aanmerking? Op welke ambtelijke stukken baseert de minister zich in het positieve geval?
2. Wat is eventueel het huidige stadium van het onderzoek naar het nut van een ruilverkaveling? Binnen welke termijn valt daarover een beslissing?
3. Werden in dit verband de internationale en Europese instanties geraadpleegd?

Zo ja, welke, wanneer en eventueel met welke resultaten?

Zo neen, waarom is dit niet gebeurd? Behoort deze raadpleging eventueel nog tot de beleidsdoelstelling van de minister?

Antwoord

1. Op 5 december 1989 werd besloten tot onderzoek naar het nut van een ruilverkaveling op het grondgebied van de gemeenten Lo-Reninge, Vleteren en Poperinge. De IJzerbroeken zijn gelegen binnen dit onderzoeksgebied. Ze vallen daarentegen buiten het gebied van het proef-

landinrichtingsproject De Westhoek dat op 23 oktober 1991 door de Vlaamse regering werd afgebakend.

In afwachting van een volwaardig decreet op de landinrichting worden momenteel geen nieuwe landinrichtingsprojecten opgestart.

2. Bij ministerieel besluit van 22 januari 1990 werd een coördinatiecommissie opgericht teneinde advies te verstrekken over de vaststelling van het ruilverkavelingsblok op het grondgebied van de gemeenten Lo-Reninge, Vleteren en Poperinge. Het betrokken gebied beslaat een oppervlakte van circa 4.315 ha.

Gezien de uitgestrektheid van het gebied, werd op 7 februari 1991 besloten het studiegebied in te delen in drie voorlopige ruilverkavelingsblokken en volgende volgorde van uitvoering te hanteren:

- 1ste blok : Reninge (2080 ha);
- 2de blok : Woesten (1220 ha);
- 3de blok : IJzerbroeken (1015 ha).

Op respectievelijk 4 maart 1997 en 13 mei 1997 keurde ik het ontwerp van blokgrans voor de ruilverkavelingen in onderzoek Reninge en Woesten voorlopig goed. Het openbaar onderzoek omtrent kavelplan, inbreng, kostenraming, ruilverkavelingsplan en milieueffectrapport, bepaald in artikel 5 van de ruilverkavelingswet, werd gestart op 17 juni 1998.

Op advies van de coördinatiecommissie van 18 december 1996 heb ik geoordeeld dat, wegens de grote natuurwaarden, het ecologisch en landschappelijk waardevol karakter en het extensieve bodemgebruik in het gebied De IJzerbroeken, een verder onderzoek, in de vorm van de opmaak van een ruilverkavelingsplan, niet prioritair is.

3. Aangezien er momenteel niet verder wordt gewerkt aan de planvorming voor het onderzoeksgebied De IJzerbroeken, werden er tot op heden geen internationale en Europese instanties geraadpleegd.

Vraag nr. 322
van 5 juni 1998
van mevrouw SONJA BECQ

Vlaams Intersectoraal Akkoord – Regularisering nepstatuten

In het raam van het Vlaams Intersectoraal Akkoord voor de sectoren gezin en welzijn (3 april 1998) in verband met de regularisering van de nepstatuten, bepaalt het ontwerpakkoord dat de minister van Welzijn aan de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling zal vragen het protocol uit 1995 over de regeling voor het IBF (Interdepartementaal Begrotingsfonds) en DAC (Derde Arbeidscircuit) uit te voeren voorzover hij dat kan binnen zijn bevoegdheid. In afwachting van een definitieve regeling zal ook worden gevraagd op korte termijn de toegang tot het stelsel te verruimen, meer mogelijkheden voor deeltijds werk te bieden en de IBF-statuten die onder zijn bevoegdheid vallen, te regulariseren.

1. Op welke wijze wordt aan deze verschillende facetten uitvoering gegeven ?
2. Is ervoor geopteerd enkel IBF te regulariseren, of komen ook DAC-personeelsleden in aanmerking ? Wat zijn de redenen daartoe ?
3. Hoe denkt de minister de moeilijkheid te kunnen overbruggen dat de trekkingsrechten uit het werkgelegenheidsfonds zonder akkoord van de federale regering niet blijvend kunnen worden geaffecteerd indien een regularisatie van de tewerkstellingsstatuten wordt doorgevoerd ?

Antwoord

1. Luidens de prioriteiten van de Vlaamse regering inzake tewerkstellingsbeleid, zoals vermeld in het regeerakkoord van 14 juni 1995, "moeten de tewerkstellingsprogramma's, die aan structurele behoeften voldoen, geregulariseerd worden". Het Programma ter Bevordering van de Werkgelegenheid in de niet-commerciële sector in het Vlaamse gewest (PBW) en het Derde Arbeidscircuit beantwoorden aan een duidelijk erkende collectieve behoefte en kunnen als onontbeerlijk worden beschouwd voor de betrokken sectoren.

Om aan de gestelde beleidsoptie uitvoering te kunnen geven, moet er een overeenstemming bestaan tussen de federale en de Vlaamse overheid omtrent de omzetting in reguliere tewerkstelling. De omzetting, zonder akkoord van de federale overheid omtrent het behoud van de trekkingsrechten, zou immers een belangrijk bijkomende financieel engagement noodzaken van de Vlaamse regering.

In het protocol van 16 maart 1995 verbindt de federale minister van Tewerkstelling en Arbeid

zich ertoe, na overleg met de gewestministers bevoegd voor Tewerkstelling, de nodige stappen te zetten om de bepalingen van artikel 6, § 1, IX, 2° van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en artikel 35 van de Bijzondere Wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten te kunnen aanpassen. Hiertoe dient onder meer een waarborg te worden ingebouwd dat het bedrag van de trekkingsrechten, overeenstemmend met de omzetting in reguliere tewerkstelling, blijft behouden.

Op mijn vragen naar de stand van zaken hieromtrent kreeg ik tot op heden geen antwoord.

Ondertussen werd de toegang tot het DAC-stelsel reeds verruimd tot personen die actief waren in het WEP+ -plan (Werkervaringsplan) en worden voorbereidingen genomen voor verruiming tot onder meer OCMW-steuntrekkers.

Bovendien werden de mogelijkheden voor deeltijds werk in het DAC reeds verruimd en versoepeld en waren de mogelijkheden voor het PBW voor deeltijds werk reeds aanwezig.

2. Er wordt duidelijk geopteerd om op termijn zowel het Derde Arbeidscircuit als het PBW te regulariseren, aangezien beide programma's in het onder 1 genoemde technisch protocol werden opgenomen.
3. Zoals reeds vermeld in punt 1, is de regularisatie van de tewerkstellingsstatuten precies afhankelijk van de garantie dat het bedrag aan trekkingsrechten blijft behouden. Wanneer deze garantie er niet is, betekent dit een belangrijk bijkomend financieel engagement van de Vlaamse regering.

**Vraag nr. 323
van 5 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

VDAB Werkinformatiesysteem – EU-vacatures

Enkele weken geleden was er in de pers heel wat te doen om vacatures bij het Europees Parlement : er zouden zeer veel geïnteresseerden zijn die aan de examens willen deelnemen. Door deze persberichten waren vele personen geïnteresseerd in deze tewerkstellingskansen.

Het bleek echter zeer moeilijk te zijn om aan informatie te geraken. Ook bij de Vlaamse Dienst voor

Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) had men geen weet van de manier om zich voor deze vacatures kandidaat te stellen.

Waarom vraagt de VDAB niet systematisch de vacatures bij de Europese Unie (EU) op om ze op de WIS-computer (Werkinformatiesysteem) ter beschikking te stellen van geïnteresseerden ?

Antwoord

De VDAB heeft gedurende geruime tijd de aankondigingen voor examens, uitgaande van het Europees Parlement, de Raad, de Commissie, enzovoort, via de radiomededelingen kenbaar gemaakt aan de werkzoekenden. Een aantal maanden geleden is met deze verspreiding gestopt omdat er uitermate weinig werd gereageerd op deze aankondigingen.

Anderzijds is het wel zo dat de informatie rond de bovengenoemde vacatures (vergelijkende onderzoeken) steeds ter beschikking is gebleven van de werkzoekenden op de centrale dienst en bij de Euresconsulenten (Eures : internationale uitwisseling van vacatures).

De VDAB zal deze informatie opnieuw verspreiden, enerzijds in een beknopte vorm via de radiomededelingen en teletekst (met vermelding van een centraal telefoonnummer voor het verstrekken van de nodige info), en anderzijds via WIS, waar meer informatie rechtstreeks kan worden gegeven.

De EU-vacatures echter bevatten nog steeds een voorwaarde naar maximumleeftijd. Aangezien leeftijdsvoorwaarden door de VDAB niet meer in de aanwervingscriteria worden opgenomen, is het niet denkbeeldig dat werkzoekenden ten onrechte hun kandidatuur zullen stellen.

**Vraag nr. 329
van 8 juni 1998
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Bosontwikkeling – Onderzoek en resultaten

Uit een recente studie van de Europese Unie blijkt dat het met de bossen in ons land tamelijk erg is gesteld. België staat blijkbaar achteraan in de tabel die de toestand van het bosareaal in de verschillende lidstaten vergelijkt.

In Deel IV van de "Speurgids 1998", uitgegeven door de administratie Wetenschap en Innovatie van de Vlaamse Gemeenschap, wordt uitvoerig ingegaan op de opdracht, rol en werking van het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer (IBW).

In het oprichtingsbesluit van 13 maart 1991 werden de onderzoeksthema's voor de afdeling Bosbouw vastgelegd. In 1995 werd de onderzoekscel Bosontwikkeling, Bosecologie, Natuurontwikkeling in Bossen opgestart. We staan nu drie jaar verder en moeten vaststellen, op grond van de Europese statistieken, dat het niet al te best is gesteld met onze bossen.

1. In welke mate heeft de onderzoekscel reeds vaststellingen gedaan omtrent de situatie van de bossen ? Werden reeds maatregelen genomen ter verbetering van het bosbeheer ? Er werden wel een aantal voorstellen uitgewerkt, maar tot welke concrete resultaten is men reeds gekomen ?
2. Hoeveel personeelsleden telt het in juni 1997 opgestarte Vlina-project (Vlaams Impulsprogramma Natuurontwikkeling) ? Hoeveel behoren er tot de cel Bosbescherming ? Wanneer worden de resultaten van hun bevindingen kenbaar gemaakt ?

Antwoord

De Europese Unie (EU) publiceert jaarlijks in samenwerking met de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties (UN/ECE) een rapport over de gezondheidstoestand van de bossen in Europa, zowel van de lidstaten van de Europese Unie als van de andere Europese landen. Deze rapporten komen tot stand na uitgebreide consultatie met de deelnemende landen en hun verantwoordelijke instellingen. Op basis van deze rapporten kan de lezer wel vrijblijvend vergelijkingen maken tussen verschillende landen m.b.t. de evolutie van de gezondheidstoestand van de bossen. Het is dus niet de bedoeling van dit programma om studies te maken met als doel een soort rangorde op te stellen van "goed naar slecht".

Dit is wel het geval met het project "European Forest Scorecards 1998" van het Wereldnatuurfonds (WWF). In dit rapport (persvoorstelling op 26 mei 1998) worden landen gerangschikt naar de manier waarop bossen worden beheerd. Het WWF tracht naar eigen zeggen op die manier een duidelijk beeld te geven over de toestand, de problemen en de kansen van de Europese bossen en wijst aan

waar actie moet worden ondernomen om een verbetering van de kwaliteit van de bossen te verzekeren. Hoewel het WWF uitpakt met een "provoocerende" tabel door landen ten opzichte van elkaar te positioneren, geeft de organisatie toe dat de rangschikking van landen niet de hoofddoelstelling was van het project. De eindscores geven wel een indicatie van "hoe goed een land het doet", maar de scores zijn geen exacte meetgegevens.

1. De onderzoeksoopdrachten van het IBW zijn vastgesteld in een besluit van de Vlaamse regering van 13 maart 1991. In september 1995 werd de onderzoekscel Boscologie en Natuurontwikkeling in Bossen opgestart met de aanwerving van één voltijds statutair wetenschappelijk onderzoeker.

Gezien de potentieel zeer ruime inhoud van deze opdracht en de beperkte middelen (zowel financieel als inzake personeelsbezetting) waarover het IBW hiervoor beschikt, was een prioriteitenstelling aan de orde. De voorkeur ging naar het uitbouwen van een bosreservatenprogramma. Het bosreservatenonderzoek moet immers een substantiële bijdrage leveren tot het verwerven van wetenschappelijke kennis uit oogpunt van een meer natuurgetrouw bosbeheer. Sinds het Bosdecreet en het uitvoeringsbesluit betreffende de bosreservaten (27 mei 1993) ontstond een grote dynamiek inzake het uitbouwen van een bosreservatennetwerk. In enkele jaren tijd werden reeds 1.400 ha als bosreservaat voorbehouden. Ook het Milieubeleidsplan 1997-2001 (bindende actie 114 : actieplan Bosbouw) vermeldt onder andere als doelstelling de realisatie van 3.000 ha bosreservaat in het jaar 2002. Het IBW heeft in dit programma een belangrijke adviserende taak. De voornaamste activiteiten en resultaten zijn de volgende.

- Het opmaken van duidelijke selectiecriteria voor nieuwe bosreservaten.

Een werkversie met wetenschappelijk onderbouwde criteria is afgewerkt ; deze criteria zullen worden aangewend voor de verdere uitbouw van een volwaardig bosreservaten-netwerk in Vlaanderen.

- Het adviseren van nieuwe voorstellen tot aanwijzing en/of erkenning.

De afgelopen drie jaar werden reeds een twaalfstal adviezen opgemaakt.

- Het adviseren en opvolgen bij de uitwerking van de beheersplannen voor de bosreservaten.

De cel Boscologie is vertegenwoordigd in de negen adviescommissies voor bosreservaten. Verschillende schriftelijke adviezen betreffende het beheer werden opgemaakt.

- Uitwerking en coördinatie van het onderzoek en centralisatie van de verzamelde data.

Er werden reeds in samenwerking met de administratie vier onderzoeksprojecten uitgewerkt en gecoördineerd (over basisinventarisaties van de reservaten en oriëntatie van het wetenschappelijk programma) en een uitgebreide databank en infrastructuur (apparatuur, Geografisch Informatiesysteem (GIS) werd reeds opgebouwd.

Bovendien werd een voorstel tot onderzoeksprogramma voor de monitoring van integrale reservaten uitgewerkt, inclusief de benodigde middelen. Dit programma is opgenomen in het ontwerpactieplan Bosbouw.

Het gedetailleerd volgen van de toestand van de bossen in Vlaanderen is geen taak voor de onderzoekscel Bosontwikkeling, Boscologie en Natuurontwikkeling in Bossen van het IBW alleen. Hiervoor is een multidisciplinaire aanpak aangewezen. Momenteel hebben zowel de administratie als het IBW verschillende projecten lopen die elk voor hun deel specifieke gegevens opleveren (bv. het bosvitaliteitsmeetnet, het bosbodemmeetnet, de regionale bosinventarisatie, het bosvegetatiemeetnet). Het samenbrengen van de resultaten van deze verschillende projecten gebeurt in het project "bosdatabank". In deze databank worden alle gegevens verzameld die momenteel bekend zijn of die nog worden verzameld.

De resultaten van de verschillende projecten worden eveneens ingebracht in de milieu- en natuurrapportering zoals deze werd uitgewerkt naar aanleiding van het decreet houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid van 5 april 1995. Zo geeft het rapport "Leren om te keren. Milieu- en Natuurrapport Vlaanderen" (juni 1994) een goed overzicht van de toestand van het bos in Vlaanderen. Ook uit het rapport "MIRA-T 1998" blijkt dat de toestand van de bossen ernstig wordt beïnvloed door de zeer hoge zuurdeposities (proefvlakken in Ravels en

Torhout), voornamelijk afkomstig van ammoniakemissies van de landbouw.

De totale zuurdepositie onder het kronendak bedraagt het dubbele van die op het vrije veld. Het gemiddelde (per ha en per jaar) voor de vierjarige meetperiode (1993-1996) en de zes locaties uit het bosbodemmeetnet bedraagt 4.190 zuurequivalenten in het bos versus 1.993 zuurequivalenten daarbuiten. Het gemiddelde van de atmosferische deposities van stikstof uit ammonium en nitraat over dezelfde periodes en in dezelfde locaties bedraagt 35 kg in het bos versus 20 kg in het vrije veld. Dit illustreert treffend de filterwerking van het bos.

Niet alleen externe omstandigheden beïnvloeden het bos. Onaangepast beheer en onzorgvuldige exploitatie hebben eveneens hun invloed.

Op basis van de actuele inzichten werden verschillende richtlijnen en voorstellen geformuleerd (bv. omvorming van de homogene naaldboombestanden naar gemengde bosbestanden, meer secundaire loofboomsoorten inbrengen ten voordele van een betere humusstructuur, afstappen van het kaalslagsysteem, verjonging in kleine groepen of onder een zogenaamde schermstelling, geregeld dunningskappingen uitvoeren, zoveel mogelijk organisch materiaal in de bestanden achterlaten ; de effecten van nutriëntengiften zijn niet onverdeeld positief of negatief).

Hierbij dient te worden gesteld dat effectgerichte maatregelen nooit te verkiezen zijn boven brongerichte maatregelen. Buiten de maatregelen die een bosbeheerder zelf kan nemen, spelen uiteraard ook een veelvuldig aantal andere factoren een rol, die dienen te worden beheerst teneinde een verantwoorde basismilieukwaliteit te bereiken.

Deze aanbevelingen worden rechtstreeks gebruikt bij het beheer van de domeinbossen. Zij vormen tevens de basis voor de adviesverlening met betrekking tot het beheer van de openbare bossen. Met betrekking tot privé-bossen worden de principes van deze richtlijnen gebruikt bij de beoordeling van de beheersplannen en bij het afleveren van de kapmachtigingen. Concrete resultaten van dit werk (bijvoorbeeld : worden de Vlaamse bossen inderdaad gevarieerder in structuur en samenstelling) zullen pas in de toekomst blijken na verschillende opeenvolgende fasen van de gewestelijke bosinventarisatie.

2. Het in juni 1997 opgestarte Vlina-project "Selectie en evaluatie van indicatoren en uitwerking van een praktisch bruikbare methodologie voor de beoordeling van biodiversiteit in bossen" telt twee personeelsleden, één bio-ingenieur en één technicus.

Deze beide personeelsleden zijn gezien de aard van het onderzoek opgenomen in de cel Bosecologie.

De voorlopige stand van zaken van het onderzoek wordt opgenomen in het Vlina-jaarverslag 1997. Aangezien het project over drie jaar loopt, zullen de eindresultaten pas in 2000 kenbaar worden gemaakt.

**Vraag nr. 333
van 12 juni 1998
van de heer JOHAN DE ROO**

Wegbermmaaisel – Vervuilingsgraad – Verwerking

Het maaisel van graskanten langs autosnelwegen kan, gezien de vervuilingsgraad ervan, niet verder worden gebruikt. Het dient bijgevolg te worden verwijderd en overgebracht naar een stort.

1. Wat zijn de vervuilende stoffen en in welke concentraties komen ze in het grasmaaisel voor ? Zijn er in de vervuilingsgraad wijzigingen opgetreden als gevolg van de overschakeling naar loodvrije benzine ?
2. Wat is de hoeveelheid maaisel en groenafval die jaarlijks wegens de vervuiling ervan moet worden gestort ?
3. Onder welke categorie van afvalstoffen valt dit maaisel ? Heeft het in werking treden van het Vlaams Reglement Afval (Vlarea) als gevolg dat eerlang voor deze afvalstof een stortverbod van kracht wordt ?
4. Zijn er voor deze afvalstof, naast het storten ervan, alternatieve verwerkingstechnieken beschikbaar ?

Antwoord

1. De vervuilende stoffen die in het grasmaaisel van autosnelwegen voorkomen, zijn :

- zwerfvuil (wegwerpverpakkingen, stukjes prikkeldraad, ...),
- zware metalen : lood, cadmium,
- allerlei gepollueerde stofdeeltjes, bijvoorbeeld van autobanden, van ladingen van voorbijrijdende vrachtwagens, ...

De invloed van het gebruik van loodvrije benzine op de aanwezigheid van zware metalen in bermmaaisel is moeilijk te kwantificeren bij gebrek aan meetgegevens voor en na de invoering ervan.

In Nederland werd een aanzienlijke afname vastgesteld eind van de jaren tachtig. Het verkeer neemt echter nog steeds toe, waardoor de vervuiling trager vermindert. Windrichting, afstand tot de weg en aantal voertuigen zijn de voornaamste factoren die de graad van loodvervuiling bepalen. De overheersende zuidwestenwind in België veroorzaakt een hogere depositie noordoostelijk van de wegen. De literatuur vermeldt aantoonbare verontreinigingen op korte afstand van de weg bij wagendichtheden van 8.000 tot 56.000 voertuigen per dag. De vervuiling is het ergst in de eerste 15 m, maar blijft aantoonbaar tot op 200 m.

2. De raming van de hoeveelheid bermmaaisel die vrijkomt, bedraagt :
 - wegen beheerd door provinciale diensten : 1.000 ha x 8-22 ton per ha/jaar,
 - wegen beheerd door de Vlaamse Gemeenschap : 9.000 ha x 8-22 ton per ha/jaar.

Vanwege de hoge kostprijs voor het storten, wordt volgens de stortregisters weinig bermmaaisel aangeboden op stortplaatsen in het Vlaamse gewest.

3. Bermmaaisel mag op een stortplaats voor categorie II-afval worden gestort indien het te verontreinigd is met zwerfvuil of zware metalen, waardoor het niet meer voor veevoeding of compostering in aanmerking komt.
4. Voor niet verontreinigd bermmaaisel zijn de alternatieven : veevoeding en compostering. Meer informatie is te vinden in het "Handboek verwerking wegbermmaaisel" van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) of in het "Handboek botanisch bermbeheer" dat in samenwerking met de

afdeling Natuur van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) en de OVAM is opgemaakt.

Voor verontreinigd bermmaaisel geniet verbranding met energierecuperatie de voorkeur boven storten.

Vraag nr. 334
van 15 juni 1998
van de heer JOS DE MEYER

Waterzuiveringsprojecten – Dendermonde-St.-Niklaas

Voor de uitvoering van het Rio-project werd in de begroting 1996 een vastleggingskrediet van 1 miljard uitgetrokken voor de subsidiëring van gemeenten bij de aanleg of renovatie van riolerings- en voor de realisatie van kleinschalige waterzuiveringsprojecten.

Met het oog op de aangekondigde bouw van verscheidene waterzuiveringsinstallaties en in het kader van het Rio-project, zou ik aan de minister volgende vragen willen stellen.

1. Kan de minister voor het arrondissement Dendermonde – Sint-Niklaas een overzicht geven van het percentage inwoners dat aangesloten is op een rioleringsnet en/of op een waterzuiveringsinstallatie, en van de zuiveringsgraad die in de betrokken gemeenten is bereikt ?
2. Welke specifieke projecten werden in dit arrondissement in 1997 goedgekeurd in voorontwerp, om welke specifieke projecten in welke gemeenten gaat het en welk subsidiebedrag werd daarvoor telkens uitgetrokken ?
3. Welke projecten worden door welke gemeenten in 1998 aanbesteed, en voor welke respectieve bedragen draagt de Vlaamse Gemeenschap daarin bij ?

Antwoord

1. Zoals blijkt uit de **bijlage 1** was in het arrondissement Dendermonde–Sint-Niklaas eind 1996 het afvalwater van 81 % van de inwoners aangesloten op de riolering. 36 % van het totaal aantal inwoners van dit arrondissement was in de mogelijkheid om zijn afvalwater naar een rioolwaterzuiveringsinstallatie te laten afvoeren.

Rekening houdende met de geprogrammeerde bovengemeentelijke investeringsprojecten kan dit percentage nog toenemen tot ongeveer 69 % (bij gelijkblijvende rioleringsgraad).

2. Zie tabel 2 (als **bijlage**).
3. Het tijdstip van aanbesteding behoort volledig tot de autonomie van de gemeente, met dien verstande dat er rekening moet worden gehouden met volgende limietdata, door mij opgelegd bij goedkeuring van de programma's, voor het starten van de aanbestedingsprocedure (brief van gemeente met vraag tot publicatie van het aanbestedingsbericht volstaat) :
 - dossiers vastgelegd met kredieten 1996 : 31 december 1997,
 - dossiers vastgelegd met kredieten 1997 : 31 maart 1998,
 - dossiers vastgelegd met kredieten 1998 : 1 juni 1999.

Tabel 3 als **bijlage** geeft een overzicht van de reeds ingediende projecten die werden of worden vastgelegd op kredieten 1998 en die kunnen worden aanbesteed in 1998. Het aanbestedingsdossier is echter nog niet in het bezit van de administratie, zodat hierover nog geen uitsluitel kan worden gegeven. Deze dossiers kunnen echter ook worden aanbesteed in de eerste twee kwartalen van 1999.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 337
van 16 juni 1998
van de heer JOS STASSEN

Asbestverwerkende bedrijven – Milieu

Sinds de jaren veertig weet zowel de wetenschappelijke, industriële, als politieke wereld dat asbestdeeltjes in de longen onherstelbare schade aanrichten en leiden tot een typische kanker, namelijk mesothelioom.

Deze werd ondertussen erkend als beroepsziekte. Het zijn evenwel niet enkel de arbeiders die met asbest gewerkt hebben die 20 tot 30 jaar later deze ongeneeslijke asbestziekte krijgen, maar ook hun

familieleden en de omwonenden rond de bedrijven die asbest verwerken.

In onze regio is het belangrijkste SVK (Scheerders Van Kerkhoven) in Sint-Niklaas.

1. Graag vernam ik van de minister over welke gegevens hij beschikt in verband met problemen rond asbest :
 - voor de omwonenden van de SVK in Sint-Niklaas ;
 - voor de omwonenden van eventuele stockerings- en stortplaatsen in de buurt ;
 - voor de omwonenden van andere bedrijven die asbest verwerken of verwerkt hebben.
2. Graag vernam ik eveneens welke bedrijven nu nog, bijna 60 jaar na de bevestiging van het gevaar, asbest verwerken.

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Gecoördineerd antwoord

Zonder de minste twijfel is asbest, een groep vezelachtige stoffen, kankerverwekkend. Bovendien veroorzaakt asbest ook een aantal andere aandoeningen van vooral de luchtwegen. Activiteiten waarbij potentieel asbestvezels in de omgeving kunnen vrijkomen, dienen dan ook te worden vermeden en beheerst.

De diensten van de Vlaamse Gemeenschap beschikken niet over gegevens aangaande specifiek de gezondheidstoestand van omwonenden, niet-werknemers, van bedrijven die met asbest werken. De gezondheidsindicators die de Vlaamse gemeenschap verzamelt, zijn geografisch, arrondissementeel georiënteerd en zeker niet bedrijfssitegericht. De reden hiervoor is dubbel.

Vooreerst gaat het nagenoeg steeds over een te kleine groep mensen die binnen de directe invloedssfeer van een bedrijf wonen om statistisch zinvolle uitspraken te kunnen doen. Verder is het vanuit praktische overwegingen gewoon onmogelijk om productspecifieke gezondheidsgegevens van burgers te verzamelen rond elke site waar met toxische of kankerverwekkende stoffen wordt gewerkt. De beheersing van potentiële asbestpunt-

bronnen via gezondheidsmonitoring zou bovendien trouwens slechts een zogenaamde "end of pipe"-benadering zijn die in het beste geval iets zegt over de blootstelling van decennia geleden. Dit wegens de lange latentietijd tussen blootstelling aan asbest en het zich ontwikkelen van een mesotheliom.

Conform de bepalingen van artikel 4.1.8.2. van titel II van het Vlarem dient de exploitant van een in artikel 4.1.8. 1. § 1 bedoelde inrichting jaarlijks een verslag inzake de emissies van relevante verontreinigde stoffen op te stellen en over te maken aan de VMM (Vlaamse Milieumaatschappij).

In de milieuverslagen voor 1997 werd door volgende bedrijven verslag uitgebracht over de emissies van asbest :

NV Eternit

- In de fabriek te Kapelle-op-den-Bos werd de asbestcementproductie begin 1997 gestopt, waardoor er ook geen emissie meer is van asbeststof. Enkel op de uitlaat van de centrale ontstopping is er nog een controle op asbestemissie uitgevoerd. De waarde lag beneden de detectielimiet.
- In de fabriek te Tisselt werd de asbestcementproductie eind 1997 stopgezet, wat betekent dat er vanaf 1998 geen asbeststofemissie meer is.

Voor 1997 bedroeg de totaal geëmitteerde asbeststof 0,193 kg/jaar (drempelwaarde : 1 kg)

NV Scheerders Van Kerckhove in Sint-Niklaas

- Voor 1997 bedroeg de totaal geëmitteerde asbeststof 0,162 kg/jaar.

J.M. Balmatt Industries NV

- In de fabriek in Mol bedroeg de totale jaaremmissie in 1997 voor 2 stoffilterinstallaties 0,377 kg.
- In de fabriek in Gent is de asbestproductie in 1997 volledig gestopt. De totale jaaremmissie voor 1997 bedroeg 0,016 kg.

Vraag nr. 338
van 16 juni 1998
van de heer JOS DE MEYER

Kanaal van Stekene – Dijkversteving

Op 7 maart jongstleden was er een dijkbreuk aan het Kanaal van Stekene (kant Stekene). Honderden hectaren liepen onder water. De vorige dijkbreuk is nog maar zes jaar geleden. Gelukkig zijn door een snel en efficiënt optreden van het polderbestuur, de gemeente Stekene en de diensten van het Vlaams Gewest ernstige problemen voorkomen. De toestand blijft bij hevige regenval en onweders risicovol.

Na plaatsbezoek, gesprekken met diverse verantwoordelijken en studie van de toestand, meen ik dat het Vlaams Gewest onverwijld moet overgaan tot de noodzakelijke werken ter voorkoming van nieuwe overstromingen, mogelijk met nog meer ernstige gevolgen.

Dringend noodzakelijk zijn dijkverstevingswerken aan het Kanaal van Stekene.

Welke werkzaamheden acht de minister de volgende jaren aan deze waterloop noodzakelijk (omschrijving van de werken, kostprijs, uitvoeringsdatum) ? Zijn er reeds voorbereidende studies en zo ja, wat is de stand van zaken ?

Antwoord

Mijn administratie is zich ten zeerste bewust van de problematiek van het Kanaal van Stekene. In het bijzonder treden bij langdurige hoge waterstanden geregeld bressen op in het dijklichaam, veroorzaakt door doorsijpelingen in het onbeschermd dijklichaam. De oplossing ligt in het waterdicht maken van de dijken zodat doorsijpelingen niet meer kunnen plaatsvinden en niet meer kunnen uitgroeien tot bressen.

Een gespecialiseerd studiebureau voerde in 1996 in opdracht van mijn administratie een onderzoek uit naar de mogelijke technieken. Bestudeerd werden : het verbreden van de dijken, het ingraven in het dijklichaam van een folie als kwelscherm, het bekleden van de dijken met natriumbentonietmatten, het hydraulisch induwen van damplanken in de dijken, en het intrillen van damplanken. Op basis van de kostprijs, de uitvoeringswijze, het bereikte resultaat en de bescherming van het milieu, werd voorgesteld om lichte stalen damplanken in te trillen.

Voor een te beschermen lengte aan dijken van 9.000 meter werd de kostprijs geraamd op circa 60 miljoen (excl. BTW).

Vooraleer tot aanbesteding en uitvoering kan worden overgegaan, is een meer gedetailleerd plaatselijk grondmechanisch onderzoek nodig. Dit onderzoek wordt momenteel uitgevoerd ; nadien kan het bestek worden afgewerkt. Uiterlijk begin volgend jaar zou de versterking, eerst van de meest gevoelige plekken van het dijklichaam, moeten kunnen worden aangevat.

Vraag nr. 339
van 17 juni 1998
van de heer JOHAN SAUWENS

Afvalstromen – Huishoudelijk afval

Het transport van huishoudelijk afval is een directe afgeleide van de toenemende afvalproductie en -verwerking bij de bevolking. Het meest ecologische alternatief staat daarbij niet noodzakelijk bovenaan het verlanglijstje.

Een momentopname van de diverse stromen huishoudelijk afval in het Vlaamse gewest lijkt dan ook aangewezen om meer inzicht te krijgen in dit "mobiel" milieudossier.

1. Hoeveel huishoudelijk afval werd in de Vlaamse provincies geproduceerd (per provincie) in 1994, '95, '96 en '97 ?
2. Hoeveel huishoudelijk afval werd in 1994, '95, '96 en '97 vanuit de provincie Antwerpen uitgevoerd naar de andere Vlaamse provincies (per provincie) ?
3. Hoeveel huishoudelijk afval werd in 1994, '95, '96 en '97 vanuit de provincie Oost-Vlaanderen uitgevoerd naar de andere Vlaamse provincies (per provincie) ?
4. Hoeveel huishoudelijk afval werd in 1994, '95, '96 en '97 vanuit de provincie West-Vlaanderen

uitgevoerd naar de andere Vlaamse provincies (per provincie) ?

5. Hoeveel huishoudelijk afval werd in 1994, '95, '96 en '97 vanuit de provincie Vlaams-Brabant uitgevoerd naar de andere Vlaamse provincies (per provincie) ?
6. Hoeveel huishoudelijk afval werd in 1994, '95, '96 en '97 vanuit de provincie Limburg uitgevoerd naar de andere Vlaamse provincies (per provincie) ?
7. Hoeveel huishoudelijk afval werd in 1994, '95, '96 en '97 vanuit het Waalse gewest uitgevoerd naar de Vlaamse provincies (per provincie) ?
8. Hoeveel huishoudelijk afval werd in 1994, '95, '96 en '97 vanuit andere EU-lidstaten uitgevoerd naar de Vlaamse provincies (per provincie) ?
9. Hoeveel huishoudelijk afval werd in de Vlaamse provincies (per provincie) verwerkt in 1994, '95, '96 en '97 ?
10. Hoeveel huishoudelijk afval heeft het Vlaamse gewest geëxporteerd naar het Waalse gewest in 1994, '95, '96 en '97 ?
11. Hoeveel huishoudelijk afval heeft het Vlaamse gewest geëxporteerd naar andere EU-lidstaten in 1994, '95, '96 en '97 ?

Antwoord

1. De hoeveelheid huishoudelijke afvalstoffen die in 1994, 1995, 1996 en 1997 werd ingezameld, wordt per provincie weergegeven als tabel. De gegevens worden weergegeven in ton en in kilogram per inwoner. Deze cijfers zijn de som van alle selectief en niet-selectief (huisvuil, grofvuil en gemeentevuil) ingezamelde huishoudelijke afvalstoffen.

Huishoudelijke afvalstoffen	Ton				Kilogram per inwoner			
	1994	1995	1996	1997	1994	1995	1996	1997
Antwerpen	859.380	883.089	891.191	971.564	527,64	541,36	544,86	593,19
Limburg	361.937	373.707	384.678	394.978	469,07	482,01	493,2	503,85
Oost-Vlaanderen	611.817	622.983	635.450	702.999	453,41	460,86	469,06	517,83
Vlaams-Brabant	419.274	425.598	396.591	420.116	421,27	425,94	394,74	416,83
West-Vlaanderen	558.346	568.509	584.781	626.395	498,02	506,31	520,45	556,73
Vlaamse gewest	2.810.754	2.873.886	2.892.781	3.116.052	479,15	490,34	490,40	527,04

2-6. Er gebeurt geen registratie van de provincie-overschrijdende transporten van huishoudelijke afvalstoffen. Het Vlaamse afvalstoffenbeleid streeft naar zelfvoorziening voor de verwijdering van huishoudelijke afvalstoffen binnen het Vlaamse gewest. De recuperatie van huishoudelijke afvalstoffen wordt in het Vlaamse gewest, met uitzondering van het composteren van organische afvalstoffen (groente-, fruit- en tuinafval en groenafval), in een internationale context geplaatst. Ook voor de compostering van afvalstoffen wordt zelfvoorziening binnen het Vlaamse gewest nagestreefd. Met provinciale grenzen wordt bij de planning en de uitvoering van het afvalstoffenbeleid op Vlaams niveau geen rekening gehouden.

7. De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) beschikt niet over gegevens over dergelijke invoer. Vermoedelijk zal deze stroom verwaarloosbaar zijn, daar het Waalse gewest over voldoende capaciteit beschikt voor de verwerking van huishoudelijk afval en daar de verwerkingskosten in het Waalse gewest lager zijn dan in het Vlaamse gewest.

8. Er werd geen huishoudelijk afval ingevoerd vanuit andere lidstaten, behalve KGA-fracties (klein gevaarlijk afval) vanuit Luxemburg, daar dit land niet over eigen verwerkingsinstallaties voor deze afvalstoffen beschikt. Op basis van de gegevens waarover de OVAM beschikt in het kader van de kennisgevingsprocedures voor het overbrengen van dit afval, kan er echter geen opdeling worden gemaakt tussen het KGA van huishoudens en het gevaarlijk afval van kleine ondernemingen dat vergelijkbaar is met KGA van huishoudens. Over een periode van 1 janu-

ari 1996 tot juli 1998 werden de volgende hoeveelheden ingevoerd :

TL-lampen en kwikthermometers :	26 ton
verf- en vernisverpakkingen en verfstoffen :	590 ton
verpakkingen die gevaarlijke stoffen hebben bevat :	106 ton
resten van onderhoudschemicaliën :	85 ton
spruitbussen :	1,8 ton
vervallen geneesmiddelen :	179 ton

9. Hierover zijn geen specifieke gegevens per provincie beschikbaar bij de OVAM.

10. In 1994 en 1995 werd respectievelijk 194.384 ton en 148.762 ton huishoudelijk afval afgevoerd naar het Brusselse hoofdstedelijke gewest of het Waalse gewest om er te worden verbrand of gestort. Dit afval was in hoofdzaak afkomstig van de provincie Vlaams-Brabant, die over geen of te beperkte verwijderingscapaciteit beschikte.

Met de sluiting op 1 januari 1996 van de grenzen van het Waalse gewest voor het storten van dergelijk afval, zijn deze afvaltransporten stilgevallen.

11. De stroom huishoudelijk afval naar andere landen of gewesten beperkt zich momenteel tot bepaalde KGA-fracties (zie de OVAM-publicatie "Inventarisatie KGA"), tot uitgesorteerd PMD-afval (plastic, metaal en drankkartons) en sinds 1996 tot een stroom GFT-afval vanuit de provincie Limburg, gezien de beperkte composteringcapaciteit in deze regio.

Uitvoer GFT-afval vanuit Limburg :

1996	178,94 ton
1997	11.825,56 ton

De volledige kunststoffractie en de gehele fractie drankkartons van het PMD-afval ingezameld in het Vlaamse gewest worden in het buitenland of in het Waalse gewest verwerkt. In 1997 bedroeg deze kunststoffractie circa 14.000 ton en de fractie drankkartons circa 4.200 ton.

Vraag nr. 341
van 17 juni 1998
van de heer JOHAN MALCORPS

Biogastanks – Veiligheidsmaatregelen

Het opslaan van biogas is niet zonder risico. Ondanks de vele technische veiligheidssystemen is een ongeval nooit uit te sluiten. Een ultiem veiligheidssysteem is onder andere dat het dak van de silo de lucht wordt ingeslingerd wanneer alle andere veiligheidssystemen blijken te falen. Zo werd begin mei in de haven van Antwerpen het dak van een silo, weliswaar geen biogastank, weggeslingerd.

Dergelijke biogastanks zijn echter wel problematisch wanneer ze zich dicht bij een woongebied bevinden. In deze omstandigheden zoekt men voor het oplossen van het veiligheidsprobleem een antwoord in de vorm van het aanleggen van een berm parallel met een bepaalde risicocontour. Er ontstaat wel een probleem wanneer deze uiterste risicocontour in bijvoorbeeld een aanpalend woongebied valt.

1. Biedt het aanleggen van een berm rond een biogastank een voldoende veiligheidsgarantie naar dichtbijgelegen woongebieden ?
2. Om redenen van stedenbouwkundige aard is het mogelijk dat dergelijke berm niet volledig kan worden uitgevoerd en derhalve bressen vertoont. Biedt in dergelijk geval de berm een voldoende veiligheidsgarantie ?
3. Biedt het aanleggen van een groenzone op de plaatsen waar stedenbouwkundig geen berm kan worden aangelegd dan een oplossing naar veiligheid toe ?
4. Mag een bedrijf zijn bedrijfsgrens om veiligheidsredenen verleggen naar een aanpalend woongebied ?

Antwoord

Het hoofdbestanddeel van biogas is methaan en aangezien de belangrijkste externe risico's (brand of explosie) meestal toe te schrijven zijn aan het methaan in het biogas, behandel ik verder enkel de risico's van methaan. Methaan is een gevaarlijke stof, daar het een zeer licht ontvlambare stof is. Methaan is bovendien lichter dan lucht.

Het opslaan van gevaarlijke stoffen in vergunningplichtige bedrijven is vervat in titels I en II van het Vlarem. Zo is onder andere een bedrijf dat 200 ton of meer methaan opslaat, verplicht een extern veiligheidsrapport op te stellen. Dergelijk veiligheidsrapport maakt deel uit van de milieuvergunningaanvraag. In een extern veiligheidsrapport worden de risico's gekwantificeerd en weergegeven door zogenaamde individuele risicocontouren en een groepsrisico. De huidige in het Vlaams Gewest gehanteerde risicocriteria zijn vervat in het rapport MIRA 1994.

Bedrijven waar gevaarlijke stoffen aanwezig zijn in hoeveelheden kleiner dan die voor veiligheidsrapportplicht volgens het Vlarem, kunnen door de vergunningverlenende overheid worden verplicht een zogenaamde veiligheidsstudie uit te voeren.

Ik stip aan dat voor elke industriële activiteit waarbij gevaarlijke stoffen betrokken zijn er een extern risico bestaat. Er is met andere woorden geen "ultiem veiligheidssysteem". Er zal steeds een restrisico blijven, bijvoorbeeld door blikseminslag of door aardbeving.

1. Het aanleggen van een berm rond een biogastank is zeker geen veiligheidsgarantie op zich. Absolute veiligheid kan nooit worden gegarandeerd. Het externe risico van een methaantank wordt onder andere bepaald door de aanwezige hoeveelheid methaan en de ligging van de woongebieden ten opzichte van de betrokken installaties. Het externe risico van een veiligheidsrapportplichtige inrichting dient te voldoen aan de in het Vlaamse gewest gehanteerde risicocriteria, zo niet dienen er door de exploitant van de inrichting de nodige risicoreducerende maatregelen te worden genomen. Bij ontstentenis van deze kan de milieuvergunning worden geweigerd of kan een exploitatieverbod opgelegd worden.

Het aanleggen van een berm rond een methaantank geeft bescherming tegenover de warmtestralingseffecten van een brand. Of een berm ook bescherming geeft tegenover de effecten

van een explosie is minder evident en dient geval per geval te worden onderzocht. Voor dergelijk onderzoek kan een beroep worden gedaan op onder meer erkende deskundigen in de discipline "externe veiligheid risico's voor zware ongevallen".

2. Zoals ik hierboven aantoonde, biedt een berm rond een methaantank geen absolute veiligheidsgarantie. De invloed van bressen in een dergelijke berm is niet a priori te voorspellen, maar dient geval per geval te worden bestudeerd. In vele gevallen zullen bressen in bermten zowel ten gevolge van brand als van explosie uiteraard een risicoverhogend effect hebben.
3. Het aanleggen van een groenzone zal geen noemenswaardige beschermende invloed hebben en beschermt alleszins minder dan een berm.
4. Het is niet de ligging van een terreingrens die het externe risico bepaalt, maar de ligging van het woongebied ten opzichte van de betrokken installaties. Het verleggen van de terreingrens heeft dus geen invloed op het externe risico, voorzover er geen bijkomende installaties met gevaarlijke stoffen op dat bijkomende gebied worden geplaatst.

Aangezien één van de in het Vlaamse gewest gehanteerde criteria betrekking heeft op een individuele risicocontour die niet buiten de terreingrenzen mag reiken, kan het verleggen van een terreingrens, met name het uitbreiden van het bedrijfsgebied, een maatregel zijn om te voldoen aan de in het Vlaamse gewest gehanteerde risicocriteria.

Vraag nr. 342
van 17 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vereenvoudiging administratieve documenten – Stand van zaken

Zie :
 Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
 Vraag nr. 232
 van 17 juni 1998
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 23

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt

door de heer Luc Van den Brande, minister president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 343
van 17 juni 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Vlaams Impulsprogramma Natuurontwikkeling – Projecten

Het Vlaams Impulsprogramma Natuurontwikkeling Vlina heeft als opdracht ecologisch en humaan-wetenschappelijk onderzoek te verrichten. Ieder jaar keurt de Vlaamse regering een aantal projecten goed.

In de ministerraad van 30 september 1997 werden er voor 1997 zes projecten goedgekeurd. Hiervoor heeft de Vlaamse regering in een budget voorzien van 93 miljoen.

1. De zes geselecteerd projecten zijn bekend.

Uit hoeveel projecten diende er een keuze te worden gemaakt ?

Wat waren de andere niet-geselecteerde projecten ?

2. Welke beslissingscriteria waren doorslaggevend voor de keuze ?

Op welke wijze gebeurt de selectie ?

3. Er wordt gesteld dat de Vlaamse overheid een inbreng heeft van ruim 93 miljoen.

Is er daarnaast nog een andere financiële inbreng ?

Zo ja, door wie en wat is de bijkomende inbreng per project ?

Antwoord

1. Aantal ingediende projectvoorstellen voor de oproep 1996/1997 : 54, waarvan er 51 volledig en ontvankelijk werden beoordeeld, en waarvan er zes werden geselecteerd voor 1996 en zes voor 1997. De niet geselecteerde projecten vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger als **bijlage**.

2. Volgende criteria werden door de buitenlandse experts van de subcommissies beoordeeld :

- de wetenschappelijke kwaliteit van het onderzoeksvorstel, met specifieke aandacht voor het interdisciplinaire en vernieuwende karakter ;
- de relevantie voor het natuurbehoud in het algemeen.

Door de leden van het beheerscomité werden de volgende criteria beoordeeld :

- de beleidsrelevantie voor Vlaanderen ;
- de inpasbaarheid in de instelling ;
- het voorgestelde budget.

De selectieprocedure is de volgende :

- alle volledige en ontvankelijke projectvoorstellen worden beoordeeld door de buitenlandse experts van de subcommissies ;
- er wordt een rangschikking opgesteld, gebaseerd op de beoordeling door de experts van de subcommissies ;
- de best geklasseerde helft van deze rangschikking wordt door het beheerscomité in aanmerking genomen voor verdere beoordeling ;
- de overblijvende voorstellen worden per Vlina-thema ingedeeld ;
- per thema wordt met een geheime stemming gekozen welke aanvragen de voorkeur krijgen ;
- het best gerangschikte voorstel in elk thema wordt in een eerste selectieronde behouden ;
- indien er nog financiële ruimte overblijft, volgt een tweede selectieronde, waarbij wordt rekening gehouden met de rol van het Instituut voor Natuurbehoud en het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer en de resultaten van de eerste selectieronde.

3. – 9701 : kwantitatieve evaluatie van de verbindingsfunctie van landschappelijke elementen : er is geen andere financiële inbreng (RUCA en IN stellen extra personeel ter beschikking) ;

– 9702 : ecologische typologie voor stilstaande wateren : er is geen andere financiële inbreng (VMM levert gegevens, digitale kaarten en bijdrage aan analyse van de macro-invertebraten) ;

– 9703 : herstel van natuurwaarden in stilstaande zoete wateren : er is geen andere financiële inbreng (KBIN en Labo Microbiologie Universiteit Gent stellen extra personeel ter beschikking) ;

– 9704 : ontwikkelen van indicatoren en indices voor de bosplantendiversiteit en de gevolgen van fragmentatie voor bosplanten in Vlaamse bossen : er is geen andere financiële inbreng ;

– 9705 : opstellen en beoordelen van ecosysteemkwetsbaarheidskaarten met betrekking tot biotoopverlies en barrière-effect : er is geen andere financiële inbreng (enkel marginale meerkosten ten laste van het Vlina) ;

– 9706 : ecosysteemvisie bos Vlaanderen : er is geen andere financiële inbreng (enkel marginale meerkosten ten laste van Vlina).

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 346
van 22 juni 1998
van de heer PIETER HUYBRECHTS**

Bermbesluit – Verkeersveiligheid

Het bermbesluit van het Vlaams Gewest verbiedt het maaien van de bermen voor 15 juni. Dat geldt ook voor de bermen in de binnenstad. Zelfs het strooien van pesticiden is tot die datum verboden. De milieudienst is aan deze verordening gebonden.

Daardoor staat het gras en het onkruid op de bermen zo hoog dat fietsen op sommige plaatsen zelfs gevaarlijk wordt. Bij de Turnhoutse milieudienst kwamen in dat verband reeds twee klachten binnen.

Heeft de minister reeds maatregelen genomen, en zo ja welke, om deze gevaarlijke situatie in de toekomst te voorkomen ?

Antwoord

Het besluit van de Vlaamse regering van 27 juni 1984 houdende maatregelen inzake natuurbehoud op de bermen beheerd door publiekrechtelijke rechtspersonen (het zgn. bermbesluit) is alleen van toepassing op de bermen gelegen in de landelijke ruimte, met uitsluiting van de gesloten bebouwing. Dit betekent dan ook dat bennen gelegen in de bebouwde delen van gemeenten als zodanig niet onder de toepassing vallen van het besluit, dat, terloops gezegd, toegelicht werd in de omzendbrief van 4 juni 1987 betreffende het bermbeheer door publiekrechtelijke rechtspersonen.

Het gebruik van biociden is echter ook op bermen die niet onder toepassing vallen van het bermbesluit, niet meer verenigbaar met de doelstellingen van het natuurbeleid. Met het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu is immers de "zorgplicht" geïntroduceerd in de natuurbehoudswetgeving. Dit houdt in dat iedereen de verplichting heeft om vernietiging of beschadiging van natuurelementen te voorkomen of te beperken. Aangezien biociden steeds ernstige schade aan de natuur veroorzaken, moet het gebruik ervan worden beperkt tot een minimum (bv. de wegverhardingen).

In 1998 was, onder invloed van de weersomstandigheden, de plantengroei sterk vervroegd. De afdeling Natuur van Aminimal (administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer) heeft daarom aan de gemeentebesturen uitzonderlijk de toestemming gegeven om te maaien vanaf 1 juni.

Daarnaast kan volgens het advies van de Raad van State elke andere overheid dan de gewestelijke zich beroepen op het proportionaliteitsbeginsel om zich aan de bepalingen van het bermbesluit te onttrekken. Dit betekent dat eventueel een vroeger maaitijdstip kan worden gekozen indien de verkeersveiligheid in het gedrang zou komen.

**Vraag nr. 347
van 22 juni 1998
van de heer STEFAAN PLATTEAU**

Bermbesluit – Maaiperiode

Door middel van het besluit van de Vlaamse Executieve van 27 juni 1984 houdende maatregelen inzake natuurbehoud op de bermen beheerd door publiekrechtelijke personen, werden een aantal bepalingen vastgelegd waaraan het maaien van

bermen in opdracht van overheidsorganen dient te voldoen.

In artikel 3 van dit besluit wordt onder meer bepaald dat begraasde bermen niet vóór 15 juni gemaaid mogen worden. Evenwel wordt in artikel 4 van hetzelfde besluit bepaald dat de gemeenschapsminister bevoegd voor Natuurbehoud op deze regel een afwijking mag verlenen.

In de praktijk blijkt dat deze afwijking bijna altijd wordt toegestaan, aangezien de verkeersveiligheid vereist dat in zeer veel gevallen wordt gemaaid vóór 15 juni. De afwijking is met andere woorden regel geworden.

1. Hoeveel maal werd in 1996, 1997 en 1998 een afwijking toegestaan op de regel vervat in artikel 3 van het zogenaamde bermbesluit ?
2. Heeft de minister een initiatief genomen om een wijziging in het besluit aan te brengen waardoor de datum van 15 juni zou worden vervroegd ?

Zo neen, waarom niet en zo ja, wanneer wordt deze wijziging dan aangebracht en welke datum wordt vooropgesteld ?

Antwoord

1. Afwijkingen op het besluit van de Vlaamse regering van 27 juni 1984 houdende maatregelen inzake natuurbehoud op de bermen beheerd door publiekrechtelijke rechtspersonen (het zgn. bermbesluit) kunnen volgens artikel 4 van dat besluit enkel om redenen van natuurbehoud worden toegestaan. Deze bevoegdheid is thans gedelegeerd aan het afdelingshoofd van de afdeling Natuur van Aminimal (administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer).

Daarnaast mag echter bij de toepassing van het bermbesluit het proportionaliteitsbeginsel niet uit het oog worden verloren. Volgens het advies van de Raad van State kan elke andere overheid dan de gewestelijke zich beroepen op het proportionaliteitsbeginsel om zich aan de bepalingen van het bermbesluit te onttrekken. Dit betekent dat eventueel een vroeger maaitijdstip kan worden gekozen indien de verkeersveiligheid in het gedrang zou komen, of indien de bestrijding van schadelijke organismen dit noodzaakt.

Het aantal afwijkingen dat om natuurbehoudsredenen door de afdeling Natuur is verleend in de laatste drie jaar op grond van artikel 3 van het bermbesluit bedraagt :

in 1996	5
in 1997	7
in 1998	5

2. Ik heb geen initiatief genomen om het bermbesluit te wijzigen. De ontwikkeling van planten verschilt immers van jaar tot jaar, zodat het handhaven van exacte kalenderdata niet altijd zinvol is. In 1998 was onder invloed van de weersomstandigheden de plantengroei sterk vervroegd. De afdeling Natuur heeft daarom aan de gemeentebesturen uitzonderlijk de toestemming gegeven om te maaien vanaf 1 juni.

Tevens heeft de afdeling Natuur aan de gemeentebesturen en aan de gemeentelijke milieuambtenaren een exemplaar toegestuurd van het handboek voor botanisch bermbeheer "Werk aan de berm !" van dr. Arnout Zwaenepoel. Dit boek biedt aan de wegbeheerder een handleiding voor het opmaken van een bermbeheerplan, waarin bijvoorbeeld afwijkingen van het bermbesluit, zoals vroegere maaidata om specifieke soorten te beschermen, kunnen worden opgenomen.

Vraag nr. 353
van 24 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Parkwachters – Beleid

Op een studiedag in 1996 over parkwachten van de Koning Boudewijnstichting werd gesteld dat parkwachter een beroep met toekomst is. Zowel beheerders van groenzones, administratief en politieke verantwoordelijken, milieuverenigingen en politiediensten waren aanwezig en beaamden dit.

Heeft de minister in zijn beleid rekening gehouden met dit gegeven ?

Welke parkwachters zijn er sinds september 1996 aangesteld via een tewerkstellingsprogramma ? Kregen ze een specifieke opleiding ?

Antwoord

De administratie en meer bepaald de afdeling Bos en Groen van Aminal (administratie Milieu,

Natuur-, Land- en Waterbeheer) heeft geen initiatieven genomen inzake de parkwachters en zal dit in het huidige beleid ook niet doen.

Vraag nr. 358
van 29 juni 1998
van de heer LEO CANNAERTS

VDAB-invulling Smet-banen – Probleemvacatures

Met betrekking tot het federale banenplan dat loopt onder de benaming "Smet-banen", heeft VDAB een rol te spelen bij het invullen van de voor subsidiëring goedgekeurde projecten. Het Smet-banenplan is nu op kruissnelheid gekomen.

Her en der worden er echter moeilijkheden gesignaleerd vanuit de bedrijven m.b.t. het vinden van een geschikte arbeidskracht.

Op het eerste gezicht komt dit verwonderlijk over, vermits het hier gaat om betrekkingen voor ongeschoolden die reeds gedurende lange tijd werkloos zijn.

Kan de minister mij meedelen of er binnen de VDAB reeds overleg is geweest rond mogelijke problemen van job-invulling, en indien ja, welke de eerste conclusies en aanbevelingen zijn van dit overleg ?

Zijn er specifiek met betrekking tot de Smet-banen kwantitatieve overzichten beschikbaar, eventueel per werkingsgebied van de VDAB, met het aantal aanvragen, de aard van de betrekking, de gemiddelde duur waarbinnen een vacature kan ingevuld worden, en het aantal plaatsaanbiedingen die na een redelijke termijn (bijvoorbeeld twee maanden) niet kunnen ingevuld worden ?

Voorzover beschikbaar vernam ik ook graag van de minister wat het profiel is van de bedrijven die een beroep doen op dit instrument (aard van de onderneming, aantal tewerkgestelden) ?

Antwoord

1. Het lijkt op het eerste gezicht inderdaad gemakkelijk dergelijke jobs in te vullen omdat het betrekkingen zijn voor ongeschoolden die reeds gedurende lange tijd werkloos zijn.

Er moet echter worden opgemerkt dat de werkgevers soms hoge verwachtingen koesteren inzake bijvoorbeeld attitudes, die niet aanwezig

zijn bij deze langdurig ongeschoolde werklozen. Het gaat hier om 1/2-jobs en 4/5-jobs waarbij de beruchte werkloosheidsvallen meespelen. Anderzijds zijn de beoogde werkzoekenden ook doelgroep van andere programma's (bv. WEP-plus) en de situatie is regionaal sterk verschillend. In sommige STD's is er geen grote reserve aan potentiële kandidaten.

2. Op alle niveaus is er overleg. Zowel in het beheerscomité van de VDAB, de directeursvergaderingen als de interne stafvergaderingen. Op regionaal gebied zijn de subregionale tewerkstellingscomités actief om beleidslijnen uit te zetten en beleidsvoorstellen te formuleren (zij treden echter niet op in de erkenningsprocedure).
3. Met betrekking tot de Smet-banen zijn de gegevens beschikbaar die door de Vlaamse volksvertegenwoordiger werden gevraagd. Het lijkt evenwel voor sommige aspecten voorbarig nu reeds een definitief antwoord te formuleren.

– Goedgekeurde aanvragen tot 9 juli 1998

STD	Aantal werkne- mers 1/2	Aantal werkne- mers 4/5	Totaal
Oostende	167	68	235
Brugge	178	84	262
Kortrijk	161	97	258
Aalst	145	33	178
St.-Niklaas	198	40	238
Gent	66	90	156
Antwerpen	152	84	236
Mechelen	58	47	105
Turnhout	80	48	128
Hasselt	289	127	416
Tongeren	101	39	140
Leuven	152	54	206
Vilvoorde	108	46	154
Totaal	1.855	857	2.712

- De meest gevraagde beroepen zijn : handlanger, schoonmaakster, klusjesman en hulpbediende.
- Tot 9 juli 1998 werden 91 jobs voor een half-tijdse tewerkstelling en 40 jobs voor een 4/5-tewerkstelling geannuleerd.

- De mediaan van de looptijd van deze vacatures bedraagt 38 dagen.
- Grote en kleine bedrijven uit de diverse sectoren dienen projecten in.

**Vraag nr. 360
van 1 juli 1998
van mevrouw VERA DUA**

*Landschapsbescherming – Uitvoeringsbesluit
financiële regeling*

Artikel 17 van het decreet van 16 april 1996 houdende de bescherming van landschappen (Belgisch Staatsblad 21 mei 1996) stelt dat de Vlaamse regering binnen de perken van de begrotingsmiddelen een financiële regeling vaststelt met het oog op de verwezenlijking van de beheersplannen.

Blijkbaar is het hiervoor noodzakelijke uitvoeringsbesluit er nog steeds niet.

Kan de minister medelen hoever het staat met het uitvoeringsbesluit inzake de financiële regeling voor de beschermde landschappen ?

Antwoord

Een voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot instelling van een premiestelsel voor beschermde landschappen is in voorbereiding en zal eerlang aan de Vlaamse regering worden voorgelegd.

**Vraag nr. 361
van 1 juli 1998
van mevrouw VERA DUA**

*Landschapsbescherming – Aanstelling toezicht-
houdende ambtenaren*

Artikel 19, § 4 van het decreet van 16 april 1996 houdende de bescherming van landschappen (Belgisch Staatsblad 21 mei 1996) luidt als volgt : "De Vlaamse regering wijst de gemachtigden aan die voor de toepassing van dit decreet de hoedanigheid agent of officier van gerechtelijke politie hebben als haar beëdigde ambtenaren."

Nu zouden deze ambtenaren nog steeds niet aangewezen zijn, terwijl zij juist de inbreuken op het decreet zouden moeten opsporen en vaststellen met een proces-verbaal. Het toezicht op het

decreet zou dus nu enkel door de provinciegouverneur en de burgemeester kunnen worden uitgevoerd (artikel 19, § 3 van het decreet).

Het lijkt me toch essentieel dat de in deze materie gespecialiseerde ambtenaren van het Vlaams Gewest het nodige toezicht kunnen uitoefenen.

Welke ambtenaren zijn aangewezen om de inbreuken op dit decreet op te sporen en vast te stellen ?

Als dit nog niet is gebeurd, kan de minister dan de reden van deze vertraging meedelen ?

Welke beslissingen moeten er nog worden genomen om dit te regelen ?

Antwoord

Het is ongetwijfeld van belang dat gespecialiseerde ambtenaren van het Vlaams Gewest het nodige toezicht kunnen uitoefenen in deze materie.

Artikel 19, § 4 van het decreet van 16 april 1996 houdende bescherming van landschappen bevat inderdaad de volgende bepaling : "De Vlaamse regering wijst de gemachtigden aan die voor de toepassing van dit decreet de hoedanigheid van agent of officier van gerechtelijke politie hebben als haar beëdigde ambtenaren." Een voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering daaromtrent ligt ter studie. Het gaat hier om de – bijkomende – hoedanigheid van agent of officier van gerechtelijke politie, naast die van ambtenaar.

De bewering dat er ondertussen geen toezicht zou gebeuren door gespecialiseerde ambtenaren van het Vlaams Gewest berust evenwel op een misvatting. Een aantal ambtenaren van de rangen A en B1 zijn immers gedelegeerd om inbreuken vast te stellen en werken stil te leggen overeenkomstig artikel 19, § 3 en § 5 van voormeld decreet.

De bestaande delegatieregeling biedt hiervoor de nodige rechtsgrond, namelijk :

- het ministerieel besluit van 30 april 1997 houdende delegatie van sommige bevoegdheden inzake landschappen aan ambtenaren van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (artikel 5, 8°) ;
- het besluit van de leidend ambtenaar van 6 juni 1997 houdende delegatie van sommige

bevoegdheden inzake landschappen aan het afdelingshoofd van de afdeling Monumenten en Landschappen (artikel 7, 8°) en

- het besluit van het afdelingshoofd van de afdeling Monumenten en Landschappen van 8 juli 1997 houdende subdelegatie van sommige bevoegdheden inzake monumenten en landschappen aan ambtenaren van de afdeling Monumenten en Landschappen en aan ambtenaren van de cellen Monumenten en Landschappen in de ROHM-afdelingen (Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen) in de provincies (artikel 13, 1°).

Deze gespecialiseerde ambtenaren doen ook aangifte bij de procureur des konings.

Vraag nr. 363 van 2 juli 1998 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Bebossing – Stand van zaken

De Europese, federale en Vlaamse overheid geven subsidies als landbouwgrond wordt bebost. Deze subsidieregeling geldt zowel voor openbare besturen als voor particulieren.

Men kan subsidies aanvragen bij de administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) (besluit van de Vlaamse regering van 26 juni 1996) als minstens een halve hectare landbouwgrond, in het Vlaamse gewest gelegen, werd bebost. Men is wel verplicht om het terrein voor minstens 20 jaar bebost te laten : nadien kan er weer landbouwgrond van worden gemaakt.

1. Wat zijn de resultaten van de bebossingsacties voor de verschillende aan te planten soorten in 1996 en 1997 per provincie ?
2. In welke mate gingen landbouwers in op het aanbod ? Openbare besturen ? Privé-eigenaars ?
3. In welke mate beantwoorden deze resultaten aan de door de minister vooropgezette doelstellingen in zijn beleidsbrieven (1.000 tot 2.000 ha/jaar) ?
4. Welke hindernissen ervaart men bij het uitvoeren van het vooropgestelde plan ?

Antwoord

De procedure voor het opnieuw omzetten van beboste terreinen na 20 jaar bebossing naar landbouwgrond, is slechts van toepassing in agrarisch gebied volgens het gewestplan.

Het bosdecreet bepaalt immers in artikel 87 dat in agrarisch gebied kan worden ontbost na een eenvoudige melding aan de afdelingen Bos en Groen en Land van Ainal en het legt de geldige termijnen hiervoor vast. Bossen die werden aangelegd in andere gewestplanbestemmingen kunnen slechts worden ontbost na het verkrijgen van een bouwvergunning conform het tweede lid van artikel 42 § 1 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996. Artikel 90bis van het bosdecreet bepaalt bovendien dat een vergunning voor ontbossing slechts wordt verleend wanneer deze ontbossing gebeurt met het oog op de uitvoering van werken van algemeen belang die in overeenstemming zijn met de geldende plannen van aanleg.

1. De subsidieregeling voor bebossing van landbouwgronden is sinds oktober 1996 van kracht. In 1996 werden geen bebossingsdossiers administratief afgewerkt, zodat voor 1996 geen resultaten kunnen worden voorgelegd. In 1997 werden in het totaal 115 dossiers voor een oppervlakte van 175,7 ha afgehandeld door de afdeling Bos en Groen.

Wat de boomsoortenkeuze betreft, springt de dominantie van de zomereik in het oog. Deze soort vertegenwoordigt ongeveer 40 % van de beboste oppervlakte. De populier is met een oppervlakte-aandeel van 24 % de tweede meest aangeplante soort. De gewone es is goed voor ongeveer 12 % en de wintereik heeft een aandeel van 7 %. De overige 17 % omvat een grote groep boomsoorten die over slechts kleine oppervlakten werden aangeplant.

In 1997 was de zomereik duidelijk de meest gebruikte soort in de provincies Antwerpen, Limburg en Oost-Vlaanderen. In Vlaams-Brabant is het de populier die de grootste oppervlakte vertegenwoordigt. Dit heeft te maken met de zeer goede populierengronden die in deze provincie beschikbaar zijn. Ongeveer 2/3

van de polulierenaanplantingen werden tevens voorzien van een onderetage. Hiervoor is in een premie van 20.000 fr/ha voorzien, daar dit een meerwaarde creëert vanuit natuurbehoudsoogpunt. Algemeen is het dus zo dat het voorzien in hogere subsidies voor het gebruik van edele boomsoorten en voor maatregelen met meer ecologische perspectieven duidelijk effect heeft op de bebossingsdossiers.

Tabel 1 : De belangrijkste boomsoorten per provincie bij bebossing van landbouwgronden in 1997

Provincie	Boomsoort	Oppervlakte in ha
Antwerpen	zomereik	15,74
	wintereik	8,73
	cultuurpopulier	4,91
	andere soorten	9,05
Vlaams-Brabant	cultuurpopulier	22,62
	zomereik	5,4
	beuk	2,65
	andere soorten	5,34
West-Vlaanderen	gewone es	9,96
	zomereik	9,9
	linde	2,18
	andere soorten	5,24
Oost-Vlaanderen	zomereik	29,17
	cultuurpopulier	11,45
	gewone es	7,12
	andere soorten	6,63
Limburg	zomereik	9,9
	cultuurpopulier	3,1
	andere soorten	6,61

2. De openbare eigenaars dienen gemiddeld grotere dossiers in dan de particulieren. De 21 dossiers (18 %) van openbare eigenaars die in 1997 werden afgehandeld vertegenwoordigen ongeveer 56 ha met een oppervlakte-aandeel van 32 %. De 94 dossiers (82 %) van privé-eigenaars vertegenwoordigen afgerond 120 ha (oppervlakte-aandeel 68 %).

Tabel 2 : Dossiers voor bebossing van landbouwgronden door openbare eigenaars in 1997

Provincie	Aantal dossiers	Opper-vlakte	Gemid-delde
Antwerpen	9	15,69	1,74
Vlaams-Brabant	2	3,04	1,52
West-Vlaanderen	2	15,29	7,65
Oost-Vlaanderen	4	12,87	3,22
Limburg	4	8,90	2,23
Totaal	21	55,79	2,66

Tabel 3 : Dossiers voor bebossing van landbouwgronden door particulieren in 1997

Provincie	Aantal dossiers	Opper-vlakte	Gemid-delde
Antwerpen	14	22,74	1,62
Vlaams-Brabant	21	32,97	1,57
West-Vlaanderen	9	11,99	1,33
Oost-Vlaanderen	38	41,50	1,09
Limburg	12	10,71	0,89
Totaal	94	119,91	1,28

De landbouwers in hoofdberoep hebben een bescheiden aandeel van 3 dossiers voor een gezamenlijke oppervlakte van 5,51 ha. De termijn van inkomenscompensatie, 25.000 fr/ha gedurende vijf jaar, blijkt te kort om een aantrekkelijk alternatief te kunnen bieden aan de landbouwers.

3. Als doelstelling werd een bebossing van 10.000 ha vooropgesteld binnen een tijdspanne van vijf jaar tegen 2002. In een meerjarenprogramma heb ik hiertoe een programmering opgenomen. Op basis van een progressieve stijging in bebossingsinitiatieven, die het gevolg moet zijn van een volgehouden sensibilisering, moet op die manier 10.000 ha bosuitbreiding worden gerealiseerd. In 1997 werd een bebossing van 275 ha gepland. In realiteit werd slechts voor een oppervlakte van 175,7 ha aan bebossingsdossiers afgehandeld. In 1998 is de realisatie van een oppervlakte van 500 ha gepland. Begin augustus '98 is hiervan slechts 110 ha gerealiseerd. De vooropgestelde doelstelling zal in het huidige tempo dus niet worden gehaald.

4. De uitgangssituatie in het Vlaamse gewest vertoont verscheidene kenmerken die het succes van de subsidieregeling voor bebossing van landbouwgronden sterk temperen. Een eerste groep problemen is specifiek van toepassing op initiatieven vanuit de landbouwsector.

- Wanneer men bebost met subsidies in het kader van deze subsidieregeling, dient dit bos minstens 20 jaar behouden te blijven. Er ontstaat dus een inkomensloze periode die moet worden overbrugd. Specifiek voor landbouwers in hoofdberoep is daartoe in de federale inkomenscompensatie van 5 jaar voorzien. Vermoedelijk is deze inkomenscompensatie voor het merendeel van de landbouwers te beperkt in tijd om tot bebossing over te gaan.
- De jaarlijkse subsidiëring en inkomenssteun voor de landbouwteelten vormt ook in het Vlaamse gewest een substantieel deel van het landbouwinkomen. De verordening 2080/92 wordt dus in belangrijke mate door hetzelfde gemeenschappelijke landbouwbeleid weggeconcurrereerd.
- Een derde knelpunt vloeit voort uit de bedrijfsstructuur in de Vlaamse landbouw. De Vlaamse landbouwbedrijven kunnen als kleine, arbeids- en kapitaalsintensieve bedrijven worden getypeerd. De meeste bedrijven hebben bovendien een zware investeringslast, per ha, en ze produceren tegen hoge vaste kosten, waardoor bebossing slechts zelden een economisch rendabel alternatief kan vormen.

Een tweede groep problemen heeft een negatieve impact zowel op initiatieven van landbouwers als van niet-landbouwers.

- Bosbouw kan worden gekarakteriseerd als een activiteit met een lage rentabiliteit. Opbrengsten ontstaan bovendien pas na lange tijd. Vanuit financieel-economisch oogpunt is bebossing dus veeleer zelden een aantrekkelijk alternatief.
- De gemiddelde grondprijzen voor landbouwgronden in het Vlaamse gewest zijn stabiel op een hoog niveau. De grondprijzen wegen gemiddeld zwaar door op de financiële resultaten bij bebossing, zodat ook dit ontmoedigend werkt voor bebossing van landbouwgronden. Bovendien treedt bij bebossing in de meeste gevallen een grondwaardedaling

op. Dit verhoogt de algemene kosten ten gevolge van bebossing.

- Een volgend knelpunt is de rechtsonzekerheid die bij de burger bestaat over de bestemming en het gebruik van gronden. Gelet op de reeds lage economische rentabiliteit van bosbouw heeft het behoud of de verhoging van grondwaarden een belangrijke financiële betekenis. Aansluitend bij voorgaand knelpunt, werkt ook dit beperkend op het aantal bebossingsinitiatieven.
- Het hoge aandeel landbouwgronden in pacht is een laatste kenmerk van de landbouw met belangrijke repercussies op de mogelijkheid om in te spelen op alternatieven zoals bebossing. Bebossingen op initiatief van geïnteresseerde grondeigenaars kunnen veelal geen doorgang vinden, daar een pachtopzeg voor bebossing niet mogelijk is.

**Vraag nr. 364
van 2 juli 1998
van de heer JAN CAUBERGS**

VDAB Genk – Bevlaging

Aan de gebouwen van de VDAB in Genk zijn er vier masten voor het hijsen van vlaggen. Tot mijn verbazing hangen er sinds geruime tijd twee Belgische vlaggen, één Europese en één VDAB-vlag.

De Vlaamse cultuurvlag ontbreekt andermaal. Zoals de minister weet, dient, volgens de voorschriften in het decreet van 7 november 1990 gewijzigd op 13 juni 1996 en 15 juli 1997 houdende de vaststelling van het wapen, de vlag, het volkslied en de feestdag van de Vlaamse Gemeenschap, de Vlaamse cultuurvlag ook te worden gehesen.

1. Hoe komt het dat de VDAB in Genk zich niet schikt naar de wettelijke verplichtingen inzake bevlaging ?
2. Werden deze diensten op de hoogte gesteld van de verplichtingen terzake ?
3. Welke initiatieven heeft de minister reeds genomen om de diensten die onder zijn bevoegdheid vallen attent te maken op de verplichtingen inzake bevlaging ?

Antwoord

1. De VDAB-Genk schikt zich wel degelijk naar de wettelijke schikkingen inzake bevlaging. De Vlaamse cultuurvlag was op het ogenblik van de vaststelling stuk en diende te worden vervangen. Dit is intussen gebeurd.
2. De diensten van de VDAB-Hasselt zijn, met de nota van 15 juli 1997 uitgaande van de directie Werken en Materieel van de centrale dienst, inderdaad op de hoogte gebracht van de verplichtingen terzake.

In deze nota verwijst de dienst naar een schrijven van de voogdijminister met de vraag de nodige aandacht aan het correct bevlagen van de VDAB-gebouwen te besteden. Hij verwijst hier naar de omzendbrief BA-97/11 van 4 juni 1997, uitgaande van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

**Vraag nr. 365
van 2 juli 1998
van de heer CARL DECALUWE**

Vlaamse openbare instellingen – Vakantiejobs

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie
Vraag nr. 199
van 2 juli 1998
van de heer Carl Decaluwé
Blz. 7

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

**Vraag nr. 366
van 2 juli 1998
van de heer CARL DECALUWE**

Vlaamse openbare instellingen – Loopbaanversnelling

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese
Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 200

van 2 juli 1998

van de heer Carl Decaluwé

Blz. 8

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 368

van 2 juli 1998

van de heer JOHAN MALCORPS

Milieuvriendelijke landbouwproductie – Bescherming zeldzame huisdierrassen

Op 10 maart laatstleden heeft de Vlaamse regering haar goedkeuring gehecht aan het ontwerpbesluit betreffende de toekenning van subsidies om landbouwproductiemethoden toe te passen en het sluiten van beheersovereenkomsten ter uitvoering van de verordening (EEG) nr. 2078/92 van de Raad van 30 juni 1992 betreffende landbouwproductiemethoden die verenigbaar zijn met de eisen inzake milieubescherming, en betreffende natuurbeheer.

De implementatie van deze verordening kende een uiterst langzame invulling, waar ik hier niet verder op wil ingaan. Daarover stelde ik trouwens reeds op 6 maart 1996 een paar schriftelijke vragen aan de twee in dit dossier bevoegde ministers (vraag nr. 81 aan Theo Kelchtermans : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 18 maart 1996, blz. 462 ; vraag nr. 58 aan Eric Van Rompuy : BVA nr. 10, blz. 481). Gelukkig kon de verordening nu toch haar uitvoeringsmogelijkheden krijgen in het kader van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijke milieu.

Ik ben nochtans van oordeel dat de bevoegde ministers – wegens een bevoegdheidsonduidelijkheid – ten aanzien van de bescherming van zeldzame huisdierrassen in hun besluit maatregelen hebben opgenomen die onvolledig zijn en daardoor ook hun uitwerking zullen missen zoals uiteindelijk bedoeld in de EEG-verordening. De zeldzame huisdierrassen gefokt door liefhebbers, en dat is op het niveau van geiten en schapen het overgro-

te deel, worden immers uitgesloten van de toepassingen van het besluit.

Het is zonder meer duidelijk dat de Europese verordening volgens artikel 2 punt 1 de steunregeling verleent aan agrarische bedrijfshoofden. Maar het is evenzeer een feit dat in ditzelfde artikel punt 1 d, de verordening stelt dat het ook gaat om dieren te houden van plaatselijke rassen die op het punt staan te verdwijnen. Verder spreekt artikel 3 punt 1 van "specifieke behoeften" van de lidstaten en in punt 4 van "afwijkingen". Het is mijns inziens duidelijk dat de EEG hier dan ook een zeer flexibele verordening heeft goedgekeurd, die vooral naar de geest moet worden geïnterpreteerd. Dit wordt nog duidelijker wanneer wij in artikel 5 punt 1 c lezen dat ook steun kan worden verleend aan "andere personen, wanneer er geen in aanmerking komende landbouwers zijn". Dit is het geval voor dehouders van geiten en schapen van bedreigde rassen.

En precies op dit laatste punt wil ik even ingaan. Reeds in mijn schriftelijke vraag nr. 81 van 6 maart 1996 heb ik de ministers erop gewezen dat er slechts in een beperkte invoering van de mogelijke steunregeling inzake bedreigde rassen werd voorzien. Minister Eric Van Rompuy antwoordde toen dat een dergelijke steunregeling niet werd opgenomen in het plan dat de vorige Vlaamse regering aan de Europese Commissie ter goedkeuring en mogelijk cofinanciering heeft voorgelegd. Ik betwijfel ten eerste dat dit de echte reden is, en dat dit ook onomkeerbaar is.

In zijn antwoord terzake op de mondelinge vraag nr. 56 van 16 februari 1996 van federaal volksvertegenwoordiger Frans Lozie verklaarde federaal minister Pinxten trouwens dat : "Inzake bedreigde veerassen zal slechts een beslissing vallen in overleg met de beroepssector en de Gewesten". Dit betreft dus niet de vorige legislatuur, maar wel het feit dat er vanuit de beroepssector uiteraard geen interesse is, de liefhebberssector daar niet werd bij betrokken en er op Vlaams niveau misschien ook niet bij betrokken kan worden, omdat ze nog steeds onder de federale paraplu vallen. De bedreigde huisdierrassen vallen hier dus letterlijk en figuurlijk tussen wal en schip, omdat het ene beleidsniveau het blijkbaar niet wil, en het andere wellicht niet kan.

Het antwoord van de ministers kan natuurlijk zijn dat dit een federale materie is, maar daarmee is de zaak niet opgelost. In elk geval had de Vlaamse regering de onduidelijkheid kunnen opheffen door in het besluit een aanwijzing te geven, en heeft ze dit niet gedaan. De reden is wellicht dat de rege-

ring blijkbaar om een of andere reden niet heeft beseft dat het overgrote deel van de zeldzame huisdierrassen niet wordt gefokt door agrarische bedrijfshoofden, maar door andere personen, liefhebbers dus.

Wanneer het besluit van de Vlaamse regering daar geen aandacht voor heeft en geen beroep doet op de Europese subsidies die daarvoor klaar liggen, en de hele zaak van de zeldzame huisdierrassen beperkt tot agrarische bedrijfshoofden, dan werkt ze niet in de geest van de verordening, discrimineert zij de honderden Vlaamse fokkers van zeldzame rassen, en laat ze belangrijk genetisch materiaal verloren gaan dat behoort tot het Vlaams agrarisch erfgoed.

En we weten toch ook langer dan vandaag over welke rassen het gaat, want uit het antwoord van federaal minister van Landbouw André Bourgeois op de schriftelijke vraag nr. 140 van 1 april 1993 van senator Michiel Maertens (Vragen en Antwoorden Senaat nr. 57 van 18 mei 1993, blz. 2798) aangaande de bedreigde rassen in ons land, blijkt dat door het "Institut de l'élevage" in Parijs, in opdracht van het DG XI en met medewerking van ons federale departement Landbouw, in het kader van de verordening 2078/92 een studie werd uitgevoerd nopens onze verschillende zeldzame huisdierrassen, en dat voor België daaruit werden geselecteerd : het rode ras (een rundveeras uit de West-Vlaamse polders), een niet nader genoemde lokale geitensoort, het Houtlandschaap en het "Belgisch" melkschaap, dat eigenlijk de rechtstreekse afstammeling is van de "Flandrine", die in de vroege middeleeuwen met vele miljoenen de Vlaamse schorrevlakten bevolkte en aan de basis lag van de middeleeuwse wolnijverheid en de opkomst van onze Vlaamse steden. Dit "Belgisch" melkschaap laten verloren gaan, zou onvergeeflijk zijn.

1. In hoeverre heeft de minister onderzocht of deze aangelegenheid – specifiek het houden van zeldzame huisdierrassen door liefhebbers – een gefederaliseerde of gedefederaliseerde materie is ? Waarop steunt hij zich en welke conclusies trekt hij daaruit voor de toepassing van de verordening 2078/92 ?
2. Werd dit specifieke onderwerp op een eventuele interkabinettenwerkgroep behandeld, en zo ja, wanneer en met welke beleidsopties ?
3. Neemt de minister – in het geval dit toch tot zijn bevoegdheid behoort – vooralsnog initiatieven om het bedoelde ontwerpbesluit en de

uitvoeringsbesluiten aan te passen teneinde de bedreigde Vlaamse huisdierrassen die niet door agrarische bedrijfshoofden worden gefokt, ook te redden en zo ja, op welke wijze ? Zo neen, waarom niet ?

4. Wordt daarbij in het positieve geval eventueel een onderscheid gemaakt tussen het Vlaams en het Belgisch melkschaap en zo ja, op welke wetenschappelijke gronden ? Ik wil in dat verband toch verwijzen naar het artikel uit "Small Ruminant Research" 7 (1992) blz. 279-288 "Milk yield and milk composition of Flemish Milkshoop, Suffolk and Texel ewes and their crossbreeds".
5. Worden de fokkers naast het officiële Sanitel-systeem, dat én voor agrarische bedrijfshoofden én voor liefhebbers van toepassing is, ook verplicht hun raszuiverheid bij te houden in een totnogtoe gemonopoliseerd nationaal stamboek, of kunnen de geregionaliseerde stamboekbewijzen ook in aanmerking komen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van economie, KMO, Landbouw en Media.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Vraag nr. 378 van 9 juli 1998 van mevrouw VEERLE HEEREN

Thuishulp bij meerlingengeboorten – Tewerkstellingsprojecten

Een geboorte van een kind is in de meeste gezinnen een zeer ingrijpende gebeurtenis. De eerste maanden lijkt het wel of alles rond de baby draait.

De geboorte van een meerling brengt een specifieke opvoedingssituatie met zich mee. De gelijktijdige geboorte van twee of meer kinderen vergt een zeer grote investering in praktische taken als voeding en verzorging en betekent een grotere emotionele investering. Meerlingouders, met name vanaf een drieling, hebben dan ook de mogelijkheid om gratis professionele thuis hulp in te schakelen bij de geboorte van hun kinderen.

Alhoewel de geboorte van een tweeling in hoge mate gelijk op deze laatste situatie, wordt er voor deze ouders in geen enkele bijkomende hulp voorzien. Nochtans worden in tal van studies, onder andere van het Centrum voor Gezinspedagogiek van de Katholieke Universiteit Leuven (KU Leuven), door deze ouders ook voldoende signalen in deze richting gegeven.

1. Volgens welk tewerkstellingsproject wordt er hulp geboden aan ouders in verwachting van een meerling ?
2. Welke mogelijkheden zijn er voor ouders met meerlingen, meer dan drie baby's ?
3. Hoeveel ouders hebben tijdens de afgelopen vijf jaar een beroep gedaan op deze systematische huishulp ?
4. Aan welke deskundigheid moet de tewerkgestelde huishulp voldoen in deze specifieke situaties ? Worden deze kandidaten geselecteerd door de VDAB ?
5. Bestaat er een mogelijkheid om ook aan ouders van tweelingen een dergelijke aangepaste hulp aan te bieden ? Zo neen, waarom niet ?

Antwoord

1. Het meerlingenproject is ontstaan binnen de reglementering van het Derde Arbeidscircuit. Het ontstond als typeproject, naast negen andere typeprojecten, in toepassing van artikel 3, § 4 van het KB (koninklijk besluit) van 27 mei 1982.

De bedoeling van deze typeprojecten was, door de overdracht van de beslissingsbevoegdheid aan het subregionale tewerkstellingscomité, de procedure ter goedkeuring van een aanvraag te versnellen.

2. Het typeproject werd als volgt vastgesteld.

Per gezin kan maximum worden aangeworven :

- drie- of vierling : één voltijdse kinderverzorg(st)er en één halftijdse schoonmaak(st)er tot de kinderen de leeftijd van drie jaar hebben bereikt ;
- vijf- of zesling : één voltijdse kinderverzorg(st)er en één voltijdse schoonmaak(st)er tot de kinderen de leeftijd van drie jaar heb-

ben bereikt, één halftijdse schoonmaak(st)er tot de kinderen de leeftijd van zes jaar hebben bereikt.

3. Aantal toegekende projecten – cijfers juli 1998

1998	1997	1996	1995	1994
11	32	49	50	50

4. De personen tewerkgesteld binnen het meerlingenproject worden toegeleid door de VDAB. Uit de geselecteerde kandidaten kunnen de ouders, werkgevers, een kandidaat kiezen. De functie kinderverzorg(st)er kan enkel worden uitgeoefend door een persoon in het bezit van het diploma Kinderverzorging.

Wanneer de beschikbaarheid van werklozen met de kwalificatie kinderverzorging in de regio klein is, wordt toegestaan een kinderpunt aan te werven. De schoonmaak(st)ers binnen het meerlingenproject zijn ongeschoolden.

5. De problematiek rond de drie-, vier-, vijf- en zeslingzwangerschappen was begin jaren tachtig nieuw en ontketende heel wat maatschappelijke discussies.

De maatschappelijke achtergrond van het meerlingenproject was dan ook de idee dat ouders van deze meerlingen in onvoldoende mate kunnen instaan voor de normale verzorging van hun kinderen ; het project werd ingesteld met de bedoeling de extra belasting die ouders van deze meerlingen ondervinden, te verlichten.

Binnen het DAC zijn sinds de regionalisering geen nieuwe typeprojecten meer ingevoerd. De opportuniteit van de invoering van een nieuw soort project binnen een stelsel waarvan de regularisering bewerkstelligd wordt, wordt bovendien in vraag gesteld.

Vraag nr. 388 van 16 juli 1998 van mevrouw VERA DUA

VLM-parking Gent – Uitbreidingsplannen

De afdeling Gent van de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) is van plan een grote parking en een uitbreiding van haar kantorencomplex te bouwen en zal daarvoor aangrenzende tuinen in de Gentse stationsbuurt onteigenen. Hierdoor zal een belangrijke groenzone met onder meer een boomgaard

en vele hoogstammige bomen moeten verdwijnen. De bedoelde zone is de enige groene long in deze buurt en in die zin ook van uitzonderlijk belang voor de leefbaarheid van de ganse omgeving.

Eén van de redenen voor deze uitbreiding is de nood aan bijkomende parkeerplaatsen ten gevolge van de "service" verleend door de VLM aan een aantal ambtenaren die in Brussel werken en hun auto gratis mogen parkeren op het VLM-domein, om op die manier een vlotte verbinding te hebben met de trein. Nochtans ligt op tweehonderd meter van de VLM-parking een groot NMBS-parkeerterrein waarvan deze ambtenaren, zoals de andere pendelaars, gemakkelijk kunnen gebruikmaken mits het betalen van een kleine vergoeding.

1. Is het verantwoord dat de VLM in "gratis" parkeerplaatsen voorziet voor ambtenaren die werken in Brussel, waardoor er nood is aan uitbreiding van de parkeermogelijkheden, en dit terwijl er in de onmiddellijke omgeving een NMBS-parkeerterrein beschikbaar is ?
2. Heeft de minister alternatieve bouwplannen onderzocht die minder open ruimte innemen en de aanwezige groenzone in grotere mate sparen, bijvoorbeeld door in minder parkeerplaatsen te voorzien of deze ondergronds te bouwen ?
3. Wat is de stand van zaken in het dossier en welk advies heeft de stad Gent uitgebracht ? In hoeverre wordt rekening gehouden met dit advies ?
4. Is het opportuun dat de VLM, die juist veel werk maakt van haar groen imago, in haar provinciale afdeling alle logica inzake groenbehoud met voeten treedt en de leefbaarheid van de buurt opoffert ten voordele van parkeermogelijkheden, en dit in een zone die grenst aan het Sint-Pietersstation ?

Antwoord

1. De nood aan uitbreiding van de parkeermogelijkheden is een gevolg van een ander probleem, namelijk het tekort aan kantoorruimte in de provinciale afdeling Gent. De VLM zal bijkomende kantoorruimte bouwen, aansluitend aan het bestaande gebouw. Daar de stad Gent de regel blijft hanteren van 1 parkeerplaats per 50 m² vloeroppervlakte, ontstaat er een tekort aan parkeerplaatsen.

De ambtenaren die werken in Brussel zijn :

- een twaalfstal personeelsleden van de Vlaamse Landmaatschappij met standplaats Centrale Directie, Gulden-Vlieslaan 72, 1060 Brussel. Het is logisch en volstrekt aanvaardbaar en verdedigbaar dat deze eigen personeelsleden een parkeerplaats krijgen ;
- een elftal andere personen die geen personeelslid zijn van de Vlaamse Landmaatschappij. Ze staan echter in een bevoorrechte relatie ten opzichte van de Vlaamse Landmaatschappij (Aminal, commissarissen van het aankoopcomité, personeelsleden van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, ...). Al deze personen beschikken niet over een voorbehouden parkeerplaats. Bovendien maken ze niet elke dag gebruik van de parking van de VLM. Omgerekend naar volledig in gebruik genomen parkeerplaatsen komt dit neer op een zestal. Het zijn niet deze personen die oorzaak zijn van de uitbreiding.

Als algemene beschouwing kan men stellen dat deze mogelijkheden zouden moeten worden geactiveerd. Op deze manier wordt het fileverkeer Gent-Brussel, met alle gevolgen, een stukje minder.

2. De VLM zal voor haar uitbreiding van de kantoorruimte in de provinciale afdeling Gent een laureatenwedstrijd uitschrijven. Een van de criteria zal zijn : de integratie van de uitbreiding met de woonkwaliteit van de omgeving. Het bouwen van een ondergrondse parking zal worden onderzocht. Minder parkeerplaatsen is alleen mogelijk als de stad bereid is af te stappen van de norm van 1 parkeerplaats/50 m² vloeroppervlakte.
3. Stand van zaken

De VLM heeft een stedenbouwkundig attest nummer 2 aangevraagd. Tot op heden is nog geen antwoord ontvangen.

4. Leefbaarheid van de buurt

De VLM doet precies het omgekeerde dan de leefbaarheid opofferen. Door het organiseren van een laureatenwedstrijd met bijzonder veel aandacht voor de integratie van de uitbreiding met de woonkwaliteit in de omgeving probeert de VLM haar groen imago maximaal waar te maken.

Vraag nr. 389
van 24 juli 1998
van mevrouw VERA DUA

Forum Natuur en Landbouw – Evaluatie

Sinds 1997 is het Forum Natuur en Landbouw actief. Dit forum werd tot stand gebracht naar aanleiding van het decreet op het natuurbehoud en heeft de bedoeling aan de deelnemende landbouworganisaties en natuurverenigingen de gelegenheid te geven om over beleidsaspecten van gedachten te wisselen en advies te verstrekken aan de bevoegde minister.

Het Vlaams Parlement wordt blijkbaar niet op de hoogte gebracht van de resultaten van dit forum en heeft nog geen documenten of adviezen ontvangen die het resultaat zijn van deze bijeenkomsten.

1. Wie maakt er deel uit van dit forum en door wie wordt het secretariaat waargenomen ?
2. Hoeveel keer heeft dit forum reeds vergaderd sinds de installatie en met welke frequentie hebben deze vergaderingen plaats ?
3. Welke onderwerpen waren geagendeerd op deze vergaderingen ?
4. Worden van deze vergaderingen verslagen opgemaakt en/of adviezen geformuleerd en hebben deze documenten een openbaar karakter ?

Antwoord

1. De leden van het Forum Natuur en Landbouw zijn enerzijds de terreinbeherende natuurverenigingen die tevens als gewestelijke natuurvereniging zijn erkend, namelijk Natuurreservaten VZW en De Wielewaal VZW en anderzijds de landbouworganisaties Boerenbond en Algemeen Boerensyndicaat. Daarnaast zetelen in het Forum ook medewerkers van mijn kabinet. De administrateur-generaal van de Vlaamse Landmaatschappij zit op mijn vraag in eigen naam de vergaderingen voor.

De Vlaamse Landmaatschappij neemt het secretariaat van het Forum waar.

2. Sinds het Forum is ingesteld, hadden er tot en met juli 1998 elf vergaderingen plaats. Behalve in augustus komt het Forum in principe maan-

delijks op een vaste dag samen. Op vraag van één van de partijen kunnen er wel bijkomende vergaderingen worden belegd.

3. Tijdens de vergaderingen van het Forum Natuur en Landbouw worden er onderwerpen besproken die van invloed zijn op de relatie landbouw/natuur of die betrekking hebben op de inrichting en het beheer van de open ruimte, zoals in het protocol van het Forum is bepaald : ontwerpwetgeving van de Vlaamse regering in uitvoering van het decreet op het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, ontwerpwetgeving van de Vlaamse regering in verband met de ruilverkaveling, de landinrichting, de landschappen en de waterhuishouding, de aankooppolitiek van natuurverenigingen in agrarisch gebied, de evaluatie van de gebiedsgerichte verscherping van het MAP (Mestactieplan) en de geplande ontheffingen in dit verband. Daarnaast heeft het Forum op vraag van één van de partijen ook enkele dossiers besproken waarvan ik had laten weten dat ze voor agendering in aanmerking kwamen. Ook in deze mogelijkheid is namelijk in het protocol van het Forum voorzien.

Naast varia-onderwerpen heeft het Forum het voorbije jaar concreet de volgende onderwerpen besproken :

- het uitvoeringsbesluit en het uitvoeringsprogramma bij het natuurdecreet ;
- de aanpak van het gebiedsgerichte natuurbeleid ;
- de criteria voor de erkenning van natuurreservaten volgens het natuurdecreet ;
- het ontwerpbesluit van de Vlaamse regering over regionale landschappen ;
- de ontwerpbesluiten voor de toepassing van de verordening EU/2078/92 ;
- het subsidiëringsbesluit landinrichting ;
- het ontwerpbesluit van de Vlaamse regering houdende samenstelling en werking van de beheerscommissies voor beschermde landschappen ;
- de aankoop van gronden in agrarisch gebied ;
- het ontwerpbesluit van de Vlaamse regering over de gebiedsgerichte verscherping van de bemestingsnormen en de ontheffingen en

over de vergoedingen en de afnameplicht 1998 in het kader van het mestdecreet ;

- de ruilverkaveling Vissenaken (beslissing tot nuttigverklaring) ;
 - de ruilverkaveling Sint-Gillis-Waas (beslissing tot nuttigverklaring) ;
 - de ruilverkaveling Merksplas (beslissing tot nuttigverklaring) ;
 - de ruilverkaveling Elingen ;
 - het richtplan van het landinrichtingsproject Leie en Schelde ;
 - het richtplan van het landinrichtingsproject Grote-Netegebied ;
 - de voorlopige bescherming als landschap van het Rood en omgeving in Kapellen ;
 - de voorlopige bescherming als landschap van De Melkkuip in Boechout ;
 - de aankoop van gronden in de Kalkense Meersen.
4. Van de vergaderingen worden verslagen gemaakt. Het Forum formuleert geen eigenlijke adviezen. De bedoeling is alle aspecten van de relatie landbouw-natuur op een constructieve manier bespreekbaar te maken en mij hierover te informeren. Het Forum heeft dus duidelijk een andere rol dan de adviesraden.

In het protocol hebben de partijen afgesproken de informatie die ze via de besprekingen in het Forum verkrijgen, discreet te behandelen. De verslagen van de vergaderingen hebben daarom geen openbaar karakter.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIEN, BEGROTING EN
GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 120
van 3 juni 1998
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Ozon – Maatregelen

Door het vroege zomerweer werden we reeds in mei geconfronteerd met overschrijdingen van de ozondrempel.

Een steeds groeiende groep mensen heeft gezondheidsproblemen bij verhoogde ozonconcentratie. Planten en dieren lijden er eveneens onder.

De grootste boosdoener is het gemotoriseerd verkeer. Vorige zomer voerde de NMBS de ozonkaart in. De Lijn volgde : de dagkaart bleef geldig gedurende twee dagen. Hierrond werd evenwel zeer weinig publiciteit gemaakt naar de reiziger, zelfs ook naar de buschauffeur. Dat de ozoncampagne van De Lijn na één jaar weinig extra reizigers aantrekt, is dan ook niet te verwonderen.

Alles afblazen is uiteraard voorbarig. De persberichten hierover van 14 mei 1998 zijn veeleer dubbelzinnig : amper 90.000 mensen gebruikten het ozontarief en toch kostte het De Lijn heel wat centen ... Slechts voor herhaling vatbaar indien de overheid het verlies, geschat op 200 miljoen, zou compenseren.

1. Gaat de minister akkoord met het afblazen van de ozoncampagne van De Lijn ?
2. Welke maatregelen werden reeds door de Vlaamse regering genomen teneinde de hoeveelheid troposferische ozon te verminderen ? Met welk resultaat ?
3. Welke maatregelen werden gepland voor de zomer van 1998, waarvan wij hopen dat hij zeer zonnig zal zijn ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Aan de problematiek van de zomersmogepisodes is zowel een leefmilieu- en mobiliteitsaspect verbonden, als een aspect van preventieve gezondheidszorg.

Prioritair dient ieder leefmilieu-probleem, en dus ook de problematiek van de fotochemische luchtvervuiling, te worden aangepakt bij de bron. In de eerste plaats dient er dus te worden voorkomen dat te veel stoffen in de atmosfeer worden geëmitteerd die aanleiding geven tot ozonvorming. De bevoegdheid voor het beleid dienaangaande is ver-

deeld. Zij behoort tot het terrein van de heer Theo Kelchtermans, bevoegd voor Leefmilieu, en de heer Eddy Baldewijns, bevoegd voor Vervoer, en ook tot de bevoegdheid van de federale overheid voor een aanzienlijk deel van het verkeersaspect.

Mijn departement staat in voor een deel van de secundaire preventie. Dit houdt in dat de schadelijke effecten van toch voorkomende verhoogde ozonconcentraties zoveel mogelijk worden voorkomen. Het belangrijkste luik hiervan betreft de informatieverstrekking.

Aangezien de vragen van de Vlaamse volksvertegenwoordiger enkel betrekking hebben op de primaire preventie, meen ik dat terzake enkel mijn bevoegde collega's een antwoord kunnen verschaffen.

(Antwoord Eddy Baldewijns : zie blz. 87 – red.)

**Vraag nr. 122
van 5 juni 1998
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS**

Asbestverwerkende bedrijven – Volksgezondheid

Sinds de jaren veertig weet zowel de wetenschappelijke, industriële als politieke wereld dat asbestdeeltjes in de longen onherstelbare schade aanrichten en leiden tot een typische kanker, namelijk mesothelioom.

Deze werd ondertussen erkend als beroepsziekte. Het zijn evenwel niet enkel de arbeiders die met asbest gewerkt hebben die twintig tot dertig jaar later deze ongeneeslijke asbestziekte krijgen, maar ook hun familieleden en de omwonenden rond de bedrijven die asbest verwerken.

In onze regio is het belangrijkste Eternit in Kapelle-op-den-Bos.

Graag vernam ik van de minister over welke gegevens zij beschikt in verband met problemen voor de volksgezondheid rond asbest :

- voor de omwonenden van de Eternitfabriek in Kapelle-op-den-Bos ;
- voor de omwonenden van eventuele stockerings- en stortplaatsen in de buurt ;
- voor de omwonenden van andere bedrijven die asbest verwerken of hebben verwerkt ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

(Antwoord Theo Kelchtermans, blz. 237 – red.)

**Vraag nr. 125
van 8 juni 1998
van de heer FRANK CREYELMAN**

Dopingcontrole – Schaatsport

Stimulerende producten om tot betere sportieve prestaties te komen zijn schering en inslag binnen het sportgebeuren. Alle sportdisciplines kennen hun eigen – al dan niet verboden – middeltjes om de prestaties op te drijven.

Ook binnen de schaatssport zijn er een aantal producten die zeer gegeerd zijn. Nochtans lijkt het alsof deze sport aan de nodige controle ontsnapt.

Kan de minister meedelen hoeveel dopingcontroles er werden uitgevoerd binnen de snelschaats- en shorttrackfederatie ?

Hoeveel atleten binnen deze federatie werden gecontroleerd op het gebruik van stimulerende middelen ?

Waarom werden er geen dopingcontroles gedaan vóór de aangewezen atleten naar internationale wedstrijden vertrekken ?

Antwoord

De Vlaamse Gemeenschap controleert, in uitvoering van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening, bijna 2.000 sportbeoefenaars per jaar. Deze controles bestrijken ongeveer 70 verschillende sportdisciplines, gespreid over een achttal sportmanifestaties per week. De controles zijn niet alleen gericht op het gebruik van stimulerende middelen, maar ook op het misbruik van narcotica, anabole steroïden, corticosteroïden, peptidehormonen en hun afgeleiden, beta-blokkers en diuretica.

Sinds de inwerkingtreding in april 1992 van bovenvermeld decreet en het uitvoeringsbesluit van 23 oktober 1991 terzake, werden in het snelschaatsen 83 dopingcontroles uitgevoerd ter gelegenheid van wedstrijden in Vlaanderen. 1 atleet werd in overtreding gesteld (1993) en gesanctioneerd door de disciplinaire commissie.

Het aantal gecontroleerde atleten ligt, rekening houdende met het aantal beoefenaars van de schaatssport en met het aantal wedstrijden in Vlaanderen, op ongeveer hetzelfde niveau als in andere vergelijkbare sporttakken.

Uit de eigen statistieken en ook op basis van de beschikbare internationale cijfers blijkt ook niet op een objectieve wijze dat het gebruik van verboden substanties en/of methoden in de schaatssport hoger zou liggen dan in andere sporttakken.

Binnen de perken van de huidige begroting is het niet mogelijk om in de verschillende sporttakken alle atleten die deelnemen aan internationale wedstrijden, voor hun vertrek te controleren. De sportfederaties zijn trouwens enkel verplicht de wedstrijden en toernooien in Vlaanderen aan de administratie te melden, zodat de overheid meestal niet op de hoogte is van de selecties voor en de deelname aan internationale wedstrijden.

Hierbij moet worden aangestipt dat inzake dopingbestrijding ook de betrokken sportfederaties en sportverenigingen een belangrijke verantwoordelijkheid dragen. Ook zij kunnen, in uitvoering van het bovenvermeld decreet, het initiatief nemen om hun sportbeoefenaars op het gebruik van dopingsubstanties te controleren.

Vraag nr. 127
van 16 juni 1998
van de heer JOS STASSEN

Asbestverwerkende bedrijven – Volksgezondheid

Sinds de jaren veertig weet zowel de wetenschappelijke, industriële als politieke wereld dat asbestdeeltjes in de longen onherstelbare schade aanrichten en leiden tot een typische kanker, namelijk mesotheliom.

Deze werd ondertussen erkend als beroepsziekte. Het zijn evenwel niet enkel de arbeiders die met asbest hebben gewerkt die twintig tot dertig jaar later deze ongeneeslijke asbestziekte krijgen, maar ook hun familieleden en de omwonenden rond de bedrijven die asbest verwerken.

In onze regio is het belangrijkste SVK in Sint-Niklaas.

Graag vernam ik van de minister over welke gegevens zij beschikt in verband met problemen rond asbest :

- voor de omwonenden van de SVK in Sint-Niklaas ;
- voor de omwonenden van eventuele stockerings- en stortplaatsen in de buurt ;
- voor de omwonenden van andere bedrijven die asbest verwerken of hebben verwerkt ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

(Antwoord Theo Kelchtermans, blz. 49 – red.)

Vraag nr. 128
van 17 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vereenvoudiging administratieve documenten – Stand van zaken

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 232
van 17 juni 1998
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 23

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 130
van 25 juni 1998
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Toekenning RVT-bedden – Problemen

Ingevolge de afspraken tussen de federale en de Vlaamse regering mogen in de komende vijf jaar 14.116 RVT-bedden worden toegekend aan rusthuizen en rust- en verzorgingstehuizen. Naar aanleiding van de toekenning van deze RVT-bedden werd de Vlaamse Adviesraad voor de Erkenning van de Verzorgingsvoorzieningen overstelpt met bezwaarschriften. Talloze voorzieningen dienden een bezwaarschrift in tegen het voornemen van weigering van planningsvergunning voor RVT-bedden.

De klachten van de voorzieningen zijn gebaseerd op volgende elementen.

Bij de verdeling over de rusthuizen per arrondissement werd rekening gehouden met de bezetting van het tweede en derde kwartaal van 1995 en 1996 zoals blijkt uit Riziv-berekeningsnota's. Door te werken met de cijfergegevens uit 1995 en 1996 werden recente initiatieven gediscrimineerd. Hierop werd een correctie doorgevoerd die in de praktijk blijkbaar weinig heeft uitgehaald. Bovendien werden de Riziv-gegevens door de voorzieningen zelf verzameld op vrijwillige basis en met de belofte deze gegevens enkel te gebruiken "voor een bespreking in geaggregeerde vorm binnen de werkgroep die de projectbegeleiding verzorgt m.b.t. het toekomstig infrastructuurbeleid (van het VIPA)".

De rusthuizen werden geselecteerd op basis van hun B- en C-gerechtigden, ofschoon de minister weet dat sommige rusthuizen enkel de categorieën 0 en A mogen factureren. Bovendien hebben wetenschappelijke studies aangetoond dat zeer veel zorgbehoevende bejaarden in rusthuizen niet de juiste categorie zorgbehoevendheid krijgen toebedeeld om budgettaire redenen.

Ten slotte verwijten de voorzieningen de minister dat zij onvoldoende rekening heeft gehouden met de B- en C-patiënten met een zelfstandig statuut en hun ongelijke verdeling over de rusthuizen.

1. De minister hanteerde cijfers die voorzieningen in het kader van het VIPA-decreet op vrijwillige basis meedeelden, met de belofte dat deze cijfers enkel zouden worden besproken binnen een werkgroep ter evaluatie van het toekomstig infrastructuurbeleid. Op grond van deze onvol-

ledige gegevens werden beslissingen getroffen met betrekking tot het toekennen van RVT-bedden. De minister argumenteerde dat er geen tijd was om meer informatie te verzamelen. Nochtans moesten ook de voorzieningen deze informatie betrekken van het Riziv.

Waarom nam de minister geen contact op met het Riziv teneinde een volledig beeld te krijgen van de situatie ?

In welke mate heeft de minister gewerkt met onvolledig cijfermateriaal ?

2. Voorzieningen die meer dan het regionaal gemiddelde vrij verzekerden onder hun cliënteel hebben, worden gediscrimineerd. Waarom worden geen bijzondere verdeelsleutels gehanteerd ten aanzien van instellingen die meer vrij verzekerden hebben ?

3. Ofschoon de Vlaamse Adviesraad de werkmethode van de regering heeft verdedigd naar aanleiding van de talloze bezwaarschriften, erkent hij dat de gehanteerde referentieperiodes voor rusthuizen in een opstartfase minder gunstig zijn en adviseert hij de minister om rusthuizen die bij deze evaluatie net onder de drempel zitten, na 1 jaar opnieuw te evalueren teneinde de gehanteerde methode te verfijnen.

Gaat de minister in op deze suggestie ?

4. De Vlaamse regering werkt meer en meer met de methode om haar voornemen om een vergunning te weigeren voorafgaandelijk aan de betrokkene mee te delen. Deze kan dan een bezwaarschrift indienen tegen dit voornemen.

Hoeveel voorzieningen dienden een bezwaarschrift in tegen het voornemen van de minister om de planningsvergunning te weigeren en in hoeveel gevallen werd het voornemen tot weigering van de vergunning negatief beoordeeld ?

Indien blijkt dat deze bezwaarschriften altijd worden verworpen door de Vlaamse Adviesraad moet worden overwogen deze procedure af te schaffen.

Antwoord

1. Voor de verzameling van de cijfergegevens inzake de bezetting van de rusthuizen heeft mijn administratie wel degelijk in eerste instantie contact opgenomen met het Riziv. Dit beschikte

over de benodigde gegevens, doch wenste ze niet vrij te geven aangezien het private gegevens waren.

De beschikbare Riziv-cijfergegevens inzake bezetting zijn daarom noodgedwongen bij de rusthuizen zelf opgevraagd. Deze cijfergegevens zijn terug te vinden op de berekeningsnota's van het Riziv die elk rusthuis om de zes maanden krijgt toegestuurd van het Riziv.

Aangezien op dat moment in het kader van VIPA een enquête lopende was waarin deze gegevens eveneens werden opgevraagd, werd er om een dubbele bevraging van de rusthuizen te vermijden vanuit het oogpunt van klantvriendelijkheid beslist om deze gegevens eveneens te gebruiken in de RVT-verdelingsoperatie. Rusthuizen die aan deze enquête niet hebben deelgenomen, of die onvolledig hebben geantwoord op deze enquête, zijn door mijn administratie in een afzonderlijke rondvraag bijkomend bevraagd geweest. Op deze wijze konden alle gegevens nodig voor de verdeling van de RVT-bedden worden verkregen.

2. Objectieve en gecontroleerde cijfergegevens over de B- en C-gerechtigden in zelfstandig statuut in ROB waren er niet beschikbaar omdat deze niet zijn opgenomen in de bovenvermelde berekeningsnota's. Bij de verdeling werd uitgegaan van de hypothese dat de zelfstandigen gelijkmatig verspreid zijn over heel Vlaanderen. De Vlaamse Adviesraad voor Erkenning van Verzorgingsvoorzieningen (VAR) aanvaardde deze hypothese in haar advisering.

Indien deze gegevens in de toekomst wel beschikbaar zouden zijn, dan kunnen deze bij nieuwe RVT-verdelingsoperaties wel mee in rekening worden gebracht.

3. Na de verdeling van de nieuwe RVT-bedden uit de pool op 22 december 1997, bleven er 491 RVT-bedden over. Er werd toen bepaald dat de verdeling van deze rest-pool zou gebeuren na de afhandeling van de bezwaarschriften door de VAR. Op dat moment kan immers het definitieve aantal overblijvende RVT-bedden worden bepaald.

Deze verdeling zal plaatsvinden in het najaar en opnieuw gebeuren op basis van objectieve criteria.

Naar aanleiding van de afhandeling van de bezwaarschriften formuleerde de VAR een aan-

tal aanbevelingen die van nut kunnen zijn bij nieuwe verdelingsoperaties, onder andere een herevaluatie van rusthuizen die tijdens de gehanteerde referentieperiodes net onder de drempel zitten. Met deze aanbevelingen zal in de mate van het mogelijke – gezien het slechts beperkte aantal overblijvende RVT-bedden – rekening worden gehouden bij de bepaling van de criteria voor de toewijzing van de rest-pool.

4. Er werden 68 bezwaarschriften ingediend tegen de ministeriële beslissingen tot al of niet toewijzing van RVT-bedden. Daarvan hebben acht bezwaarschriften geleid tot een advies van de VAR tot aanpassing van de planningsvergunning, dit wil zeggen tot de toekenning van RVT-bedden uit de pool of aanpassing van het reeds toegewezen aantal RVT-bedden. In deze acht dossiers was door de administratie een fout gemaakt bij de toepassing van de criteria.

In de overige dossiers waren de criteria correct toegepast en ging de VAR akkoord met de geformuleerde voornemens tot al of niet toewijzing van RVT-bedden.

**Vraag nr. 134
van 2 juli 1998
van de heer MANDUS VERLINDEN**

's Hertogenmolens Aarschot – Restauratie (2)

Sinds 1994 vestig ik de aandacht van de Vlaamse regering op 's Hertogenmolens, gebouwd op de Demer in Aarschot, een uniek monument in België en naar verluidt ook in Europa (zie vraag nr. 110 van 26 juli 1994 : Bulletin van Vragen en Antwoorden Vlaamse Raad nr. 19 van 12 september 1994, blz. 1078).

Het door de VZW Watermolens 't SAP in 1990 ingediend project bij de toen nog nationale overheid is een stille dood gestorven.

Door mijn tussenkomsten kwam dit monument in de politieke belangstelling en werd het in november 1995 van de federale naar de Vlaamse overheid overgeheveld. Op mijn schriftelijke vragen nrs. 3 en 17 van 3 oktober 1997 (Bulletin van Vragen en Antwoorden Vlaams Parlement nr. 5 van 1 december 1997, blz. 694 en 713) antwoordde Vlaams minister Luc Martens in een gecoördineerd antwoord onder meer het volgende : er is een projectvoorstel ; 's Hertogenmolens heeft geen culturele bestemming en valt dus onder de verantwoordelijkheid van mevrouw Wivina Demeester-De

Meyer ; een termijn kon niet worden vooropgesteld.

1. Waarom wordt blijkbaar onvoldoende rekening gehouden met het tijdsverlies van zeven jaar tussen het indienen van het project in 1990 en het huidige projectvoorstel ?
2. Bestaat er geen mogelijkheid om voor dit dossier subsidies te verkrijgen van de EG, gezien het unieke karakter van dit monument in België en naar verluidt ook in Europa ?
3. Waarom geeft de Vlaamse regering aan dit project geen voorrang, gezien het unieke karakter van dit monument en de belabberde toestand waarin het zich sinds jaren bevindt ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

1. Het gebouw is pas met het KB (koninklijk besluit) van 28 november 1995 van de federale overheid overgedragen naar het Vlaams Gewest.

De planning en het budget voorzag in het volgende :

1997 : opdracht stabiliteitsstudie KU Leuven ;

1998 : afsluiten contract architect ;
uitvoeren stabiliteitswerken.

2. Het project wordt gecoördineerd door de diensten van Monumenten en Landschappen (departement LIN), die ressorteren onder Vlaams minister Luc Martens.

Het behoort deze dienst toe na te gaan of er eventueel Europese subsidies kunnen worden verkregen.

3. De stabiliteitsstudie, besteld bij de KU Leuven (prof. Koen Van Balen) heeft vertraging opgelopen wegens het niet tijdig beschikbaar zijn van nieuwe apparatuur, zodat de metingen pas werden gestart begin juli '98.

Deze studie is bepalend voor het verdere project.

Vraag nr. 135 van 2 juli 1998 van de heer CARL DECALUWE

Vlaamse openbare instellingen – Vakantiejobs

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 199
van 2 juli 1998

van de heer Carl Decaluwé
Blz. 7

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister-vice president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 136 van 2 juli 1998 van de heer CARL DECALUWE

Vlaamse openbare instellingen – Loopbaanversnelling

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 200
van 2 juli 1998

van de heer Carl Decaluwé
Blz. 8

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister-vice president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 137 van 6 juli 1998 van mevrouw RIA VAN DEN HEUVEL

Aids-patiënten en seropositieven – Maatschappelijke aanvaarding

De resultaten van een gezondheidsenquête onder 10.000 Belgen door het Wetenschappelijk Instituut Volksgezondheid, bracht enkele verontrustende feiten aan de oppervlakte.

Zo zouden 73 % van de Vlamingen discriminerend blijken te reageren tegenover personen die seropositief zijn of aids hebben.

Welke maatregelen heeft de minister, verantwoordelijk voor het Vlaams aids-preventiebeleid eventueel reeds genomen om deze houding te corrigeren ?

Antwoord

De verzamelde gegevens van de gezondheidsenquête onder de Belgische bevolking door het Wetenschappelijk Instituut Volksgezondheid krijgen momenteel alle aandacht. Uit de resultaten van de enquête komen feiten naar voren waarmee rekening zal moeten worden gehouden bij het bepalen van een gezondheidsbeleid voor de toekomst.

Dat nog een deel van de Vlaamse bevolking discriminerend blijkt te reageren tegenover personen die seropositief zijn of aids hebben, is een signaal dat inzake aids-preventie en het scheppen van een positiever klimaat voor deze mensen nog inspanningen nodig zijn.

Ik heb onmiddellijk IPAC, het Vlaams Aidscoördinaat, gelast met het uitwerken van de mediacampagne rond solidariteit en beter begrip voor HIV-patiënten. Die zal nog dit najaar aan het brede publiek worden voorgesteld.

**Vraag nr. 138
van 9 juli 1998**

van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Zwartkijkerscampagne – Resultaten

Het Vlaams Gewest probeert alle zwartkijkers effectief kijk- en luistergeld te doen betalen. Cipal (Centrum voor Informatica Provincies Antwerpen en Limburg) vergelijkt hiervoor adresbestanden van de kabeltelevisiemaatschappijen, de dienst Kijk- en Luistergeld en de Dienst voor Inschrijven van Voertuigen met het Rijksregister.

Na een grootscheepse mediacampagne eind 1997, bedoeld om iedereen te verwittigen, werd voor het voorjaar 1998 een nieuwe campagne gepland, om dan met beboeten te starten.

1. Werd deze timing aangehouden ?
2. Hoeveel personen in elke provincie meldden zich vrijwillig in 1997 en 1998 op basis van de informatiecampagne ?
3. Werden reeds boeten uitgeschreven ? Voor welk bedrag in elke provincie ?

Antwoord

1. Voor de campagne, die ik voorstelde op 1 oktober 1997, was oorspronkelijk in een tijdsbestek voorzien van anderhalve maand. Wegens de niet aflatende dagelijkse stroom van aangiften, vooral via het betalend 099-nummer, bleef dit nummer bereikbaar tot 5 december 1997.

Zelfs in de loop van de campagne werd reeds aan heel wat in gebreke gebleven houders taksverdobbeling opgelegd na controles, wat onder andere blijkt uit de cijfergegevens betreffende de in het laatste trimester 1997 toegepaste taksverdobbelingen, toegelicht onder punt 3. Ik heb immers tijdens de persvoorstelling expliciet verklaard dat de mediacampagne geen amnestie-maatregelen inhield. Bijgevolg gingen de controleurs tijdens de mediacampagne gewoon door.

Na de campagne gebeurden de controles nog intensiever. Aangezien vooral de kuststreek (tweede verblijven) en de faciliteitengemeenten rond Brussel, na deskundig onderzoek, zwarte punten bleken te zijn op de kaart van vermoedelijke ontduiking, werden deze gemeenten in 1998 prioritair aangepakt. Ook werd het zuiden van de provincie Oost-Vlaanderen vooropgezet als testgebied en werden er veelvuldige controles uitgevoerd.

Gelet op het succes van de campagne en omwille van de eerlijkheid tegenover de personen die zich spontaan meldden is een soortgelijke operatie niet meer opportuun. Tegen het jaareinde zal evenwel een nieuwe mediacampagne worden gelanceerd die sterk de nadruk zal leggen op de verbeterde service tegenover de burger (nieuwe telefooncentrale, automatische scanning van de in- en uitgaande briefwisseling, e.d.).

2. Als gevolg van de mediacampagne hebben 58.004 personen zich laten registreren als houder van een toestel, gelijkmatig verdeeld over autoradio- en kleurentelevisietoestellen. Gezien

het volume en het samenvallen met de verwerking van het tweede vervalstel 1997, werden ook nog in 1998 aangiften verwerkt als gevolg van de mediacampagne, zodat het uitsplitsen over 1997 en 1998 geen zin heeft.

Per provincie komen we tot de volgende cijfers :

Antwerpen	15.848
Vlaams-Brabant	10.185
Oost-Vlaanderen	12.975
West-Vlaanderen	11.132
Limburg	7.864
Totaal	58.004

3.

	1/10/1997-31/12/1997		1/1/1998-31/7/1998	
	Totaal gefactureerd na controle	Boete	Totaal gefactureerd na controle	Boete
Antwerpen	1.958.775	793.386	4.085.927	1.650.800
Vlaams-Brabant	243.086	98.451	3.383.337	1.368.252
Limburg	420.620	170.350	1.584.006	638.522
Oost-Vlaanderen	610.692	247.219	3.122.926	1.261.520
West-Vlaanderen	11.980.241 ¹	4.853.898	4.164.623	1.684.672
Totaal	15.213.414	6.163.304	16.340.819	6.600.766

¹ Hoog cijfer ten gevolge van controle bij hotels

Vermits nog volop de verwerking bezig is van een aantal gerichte controles en de controle-dienst vanaf september 1998 zal worden versterkt, mag worden verwacht dat per eind 1998 minstens voor 50 miljoen frank heffingen over gans 1998 zullen geboekt zijn, exclusief de resultaten van de mediacampagne van het najaar.

Een totaalbeeld van de huidige ontwikkeling in en rond de sociale economie ontbreekt. Sommige dossiers leveren een bijdrage via (on)rechtstreekse tewerkstellingsmaatregelen, ondersteuning van management, opleiding en vorming, projectondersteuning, informatie, wetenschappelijk onderzoek, enzovoort. Verschillende ministers kunnen het beeld dus inkleuren vanuit hun eigen beleid : alleen is het geheel nu ondoorzichtig.

Vraag nr. 139
van 25 augustus 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Sociale economie – Maatregelen

Op 8 juli 1998 werd in het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet inzake de sociale werkplaatsen goedgekeurd. Tijdens de voorbereiding in de commissie kwam geregeld het kader ter sprake van de sociale economie waarin deze sociale werkplaatsen worden gesitueerd.

1. Welke maatregelen werden door de minister tijdens deze legislatuur genomen die een weerslag kunnen hebben inzake sociale economie ?
2. Is er in het budget van de minister een bedrag opgenomen dat een weerslag kan hebben/heeft op sociale economie ? Werd dit bedrag in 1996, 1997 opgenomen ? Hoe ?
3. Werden hierdoor bijkomende tewerkstellingskansen gecreeërd ? Zo ja, voor welke groepen ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER
VAN OPENBARE WERKEN, VERVOER EN
RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 114

van 21 november 1997

van de heer FRANCIS VERMEIREN

N176 kruispunt Romeinsesteenweg (Brussel) – Overleg

De N176, die als parallelweg loopt van de A12 tussen Grimbergen (Strombeek-Bever) en Meise, sluit aan op de Romeinsesteenweg die de grens vormt tussen eerstgenoemde gemeente en het Brussels hoofdstedelijk gewest. Dit aansluitingspunt ligt trouwens vlak bij de onlangs door het departement Leefmilieu en Infrastructuur aangelegde carpool-parking Grimbergen.

Voor het autoverkeer dat aan de afrit 2 de A12 verlaat om zich richting Vilvoorde te begeven, is het oversteken van de Romeinsesteenweg wegens het ontbreken van verkeerslichten of -signalisatie een waagstuk. De vele ongevallen die er zich voordoen, bewijzen trouwens dat zelfs ondanks de grootste omzichtigheid botsingen er bijna dagelijkse kost zijn.

Omdat dit kruispunt vlak bij de tentoonstellingspaleizen van de Heizel is gelegen en de verkeersdruk te tijdens bepaalde perioden aanzienlijk is, wordt op het kruispunt van de westelijke parallelle weg naar Meise en de Romeinsesteenweg door de stad Brussel bij manifestaties geregeld politiepersoneel opgesteld.

Werd met de Brusselse overheid verantwoordelijk voor Verkeerssignalisatie en Openbare Werken reeds overleg gepleegd om het kruispunt met de N176 en de Romeinsesteenweg aan te passen – eventueel door de aanleg van een rotonde – om een veiliger verkeerssituatie tot stand te brengen ?

Is dit gebeurd alvorens de werken uit te voeren aan de N176 op het grondgebied van Grimbergen ?

Aanvullend antwoord

Aansluitend op mijn eerste antwoord laat ik weten dat uit de documenten van de rijkswacht en de politie blijkt dat ter hoogte van het betrokken kruispunt volgende ongevallen gebeurden :

- 7 oktober 1995, omstreeks 19.00 uur : ongeval met 2 lichtgekwetsten – betrokkenheid : 2 personenvervoertuigen ;
- 14 december 1996, omstreeks 22.00 uur : ongeval met 1 zwaargekwetste – betrokkenheid : 1 personenvervoertuig en een verkeersbord ;
- 7 augustus 1996, om 22.10 uur : ongeval met stoffelijke schade ;
- 6 oktober 1997, omstreeks 17.30 uur : ongeval met een lichtgekwetste – betrokkenheid 3 personenvervoertuigen ;
- 31 oktober 1997 om 19.35 uur : ongeval met stoffelijke schade ;
- 14 december 1997, om 22.15 uur met stoffelijke schade.

(Vorig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 16 januari 1998, blz. 916 – red.)

Vraag nr. 121

van 24 november 1997

van de heer CARL DECALUWE

Schade aan verlichtingspalen – Omvang

Geregeld worden verlichtingspalen langs de Vlaamse gewestwegen en autosnelwegen beschadigd door ongelukken. Wie de schade veroorzaakt, dient in te staan voor de kosten.

1. Voor welk bedrag werd schade veroorzaakt aan de verlichtingspalen door ongelukken, en dit voor de voorbije vijf jaar, opgedeeld per provincie ?
2. Hoeveel werd hiervan per jaar terugbetaald door de veroorzakers van de schade, en dit per provincie ?
3. Hoeveel zaken zijn momenteel voorwerp van een juridische beslissing en welk bedrag vertegenwoordigt dit, opnieuw opgesplitst per provincie ?

4. Indien er significante verschillen zijn per provincie, wat zijn de oorzaken hiervan ?

Aanvullend antwoord

1. Schadebedrag per provincie (in fr.)

	1992	1993	1994	1995	1996	1997
Antw.	18.555.108	17.221.661	11.331.094	6.691.129	9.835.520	
West.-VI.			5.216.833	5.168.353	7.920.687	4.024.659
Oost.-VI.	14.700.086	17.639.197	14.158.707	12.164.735	12.307.617	12.755.914
Limburg					3.698.527	

Opmerkingen

Voor de provincie Vlaams-Brabant werd voor de periode 1993-1997 een bedrag van 78.874.163 frank schade aan verlichtingspalen vastgesteld :

schadeverwekkers bekend = 52.129.380 frank

schadeverwekkers onbekend = 26.744.783 frank.

Voor de provincie West-Vlaanderen kunnen geen gegevens voor 1993 worden verstrekt wegens niet-geïnformatiseerd schadeprogramma.

Voor de provincie Limburg kan enkel de referentieperiode 1996 worden vermeld.

Voordien was het schadeprogramma niet geïnformatiseerd.

2. Terugbetaling van de schade (in fr.)

	1992	1993	1994	1995	1996	1997
Antw.	14.876.443	12.596.793	8.373.539	6.893.323	6.269.536	
VI.-Brab.		11.850.393	7.997.393	10.063.294	8.344.654	6.073.124
West.-VI.			3.878.179	3.325.033	4.970.682	2.027.947
Limburg					1.954.007	

Opmerking

Hierbij dient te worden opgemerkt dat zeer veel shadedossiers tegen onbekenden zijn en dat de inningen van de schadebedragen zich over meerdere jaren kunnen spreiden.

Voor de provincie Oost-Vlaanderen ligt de recuperatie van de schadebedragen tussen 90 % en 95 % van de ongevallen waarbij de schadeverwekker bekend is.

3. Juridische dossiers

Antwerpen	8 dossiers	– 707.816 fr.
Vlaams Brabant	12 dossiers	– 4.227.937 fr.
West-Vlaanderen	20 dossiers	– 1.856.777 fr.

Opmerking

Bij gerechtelijke uitspraken worden er intresten toegekend vanaf de datum van ongeval. Bijgevolg is het niet mogelijk een juist bedrag op te

geven. Het gaat meestal niet alleen over schade aan verlichtingspalen, maar over samengevoegde schade-elementen plus 10 % beheerskosten.

Procentueel wordt uiteindelijk ongeveer 90 à 95 % gerecupereerd van de schade aan verlichtingspalen waarbij de schadeveroorzaker is bekend, terwijl bij de dossiers waarbij de schadeveroorzaker onbekend blijft, niets te recupereren valt en de herstelling dan volledig laste is van het Vlaams Gewest.

4. De significante verschillen per provincie zijn mijns inziens te wijten aan het aantal ongevallen (bekende en niet-bekende schadeveroorzakers), alsook aan de verkeersintensiteit.

(Vorig antwoord : *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 8 van 30 januari 1998, blz. 1089 – red.*)

Vraag nr. 122
van 24 november 1997
van de heer CARL DECALUWE

Gemeenten met lage openbaarvervoerfrequentie – Stand van zaken

De problematiek van het openbaar vervoer wordt steeds scherper aangevoeld, onder meer door het toenemend aantal files.

Bovendien wordt vastgesteld dat, in tegenstelling tot vroeger, geregeld busverbindingen worden vervangen door zogenaamde belbussen. Nochtans zijn regelmatige verbindingen (frequenties van een busverbinding per uur) tussen alle deelgemeenten in Vlaanderen een nobele doelstelling.

1. Kan de minister een overzicht geven van de steden en gemeenten in Vlaanderen die niet over openbaar vervoer beschikken met een frequentie van één bus per uur op hun grondgebied ?
2. Kan hij tevens een overzicht geven van de deelgemeenten in Vlaanderen die niet beschikken over openbaar vervoer met een frequentie van

één bus per uur op het grondgebied van iedere deelgemeente ?

3. Welk alternatief wordt aan die (deel)gemeenten aangeboden ?

Aanvullend antwoord

Aansluitend op mijn vorig antwoord vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger als **bijlage** de gevraagde gegevens betreffende de entiteiten Antwerpen en Limburg.

(*Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.*)

(Vorig antwoord : *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 8 van 30 januari 1998, blz. 1089 – red.*)

Vraag nr. 136
van 2 december 1997
van de heer CARL DECALUWE

Wegenwerken – Omleidingen

De voorbije periode werd onder de impuls van de minister van Openbare Werken een inhaalbeweging tot stand gebracht naar onderhoud en heraanleg van gewestwegen. Negatief element hierbij zijn de verkeersomleidingen.

1. Kan de minister mij een overzicht geven van het aantal omleidingen in 1997 mede als gevolg van wegenwerken, en dit opgesplitst per provincie en arrondissement ?
2. Wat was de gemiddelde duurtijd van de omleidingen ?

Aanvullend antwoord

Naar aanleiding van het uitvoeren van wegenwerken aan gewestwegen zijn in 1997 de volgende omleidingen noodzakelijk geweest.

Omleidingen 1997 door werken aan gewestwegen

District of arrondissement	Duurtijd omleiding
Provincie Antwerpen	
Grobbendonk	
Massenhoven – brug over E313	214 dagen
Zoersel – Rodendijk	39 dagen
Malle N153	61 dagen
Vosselaar	
Hoogstraten	61 dagen
Hoogstraten	244 dagen
Arendonk – Retie	15 dagen
Geel	
Veerle – Vorst N141	330 dagen
Geel – Retie N118	7 dagen
Brecht	
Kalmthout N 117	42 dagen
Kalmthout N 122	42 dagen
Essen N117	42 dagen
Antwerpen	
R1 oprit Schijnpoort	14 dagen
R1 oprit naar A13 komende van Gent	2 nachten
R1 oprit naar A13 komende van Nederland	2 nachten
Provincie Vlaams-Brabant	
Leuven	
N212 Zichem-Averbode	214 dagen
N251 Leuven-Blanden	4 dagen
N80 Washoutem	5 dagen
N3 Leuven – Tiensesteenweg	84 dagen
Brussel – Halle – Vilvoorde	
N262 Zaventem – Vilvoordelaan	270 dagen
N202 Grimbergen – Sint-Annalaan	215 dagen
N202 Grimbergen – kruispunt Spaanse Linde	122 dagen
N28 Halle	15 dagen
N255 Vollezele	254 dagen
N267 Weerde	244 dagen
N9 Zellik	12 dagen

Provincie West-Vlaanderen

Kortrijk

Bissegem – doortocht	305 dagen
----------------------	-----------

Pittem

Lichtervelde – kruispunt	92 dagen
Koolskamp – doortocht	244 dagen
Wingene – Beernemsteenweg	30 dagen

Brugge

De Haan N307	244 dagen
Eernegem N368	214 dagen
Brugge N9	152 dagen

Provincie Oost-Vlaanderen

Gent

Deinze N43	305 dagen
Evergem N456	92 dagen
Merelbeke – brug E40	1 nacht

Oudenaarde

Zingem N435 – doortocht	365 dagen
Oudenaarde N8	45 dagen

Eeklo

Watervliet N456	183 dagen
Zelzate N49	244 dagen

Sint-Niklaas

Sint-Gillis-Waas N49	122 dagen
Beveren N70	214 dagen

Dendermonde

N449 – aanleg fietspaden	183 dagen
N9 betonverharding	61 dagen

Aalst

Viane N263	275 dagen
Moorsel N411	244 dagen
Denderwindeke N255	28 dagen

Provincie Limburg

Hasselt

Zonhoven N715 – doortocht	210 dagen
Genk N789 – doortocht	196 dagen
Hasselt N80	183 dagen

Tongeren

Tongeren – Oreya N69	230 dagen
Borgloon – Heers N784	232 dagen
Rekem – doortocht N78	40 dagen

Maaseik

Bree N730	30 dagen
Bree N76 – rotonde	122 dagen

De gemiddelde duurtijd per provincie bedroeg derhalve :

Antwerpen	93 dagen
Vlaams-Brabant	205 dagen
West-Vlaanderen	183 dagen
Oost-Vlaanderen	181 dagen
Limburg	155 dagen

Vraag nr. 137
van 2 december 1997
van de heer CARL DECALUWE

Aanleg N50b/c Kortrijk – Stand van zaken

De N50b/c is reeds een tijd lang als tracé opgenomen in het gewestplan Kortrijk, maar is nog steeds niet gerealiseerd. Bij gewestplanwijziging Kortrijk zouden een aantal stukken als reservatiestrook worden geschrappt, tenzij ook in een nieuw stuk zou worden voorzien.

1. Werden reeds onteigeningen uitgevoerd op het tracé dat nu voor schrapping op het gewestplan werd vastgesteld ?
2. Zo ja, om welke bedragen gaat dit ?
3. Wat is de raming van de kosten voor de realisatie van de N50b/c, enerzijds van het oude tracé en anderzijds van het nieuwe tracé ?
4. Wanneer wordt de aanleg van het nieuwe gedeelte van de N50b/c opgenomen op het investeringsprogramma ?

Aanvullend antwoord

Op het ontwerpplan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Kortrijk (kaart 29/1) werd het gedeelte van de N50c (Noordelijke Uitvalsweg) tussen de N8 Meensesteenweg en de ontworpen N328 en gelegen in het verlengde van de Noordstraat, geschrappt.

1. Op het tracé dat werd geschrappt, werden nog geen onteigeningen uitgevoerd.
2. Gelet op punt 1 vervalt vraag 2.
3. De kosten voor realisatie van het geschrapte tracé werden geraamd op 26 miljoen frank.
4. Vermits er niet in een nieuw tracé is voorzien, is het ook niet opgenomen in het investeringsprogramma.

(Vorig antwoord : zie Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 8 van 30 januari 1998, blz. 1098 – red.)

Vraag nr. 138
van 2 december 1997
van de heer CARL DECALUWE

Aanleg N328 Kortrijk – Stand van zaken

De N328 is reeds een tijd lang als tracé opgenomen in het gewestplan Kortrijk, maar is nog steeds niet gerealiseerd. Bij de gewestplanwijziging Kortrijk zouden een aantal stukken als reservatiestrook

worden geschrapt, tenzij ook in een nieuw stuk zou worden voorzien.

1. Werden reeds onteigeningen uitgevoerd op het tracé dat nu voor schrapping op het gewestplan werd vastgesteld ?
2. Zo ja, om welke bedragen gaat dit ?
3. Wat is de raming van de kosten voor de realisatie van de N328, enerzijds van het oude tracé en anderzijds van het nieuwe tracé ?
4. Wanneer wordt de aanleg van het nieuwe gedeelte van de N328 opgenomen op het investeringsprogramma ?

Aanvullend antwoord

Op het gewestplan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Kortrijk werden de volgende gedeelten van de N328 als reservatiestrook geschrapt :

- a) het gedeelte tussen de N50c en de N50 (Brugsesteenweg). Een deel hiervan valt samen met het deel van de Molenstraat, tussen de Jacob Vandervaetstraat en de Sint-Godelievestraat ;
- b) het gedeelte tussen de Heulestraat en het complex R8-A19.

Er worden geen nieuwe stukken gepland.

1. Er werden nog geen onteigeningen uitgevoerd op de geschrapte stukken.
2. Gelet op het antwoord op vraag 1 vervalt deze vraag.
3. De kosten voor de realisatie van het vroegere tracé werden geraamd op 140 miljoen frank (3,5 km x 40 miljoen fr/km) en die voor het behouden gedeelte op 60 miljoen frank.
4. Aangezien het behouden gedeelte geen gewestwegen meer verbindt, heeft dit stuk geen betekenis meer als gewestweg. De N328 was niet opgenomen in het driejarenprogramma 1998-1999-2000. Het behouden gedeelte wordt dan ook niet meer opgenomen in het investeringsprogramma.

(Vorig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 8 van 30 januari 1998, blz. 1098 – red.)

Vraag nr. 300 van 13 maart 1998 van de heer CARL DECALUWE

Spoorvorming – Situatie

Spoorvorming op autowegen is een fenomeen dat de laatste jaren, door de sterk gestegen verkeersmobiliteit, meer en meer als een gevaar voor het rijden bij slecht weer wordt ervaren. Op bepaalde stukken autoweg (omgeving Lokeren) is het zelfs bij regenweer ronduit gevaarlijk.

1. Kan de minister een overzicht geven, per provincie, van de delen waar spoorvorming aanwezig is (verhouding aantal km autoweg versus aantal km spoorvorming) en op welk rijvak ?
2. Wat is de geraamde kostprijs, per provincie, om de spoorvorming te herstellen en hoeveel is ingeschreven op de begroting '98, tevens per provincie ?
3. Bestaat er reeds onderzoek naar de oorzaken van spoorvormingen en zo ja, wat waren de conclusies ?
4. Bestaat er een verband tussen spoorvorming en het aantal ongelukken en zo ja, welk ?

Aanvullend antwoord

1. De laatste metingen van de spoorvorming op de autosnelwegen werden heel recentelijk uitgevoerd, met name in februari en maart 1998 (spoorvorming : spoordiepte meer dan 16 mm). De statistische verwerking van al deze metingen is als volgt samengevat.

Provincie	Gemeten	Spoor- lengte	% diept > 16 mm
Antwerpen	312,1 km	14,6	4,68 %
Limburg	161,7 km	2,1	1,30 %
Oost-Vl.	335,1 km	7,4	2,21 %
Vlaams-Brabant	143,8 km	4,5	1,84 %
West-Vl.	303,7 km	1,0	0,33 %
Vlaanderen	1.356,4 km	29,6	2,18 %

In principe doet de spoorvorming zich enkel op de rechthoekstrook voor en zijn de lengtes in deze tabel de som van alle hectometers waarop spoorvorming is gemeten.

2. De theoretisch geraamde kostprijs per provincie om de hierboven vermelde spoorvorming weg te werken, is de volgende, rekening houdend met een geraamde herstellingsprijs van 9 miljoen frank per km (een laag wegnemen en vervangen).

Antwerpen	14,6 x 9	131,4 milj. fr.
Limburg	2,1 x 9	18,9 milj. fr.
Oost-Vlaanderen	7,4 x 9	66,6 milj. fr.
Vlaams-Brabant	4,5 x 9	40,5 milj. fr.
West-Vlaanderen	1,0 x 9	9 milj. fr.
Vlaanderen	29,6 x 9	266,4 milj. fr.

In de begroting 1998 komen alvast volgende bedragen voor met betrekking tot projecten die het wegwerken van spoorvorming beogen.

Antwerpen	128 milj. fr.
Limburg	30 milj. fr.
Oost-Vlaanderen	0 milj. fr.
Vlaams-Brabant	20 milj. fr.
West-Vlaanderen	55 milj. fr.
Vlaanderen	

Deze bedragen wijken uiteraard af van de theoretische berekening uit vorige tabel omdat allerlei andere factoren al dan niet dergelijke aannemingen beïnvloeden, zoals bijvoorbeeld :

- bij de metingen werd nog geen rekening gehouden met de laatste cijfers ;
 - de toestand van een tussenliggende hectometer (zonder 16 mm spoor), die van die aard kan zijn dat het is aangewezen deze mee op te nemen in de herstelling ;
 - de toestand van de tweede rijstrook, die van die aard kan zijn dat ze ook best mee wordt overlaagd ;
 - de kostprijs van signalisatie, die hoog oploopt bij autosnelwegen en bij nachtwerk (dagelijks wegnemen) ;
 - andere ermee verwante werken (bv. tegelijk mede vervangen van eventueel verzakte watergreppels).
3. Het vrachtverkeer is een van de belangrijke sectoren van de economische bedrijvigheid, maar is tevens een van de oorzaken van de spoorvorming in asfaltverhardingen.

Uit onderzoek is gebleken dat het verkeer nog steeds toeneemt. De analyse van de gegevens over het verkeer leert ons dat :

- het verkeersvolume (alle voertuigen) jaarlijks aangroeit met 2 à 5 %, afhankelijk van de wegcategory ;
- het vrachtvervoer wordt gekenmerkt door een geleidelijke verhoging van het toegelaten totaal gewicht ;
- de vrachtwagens worden gekenmerkt door een geleidelijke verhoging van het aantal assen ;
- het vrachtvervoer, vooral op belangrijke verkeersassen zoals de auto(snel)wegen, wordt gekenmerkt door een verhoging van het aandeel vrachtwagens die uitgerust zijn met de zogenoemde "super single" banden. Dit zijn brede banden met een beduidend hogere bandenspanning ;
- het aslastenspectrum van het vrachtverkeer een verschuiving vertoont naar de hogere lasten. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het aantal overgewichten relatief afneemt, maar in absolute waarden toeneemt.

Uit deze gegevens kan men afleiden dat de agressiviteit van de "gemiddelde" vrachtwagen tussen 1965 en 1999 met 72 % is toegenomen. Rekening houdend met de toename van het verkeer, betekent dit dat de belasting op de wegen tussen 1965 en 1990 is gestegen tot 350 %.

De invloed van deze belastingstoename laat zich voelen op het gebied van de structurele degradatie van de wegen en op het gebied van de spoorvorming. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de "super singles" een nefaste invloed hebben, omdat de bandenspanning en dus ook de contactdruk en de spanningen in de verharding, bij gelijke wielbelasting, kunnen oplopen tot 150 % in vergelijking met de normale banden. De spoorvorming wordt bovendien nog verhoogd door het voorkomen van de drie gegroepeerde assen. Hierbij mag niet uit het oog worden verlopen dat een verhoging van 10 % van de aslast overeenkomt met een verhoging met 46 % van de beschadiging.

Een andere belangrijke invloedsparameter voor de spoorvorming is de maximale temperatuur.

Vergeleken met de gemiddelde zomertemperatuur (26 graden Celsius) geeft een stijging met 5 graden Celsius een verhoging van de spoorvorming met 35 %. In dit verband dient tevens te worden opgemerkt dat een vertraging van het verkeer (filevorming) ook een negatieve invloed heeft.

De combinatie van deze vier factoren (verkeersvolume, aslast, filevorming, maximale verhardingstemperatuur) is bepalend voor het voorkomen van de spoorvorming. België scoort in die combinatie slecht.

De administratie Wegen en Verkeer is zich van deze problemen terdege bewust en heeft verschillende initiatieven genomen om deze situatie tegen te gaan.

In het nieuwe standaardbestek 250 worden de gestelde eisen aan de materialen en de afgewerkte verhardingen aangepast aan de verschillende categorieën van wegen. Ook werden de nieuwe verhardingstypes, zeer open asfalt en splitmastiekasfalt, ingevoerd. Deze zijn door hun opbouw beter bestand tegen de spoorvorming dan de klassieke asfaltmengsels. Deze betere asfaltmengsels worden reeds een paar jaar aangelegd.

De verkeerssimulatorproef, bij uitstek geschikt om een verharding op de weerstand tegen spoorvorming te testen, is sinds kort voorgescreven voor de wegen van categorie I (auto-snelwegen) en wegen van categorie II (gewestwegen) in het kader van de registratie van asfaltmengsels. De aannemers moeten ieder mengsel dat ze willen verwerken, aanbieden ter registratie. De registratieprocedure omvat het controleren van de voorstudie en het uitvoeren van de spoorvormingsproef op het voorgestelde mengsel.

De nieuwe omzendbrief over de structurele dimensionering van de wegen is verschenen. Hierin zijn de wegstructuren grondig aangepast.

4. Spoorvorming kan aanleiding geven tot ongevallen, maar ook hier is het allerminst evident om bij een bepaald ongeval de oorzaak uitsluitend aan spoorvorming te wijten, aangezien dit veelal van een combinatie van omstandigheden afhangt.

(Vorig antwoord : *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 12 mei 1998, blz. 1745 – red.*)

**Vraag nr. 426
van 26 mei 1998
van de heer ANDRE VAN NIEUWERKE**

N374 Brugge – Verlichting fietspad

Het fietspad langs de Jules van Praetstraat (N374, gewestweg op het tracé Noorweegse Kaai – Brugsesteenweg) in Brugge is bij duisternis onveilig door het ontbreken van gepaste straatverlichting. Vooral voor scholieren is dit in de herfst en de winter zowel 's morgens als in de late namiddag gevaarlijk.

Heeft de minister maatregelen genomen om, met het oog op de veiligheid, in de nabije toekomst een (betere) openbare verlichting op het fietspad aan te brengen ?

Aanvullend antwoord

Het fietspad langs de N374 Jules van Praetstraat is een losliggend fietspad met een tussenzone van ± anderhalve meter. De weg is gelegen in de bebouwde kom. In die zone staat ook een openbare verlichting die werd aangebracht en nog wordt beheerd door de stad Brugge.

Het aanbrengen en aanpassen van de openbare verlichting valt onder de verantwoordelijkheid van de stad Brugge, waarbij de bijakte nr. 4 van het convenantenbeleid zou dienen te worden ondertekend voor het verkrijgen van een subsidie van het Vlaams Gewest.

(Vorig antwoord : *BVA nr. 17 van 10 juli 1998, blz. 2329 - red.*)

**Vraag nr. 427
van 27 mei 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Liefkenshoektunnel – Dading

In het kader van de concessieovereenkomst Liefkenshoektunnel/TV Structon De Meyer-Van Laere-Betonac werden er door de overheid ook enkele onderhandse overeenkomsten afgesloten. Bij de afhandeling zijn er administratieve geschillen gerezen met financiële gevolgen.

De Vlaamse regering heeft een dadingsovereenkomst goedgekeurd tot regeling van alle geschillen met deze tijdelijke vereniging voor een bedrag van 153,75 miljoen frank.

1. Welke dossiers waren er hangende in het kader van dit dossier voor de afsluiting van de dading ? Wat was de stand van zaken van ieder dossier ? Wat was per dossier de financiële weerslag ?
2. Elke dading houdt toegevingen in van beide partijen.
- Wat zijn de toegevingen per dossier voor de Vlaamse regering ?
3. De dading is afgesloten voor een bedrag van 153,75 miljoen frank.
- Op welke wijze is dit bedrag samengesteld ?
- Tolplein : alle uitgevoerde werken werden betaald. Enkel betwisting over de aanrekening van de intresten.
 - Oostelijke langsweg : idem.
 - PR Keet (Tentoonstellingsruimte) : idem.
 - Scheldelaan (verkeerswisselaar) :
betwisting over een aangerekende korting van 5 miljoen, die werd toegestaan onder opschortende voorwaarde van tijdige goedkeuring. Deze voorwaarden werden achteraf niet ingelost ;
betwisting over aangerekende intresten.
 - Ankerbescherming :
deel vergoeding van uitgevoerde werken ;
deel betwisting van aanrekening van de intresten.

Aanvullend antwoord

1. Volgende dossiers werden behandeld in de dadingsovereenkomst van 19 december 1997 met de TV Structor De Meyer-Van Laere-Betonac. Voor ieder dossier wordt vóór het afsluiten van de dading hierbij de stand van zaken opgegeven.
- Hierna een schema met de financiële weerslag per dossier.

	Hoofdsom	Intresten	Totaal
1. Tolplein	–	3.475.378	3.475.378
2. Oostelijke langsweg	–	736.257	736.257
3. PR Keet (Tentoonstellingsruimte)	–	1.535.293	1.535.293
4. Scheldelaan (verkeerswisselaar)	6.444.041	25.118.978	31.563.019
5. Ankerbescherming			
deel wegen	51.256.812	38.568.451	89.825.263
deel waterwegen		17.710.927	17.710.927
Totaal	57.700.853	87.145.284	
Algemeen totaal			144.846.137

2. De toegevingen vanwege het Vlaams Gewest hebben zich uiteindelijk beperkt tot het aanvaarden van de begindatum die voor de berekening van de verwijlintresten in rekening werd gebracht.

In werkelijkheid werd met de werken ruimschoots vroeger begonnen dan de betekening aan de aannemer van de betrokken goedgekeurde overeenkomsten. De reden hiervoor was het dringend karakter van de werken, aangezien de tijdige uitvoering van onderhavige werken mee bepalend was voor de ingebruikname van de Liefkenshoektunnel. Een eventuele vertraging in de uitvoering van de Liefkenshoektunnel gaf immers aanleiding tot belangrijke schadevergoeding.

Zuiver contractueel zijn de betalingsverplichtingen in het kader van art. 15 van de Algemene Aannemingsvoorwaarden (AAV) afhankelijk van het bestaan van een overeenkomst inzake de uit te voeren werken.

De tijdelijke vereniging heeft echter steeds de berekening van de intresten gevorderd, vertrekkende van de uitgevoerde werken en de ingediende vorderingsstaten. Gelet op de uitzonderlijke omstandigheden waarin deze werken dienden te worden uitgevoerd en de feitelijke kwesties, heeft het bestuur, in het kader van een minnelijk akkoord, de door de aannemer gevorderde aanvangsdatum voor de berekening van de verwijlintresten aanvaard.

3. Zoals blijkt uit het schema vermeld onder punt 1, werd slechts 144.846.137 frank uitbetaald aan de aannemer. De samenstelling van dit bedrag is weergegeven in het schema.

(Vorig antwoord : BVA nr. 17 van 10 juli 1998, blz. 2330 – red.)

**Vraag nr. 436
van 3 juni 1998
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Bouwaanvragen Zaventem – Advies Regie der Luchtwegen

In de ruimere omgeving van de luchthaven van Zaventem geldt sedert 1972 een formele verplichting om inzake bouwen verkavelingsaanvragen het advies in te winnen van de Regie der Luchtwegen (RLW).

In een recente omzendbrief RO5 van 7 januari 1993 heeft de gemachtigde ambtenaar aan deze verplichting herinnerd voor "aanvragen die liggen in gebieden met luchtvaartdienstbaarheden".

In een vroegere omzendbrief van 10 mei 1972 werd gestipuleerd dat de RLW advies uitbrengt over "toelaatbare bouwhoogten". In de omgeving van de luchthaven is dit advies bindend. Een negatief advies van de RLW geeft aanleiding tot een identieke beoordeling door de gemachtigde ambtenaar, namelijk weigering tot bouw of verkavelen.

Reeds enige tijd blijkt dat de negatieve adviezen worden gemotiveerd door "de nabijheid van de luchthaven", ook wanneer de toelaatbare bouwhoogte niet wordt overschreden. En de gemachtigde ambtenaar oordeelt dan in dezelfde zin, ook al stemt dit niet overeen met de omzendbrief van 1972 van de Regie der Luchtwegen.

Anderzijds is mij ter kennis gebracht dat de Regie der Luchtwegen thans overweegt in het gebied tussen de luchthaven en de dorpskom van Steenokkerzeel een bedrijvzone aan te leggen, terwijl ook langs de Haachtsesteenweg lintbebouwing zou worden gepland, waarvoor de bouwlijnen reeds vastliggen en worden gehanteerd bij bouwaanvragen van nieuwe concessiehouders.

Dit alles roept een reeks vragen op.

1. Op welk juridisch gegeven steunt de RLW zich om telkens negatieve adviezen uit te brengen ? De betrokken gemeenten kunnen niet verwijzen naar een wettelijk document bij de beoordeling van bouw- en verkavelingsaanvragen.
2. Waarop steunt de gemachtigde ambtenaar zich om deze juridisch twijfelachtige adviezen van de RLW in te volgen, terwijl de Regie zelf blijkbaar hiervan afwijkingen aanbiedt ?
3. Hoe kan rechtszekerheid worden gewaarborgd van aanvragen in gebieden die volgens het gewestplan zijn bestemd voor bebouwing ?
4. Wat met de aansprakelijkheid van de betrokken overheid ten opzichte van schadeclaims van ongelijkte eigenaars ?

Antwoord

Bij de beoordeling van bouw- en verkavelingsdossiers wordt er niet alleen rekening gehouden met de bouwhoogten doch ook met de geluidshinder,

conform de bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV), die voorzien in een uitdoving van de woonfunctie in de zones met geluidsoverlast rond de luchthaven en omgeving. Hierbij moet ook worden verwezen naar de vrijwaring van veiligheids corridors onder de aanvliegroutes (nodig voor onder andere een degelijke werking van het Instrument Landing System, een vitaal onderdeel van iedere internationale luchthaven).

Voor de luchthaven van Zaventem wordt, in uitvoering van het RSV, een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan opgesteld in overleg met alle betrokken actoren. Hierin zullen onder andere de diverse bedrijvenszones worden afgebakend en gespecificeerd.

Meer specifiek ingaand op de voorgelegde vragen kan ik het volgende medelen.

1. De Regie der Luchtwegen steunt zich op een erfdiensbaarheid van openbaar nut.
2. De gemachtigde ambtenaar baseert zich bij de beoordeling van dergelijke adviezen van de RLW op de stedenbouwkundige voorschriften van de plannen van aanleg.
3. De rechtszekerheid betreffende het al dan niet bouwen/verkavelen ontstaat door het advies dat wordt uitgebracht door de gemachtigde ambtenaar na een meervoudige toetsing aan in hoofdzaak de bestaande aanlegplannen, de eventueel ingewonnen bijkomende adviezen en de plaatselijke goede ordening (voornaamste criteria hierin : omliggende bebouwing, reliëf, woonhygiëne, ontsluitingsinfrastructuur).
4. Er kan pas een schadeclaim worden ingediend nadat er een recht is ontstaan. Het feit van de ligging in een woonzone garandeert op zich niet dat een bepaalde bestemming in een bepaalde vorm op die plaats en met een welbepaalde vestiging mag worden gerealiseerd.

Vraag nr. 438
van 3 juni 1998
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Ozon – Maatregelen

Door het vroege zomerweer werden we reeds in mei geconfronteerd met overschrijdingen van de ozondrempel.

Een steeds groeiende groep mensen heeft gezondheidsproblemen bij verhoogde ozonconcentratie. Planten en dieren lijden er eveneens onder.

De grootste boosdoener is het gemotoriseerd verkeer. Vorige zomer voerde de NMBS de ozonkaart in. De Lijn volgde : de dagkaart bleef geldig gedurende twee dagen. Hierrond werd evenwel zeer weinig publiciteit gemaakt naar de reiziger, zelfs ook naar de buschauffeur. Dat de ozoncampagne van De Lijn na één jaar weinig extra reizigers aantrekt, is dan ook niet te verwonderen.

Alles afblazen is uiteraard voorbarig. De persberichten hierover van 14 mei 1998 zijn veeleer dubbelzinnig : amper 90.000 mensen gebruikten het ozontarief en toch kostte het De Lijn heel wat centen ... Slechts voor herhaling vatbaar indien de overheid het verlies, geschat op 200 miljoen, zou compenseren.

1. Gaat de minister akkoord met het afblazen van de ozoncampagne van De Lijn ?
2. Welke maatregelen werden reeds door de Vlaamse regering genomen teneinde de hoeveelheid troposferische ozon te verminderen ? Met welk resultaat ?
3. Welke maatregelen werden gepland voor de zomer van 1998, waarvan wij hopen dat hij zeer zonnig zal zijn ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Antwoord

1. De ozoncampagne 1998 gevoerd door De Lijn moet worden gezien als een ondersteunende campagne ten aanzien van de initiatieven genomen door de NMBS. Om de ozoncampagne van de NMBS te promoten, zal op vierhonderd bussen via flankaffichage de ozonactie van de NMBS worden gepromoot. Hiermee wordt tegemoetgekomen aan de kritiek dat het grote publiek te weinig zou zijn ingelicht over de ozoninitiatieven.

Een herhaling van de campagne 1997 werd aanvankelijk niet in overweging genomen door De Lijn. De evaluatie van de campagne van vorig jaar leerde immers dat zij niet resulteerde in minder autogebruik, wat finaal de doelstelling

van de ozoncampagne was. Op basis van de evaluatie van het project "gratis openbaar vervoer in Hasselt" kunnen we bovendien stellen dat zelfs het gratis aanbieden van openbaar vervoer aan de gebruiker geen aanleiding zou geven tot een relevante vermindering van het autogebruik in de grootte-orde van ongeveer 10 %.

Dit bevestigt dat tariefstrategieën van De Lijn op korte termijn te weinig perspectieven bieden voor een beperking van de uitstoot van ozonstimulerende stoffen en vooral resulteren in een kostenverhoging. Enkel wanneer gelijktijdig de kwaliteit en het aanbod van het openbaar vervoer structureel verbeteren en een beheersend beleid wordt gevoerd ten aanzien van het overige gemotoriseerd verkeer, kunnen op kortere termijn resultaten worden geboekt.

Het oorspronkelijk door De Lijn ingenomen standpunt om geen verder gebruik te maken van ozontarieven lijkt mij dan ook verantwoord. Ik wil er trouwens op wijzen dat het compensatiebedrag dat door De Lijn werd gevraagd, namelijk 200 miljoen, bijna één derde van het bedrag is dat voor 1998 wordt uitgetrokken voor de verdere inwerkingstelling van de openbaarvervoerconvenants. Evenwel zal ook in 1998 de dagkaart twee dagen geldig zijn.

2. In haar vergadering van 17 december 1997 werd door de Vlaamse regering goedkeuring gehecht aan een Vlaams urgentieprogramma ter bestrijding van de overmaat van ozon in de troposfeer. Dit urgentieplan bestaat enerzijds uit acties opgenomen in MINA 2-plan (Plan voor Preventie en Sanering inzake Milieu en Natuur) en anderzijds uit een actualisatie van de acties opgenomen in het Vlaams ozonactieplan dat op 7 februari 1996 werd goedgekeurd door de Vlaamse regering.

Ten aanzien van de sector verkeer en vervoer kan worden gesteld dat de acties 13, 14 en 15 met betrekking tot verkeer, vermeld in het MINA 2-plan, zullen worden uitgevoerd conform de jaarprogrammatie die hiertoe werd uitgewerkt.

Ten aanzien van de acties die tot doel hebben de bevolking te informeren, kan ik verwijzen naar de brochure Ozon, uitgegeven door het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, waarin wordt verwezen naar de bijdrage die de bevolking kan leveren om het ozonprobleem te milderen. Wat de verkeers- en vervoersproble-

matiek betreft, wordt de bevolking expliciet aangeraden om :

- de wagen iets vaker thuis te laten en het openbaar vervoer of de fiets te gebruiken ;
- wanneer men de wagen neemt, de rijstijl aan te passen (een rustige rijstijl heeft minder schadelijke uitlaatgassen tot gevolg) ;
- de wagen geregeld te laten onderhouden ;
- de wagen uit te rusten met een katalysator.

Wat de preventieve maatregelen op korte termijn betreft, werden volgende maatregelen opgenomen in het urgentieplan :

- beperking van het autoverkeer, zeker in stedelijke centra, dit in kader van de mobiliteitsconvenants. Deze doelstelling vormt een wezenlijk onderdeel bij de opmaak van het mobiliteitsplan, de realisatie van deze plannen behoort tot de autonomie van de gemeenten. Op die plaatsen waar het aanbod aan openbaar vervoer wordt versterkt, worden gelijktijdig van de gemeenten maatregelen gevraagd die de toename van het autoverkeer beperken en de doorstroming van het openbaar vervoer verbeteren ;
- sensibiliseringscampagnes worden opgezet om milieuvriendelijk rijgedrag te voorkomen. Hiervoor verwijs ik naar de algemene brochure Ozon, waarin dit soort aanbevelingen worden geformuleerd.

Met dit beleid wordt getracht de uitstoot van de precursoren van ozon op een structurele wijze te beperken.

Er kan nu reeds worden vastgesteld dat de trend van de vorige jaren is omgebogen :

- volgens het jaarverslag 1997 van De Lijn zat het gebruik van het stads- en streekvervoer vooral in de tweede helft van 1997 sterk in de lift. Dat resultaat mag volgens dit verslag ten minste gedeeltelijk op rekening van de convenants worden geschreven. Deze tendens zet zich ook door in 1998. Voor de maand januari 1998 kan bijvoorbeeld worden gesproken van een toename van het aantal reizigers van De Lijn met vierhonderdduizend ten opzichte van januari 1997. De toename van het gebruik van het stads- en streekvervoer doet zich daarbij vooral

voor in de stedelijke gebieden, met name daar waar de meeste bijakten inzake openbaar vervoer werden afgesloten. Een gelijkaardige tendens tot toename van het aantal reizigers kan worden vastgesteld bij de NMBS ;

- de uitstoot van ozonprecursoren, namelijk stikstofdioxide (NO_x) en vluchtige organische stoffen (VOS) door het verkeer neemt volgens het rapport MIRA-T-1998 (hoofdstuk 14) de jongste jaren langzaam af.

Ik wil er evenwel op wijzen dat de hoeveelheid troposferische ozon in Vlaanderen slechts in beperkte mate in Vlaanderen wordt veroorzaakt. Het belangrijkste deel van de ozon in Vlaanderen, namelijk drie vierde, is het gevolg van import uit het buitenland. Het is bijgevolg van belang dat er ook gelijktijdig elders in Europa maatregelen worden getroffen. Enkel op die wijze kan de achtergrondconcentratie van ozon eveneens worden beperkt.

De noodzakelijke reducties die op schaal van Europa moeten worden bereikt, zijn substantieel. Simulaties uit modellen wijzen uit dat een reductie met de helft van de totale VOS en NO_x-emissies op Europese schaal de ozonspitsconcentraties met ongeveer 15 % doet dalen.

3. Naar 1998 toe worden met het bestaande instrumentarium nieuwe projecten op een systematische wijze verder doorgevoerd en geïmplementeerd. Zo heb ik onder andere maatregelen genomen opdat de mogelijkheden tot carpoolen beter toegankelijk worden.

Ik onderzoek ook de mogelijkheden om tot een grotere veralgemening van bedrijfsvervoerplannen te komen.

**Vraag nr. 439
van 3 juni 1998
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS**

De Lijn – Aansluiting op de trein

In het verleden sloten de trein en de bus niet steeds goed op elkaar aan. Met de nieuwe regeling naar aanleiding van de ingrijpende reorganisatie van de NMBS vanaf 24 mei 1998 zou dit worden verholpen.

Wellicht werd De Lijn bij die gelegenheid eveneens ingrijpend gereorganiseerd.

1. Waar werden na 24 mei lijnen of gedeelten van lijnen afgeschaft ? Waarom ?

Waar kwamen na 24 mei lijnen of gedeelten van lijnen bij ?

2. Wat is de optimale tijd die wordt uitgetrokken voor de trein- en busreiziger om aansluiting te hebben ?

In hoeveel percent van de gevallen haalt men deze tijd niet ? Waarom niet ?

3. Indien keuzes moeten worden gemaakt voor aansluitingen, wat is dan de visie van De Lijn in verband hiermee ?

Wat is de maximale wachttijd voor een aansluiting trein-bus/tram en bus/tram-trein ? Is dit een verbetering met de vorige dienstregeling ?

4. Werd met de nieuwe dienstregeling ook het aanbod aan vervoer verhoogd ? Waar en op welke wijze ?

Antwoord

1. Enkel in de exploitatie-entiteit De Lijn Vlaams-Brabant werden er lijnen of gedeelten van lijnen afgeschaft :

- op lijn 3 (Heverlee-Leuven-Korbeek-Lo) werd de bediening Pellenberg, Kliniek afgeschaft aangezien deze halte nu wordt bediend door lijn 16 ;

- op lijn 337 (Leuven-Wavre) wordt in Leuven, Centrum de Naamsestraat niet meer bediend ten gevolge van de herinrichting van de Grote Markt van Leuven ;

- op lijn UH-UB (Ukkel-Halle) werd de omleidingsreisweg via de stelplaats de officiële reisweg (Alsembergsesteenweg tussen de Grote Baan en de Steenweg op Drogenbos in Ukkel, Calevoet is afschaft) wegens doorstromingsmoeilijkheden op de Alsembergsesteenweg in Ukkel ;

- op lijn 4 (Herent-Leuven-Haasrode, Brabant), lijn 284 (Mechelen-Boortmeerbeek-Haacht-Leuven) en lijn 285 (Mechelen-Kampenhout-Leuven) wordt het station van Herent niet meer bediend ten gevolge van een reiswegwijziging in Herent wegens invoering van een eenduidige reisweg ;

- op lijn 22a (Tienen-Diest/Sint-Truiden) werd de bediening Utsenaken afgeschaft alsook het traject Geetbets-Halen tijdens de daluren, respectievelijk wegens het eenduidig maken van de reiswegen ten gevolge van de beperkte belangstelling en wegens het gebrek aan belangstelling tijdens de daluren ;
- op lijn 282 (Mechelen-Vilvoorde-Diegem-Zaventem) werd de bediening Zemst, Laar afgeschaft wegens gebrek aan belangstelling ;
- op lijn 358 Leuven-Kortenbergh-Brussel werd de rechtstreekse verbinding Zaventem-Brussel via de Grote Daalstraat in Zaventem afgeschaft, alsook de marktdienst op vrijdag vanuit Nossegem via Voskapel naar Leuven, respectievelijk wegens de bestaande alternatieve opstapplaatsen in de onmiddellijke omgeving en wegens het gebrek aan belangstelling ;
- op lijn 584 (Leuven-Hoeilaart) wordt de halte Kerk in Overijse niet meer bediend ingevolge de invoering van een eenduidige reisweg.

Bijkomende lijnen of gedeelten van lijnen bleven beperkt tot volgende aanpassingen :

- op lijn 52a/2 van de exploitatie-entiteit Antwerpen werd een bijkomend rechtstreeks traject van Sint-Amands naar Bornem in gebruik genomen teneinde de betrokken rijtijden te optimaliseren. Tevens werd op dezelfde lijn het traject Lizele-Puurs, voorheen enkel geëxploiteerd door de entiteit Oost-Vlaanderen, vanaf 24 mei 1998 ook door entiteit Antwerpen in gebruik genomen ;
- voor de regio Gent van de exploitatie-entiteit Oost-Vlaanderen werden enkele reiswegen samengevoegd, waardoor sommige vakken geen bediening meer hadden en enkele halten werden afgeschaft. Anderzijds werden echter een aantal ritten uitgelend ingevolge de integratie stad-streek in Gent in het kader van het gesloten mobiliteitsconvenant.

In de exploitatie-entiteit Vlaams-Brabant werd in bijkomende bedieningen voorzien :

- op lijn 16 Leuven, Gasthuisberg-Lubbeek-Binkom-Tienen en Leuven, Gasthuisberg-Pellenberg, kliniek : bediening Pellenberg, Kliniek (vroeger bediend door lijn 3) en bediening Gasthuisberg in Leuven ;

- op lijn 337 (Leuven-Wavre) : reisweg in Leuven via Capucijnenvoer ;
- op lijn UH-UB (Ukkel-Halle) : de omleidingsweg via de stelplaats wordt de officiële reisweg (via Grote Baan en Steenweg op Drogenbos in Ukkel, Calevoet) ;
- op de landelijke bussen Hageland : bediening van de landelijke woonkernen in de gemeenten Zoutleeuw, Kortenaeken en Linter tijdens de daluren ;
- op lijn 8 (Bierbeek-Bremt-Leuven, Heverlee, Egenhoven) : bediening van de Spaanse Kroon in Leuven ;
- op lijn 4 (Herent-Haasrode, Brabantthal) : bediening van de Gebroeders Massantstraat in Herent ;
- op lijn 22 (Tienen-Budinghen-Diest) : bediening van het Sint-Jacobsplein in Diest evenals de bediening van de nieuwe wijk "Sportlaan" in Halen ;
- op lijn 282 (Mechelen-Vilvoorde-Diegem-Zaventem) : bediening van het station van Zaventem ;
- op lijn 509 (Vilvoorde-Hofstade-Mechelen) : bediening van het industrieterrein Cargovil in Vilvoorde ;
- op lijn 284 en 285 : er wordt gemeenschappelijk gereden met de reisweg van lijn 4 ;
- op lijn 332 (Leuven-Wijgmaal-Wezemaal) : bediening van de wijk Vlasselaar in Rotseelaar ;
- op lijn 333 (Leuven-Tremelo) : er wordt gereden via de Sint-Jansstraat in Werchter ;
- op lijn 358 (Brussel-Kortenbergh-Leuven) : bediening van het Sint-Jacobsplein in Leuven ;
- op lijn 584 (Leuven-Hoeilaart) : alle ritten rijden door tot Hoeilaart, Kerk en in de spits tot Groenendaal, Station, en de wijk "Ten Trappen" wordt altijd bediend ;
- op lijn 338 (Leuven-Tienen) : bediening van de Markt in Tienen door alle ritten.

2. De optimale tijd die voor een aansluiting wordt uitgetrokken, is van lijn tot lijn en van station tot station verschillend en voorzover mogelijk conform de overstaptijden zoals vastgelegd in de desbetreffende protocols NMBS – De Lijn. Hierbij werden uiteraard de grootte en drukte van de stations, de te overbruggen loopafstanden tussen station en bushalte evenals het tijdstip van overstap in aanmerking genomen. Hierin is ook de buffertijd begrepen om een eventuele kleine vertraging van de trein op te vangen. Meestal liggen deze aansluitingstijden tussen de vijf en tien minuten, uitzonderlijk slechts drie à vier minuten op lijnen die meerdere stations moeten aandoen, rekening houdend met de minimaal vereiste rijtijd tussen deze stations. Een aansluitingstijd van vijftien minuten moet worden beschouwd als maximum om nog van aansluitingstijd te kunnen spreken.

Het percentage van de gevallen waarin deze tijd wordt gehaald, is op dit ogenblik nog niet duidelijk gezien de nog zeer beperkte looptijd van de nieuwe dienstregeling en aangezien de NMBS nog met vertragingen heeft af te rekenen.

3. Indien het niet mogelijk is om alle aansluitingen in een station te realiseren, wordt getracht om aan te sluiten op de verbindingen met de grootst ingeschatte vraag, het grootste aantal overstappende reizigers in de hoofdrichting, bijkomend rekening gehouden met de andere aansluitingen op het eigen busnet en met de voertuigenomloop. Het is immers meer dan wenselijk de rendabiliteit van het wagenpark niet uit het oog te verliezen.

Hierbij primeren de volgende factoren :

- tijdens de spitsuren wordt voorrang verleend aan de schoolgaande jeugd en aan de pendelaars, waarbij op de eerste plaats het realiseren van de overstappen op intercity- en interregiotreinen (IC/IR) en indien mogelijk ook op de piekurtreinen (P) wordt nagestreefd. Bij de overstappen van scholieren, meermaals bus-bus overstappen, wordt maximaal rekening gehouden met de begin- en einduren van de onderwijsinstellingen om het aankomst- en vertrekkur van een rit te bepalen ;
- tijdens de daluren worden de aansluitingen met de belangrijkste treinen in de betrokken stations in aanmerking genomen.

Voortgaande op de statistieken van het Nationaal Instituut voor de Statistiek (NIS), die trouwens ook door de NMBS werden gehanteerd voor het opstellen van de treindiensten, komen de treinen van en naar meerdere grote centra hiervoor het eerst in aanmerking, zowel tijdens de spits- als tijdens de daluren, inzonderheid Brussel en Antwerpen. Indien tussen meerdere bestemmingen moet worden gekozen, zal worden aangesloten op de trein die in dezelfde verplaatsingsrichting ligt als die van de bus. Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het onmogelijk is om een goede aansluiting te realiseren op alle treinen, inzonderheid met streeklijnen die een kleinere frequentie hebben.

De maximale wachttijd is verschillend van lijn tot lijn, ook van richting tot richting, en wordt bepaald in de aansluitingsprotocols met de NMBS, waarbij per station rekening wordt gehouden met de loopafstand naar de perrons van trein, tram of bus. Indien men een verplaatsing wenst te maken die door voornoemde NIS-statistieken als zeer sporadisch wordt beschouwd, dan kan de nieuwe situatie zowel beter als slechter zijn in vergelijking met de situatie van voor 24 mei. Indien men de vastgelegde aansluitingen wil volgen, is dit uiteraard een verbetering tegenover de vorige situatie.

Hierbij moet volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat de NMBS ambtshalve over de mogelijkheid beschikt om, bij een treinvertraging, elk voertuig van De Lijn vijf minuten op te houden. Voor de laatste busritten wordt, in overleg met de NMBS, trouwens in meer uitgebreide wachttijden voorzien, die tot twintig minuten kunnen oplopen. Tussen de voertuigen van De Lijn onderling worden bij eventuele vertragingen, waar mogelijk, de betrokken aansluitingen geregeld via de dispatching.

4. Algemeen moet worden gesteld dat ingevolge de nieuwe dienstregeling meer kilometers zullen worden verreden. Het is immers zo dat deze bijkomende kilometers zich voornamelijk voordoen op vroegere "zwakke" lijnen die nu, hoofdzakelijk tijdens de daluren, een meer uitgebreide dienstregeling hebben gekregen.

Voor de respectieve entiteiten doen de extra kilometers zich onder meer voor op de volgende lijnen.

Antwerpen

lijn 54 Herentals – Westerlo,
 lijn 51 Westerlo – Heist-op-den-Berg – Mechelen,
 lijn 52a/2 Boom – Puurs/Bornem – Dendermonde,
 lijn 13a Boom – Kontich – Lier,
 lijn 16a Heist-op-den-Berg – Aarschot.

Op lijn 15a is de bediening van Nijlen, Sint-Paulus aanzienlijk verbeterd. Voorheen waren er slechts enkele spitsuurritten, nu is er een uurdienst.

Tevens is de dienstregeling op al deze lijnen veel duidelijker en gestroomlijnder geworden.

Oost-Vlaanderen

Het vroegere aanbod in de regio Gent werd globaal verhoogd naar aanleiding van het mobiliteitsconvenant, onder meer door het samenvoegen van reismogelijkheden. Derhalve kan thans een hogere frequentie geboden worden. Tevens leverden deze aanpassingen een besparing van kosten op.

De aldus vrijgekomen kilometers worden nu opnieuw geïnvesteerd op andere lijnen door het verhogen van frequenties, of eventueel door het uitlengen van ritten ter bediening van nieuwe woonwijken en dergelijke.

West-Vlaanderen

Hier werd het aanbod aan vervoer uitsluitend verhoogd in de regio Oostende, waar via de mobiliteitsconvenants volgende voorstadslijnen werden opgestart :

lijn 32 Oostende – Zandvoorde – Oudenburg (30-minutenfrequentie) ;
 lijn 34 Oostende – Meiboom – Gistel (30-minutenfrequentie) ;
 lijn 39 Oostende – Sea Shopping – Leffinge (60-minutenfrequentie).

Limburg

Hier werd het aanbod niet verhoogd in het kader van de nieuwe dienstregeling van de treinen. Op 24 mei werd evenwel de nieuwe dienstregeling met betrekking tot de studie Zuid-Oost Limburg en Maasland ingevoerd.

Vlaams-Brabant

– In het kader van het mobiliteitsconvenant Leuven werd de frequentie van het aanbod verhoogd op volgende lijnen :

lijn 338 Leuven-Tienen,
 lijn 358 Brussel-Leuven,
 lijn 84 Leuven-Overijse-Hoeilaart.

– In het kader van het mobiliteitsconvenant van het Hageland wordt een landelijke bus ingezet die de kernen gelegen buiten de invloedssfeer van lijn 22 Tienen-Diest bedient, met aansluitingsmogelijkheden op voormelde lijn, evenals op lijn 13 Tienen-Sint-Truiden.

– Voor de aansluitingen trein-bus werden bijkomende ritten ingelegd op volgende lijnen :

lijn 22 Tienen-Diest,
 lijn 23 Tienen-St.-Truiden,
 lijn 284 en 285 Mechelen-Leuven,
 lijn 282 Mechelen-Vilvoorde-Zaventem,
 lijn 338 Leuven-Tienen,
 lijn 509 Mechelen-Vilvoorde,
 lijn AL Brussel-Asse-Aalst,
 lijn UH-UB Ukkel-Dworp/Beersel-Halle,
 lijn 142a Tienen-Jodoigne,
 lijn 13 Tienen-St.-Truiden.

Vraag nr. 440
van 3 juni 1998
van de heer JOHAN DE ROO

Verkavelingen met voorafgaand akkoord – Toepassing stedenbouwdecreet

Verkavelingen met een voorafgaand akkoord zijn verkavelingen die dateren van vóór 22 april 1962, dit is vóór de inwerkingtreding van de Stedenbouwwet van 29 maart 1962.

In artikel 74 van de Stedenbouwwet werd bepaald dat de verkavelingen die op 22 april 1962 in uitvoering waren, zonder vergunning mogen worden voortgezet indien de verkavelaars een voorafgaand akkoord van het bestuur van stedenbouw kunnen aantonen.

De Stedenbouwwet werd met zijn latere wijzigingen gecoördineerd in het decreet van 22 oktober 1996.

Bovenvernoemd artikel 74 werd opgenomen in de bijlage van de coördinatie, wat geen afbreuk doet aan zijn rechtsgeldigheid, aangezien bij een coördinatie geen inhoudelijke wijzigingen kunnen worden aangebracht.

Recentelijk werd echter aan de gemeentebesturen een schrijven gericht waarin staat dat een verkaveling met een voorafgaand akkoord niet kan worden gelijkgesteld met een behoorlijk vergunde verkaveling. De motivering die Stedenbouw hiervoor aanhaalt, is dat het voorafgaand akkoord in feite een louter technisch en officieus advies behelst.

Als gevolg daarvan – aldus het bewuste schrijven – moet een bouwaanvraag voor een perceel gelegen in een dergelijke verkaveling worden beoordeeld op basis van artikel 43 van het gecoördineerd decreet. Dit artikel schrijft voor dat bij het ontbreken van een goedgekeurd BPA (bijzonder plan van aanleg) de vergunning slechts kan worden verleend na eensluitend advies van de gemachtigde ambtenaar. De hogere overheid beschikt dan met andere woorden over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid.

In concreto betekent dit dat de aanvraag moet worden getoetst aan het gewestplan. Het gevolg daarvan is dat slechts een bouwvergunning mogelijk is als het perceel is gelegen in een gebied dat woningbouw toelaat, als het bouwwerk verenigbaar is met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, en als het perceel is gelegen aan een voldoende uitgeruste weg.

Van het voormalige artikel 74, nu artikel 12 van de bijlage van het gecoördineerd decreet, mag geen toepassing meer worden gemaakt, aldus het bestuur van Stedenbouw.

In het raam van wat voorafgaat, wens ik aan de minister de volgende vragen te stellen.

1. Hoe kan het juridisch worden verantwoord dat een van kracht zijnde decretale bepaling wordt ontdaan van haar rechtskracht louter en alleen door middel van een brief van de administratie ?
2. Men spreekt in deze brief van een gewijzigde interpretatie van artikel 74, maar in werkelijkheid wordt het artikel compleet uitgehouden en van zijn betekenis ontdaan. Quid ?
3. Is er, rekening houdende met de recente brief, nog een onderscheid tussen een perceel gelegen in een verkaveling met voorafgaand akkoord en een perceel niet gelegen in een verkaveling ?

4. Wat met de gunstige stedenbouwkundige attesten afgeleverd voor een dergelijk perceel vóór de huidige koerswijziging en met een geldingsduur van één jaar ?

5. Geeft de nieuwe interpretatie van artikel 74 aanleiding tot het verkrijgen van een planschadevergoeding ? Zo ja, wie moet de planschade betalen ?

Antwoord

Van het schrijven van de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm) dat de aanleiding is voor de vraag en dat was gericht aan alle gemeentebesturen, werd ik pas in kennis gesteld nadat het was verstuurd. Ik heb daarover bij Arohm mijn verwondering geuit, omdat ik van oordeel ben dat – gelet op de draagwijdte van wat in dit schrijven werd vertolkt – dit veeleer het voorwerp had moeten uitmaken van een omzendbrief uitgaande van de bevoegde minister.

Ook heb ik gevraagd het misverstand dat het schrijven van Arohm blijkbaar in het leven heeft geroepen, als zou artikel 74 van de vroegere stedenbouwwet niet meer bestaan omdat het niet is opgenomen in het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996, recht te zetten ; dit is inmiddels gebeurd.

Met dit laatste wordt alvast geantwoord op de vragen 1 en 2.

Het antwoord op de vragen 3, 4 en 5 zal worden bepaald aan de hand van bijkomend juridisch onderzoek dat ik heb bevolen nadat ik in kennis was gesteld van het schrijven van Arohm en dat eventueel kan resulteren in een bijstelling van de daarin vervatte conclusies, bijvoorbeeld op basis van het door de Raad van State aanvaarde vertrouwensbeginsel.

Vraag nr. 442 van 4 juni 1998 van de heer CARL DECALUWE

*Reservegronden sociale huisvestingsmaatschappijen
– Planschade*

Naar aanleiding van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV) en de Vlaamse Wooncode is de problematiek van de reservegronden van de sociale huisvestingsmaatschappijen (SHM) ter sprake gekomen. Tevens is het bekend dat er nog talrijke

gronden bestaan waar de wegen reeds jaren zijn aangelegd, maar waar nog geen sociale woningen werden gebouwd.

1. Welk aandeel van de woonuitbreidingsgebieden die in handen zijn van erkende vennootschappen, wordt door het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen gehypothekeerd naar de toekomst toe, en dit ingedeeld per provincie ?
2. Op welke manier worden de eigenaars en de erkende vennootschappen vergoed, wanneer deze volgens de principes van het RSV niet meer in aanmerking komen voor bebouwing ?
3. Kan de minister een overzicht geven, per provincie, van de projecten waar de wegen reeds zijn aangelegd, maar nog geen sociale woningen werden gebouwd ?
4. Op welke manier kunnen deze gronden (met aangelegde wegen) nog worden gevaloriseerd ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Antwoord

1. Dit aandeel kan voorlopig nog niet worden vastgesteld, aangezien de discussie hieromtrent het voorwerp uitmaakt van een screening door de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (ArohM). Gegevens werden door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) aan het kabinet van Ruimtelijke Ordening bezorgd, die ze aan de administratie bezorgde. Tot op heden beschikt ArohM niet over gesystematiseerde informatie die bruikbaar is om snel een kwantitatief of nominatief overzicht te geven over de eigendommen van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en de erkende sociale huisvestingsmaatschappijen in relatie met het ruimtelijk beleid.

In samenwerking met ArohM en de VHM wordt thans gewerkt aan een snelle oplossing om de informatie van de onbebouwde eigendommen van de erkende maatschappijen te systematiseren en op te nemen in een Geografisch Informatiesysteem.

2. Op basis van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen kan geen planschade worden toege-

kend. Indien op basis van de visie op de ruimtelijke ontwikkeling blijkt dat het ontwikkelen van een woongebied of een woonuitbreidingsgebied niet is gewenst (op korte of lange termijn), zal het gewestplan, dat heden geldt als uitvoeringsplan van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, in die zin moeten worden gewijzigd. Op basis hiervan kan planschade worden gevraagd.

3. Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een overzicht, per provincie, van de projecten waar, onder meer volgens de verstrekte informatie van de SHM's, de wegen al zijn aangelegd zonder sociale woningbouw, zowel van de eigendommen van de VHM zelf, als die van de betrokken KV-SHM's (koop en kredietverlening) en VB-SHM's (verhuring en beheer) (projecten aangeduid met een *).

Opgemerkt dient te worden dat ook die projecten worden aangestipt waarvoor voorheen al sociale woningbouw werd gerealiseerd, maar waarvan de nog resterende gronden (met aangelegde wegen) nog projectrealisaties mogelijk maken.

4. Er is principieel geen probleem om groepswooningbouw in woonuitbreidingsgebied te realiseren aan uitgeruste wegen. Voorwaarde is evenwel dat de wegen zijn uitgerust op basis van een reglementair afgeleverde bouwvergunning. De gemachtigde ambtenaar kan steeds opmerkingen geven op de inhoud van het project. In een aantal gevallen zal een strikte fasering noodzakelijk zijn.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 443 van 4 juni 1998 van mevrouw VEERLE HEEREN

Naamssteenweg Bevingen (Sint-Truiden) – Verkeersdrempel

Twee jaar geleden werd de gewestweg Sint-Truiden – Namen, ter hoogte van de Naamssteenweg in Bevingen (Sint-Truiden), heraangelegd met onder meer een verhoogde drempel. Deze drempel had tot doel het zware vrachtverkeer en autoverkeer aan te zetten de snelheid te matigen.

De bewoners van de Naamsesteenweg worden sinds de heraanleg geconfronteerd met trillingen en lawaai die de normaal aanvaarde normen overschrijden. Bovendien vertonen verschillende huizen scheuren in de gevel.

1. Zijn er reeds metingen uitgevoerd om de lawaaihinder te meten en wat zijn hiervan de resultaten ?
2. Werd reeds onderzocht of het wegdek van de drempel kan worden vervangen door een ander materiaal ? Zo ja, wat is hiervan de kostprijs ?

Beschikt de minister over budgettaire ruimte om de verbeteringswerken aan de Naamsesteenweg dit jaar nog te laten uitvoeren ?

3. Waarom werd er gekozen voor een verhoogd wegdek in plaats van een aantal kleinere drempels ?

Antwoord

1. Naar aanleiding van concrete klachten werden trillingsmetingen uitgevoerd in drie woningen. Uit deze meetresultaten kan worden afgeleid dat in deze woningen de drempelwaarden DIN-4250-2 (Duitse industriestandaard), boven dewelke trillingshinder voor personen in de woning wordt erkend, sterk worden overschreden.

De drempelwaarden vanaf dewelke schade aan het gebouw wordt erkend (DIN-4250-3), in de betekenis van gevaar voor de stabiliteit van het gebouw of onderdelen ervan of van de vermindering van het draagvermogen van de plafonds, zijn niet bereikt. Oorzaak van de trillingshinder zijn de aard en de staat van de verharding in betonstraatstenen en de (te) hoge snelheden van het verkeer.

2. Na de bekendmaking van de resultaten van de trillingsmetingen werd aan het gemeentebestuur gevraagd om een streng(er) toezicht te doen op het naleven van de snelheidsbeperking. Dit heeft niet het gewenste resultaat opgeleverd.

Ook het gemeentebestuur heeft gevraagd om de betonstraatstenen te vervangen. De kostprijs voor het vervangen van de straatstenen door een geluidsarm asfalt kan worden geraamd op 1,6 miljoen frank (BTW inbegrepen). Deze werken zullen nog dit jaar worden uitgevoerd.

3. Het verhoogd wegdek was één ontwerpelement dat beoogde de snelheid te verlagen.

Aan de kant Sint-Truiden werden de kruispunten (vóór de doortocht Bevingen) licht verhoogd. Op deze plaatsen is de maximum toegelaten snelheid 70 km/uur. Bij het begin van de doortocht werden de drempels hoger aangelegd om de maximumsnelheid van 50 km/uur te kunnen afdwingen (de hoogte van de drempel is afhankelijk van de maximum toegelaten snelheid).

Vraag nr. 444 van 4 juni 1998 van de heer JAAK GABRIELS

Haveninfrastructuur – Gebruiksefficiëntie

De uitbouw van de Vlaamse havens kost handenvol geld. De voorzieningen die worden gebouwd, bieden mogelijkheden voor zeeschepen van grote tot zeer grote tonnenmaat.

Ik stel echter vast dat deze zeer dure en dus waardevolle infrastructuur niet altijd wordt gebruikt waarvoor zij ontworpen is. Zo worden bedrijven in het havengebied gevestigd die hun bevoorrading doen met binnenschepen of kleine zeeschepen. Voor mij is dit een verspilling van overheidsgeld en een oneigenlijk gebruik van de zeer schaarse ruimte binnen de havens, en dus tegen het principe van het zuinig ruimtegebruik dat in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen is gepropageerd.

1. Wat is de houding van het beleid terzake ?
2. Heeft de minister maatregelen genomen om dergelijke verspilling tegen te gaan ?
3. Waarom kan dit niet worden opgenomen als een voorwaarde in het subsidiebeleid van de minister ?

Antwoord

De uitbouw van de Vlaamse havens vertegenwoordigt inderdaad een belangrijke investering. De voorzieningen die worden gebouwd, bieden aanmeermogelijkheden voor zeeschepen van grote tot zeer grote tonnenmaat, en Vlaanderen slaagt er zelfs in via de Berendrechtsluis schepen van 300.000 t dw te behandelen, die op een economische wijze halfgeladen massagoederen aanvoeren.

De bevoorrading via onze havens geschiedt niet steeds met zeer grote **zeeschepen**. De gemiddelde tonnenmaat in Antwerpen, met 106 miljoen ton zeegoederen per jaar, bedroeg voor 1996 11.526 bruto ton (BT) of 10.000 tdw. Voor een haven als Rotterdam, 's wereld grootste met circa 300 miljoen ton zeegoederen, bedroeg dit in 1995 12.819 BT. Terwijl in Rotterdam zeer grote schepen aanmeren, bedraagt de gemiddelde tonnenmaat nauwelijks iets meer dan in Vlaanderen. Dit betekent dat er ook in Rotterdam zeer veel kleinere schepen aanmeren, gemiddeld zelfs meer kleinere dan in Antwerpen, om de zeer grote te compenseren tot de gemiddelde waarde.

Via Antwerpen (1996) werd met circa 55.000 **binnenschepen** 56 miljoen ton of 53 % van het zeegoederen volume per binnenschip aan- of afgevoerd, of gemiddeld 1.000 ton per schip. Voor Rotterdam (1994) bedroeg dit met 110.000 binnenschepen 135 miljoen ton (45 %), of 1.227 ton per schip.

De Vlaamse havens volgen dus een internationale trend die gelijklopend is met die van onze naburige havens.

Dat binnenschepen aanmeren aan specifieke binnenvaartkaaien (Noordzeeterminal, Europaterminal, haveninfrastructuur in de andere havenbekkens) en aan diepwaterkaaien, voorzover ze dan niet zijn bezet door de zeescheepvaart, getuigt van een perfect evenwicht van het zee- en binnenvaartverkeer. Om de wegmodus te ontlasten, moet ernaar worden gestreefd dit hoge percentage nog te verbeteren. Het zou geldverspilling zijn indien men de zeekaaien niet zou gebruiken voor de binnenvaart op momenten dat ze tijdelijk vrij zijn. Statistisch is gebleken dat er slechts een gebruiksduur aan zeevaartverkeer optreedt van nauwelijks één derde, waarboven wegens behandelingen op de kaaivlakken zelf en wegens de onregelmatige aankomsten van zeeschepen congestie optreedt, hetgeen in de West-Europese havens niet wordt getolereerd.

Uitstekend gerunde kaaien halen namelijk een zeehavenbedrijvigheid van 40 %.

Het gebruik van binnenschepen aan zeekaaien is geen bewijs van verspilling en van een oneigenlijk gebruik van schaarse ruimte binnen de haven. Het is enkel een bevestiging dat er een volmaakte regeling bestaat tussen de aanvoer uit het hinterland naar de zeehaven of omgekeerd. De haven is de wisselplaats van zee- naar binnenvaarten, niet elke haven bezit de gunstige capaciteiten als twee van onze Vlaamse havens (in iets mindere mate Zee-

brugge) om rechtstreeks via binnenvaart naadloos op het Europese waterwegennet aan te sluiten.

Wat voorafgaat, betreft voornamelijk de overslagfunctie. Onze zeehavens, in het bijzonder Gent en Antwerpen, creëren een zeer belangrijk deel van de Vlaamse industrieproductie en scheppen dus een hoge toegevoegde waarde via de zeehavengebonden industrie. Deze bedrijven bevoorraden zich met grondstoffen van overzee maar ook uit het hinterland, en ze voeren uit naar overzee en naar het hinterland. De schaalgrootte van deze bedrijven, BASF – Antwerpen bijvoorbeeld 600 ha, vereist zoals vele andere industrietakken (staalproductie, chemische bedrijven, ...) een vestiging in de zeehavens. Recente cijfers van de Nationale Bank van België (NBB) bevestigen nog maar eens dat de betrokken bedrijven circa 70 % van de toegevoegde waarde van de haven uitmaken.

Een bekende klacht hieromtrent is dat de betrokken bedrijven beschikken over zeer veel vrije ruimte. Het is voldoende luchtfoto's van 1970/1980 en van heden te vergelijken om vast te stellen hoe een aantal van deze bedrijven ondertussen dikwijls intern zijn gegroeid. Kleinere bedrijven uit eind de jaren tachtig en negentig ondervinden nu uitbreidingsproblemen. Anderzijds moet men evenzeer vaststellen dat een aantal groeiperspectieven niet werden ingevuld. Tevens zijn sinds de jaren zeventig de veiligheidsafstanden tussen installaties en productie-eenheden in belangrijke mate vergroot, wat een gevoel van schijnbare vrije ruimte bewerkstelligt.

Uiteraard hebben niet alle bedrijven een gezond ruimtelijk beleid opgebouwd. Hiertoe zijn overheidmaatregelen eventueel noodzakelijk.

Concreet inzake de gestelde vragen kan ik als volgt antwoorden.

Het beleid dient een duurzame aanpak te volgen, en door de promotie van de binnenvaart in het totale havengebeuren concentreert dit beleid zich daarenboven ten volle op een milieuvriendelijke vervoerswijze.

In het kader van een verantwoord havenbeleid en ter uitvoering van de principes van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, moet bij de toewijzing van vestigingslocaties voor nieuwe havenbedrijven ruimteverspilling worden vermeden. Het afsluiten van correcte concessieovereenkomsten is hiertoe een vereiste. Ik ben ervan overtuigd dat men op dit ogenblik bij de havenbedrijven meer aandacht besteedt aan deze ruimtelijke aspecten. De afbake-

ningsplannen die ter uitvoering van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen moeten worden gemaakt, zullen hiervoor op korte termijn het nodige beleidskader schetsen.

Boven werd aangetoond dat er geen aanwijsbaar negatief verband is tussen het gebruik van kaaien door binnenschepen en kleine zeeschepen, en het ruimtegebruik. Nieuwe regelingen inzake regionale overheidstegemoetkomingen naar de havenbesturen toe zullen de komende jaren moeten worden uitgewerkt in het kader van de Europese regelgevingen in opmaak. Bij de beoordeling van havenprojecten voorafgaand aan de financiering, wordt thans reeds het ruimtegebruik van de toekomstige gebruikers beoordeeld om ruimteverspilling tegen te gaan.

**Vraag nr. 445
van 4 juni 1998
van de heer JAAK GABRIELS**

Goederentransport Antwerpen-Born – Spoor vs. binnenvaart

Vorig jaar werd beslist om de NMBS een zeer belangrijke steun te geven voor het inleggen van een shuttletrein tussen Antwerpen en Born. Hiervoor moest de Europese regelgeving enigszins worden omzeild en werd de aanwezigheid van een zeer goede waterwegverbinding tussen Antwerpen en de binnenvaartcontainerterminal van Born volkomen genegeerd.

Het is mij niet duidelijk hoe zulk een beleid strookt met het dikwijls geuite verbaal geweld rond het bevorderen van het vervoer over het water. Ik had veeleer een exploitatiesubsidie verwacht voor de binnenvaart.

1. Wat is de frequentie van de shuttletrein ? Wat is de bezettingsgraad ? Wat zijn de exploitatieverliezen tot op heden ?

Hoe controleert het gewest de juistheid van deze cijfers ?

2. Worden de goederen van DSM nu effectief vervoerd via deze lijn, vermits dit toch de basisredden was om te subsidiëren ?

Antwoord

Ter bevordering van de mobiliteit en overeenkomstig de richtlijnen van de Europese Unie (EU) ter

bevordering van het intermodaal vervoer werden in het programmadecreet gevoegd bij de uitgavenbegroting 1997, artikels opgenomen die het mogelijk maakten subsidies toe te kennen voor het opzetten van blok- en shuttletreinen naar en van de Vlaamse havens. De twee shuttletreinen, respectievelijk naar Born en Straatsburg, worden ingelegd voor een havencliënteel of rederij die specifiek spoorwegtransport wenste. Het opzetten van de shuttleverbinding maakt het tevens mogelijk tegen voordelige tarieven met het wegtransport te concurreren en aldus een modal shift te bewerkstelligen. Het niet opzetten van de verbinding zou hebben meegebracht dat de basislading naar een andere haven zou uitwijken of zou worden getransporteerd.

De toegekende subsidies zijn investeringssubsidies ten behoeve van beide shuttles. Het betreft de aanschaf van rollend materieel zoals straddle carriers, opliggers, gantrykranen die worden ingezet voor het laden en lossen van de shuttles, de behandeling van containers op terminal, enzovoort.

Er worden echter geen exploitatiesubsidies toegekend en de financiële verantwoordelijkheid voor de exploitatie van beide treinverbindingen wordt integraal gedragen door enerzijds het ESV (Economisch Samenwerkingsverband) voor de shuttle Antwerpen-Straatsburg (Transport Verbeken en Inter Ferry Boats) en anderzijds Inter Ferry Boats voor de shuttle Antwerpen-Born.

Heden is de frequentie van de treinen als volgt :

- Cicogneshuttle : vijfmaal per week
bezettingsgraad 24 TEU per trein per richting
- Born shuttle : driemaal per week
bezettingsgraad 28 TEU per trein per richting.

Voor beide treinen verwacht men, naar men mij meedeelt, op korte termijn een toename van de beladingsgraad, zelfs zo dat de frequentie zou kunnen worden opgevoerd. Zulke subsidiëringen van intermodaal wegspoorverkeer op grond van de Europese richtlijn die werd gehanteerd om deze subsidies toe te kennen, zijn sinds 31 december 1997 niet meer mogelijk. Er blijven evenwel andere mogelijkheden open om het intermodaal vervoer te bevorderen.

Daarom werd onder meer in het ontwerp van programmadecreet gevoegd bij de aanpassing van de begroting 1998, een artikel ingeschoven dat toelaat ook een subsidiëring door te voeren voor het

opzetten van shuttleverbindingen via de binnenvaart.

Een eerste project wordt op het huidige ogenblik onderzocht op zijn haalbaarheid en de subsidiëringmogelijkheden, rekening houdend met de Europese richtlijnen terzake.

**Vraag nr. 446
van 4 juni 1998
van de heer JAAK GABRIELS**

*Goederentransport Antwerpen-Straatsburg –
Spoor vs. binnenvaart*

Vorig jaar werd beslist om aan de NMBS een zeer belangrijke steun te geven voor het opzetten van een shuttletrein naar Straatsburg. Op deze as bestaat nochtans een zeer goede verbinding over de waterweg via de Rijn – in feite de beste van Europa.

Het is mij niet duidelijk hoe zulk beleid strookt met het dikwijls geuite verbaal geweld rond het bevorderen van het vervoer over het water. Ik had veeleer verwacht dat shuttletreinen zouden worden ingelegd naar de streken die geen alternatief hebben, zoals een grote waterweg.

1. Hoe strookt dit met het Vlaamse beleid rond de waterweg, vermits de concurrentie tussen spoor en waterweg wordt versterkt en door subsidies wordt scheefgetrokken ?
2. Wat is de frequentie van de shuttletrein ? Wat is de bezettingsgraad ? Wat zijn de exploitatieverliezen tot op heden ?

Hoe controleert het gewest de juistheid van deze cijfers ?

3. Waarom worden er geen shuttleboten gesponsord ?

Antwoord

(Zie antwoord op vraag nr. 245 hiervoor – red.)

**Vraag nr. 447
van 5 juni 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Dienst voor de Scheepvaart – Boek Willy Claes

In het antwoord dat de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting in afwezigheid van de minister verstrekte op mijn actuele vraag van 27 mei 1998 in verband met de inzet van personeel en middelen door de Dienst voor de Scheepvaart bij de promotie en de distributie van het boek van de heer Willy Claes, maakte hij gewag van een onderzoek dat terzake zou zijn verricht nadat ik op 29 april een eerste vraag hieromtrent had gesteld (*respectievelijk Handelingen nr. 40 van 29 april 1998, blz. 4, en Handelingen nr. 44 van 27 mei 1998, blz. 9 – red.*).

Kan de minister preciseren waaruit dit onderzoek juist bestond ?

Antwoord

Het onderzoek bij de Dienst voor de Scheepvaart is grondig gebeurd. Er werd nagegaan of er personeel, middelen of uitgaven werden gegenereerd in verband met het boek van de heer Willy Claes.

Dit onderzoek is negatief ten aanzien van alle elementen.

Niet het minst kan worden gesteld dat het boek is gedrukt op de persen van de uitgeverij De Standaard en zeker niet is gedrukt bij de Dienst voor de Scheepvaart, zoals in de eerste actuele vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger werd geopperd.

**Vraag nr. 448
van 5 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

De Lijn – Rolstoelgebruikers

In het regeerprogramma is een kansenbeleid voor gehandicapten opgenomen als aandachtspunt. De Lijn speelt hierop in door lagevloerbussen te kopen : hierdoor kunnen mensen die slecht te been zijn deze bussen gemakkelijk in- en uitstappen.

Toch is hiermee niet alles opgelost. Voor rolstoel-patiënten, maar ook voor kleine kinderwagens zijn deze bussen niet toegankelijk bij gebrek aan door-gangsruimte.

In 1995, zo verklaarde de minister vroeger, zocht men naar realistische oplossingen : een voorstel zou medio 1996 worden gelanceerd. Het enige voorstel dat toen in aanmerking werd genomen, was het toegankelijk maken van het openbaar ver-voer in Hasselt. Nadien zou dit eventueel worden verspreid in andere gemeenten (*schriftelijke vraag nr. 245 van 6 juni 1996, Bulletin van Vragen en Ant-woorden nr. 15 van 10 juni 1996, blz. 803 ; schriftelij-ke vraag nr. 432 van 9 juli 1997, BVA nr. 1 van 2 oktober 1997, blz. 87 – red.*).

1. Welke aanpassingen werden in Hasselt in samenwerking met De Lijn uitgewerkt, en voor welke soorten gehandicapten ?

Wat was de bijdrage van De Lijn / van de stad / van het Vlaams Gewest in elk van deze aanpas-singen ?

2. Hoe wordt dit project geëvalueerd :
 - door de gebruiker,
 - door de evaluatiecommissie,
 - door De Lijn ?
3. Wanneer wordt dit project uitgebreid naar andere gemeenten ? In welke aanpassingen aan het concept van Hasselt wordt voorzien ?

Antwoord

1. In Hasselt ging op 1 juli 1997 een nieuw stads-net van start. Dit net wordt geëxploiteerd met zevenentwintig nieuwe stadsautobussen die van het lagevloertype zijn (geen interne treden en een vloerhoogte van 32 cm).

Deze bussen zijn tevens uitgerust met een kniel-systeem waardoor de uitstap wordt vergemak-kelijkt en met een manueel uitklapbaar plat-form waarmee de toegang mogelijk wordt voor rolstoelgebruikers. Er is in een plaats voorzien voor een rolstoel op het platform tegenover de achterdeur. Deze plaats is uitgerust met een veil-igheidsrolgordel.

Op het vlak van infrastructuur zijn er tevens een aantal maatregelen in uitvoering, waarbij extra aandacht wordt besteed aan de goede toe-gankelijkheid voor ouderen en mindervaliden

en de gebruiksvriendelijkheid. Hieronder vallen de aanleg van nieuwe bushaltes op de Kleine Ring en de vernieuwing van het Stationsplein. De plannen van deze infrastructuur alsmede de algemene weginfrastructuur werden geadvi-seerd door het toegankelijkheidsbureau Lim-burg.

De aspecten die in het kader van de herinrich-ting van de groene boulevard en het Stations-plein, een realisatie die zeer nauwe samenhang vertoont met het nieuwe busaanbod in Hasselt, bijzondere aandacht genieten en die werden geïntegreerd in de ontwerpplannen, zijn de vol-gende :

- aanleg van blindegeleidelijnen ;
- aanbrengen van rateltickers ter hoogte van de verkeerslichten ;
- verlaging van trottoirs ;
- aandacht voor correcte aanleg van straat-meubilair, bijvoorbeeld de peggy's (of de Hasseltse versie van de amsterdammertjes), waarbij in het ontwerp extra aandacht aan slechtzienden werd besteed (namelijk hoogte en uitrusting met fluorescerende strip) ;
- het toegankelijk maken van de busopstap-plaatsen voor mindervaliden : aangepaste trottoirhoogte ; van nul oplopende perrons (het toegankelijk maken van de toegang van busopstapplaatsen) ; de toegankelijkheid van de wachruimtes, ... ;
- parkeerplaatsen voor gehandicapten.

Ook op het vlak van duidelijker informatiever-strekking zullen in de toekomst een aantal maatregelen worden getroffen met betrekking tot bovenvermelde halte-infrastructuur. De lagevloerbussen worden standaard geleverd bij elke vervanging van materieel in de stadszones van De Lijn en vallen volledig onder de investeringsmiddelen van De Lijn. De aanleg van halte-infrastructuur en busstations wordt ten laste genomen van artikel 81.02 van de begro-ting van het Vlaams Gewest ten behoeve van De Lijn. Voor de rest staan de respectieve weg-beheerders in, namelijk de stad Hasselt en het Vlaams Gewest via de diensten van de adminis-tratie Wegen en Verkeer (AWV).

2. Evaluatie

Door de gebruiker

Vanuit de gebruiker worden volgende aandachtspunten gesteld voor de toekomst (deze werden verzameld door het toegankelijkheidsbureau).

De bussen zijn via het knielsysteem met uitklapbaar platform toegankelijk voor rolstoelgebruikers, maar die zijn aangewezen op de hulp van de chauffeur. Het platform moet immers manueel worden uitgekapt en er moet nog een niveauverschil worden overbrugd, zodat de gebruiker niet altijd zelfstandig de bus kan inrijden (dit probleem zal in het centrum naargelang de voltooiing van de uitrusting van de nieuwe haltes sterk worden verminderd).

De verankering van de rolstoel zou verder kunnen worden verbeterd ; momenteel gebruikt de reiziger een veiligheidsgordel.

Veel rolstoelgebruikers zijn aangewezen op de hulp van de chauffeur. Om de dienstverlening te verbeteren, is een opleiding in het omgaan met mensen met beperkingen een noodzaak.

Een lagevloerbus werk pas echt effectief indien alle stopplaatsen ook compatibel zijn met de bus, dit impliceert het aanpassen van perrons (uitvoering voor Hasselt Centrum is gepland).

Het maken van uitstappen is samengesteld uit verschillende elementen die samen een transportketen vormen. Om met het openbaar vervoer een verplaatsing te maken, betekent dit dat elk element in deze keten toegankelijk is. Vertrekkend van de eigen woning tot de plaats van bestemming worden mindermobielen vaak nog gconfronteerd met hindernissen. Dit gaat van het bereiken van de opstapplaats, tot het gebruik van het station, het beschikken over de juiste info en het aansluiting krijgen op andere treinen en bussen. Het toegankelijk maken van de bussen van het stadsnet is slechts een deel van deze keten. Om tot een optimale oplossing te komen, is het met name belangrijk dat voor alle onderdelen van de route doorgedreven aandacht voor toegankelijkheid aanwezig is.

Door de evaluatiecommissie

Het rapport van de evaluatiecommissie is op dit ogenblik nog niet beschikbaar. Het zou dan ook voorbarig zijn om nu reeds mogelijke bevindingen van deze commissie naar voren te schuiven.

Door De Lijn

De aanpassingen die in het nieuwe net van De Lijn in Hasselt werden aangebracht, worden door De Lijn zeker als positief ervaren.

Deze positieve aspecten moeten echter steeds binnen de context van het net in Hasselt worden gezien.

Immers, het in Hasselt gehanteerde systeem van de uitklapbare platforms werkt prima binnen het stedelijk aanbod van een middelgrote stad als Hasselt. Hetzelfde systeem toepassen in Antwerpen of Gent, die beide toch als grootstedelijke gebieden mogen worden omschreven, zou voor heel wat problemen kunnen zorgen. De intense hoeveelheid verplaatsingen die daar met het openbaar vervoer worden gerealiseerd, alsook de bijbehorende frequenties, laten immers de chauffeur van bus en tram niet toe om telkens de stuurpost te verlaten.

Bovendien mogen we niet vergeten dat in Hasselt de reiziger niet dient te beschikken over een vervoerbewijs. Indien dit wel het geval is, vraagt ook dit de nodige aanpassingen in het voertuig. Het is immers onmogelijk voor deze doelgroep, net als voor de overige klanten, enkel te werken met een zelfontwaarder in de voertuigen. Dit zou misschien nog kunnen als alle verplaatsingen binnen de stadszone vallen en men reeds voor het voertuig wordt betreden beschikt over een lijnkaart (of ander vervoerbewijs). Dit is echter niet steeds het geval.

De aanpassingen aan de haltes voor de toegankelijkheid van de reizigers kunnen op dit ogenblik moeilijk worden beoordeeld. De uitrusting van de centrumhaltes sluit immers volledig aan met de fasering van de werken en momenteel is enkel fase 1 uitgevoerd. De fases 2 en 3 zijn volop in uitvoering. Pas als deze fases zijn voltooid, krijgen we een beter beeld van het effect van de aangepaste uitrusting. De momenteel reeds uitgeruste halte vormt immers niet echt een zwaar knooppunt binnen het stadsnet.

Tevens plant De Lijn in samenspraak met het stadsbestuur van Hasselt, alsook in samenwerking met het toegankelijkheidsbureau, in de loop van januari en februari 1999 een enquête die zich richt naar de mindermobielen in de ruime zin (ook senioren, slechtzienden, rolstoelgebruikers, ...). Hierbij zullen tal van kwaliteitsaspecten van het aanbod van De Lijn, alsook van de hieraan verbonden randinfrastructuur, uitgebreid worden onderzocht en inzicht verschaffen over de kwaliteitservaring en eventueel noodzakelijke aanpassingen. Het doel van deze bevraging bestaat erin inzicht te verwerven in de factoren die al dan niet bepalend zijn om de overstap naar het openbaar vervoer te zetten. Gemiddeld verplaatsen zich dagelijks twee à drie rolstoelgebruikers met de stadsbus.

3. In andere steden waar in het kader van de mobiliteitsconvenants reeds (ver)nieuwde exploitaties werden opgestart, rijdt eveneens geheel of gedeeltelijk lagevloermaterieel (o.a. Mechelen, Leuven, Oostende, ...).

Het is de bedoeling om in stedelijke exploitaties bij de aanschaf van nieuw materieel steeds te kiezen voor autobussen van het lagevloertype met knielsysteem. De ervaring opgedaan in Hasselt zal worden aangewend bij het opmaken van plannen in andere steden en gemeenten.

Vraag nr. 449
van 8 juni 1998
van de heer FRANK CREYELMAN

Sasbrug Nete (Lier) – Wegdek

Het sasbruggetje aan de splitsing van de Nete in het Pallieterland is een beschermd monument. Het bruggetje is centraal gelegen voor gehandicapten, voetgangers en fietsers die het Pallieterland willen bezoeken.

Het wegdek van dit bruggetje ligt er reeds lange tijd erbarmelijk bij. In tal van hoorzittingen in het Lierse vroeg de bevolking om eens eindelijk werk te maken van de verbetering van het wegdek, en het sasbruggetje was bijgevolg reeds onderwerp van discussie in de Lierse gemeenteraad.

De bevoegde Lierse schepen verwijst echter telkens naar de afdeling Zeeschelde voor de uitbesteding van de noodzakelijke werken.

Zijn er door de bevoegde diensten reeds stappen ondernomen om het wegdek van het sasbruggetje te verbeteren? Hoever staat het dossier terzake?

Antwoord

De sasbrug over de Nete in Lier vergt een grondige restauratie, die slechts in het jaar 2000 programmeerbaar is.

De stabiliteit van de brug is helemaal niet in gevaar.

De bestrating zal binnenkort worden herlegd via de lopende onderhoudsopdracht.

Vraag nr. 450
van 8 juni 1998
van de heer JACQUES LAVERGE

Geldigheidstermijn bouwvergunning – Schorsing

De geldigheidstermijn van een verleende bouwvergunning is wettelijk vastgesteld op één jaar. Een eventuele verlenging kan worden toegestaan voor een periode van één jaar.

Met betrekking tot deze geldigheidstermijn rijst evenwel het probleem wanneer een verzoek tot schorsing of vernietiging van de vergunning is ingesteld bij de Raad van State.

Indien de vergunning niet wordt geschorst in kort geding, dient een beslissing ten gronde m.b.t. het verzoek tot vernietiging te worden afgewacht. In dit geval staat de houder van de vergunning voor een dilemma: ofwel opteert hij ervoor om de vergunde werken aan te vatten en om het risico te lopen alles te moeten afbreken in geval van vernietiging van de bouwvergunning, ofwel opteert hij voor de zekerheid door te wachten op een definitieve uitspraak van de Raad van State.

Zoals verschillende voorbeelden uit het verleden reeds hebben aangetoond, kan de termijn waarbinnen de Raad van State tot een uitspraak komt, zeer lang uitvallen. Met als gevolg dat de geldigheidstermijn van de bouwvergunning, zelfs na een eventuele verlenging met één jaar, kan verstrijken vóór de uitspraak van de Raad van State, wat een nieuwe aanvraag zou impliceren.

Op welke manier komt de minister tegemoet aan dit juridisch probleem?

Wordt dit opgelost in het kader van het verwachte nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening ?

Het lijkt aangewezen in voorkomend geval de geldigheidstermijn van een verleende bouwvergunning te laten schorsen tot op het ogenblik dat de Raad van State tot een definitieve uitspraak is gekomen.

Antwoord

Krachtens artikel 50, eerste lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, vervalt de bouwvergunning inderdaad indien de vergunninghouder binnen één jaar na afgifte van de vergunning niet met de werken is begonnen. Wel bepaalt het artikel nog dat, op verzoek van de betrokkene, het schepencollege de vergunning met één jaar kan verlengen.

Uit het feit dat de wetgever heeft voorzien in de mogelijkheid dat de vergunning op verzoek van de betrokkene met één jaar kan worden verlengd, maar niet heeft voorzien in de schorsing van de termijn van één jaar, volgt dat de wetgever de termijn van één jaar, bepaald in het artikel 50, heeft willen beschouwen als een termijn die niet voor schorsing vatbaar is. Enkel in de regelgeving betreffende de milieuvergunning wordt gesteld dat de bouwvergunning kan worden geschorst (zolang de milieuvergunning niet definitief is verleend).

De Vlaamse volksvertegenwoordiger haalt het geval aan van een bouwvergunning die wordt betwist voor de Raad van State, om er op te wijzen dat de geldigheidsduur van de bouwvergunning best zou worden geschorst totdat de Raad van State uitspraak heeft gedaan over de vordering. Hij motiveert die stelling door het feit dat de aanvrager anders het risico loopt eventueel uitgevoerde werken of het gehele bouwwerk opnieuw te moeten afbreken.

Uiteraard heeft de aanvrager in een dergelijk geval een keuze. Ofwel wacht hij inderdaad de beslissing van de Raad van State af, ofwel voert hij binnen de geldigheidstermijn van de bouwvergunning die bouwvergunning ook daadwerkelijk uit.

Door de uitspraak van de Raad van State loopt de aanvrager inderdaad het risico dat hij de uitgevoerde werken moet afbreken. Dit risico bestaat slechts nadat de Raad van State een fundamentele en onmogelijk op wettige wijze te herstellen onwettigheid heeft vastgesteld. Het decreet op de ruimtelijke ordening kan evenwel niet voorzien in oplossin-

gen voor het geval dat een bouwvergunning in strijd met de geldende bepalingen is verleend. Het decreet gaat er inderdaad van uit dat de vergunning slechts kan worden verleend mits ze in overeenstemming is met de geldende bepalingen. De wetgever kan geen regelen stellen voor het geval er toch onwettige vergunningen zouden zijn verleend. Enkel de rechterlijke macht kan dat. Bovendien dient erop te worden gewezen dat niet de Raad van State de afbraak beveelt. Hij stelt enkel vast of de vergunningsbeslissing al dan niet wettig was gerechtvaardigd. De afbraak van een onwettig opgericht bouwwerk wordt door de burgerlijke strafrechter bevolen.

Om terug te komen op de specifieke vragen.

1. Zoals hierboven duidelijk werd gesteld, kan het decreet op de ruimtelijke ordening hier geen oplossing geven. Ofwel opteert de aanvrager inderdaad voor de start van de uitvoering van de vergunning vóór de gestelde vervaltermijn, ofwel wacht hij, bijvoorbeeld omdat hij vermoedt dat het om een onwettige beslissing gaat, op de uitspraak van de Raad van State.
2. Ook het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening kan hieromtrent, om dezelfde redenen, geen oplossing bieden.

Wanneer een aangevochten bouwvergunning door de Raad van State niet wordt geschorst en in het arrest niet geoordeeld wordt dat geen ernstige middelen worden aangevoerd, doch enkel wordt beslist dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging voor de verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt, is het aangewezen dat de vergunninghouder met zijn raadsman de risico's bespreekt verbonden aan de eventuele gegrondheid van de ingeroepen middelen tot nietigverklaring.

3. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger opmerkt, kan het inderdaad meerdere jaren duren vooraleer de Raad van State uitspraak doet over een vordering tot annulatie. Het lijkt mij dan ook weinig te verantwoorden de geldigheidsduur van een bouwvergunning te schorsen tot op het ogenblik dat de Raad van State tot een definitieve uitspraak is gekomen.

De vervaltermijn van de bouwvergunning is er precies op gericht tot een relatief snelle uitvoering ervan te komen. Het schorsen van de vergunning zou kunnen inhouden dat pas geruime tijd na de afgifte van de vergunning nog bouwwerken worden gerealiseerd, op een ogenblik

dat de overheid betreffende de ordening van het betrokken gebied reeds andere inzichten heeft en dit reeds heeft vertaald door een wijziging van het geldende aanlegplan. De realisatie van een bouwvergunning – die op dat ogenblik niet meer verantwoord zou zijn – kan alsdan de gewenste ordening voor onbepaalde tijd uitstellen.

**Vraag nr. 451
van 12 juni 1998
van de heer JAAK GABRIELS**

Fietspaden – Beleid

Fietspaden blijven een delicaat punt bij een groot deel van de bevolking. Het gaat hier dan ook dikwijls om de veiligheid van onze kinderen. Iedereen zal het er met mij over eens zijn dat in Vlaanderen nog heel wat moet gebeuren op het vlak van fietspaden. Er moeten heel wat extra fietspaden worden aangelegd. Waar mogelijk moeten dat fietspaden zijn die vrijliggend zijn, om op die manier het fietsverkeer en het auto- en vrachtverkeer gescheiden te houden en de fietser een optimale bescherming te bieden. Anderzijds krijgt de fietser op deze manier een volwaardige plaats als weggebruiker.

Onlangs maakte de minister zijn fysisch wegenplan en beleidsprogramma op waarin zijn beleid met de diverse projecten werd uitgestippeld.

1. Hoeveel, zowel naar kilometers als naar investeringen, is in 1998 gepland voor fietspaden per provincie ?
2. Hoeveel, zowel naar kilometers als naar investeringen, is hiervan al vastgelegd of uitgegeven per provincie ?
3. Welke concrete plannen of projecten met betrekking tot fietspaden staan dan nog in de steigers ?
4. Wat zijn de vooruitzichten voor de komende jaren op het vlak van fietspaden (projecten), zowel inzake specifieke initiatieven als budgettair ?
5. Is een algemene en concrete regeling voor de fietspaden op de zogenaamde dodenwegen in Vlaanderen al uitgewerkt of gepland ?

Antwoord

Vooraf dient erop gewezen te worden dat het hierna opgegeven aantal kilometers aan te leggen fietspaden op het programma 1998 niet alleen wordt gerealiseerd door specifieke fietspadprojecten, maar eveneens binnen ruimere wegenprojecten waarbij, naast herinrichting van doortochten, moderniseringswerken of aanleg van nieuwe wegeninfrastructuur, ook fietspaden worden aangelegd. In deze laatste gevallen is de kostprijs van het fietspad begrepen in de totale kostprijs van het project en kan dus niet eenduidig worden bepaald.

Hierbij wordt nog opgemerkt dat de kostprijs voor de aanleg van een fietspad wordt beïnvloed door meerdere factoren die sterk verschillen naargelang de plaatselijke omstandigheden, zoals de samenstelling van de ondergrond, het al of niet bestaan van afvoersystemen voor oppervlaktewater, het al of niet begrepen zijn in andere aannemingen en zo meer.

1. Provincie	Aantal km fietspaden	Totale kostprijs (miljoen frank)
Antwerpen	57 km	± 765
Vlaams-Brabant	39 km	± 122
Limburg	35 km + 3 fietstunnels	184,6
Oost-Vlaanderen	34 km + 2 fietstunnels	183,5
West-Vlaanderen	23 km	175,4

2 en 3. Voor een overzicht van de fietspaden die al dan niet in de loop van 1998 werden vastgelegd dient de afsluiting van het begrotingsjaar 1998 te worden afgewacht. Aangezien het vastleggingsritme van periode tot periode en van provincie tot provincie verschilt in de loop van het jaar, worden tussentijdse vastleggingstabellen foutief beoordeeld. Bovendien wordt een aantal projecten dat eind 1998 wordt aanbesteed, pas begin 1999 vastgelegd.

4. Voor de vooruitzichten voor de komende jaren op het vlak van fietspadenprojecten verwijs ik naar het driejarenprogramma 1998-1999-2000, dat op 24 november 1997 aan het Vlaams Parlement werd bezorgd naar aanleiding van de bespreking van mijn begroting.

5. Aan de administratie Wegen en Verkeer heb ik opdracht gegeven om binnen een globale behoefteanalyse voor de wegeninfrastructuur eveneens de noden aan fietspaden vast te stellen.

De prioriteiten voor deze projecten worden aan de hand van objectieve criteria vastgelegd. Vanzelfsprekend speelt de veiligheid hierbij een voorname rol.

Het bovenvermelde driejarenprogramma werd reeds op basis hiervan gefinaliseerd.

**Vraag nr. 452
van 15 juni 1998
van de heer JOHAN MALCORPS**

*Tervatebrug Stuivekenskerke (Diksmuide) – Ver-
vangning*

Als antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 358 van 30 mei 1997 over dezelfde aangelegenheid, stelde de minister dat de afdeling Waterwegen en Kust van de administratie Waterwegen en Zeewezen opteerde voor een beweegbare brug ten bedrage van 65 miljoen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 18 van 27 juni 1997, blz. 1698 – red.*). De minister ging toen niet in op onze suggestie om een mechanische dubbele houten ophaalbrug aan te brengen ter verhoging van de landschappelijke waarde en het toeristisch karakter van de streek.

Naar verluidt zou de administratie nu toch voor een vaste betonnen brug hebben geopteerd van een gelijkaardig type als de af te breken brug, "omdat deze laatste reeds in het landschap is geïntegreerd", en dit aan de minister reeds ter goedkeuring hebben voorgelegd.

Het is nochtans duidelijk dat het dorp Stuivekenskerke, waartoe Tervate behoort, via een 5b-programma wordt gerenoveerd en daardoor, net als de IJzervallei zelf, een zeer hoge toeristische en ecologische potentie verwerft, en daarbij nog werd opgenomen in het proeflandinrichtingsproject Westhoek, dat een belangrijk drinkwaterwinningsgebied wordt.

Anderzijds is er nochtans de sterke verkeershinder, zowel in de wijk Tervate als op het hele jaagpad langs de IJzer, die om speciale beschermingsmaatregelen vraagt. Een hoge vaste betonnen brug over de IJzer in Tervate werkt zeker niet verkeersremmend en staat daarom volledig haaks op de plaatselijke eisen en toekomstmogelijkheden.

1. Heeft de minister terzake reeds een beslissing genomen ? Zo ja, wanneer en met welk gevolg ?
2. Heeft de administratie aan de minister ook het alternatief van een houten brug voorgelegd ?
3. In hoever werd rekening gehouden met de ecologische en toeristische waarde en met de verkeersveiligheid in de wijk Tervate bij de eventueel reeds genomen beslissing ?

Antwoord

1. Er is nog geen definitieve beslissing genomen betreffende het type van de nieuwe brug. Volgende types kunnen in aanmerking komen :

type 1 : zelfde brug als de bestaande, doch kleiner gedimensioneerd volgens de huidige vooruitzichten inzake scheepvaart op de IJzer ;

type 2 : beweegbare brug (ophaalbrug).

Alle bevoegde partijen worden momenteel geconsulteerd over de keuze tussen de bovenvermelde types.

2. Het alternatief van een houten ophaalbrug werd niet in detail uitgewerkt. Dit is als een mogelijkheid te beschouwen indien gekozen wordt voor type 2.

De brug zal nochtans ook aan een aantal minimumvereisten op gebied van techniciteit moeten voldoen (toegelaten gewicht van het verkeer, overspanning, bedrijfszekerheid, ...) waardoor een stalen ophaalbrug wellicht het meest in aanmerking komt. Ook een stalen ophaalbrug kan worden ontworpen om volledig in het landschap te passen.

3. Bij de te nemen beslissing zal rekening worden gehouden met de esthetische, de ecologische en de toeristische waarde, evenals met de verkeersveiligheid in de wijk Tervate, en met andere belangrijke facetten zoals kostprijs, exploitatiekosten, mobiliteit, enzovoort.

Om tot een esthetisch verantwoord kunstwerk te komen dat volledig past in het landschap, zal ik aan de administratie Waterwegen en Zeewezen de opdracht geven om een studie uit te schrijven aan een architectenbureau om dit project architecturaal uit te werken en te begeleiden.

Vraag nr. 453
van 15 juni 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Spoorwegbrug Zeekanaal Ruisbroek – Problemen

Naar verluidt zou de spoorwegbrug over het Zeekanaal in Ruisbroek reeds enkele weken na de ingebruikname technische mankementen vertonen.

Kan de minister dit bevestigen ?

Zo ja, om welke mankementen gaat het en werden ze reeds verholpen ?

Antwoord

De spoorwegbrug van Ruisbroek over het Zeekanaal Brussel-Schelde werd op 19 mei 1998 in dienst genomen.

Sindsdien heeft zich één storing voorgedaan aan de installatie van de brug.

In de elektrische stuurkring van de brug was een defect opgetreden aan een magnetische schakelaar, waardoor de brugbeweging stopte.

Het opsporen van het defecte element heeft aanleiding gegeven tot een stremming van het treinverkeer gedurende één uur.

Daarnaast meld ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger dat de NMBS destijds bij de studie voor de vervanging van de oude draaibrug had beslist de lijn 52 te elektrificeren.

De elektrificatie is volledig in eigen beheer door de NMBS uitgevoerd. Bij de exploitatie van de brug stelt men vast dat deze installatie nog onderhevig is aan mankementen.

Vraag nr. 454
van 15 juni 1998
van de heer ARNOLD VAN APEREN

N146 Minderhout-Meer – Fietspaden

Naar aanleiding van de aanpassingen van de Vlaamse begroting voor het begrotingsjaar 1998 heb ik kunnen vaststellen dat de begroting van het Vlaams Infrastructuurfonds is verhoogd ten belope van 1,045 miljard.

Naar aanleiding van de besprekingen m.b.t. deze begrotingsaanpassing heeft de minister te kennen gegeven dat 750 miljoen zal worden aangewend voor investeringen in wegeninfrastructuur. Daarbij zou het gaan om het versneld uitvoeren van geplande werken die momenteel in het reserveprogramma zijn opgenomen.

De werken inzake fietspaden op de N146 Minderhout-Meer zijn reeds sinds een drietal jaar gepland en het lastenboek m.b.t. deze werken is klaar, met andere woorden de verplichtingen vanwege de gemeente zijn nagekomen. Er wordt enkel gewacht op het gewest, als tweede partner, om de werken aan te vatten.

1. Zijn de werken inzake de fietspaden op de N146 Minderhout-Meer opgenomen in het reserveprogramma voor de wegeninvesteringen ?
2. Worden deze werken, door de extra budgetruimte naar aanleiding van de aanpassing van de begroting 1998, versneld opgenomen in het effectieve investeringsprogramma ? Wanneer worden deze werken aangevat ?

Antwoord

De aanleg van fietspaden langs de N146 Hoogstraten-Nederlandse grens is volgens de behoefteanalyse van de provinciale afdeling Wegen Antwerpen geklasseerd op de 18de plaats op 69, met een vrij hoge prioriteit.

Het project is momenteel nog niet opgenomen in het huidige driejarenprogramma voor de wegen 1998-2000.

De extra budgettaire ruimte op het Vlaams Infrastructuurfonds zal in 1998 worden bestemd, rekening houdende met de aanbevelingen van het Vlaams Parlement om bijkomende kredieten uit te trekken voor het wegwerken van de achterstand inzake structureel onderhoud.

Van het bedrag van 750 miljoen zal er derhalve 125 miljoen worden besteed aan bijkomend structureel onderhoud. Het resterend bedrag van 625 miljoen dient te worden besteed aan de verbetering van de ontsluiting van de zeehavens. Bij de opmaak van het fysisch programma 1998 is men er immers reeds van uitgegaan dat in 1998 nogmaals een bijkomende financiële inspanning zou worden geleverd voor de ontsluiting van de zeehavens. Aangezien het investeringsprogramma 1998 op deze ver-

hoging vooruitliep, kunnen er nu geen nieuwe projecten meer worden ingeschreven op het investeringsprogramma 1998.

Er is momenteel dan ook geen extra budgettaire ruimte beschikbaar voor de aanleg van fietspaden langs de N146 Hoogstraten-Nederlandse grens.

Ik vestig er de aandacht op dat in alle geval de uitvoering van deze fietspaden zal worden gekoppeld aan de goedkeuring van een bijakte 11 bij het mobiliteitsconvenant.

Vraag nr. 455
van 15 juni 1998
van de heer JOS STASSEN

N41 Temse-Hamme – Geplande werken

In de gemeenten Temse – deelgemeente Elversele – en Hamme is er heel wat beroering over de N41. Zowel bij de betrokken gemeentebesturen, in de gemeenteraden, als bij buurtcomités heerst er onrust over de concrete plannen om de N41 aan te passen en veiliger te maken. Ook over de mogelijke doortrekking van de N41 van Lebbeke naar Aalst heerst er onduidelijkheid.

Met deze vragen wil ik graag een stand van zaken krijgen m.b.t. het dossier N41.

1. Wat zijn momenteel de concrete plannen voor de bestaande N41 inzake :
 - het stuk tussen de E17 en het kruispunt "Duivenhoek" in Elversele ;
 - de herinrichting van het kruispunt Duivenhoek ;
 - de doorgang van de N41 in de gemeente Hamme (de verschillende kruispunten met of zonder verkeerslichten) ?
2. Wat is de stand van zaken van het dossier "doortrekking N41" tot in Aalst inzake :
 - het niet opnemen van de N41 in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen ;
 - de toezegging van de minister aan enkele streekparlementairen van CVP en SP om de N41 toch door te trekken en in '98 reeds in een budget te voorzien ?
3. Wat is terzake reeds ingeschreven in :

– de fysische programma's voor de komende jaren ;

– de begroting 1998 ?

4. Welke vergunningen moeten voor de geplande werken nog worden afgeleverd ?
5. Welke rol krijgen de provincies en de betrokken gemeenten in dit dossier ?

Antwoord

1. De gewestweg N41 in het vak E17 naar de Broekstraat in Hamme is gecatalogiseerd als primaire weg II, volgens het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. De herinrichting in Elversele zal erin bestaan het doorgaand verkeer te scheiden van het lokale en trage verkeer. Er zal een centrale doorlopende weg zijn (2 rijstroken) met aan weerszijden een laterale weg met fietspaden.

Ter hoogte van het kruispunt "Duivenhoek" zal een tunnel worden gebouwd in de N41 onder het kruispunt. Dit betekent dat de oversteekbaarheid van de N41 ter hoogte van de Duivenhoek verzekerd blijft. Via twee rotondes (ter hoogte van "Kettermuit" en ter hoogte van "Slachthuis") zal het lokale verkeer op de centrale as kunnen komen.

Wat Hamme betreft, zijn de besprekingen bezig om de kruispunten te beveiligen. Er wordt onder meer gedacht aan rotondes ter hoogte van de Broekstraat en de Biezestraat. Deze rotondes zouden moeten passen in de voorstellen van het mobiliteitsplan, dat in opmaak is. Derhalve zijn nog geen definitieve beslissingen gevallen.

2. De N41 in de richting van Aalst is voorbij het kruispunt met de N47 in Lebbeke niet als primaire weg opgenomen in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Dit neemt niet weg dat deze verbinding verder als secundaire weg kan worden aangelegd. Volgens het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen kunnen in uitzonderlijke gevallen nieuwe tracés van secundair niveau worden aangelegd omwille van de verkeersleefbaarheid. Voor meer details met betrekking tot de randvoorwaarden verwijs ik naar het luik van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen waarin de ontwikkelingsperspectieven voor secundaire wegen worden besproken.

Er zijn aanwijzingen omtrent verkeersleefbaarheidsproblemen ter hoogte van de bestaande wegeninfrastructuur. Het mobiliteitsplan dat wordt opgesteld, dient de visie van het ontwerpstructuurplan Dendermonde nog te bevestigen dat de doortrekking van de N41 de meest geschikte oplossing is voor deze verkeersleefbaarheidsproblemen. Daarna kan de aanleg starten. Om die redenen worden in de meerjarenplanning de budgetten voor dit gedeelte van de N41 behouden in afwachting van de voltooiing van het mobiliteitsplan.

3. Op het reserveprogramma 1998 is er 120 miljoen gereserveerd voor de herinrichting van de N41 en 50 miljoen voor de uitbouw van de verbinding Aalst-Dendermonde (bouw van een brug over de Dender in Denderbelle). In het meerjarenprogramma werd 40 miljoen gereserveerd voor 1999, 200 miljoen voor 2000 en nogmaals 200 miljoen voor na 2000.
4. Voor de opeenvolgende werken dienen de bouwvergunningen nog verkregen te worden.
5. Het provinciebestuur en de betrokken gemeenten zijn betrokken partij of worden geconsulteerd in diverse stadia van de voorbereiding en studie van de dossiers. Het gaat daarbij ondermeer om :
 - ruimtelijke planning : eventuele nieuwe trajecten moeten worden ingepast in de ruimtelijke structuurplannen ;
 - mobiliteitsplanning : het convenantenbeleid voorziet inspraak en wederzijdse engagementen ;
 - de gemeentebesturen adviseren de bouwvragen.

Vraag nr. 456
van 15 juni 1998
van de heer Pieter HUYBRECHTS

Bouwmisdrijven – Meldingen

Steeds meer mensen klagen over bouwmisdrijven. Bij de afdeling Bouwinspectie van de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm) komen steeds meer anonieme klachten binnen over al of niet vermeende bouwmisdrijven. "Verklikken" blijkt een nieuwe trend te zijn als het om bouwmisdrijven gaat.

Hoeveel aanklachten over bouwmisdrijven werden bij de afdeling Bouwinspectie van Arohm de laatste drie jaar ingediend (telefonisch, schriftelijk,...) ?

Hoeveel ervan waren anoniem ?

In hoeveel procent van de gevallen werd er daadwerkelijk een proces-verbaal opgemaakt ?

Antwoord

Inleidend wens ik op te merken dat aannemen als zou "verklikken een nieuwe trend blijken te zijn als het om bouwmisdrijven gaat", enigszins voorbarig is. Ik verklaar mij nader.

Het feit dat de ruimtelijke ordening en stedenbouw in het algemeen en het handhavingsbeleid in het bijzonder op ruime en jammer genoeg soms weinig genuanceerde aandacht van de media mochten rekenen, zorgde ervoor dat ook de belangstelling van een brede laag van de bevolking werd gewekt, en leidde eveneens tot wat een grotere waakzaamheid kan worden genoemd.

Het kan evenwel niet worden ontkend dat de administratie meer dan vroeger wordt geconfronteerd met al dan niet gegronde klachten in verband met bouwmisdrijven, maar om dit per definitie te beschouwen als een nieuwe trend is een voorbarige conclusie. Men mag immers ook niet uit het oog verliezen dat de burger veel mondiger is geworden en vlugger zijn weg vindt naar de bevoegde instanties.

Ook de wetenschap dat de Vlaamse regering werk maakt van een efficiënt handhavingsbeleid kan het verhoogde aantal klachten verklaren. Het weze overigens opgemerkt dat, ook al zijn bouwmisdrijven geen klachtmisdrijven, bouwmisdrijven – meer dan men aanvankelijk zou kunnen aannemen – ook slachtoffers maken. Slachtoffers die, gelet op het door de Vlaamse regering gevoerde beleid, eindelijk een kans zien om uit hun benarde positie te ontsnappen.

Hoeveel klachten er de afgelopen drie jaar bij Arohm werden ingediend, is niet exact bekend, deze informatie wordt immers niet statistisch verwerkt. Er kan derhalve ook niet worden meegedeeld hoeveel van die klachten anoniem waren. Bovendien moet worden opgemerkt dat de afdeling Bouwinspectie (de afdeling van Arohm die het handhavingsbeleid inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw coördineert) slechts in tweede orde wordt geconfronteerd met klachten in verband met

bouwmisdrijven. Het zijn in hoofdzaak de verschillende provinciale afdelingen ROHM, de gemeentelijke overheden en politie of rijkswacht die in eerste instantie kennis nemen van klachten van particulieren.

Aan alle klachten die bij de afdeling Bouwinspectie van Arohm worden ingediend, wordt in ieder geval het passende gevolg gegeven. Ofwel wordt de betrokken provinciale afdeling ROHM verzocht een onderzoek in te stellen, ofwel wordt de klacht (in hoofdzaak de dossiers met een eerder plaatselijk belang) doorgespeeld aan de gemeentelijke autoriteiten met het verzoek desgewenst de nodige maatregelen te nemen. Indien na onderzoek blijkt dat de klacht gegrond is, wordt een proces-verbaal opgemaakt en wordt onderzocht welk gevolg (herstelordering of regularisatie) hieraan dient te worden gegeven.

Tot slot moet worden opgemerkt dat aan anonieme klachten in principe hetzelfde gevolg wordt gegeven als aan de andere klachten. Voorwaarde is evenwel dat de aangeklaagde feiten voldoende duidelijk werden omschreven en uiteraard opspoorbaar zijn. Vage, algemeen geformuleerde of niet-traceerbare klachten worden evenwel zonder gevolg geklasseerd.

Vraag nr. 457
van 15 juni 1998
van mevrouw VEERLE HEEREN

Werken E313 – Verkeersregeling

Tijdens werkzaamheden aan autosnelwegen doet zich geregeld filevorming voor, met te vaak zware verkeersongevallen als gevolg, waarvan talrijke met dodelijke afloop. Verkeersopstoppingen worden vaak aangeduid door middel van tijdelijke verkeersregeling, maar toch slagen vele automobilisten erin om aan het einde van een file een ongeval te veroorzaken.

In het geval van de E313 richting Antwerpen is er in Hasselt een rijweg van 2 rijstroken, waardoor er zich weinig ongevallen voordoen. Echter in Geel en Ranst wordt er slechts één rijrichting opgehouden, zonder rekening te houden met de drukere bezetting vanaf Lummen richting Antwerpen.

Daarbij is er in Geel en Ranst ook een rijstrook voor de hulpdiensten, afgebakend met plastic bakken gevuld met water. Een groot aantal van deze vaten zijn niet waterdicht, slingeren bij harde wind

over het wegdek en vormen zelfs een grote hinder voor de hulpdiensten.

In Hasselt heeft men echter in een rijstrook voor de hulpdiensten voorzien aan de kant van de wegenwerken.

1. Welke instantie is verantwoordelijk voor de tijdelijke verkeersregeling bij de wegwerkzaamheden in Hasselt, Geel en Ranst ?
2. Heeft de minister initiatieven genomen om bovenvermelde situatie aan te passen, gezien het wezenlijk verschil van aanpak en de hiermee gepaard gaande gevolgen ?

Antwoord

1. De afdeling Wegen Antwerpen van de administratie Wegen en Verkeer heeft de leiding en controle van de werken op de autosnelweg E313(A13) op het grondgebied van de provincie Antwerpen, terwijl de afdeling Wegen Limburg deze taken uitvoert op Limburgs grondgebied.

In de provincie *Antwerpen* werd de autosnelweg E313 (A13) gesaneerd in een periode van vijf jaar. Dit jaar wordt het laatste vak uitgevoerd. Tijdens de werken wordt het verkeer van beide rijrichtingen geleid op één rijbaan, ingedeeld in 3 rijstroken. De middenste rijstrook wordt uitsluitend aangewend voor hulpverlening en evacuatie, zodat het autosnelwegverkeer op 2 x 1 rijstrook wordt gebracht. Er wordt gebruikgemaakt van een beveiligingsconstructie in plastic als scheidingselement. Deze elementen in plastic zijn gemakkelijk verplaatsbaar bij evacuatie. Er werd in de provincie Antwerpen niet voor geopteerd om voorafgaandelijk 1 rijbaan te verbreden, om zo tot 4 rijstroken te komen. Er is immers onvoldoende breedte beschikbaar op de bestaande onderbruggen van de autosnelweg. In de verkeerssituatie met 2 x 1 rijstrook zijn files niet te vermijden. Derhalve werden bijkomende maatregelen getroffen voor filebeveiliging, in de vorm van filedetectie- en waarschuwingssystemen. Er hebben zich sindsdien geen zware ongevallen meer voorgedaan.

In de provincie *Limburg* werden de werken op de autosnelweg E313 (A13) over een periode van vijftien jaar gespreid. Op het vak Lummen-Hasselt is thans de verkeerssituatie enigszins anders dan voorgaande jaren. Het ver-

keer van beide rijrichtingen wordt geleid op 1 rijbaan, ingedeeld in 4 rijstroken met beperkte breedte. Hiervoor werd in 1996 deze rijbaan verbreed. Om beide rijrichtingen van mekaar te scheiden, wordt gebruikgemaakt van geprefabriceerde betonnen elementen. Door deze verkeersregeling op 2 x 2 rijstroken wordt de verkeerscapaciteit nauwelijks verminderd en worden files vermeden. Het is de eerste maal dat deze verkeersregeling op 2 x 2 rijstroken op de autosnelweg E313 wordt toegepast. De evaluatie op het vlak van verkeersveiligheid is gunstig. Er hebben zich nog geen ernstige ongevallen voorgedaan.

2. De verschillende aanpak heeft een praktische grondslag (onvoldoende breedte van de onderbruggen). In identieke omstandigheden wordt steeds eenzelfde aanpak nagestreefd.

**Vraag nr. 458
van 16 juni 1998
van de heer MARC OLIVIER**

Afwerking A17 en N58 – Evaluatie verkeersstromen

De volledige afwerking van de A17 tussen Dottenijs en de brug over de Kortrijkse Ronsevaalstraat en de N58 tussen de A19 en de grens met Henegouwen is na meer dan vijftientig jaar communautaire discussie uiteindelijk een feit geworden.

Dit zal ongetwijfeld een invloed hebben op bepaalde verkeersstromen en een ontlasting betekenen van bepaalde knooppunten. Op termijn kan dit een invloed hebben op de vereiste infrastructuurwerken.

1. Heeft de minister aan de betrokken diensten de opdracht gegeven om de evolutie van de verkeersstromen op de voet te volgen en na te gaan wat daarvan de positieve en negatieve gevolgen zijn ?
2. Binnen welke termijn kan een eerste evaluatie van voorlopige conclusies terzake worden verwacht ?

Antwoord

De volledige afwerking van de gewestweg N58 en de voltooiing van de autosnelweg A17 zullen waarschijnlijk een belangrijke invloed hebben op de verkeerscirculatie rond Menen en de regio ten zui-

den van Kortrijk. Daar er zowel in het centrum van Menen als op de afritten van de E17 van het complex nr. 1 in Menen (Rekkem) en op het complex E17-R8, genaamd Kortrijk-Zuid, tijdens de spitsuren reeds verzadiging werd vastgesteld, zal een evaluatieonderzoek worden opgemaakt.

1. Er werd geen specifieke opdracht gegeven aan de betrokken administratie. Het behoort immers tot de algemene opdracht van de administratie Wegen en Verkeer om na de openstelling van nieuwe wegen de invloed ervan te onderzoeken.

De afdeling Verkeerskunde beheert een aantal automatische telposten, die voortdurend het verkeer tellen op de E17, E403 en A19 en de evolutie van het verkeer maandelijks opvolgen. Door de provinciale afdeling Wegen West-Vlaanderen zal een onderzoek worden uitgevoerd op de belangrijkste wegvakken en op de nieuw opengestelde wegvakken, waar nog geen automatische telposten zijn geïnstalleerd.

2. Gezien de periode juli-augustus een vertekend beeld geeft van de verkeersstromen, zullen door de provinciale afdeling Wegen West-Vlaanderen intensiteitsmetingen worden uitgevoerd in de maand september. De eerste conclusies mogen tegen het jaareinde worden verwacht.

**Vraag nr. 459
van 16 juni 1998
van de heer JOS DE MEYER**

Moervaart en Durme – Geplande waterkeringswerken

Op 5 mei 1998 stelde ik een schriftelijke vraag aan de minister (vraag nr. 388) over de problemen van de rechteroever van de Moervaart (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 26 juni 1998, blz. 2168 – red.*).

In zijn antwoord deelde de minister mij mee welke waterkeringswerken langs de rechteroever van de Moervaart vanaf het Pieter Heydensveer tot 135 m opwaarts de Sinaaibrug over een lengte van circa 2.090 m zullen worden uitgevoerd.

De minister deelde ook mee dat de komende jaren nog verschillende aanbestedingen worden gepland voor het uitvoeren van waterkeringswerken langs de Moervaart en de Durme.

Welke werkzaamheden zijn de volgende jaren aan deze waterlopen gepland (jaar, omschrijving van de werken, kostprijs) ?

Antwoord

De administratie Waterwegen en Zeewezen heeft voor de komende jaren (1999 t.e.m. 2001) de hierna vermelde waterkeringswerken met dringend karakter aan private oevers langs de Moervaart en de Dunne gepland :

- Moervaart : linkeroever en klein gedeelte op de rechteroever vanaf de Overleidebrug tot circa 2.500 m afwaarts ervan in Wachtebeke ;
- Moervaart : linker- en rechteroever vanaf de Zuidlede tot ongeveer 1.200 m afwaarts ervan ;
- Moervaart : linker- en rechteroever vanaf de Spanjeveerbrug tot ongeveer 1.400 m afwaarts ervan ;
- Durme : linker- en rechteroever (over bijna het volledige traject) vanaf de spoorbrug Dendermonde-Lokeren tot de Zuidlede over een lengte van circa 3.800 m ;

De totale kostprijs van bedoelde werken wordt geraamd op 62.300.000 frank.

De volgorde van uitvoering en de timing worden evenwel bepaald door de beschikbaarheid van budgettaire middelen en rekening houdende met vaststellingen bij de inspecties en met de potentiële impact.

Vraag nr. 460 van 16 juni 1998 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Mobiliteitsovereenkomst met Brussel – Taalgebruik MIVB

Op 10 juni jongstleden ondertekende de minister namens de Vlaamse regering een overeenkomst met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om het openbaar vervoer en de mobiliteit beter te regelen, waarbij de exploitatie van bepaalde lijnen kan worden geruimd.

Kan de minister medelen of hij in dat verband ook toezeggingen van zijn Brusselse collega heeft gekregen inzake de naleving van de taalwetgeving

door de Maatschappij voor Intercommunaal Vervoer Brussel (MIVB) ?

Antwoord

Er dient te worden verduidelijkt dat de MIVB tot de bevoegdheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest behoort en dat de naleving van taalwetten derhalve bij de bevoegde Brusselse minister moet worden aangekaart.

In het principieel akkoord dat ik met mijn Brusselse collega bevoegd voor Vervoer heb afgesloten, worden werkafspraken gemaakt omtrent een aantal plannen die in het kader van een goed beheer best gezamenlijk worden gemaakt.

Uiteraard gaan wij er beiden van uit dat hierbij de vigerende wetgeving dient te worden nageleefd, inclusief de taalwetgeving, elk wat zijn bevoegdheden betreft.

Vraag nr. 461 van 17 juni 1998 van de heer JACKY MAES

Sociaal tarief De Lijn – Uitbreiding

In de beheersovereenkomst tussen het Vlaams Gewest en De Lijn is voorzien in een bijzonder verkeersvoordeel voor personen die het bestaansminimum genieten, namelijk het gunsttarief van 20 frank.

Voorlopig komen andere personen die eveneens een minimum inkomen genieten, namelijk bejaarden met een gewaarborgd inkomen en langdurig werklozen met een minimumuitkering, niet in aanmerking. Het bedrag van het gewaarborgd inkomen en de minimumuitkering voor langdurig werklozen stemt nochtans overeen met dit van het bestaansminimum. Veel ouderen willen vaker de deur uit, maar voor gepensioneerden met een pensioen van 20.000 frank vormt de kostprijs van een ticket voor bus of tram vermoedelijk een beperking om geregeld(er) gebruik te maken van het openbaar vervoer.

Deelname van senioren aan het sociaal leven moet op alle manieren worden aangemoedigd. Voor langdurig werklozen met een minimumuitkering vormen uitgaven voor openbaar vervoer/mobiliteit een aanzienlijke belasting van het gezinsbudget, in het bijzonder voor die werklozen die ernstige inspanningen doen om een nieuwe job te vinden en

zich met het oog op een selectie of sollicitatiegesprek moeten verplaatsen. Een uitbreiding van het gunsttarief voor het openbaar vervoer tot gepensioneerden met het gewaarborgd inkomen en werklozen met een minimumuitkering lijkt mij dan ook verantwoord.

In december 1997 heeft de minister verklaard dat het geenszins de bedoeling was om andere groepen van kansarmen uit te sluiten van dit voordeeltarief en dat ieder die zich in een vergelijkbare situatie bevindt eveneens het voordeel zou moeten kunnen genieten. De huidige maatregel zou na negen maanden worden geëvalueerd.

1. Is de evaluatie van de voordeelmaatregel van De Lijn voor kansarmen reeds uitgevoerd ?

Zo ja, wat zijn de resultaten van deze evaluatie ?

2. Wordt deze voordeelmaatregel uitgebreid naar andere groepen van kansarmen ?

Zo ja, vanaf wanneer ?

Antwoord

In artikel 9 § 3 van de beheersovereenkomst tussen de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn en de Vlaamse regering is in bijzondere verkeersvoordelen voor kansarmen voorzien. Nadien is er overeengekomen om in eerste instantie en gedurende één jaar, met name tot eind september 1998, bepaalde categorieën van bestaansminimumgerechtigden een speciaal biljet en verminderskaart toe te kennen.

De evaluatie van dit project wijst uit dat meer dan 90 % van de OCMW's een contract heeft afgesloten met De Lijn.

Gedurende de periode van 1 oktober 1997 tot 31 mei 1998 werden 712.976 dergelijke biljetten gebruikt. Er werden 20.832 BM-kaarten uitgereikt.

Door een aantal leden van het Vlaams Parlement, OCMW's en particulieren werd gewezen op twee categorieën die zich in feite financieel in dezelfde situatie bevinden. Vooreerst de personen met een gewaarborgd inkomen voor bejaarden, evenals de samenwonende echtgeno(o)t(e), alsook de inwonende schoolgaande kinderen, los van het feit of zij minderjarig of meerderjarig zijn zoals omschreven in de wet van 1 april 1969 en het KB (koninklijk

besluit) van 29 april 1969. Vervolgens de gerechtigden aan wie het OCMW steun verleent die geheel of gedeeltelijk door de federale staat ten laste wordt genomen op grond van artikel 4 en 5 van de wet van 2 april 1965, inclusief de inwonende schoolgaande kinderen, los van het feit of zij minderjarig of meerderjarig zijn, evenals de inwonende ouders en de personen met wie de gerechtigde een feitelijk gezin vormt, enkel voorzover hun inkomsten werden meegerekend voor het bepalen van de steun.

Het vervangingsinkomen van beide categorieën, c.q. pensioen, wordt bepaald door het onderzoek naar zogenaamde bestaansmiddelen.

Wat de categorie van langdurig werklozen met een minimumuitkering betreft, bestaat er een overeenkomst met de VDAB. Werklozen die zich met het openbaar vervoer verplaatsen, kregen de mogelijkheid om dit terugbetaald te krijgen. Het beheerscomité van de VDAB heeft deze maatregel evenwel opgeschort vanaf haar begroting 1996.

Momenteel onderzoekt de raad van bestuur van De Lijn een voorstel om het huidige systeem van bestaansminimumgerechtigden te continueren en uit te breiden met de bovenvermelde categorieën.

Vraag nr. 462 van 17 juni 1998 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vereenvoudiging administratieve documenten – Stand van zaken

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

Vraag nr. 232

van 17 juni 1998

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 23

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 463
van 17 juni 1998
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Gewestwegen – Verlichting en veiligheid

Op nachtelijke satellietfoto's is Vlaanderen nog steeds duidelijk zichtbaar door het vele kunstlicht. Enerzijds komt er nog verlichting bij (zoals in '94 langs de A2 tussen Wilsele en Bekkevoort), anderzijds wordt op een aantal autosnelwegen de verlichting tijdelijk gedoofd.

Uit een vergelijkende studie blijkt dat de verlichtingssterkte op onze autosnelwegen en andere gewestwegen hoger – tot het dubbele – zou zijn dan bij onze noorderburen. Nochtans is het aantal verkeersdoden op onze wegen eveneens het dubbele of zelfs meer dan in de ons omringende landen.

1. In 1995 gebeurden tussen Wilsele en Bekkevoort meer nachtelijke ongevallen dan de jaren voordien (cfr. schriftelijke vraag nr. 116 van 20 november 1996) (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 10 januari 1997, blz. 614 – red.*). Wat zijn de cijfers voor 1996 en 1997 voor dit wegvak ?
2. Wat is de internationaal geldende norm voor luminantie op de verschillende wegen ?

Wat zijn de luminantienormen op de Vlaamse autosnelwegen en gewestwegen ?

Indien deze laatste hoger zijn dan de eerste, hoe kan dit worden verantwoord ?

3. Indien de veiligheid als reden wordt opgegeven, blijkt dit dan uit de cijfers vergeleken met die van de buurlanden ?

Hoe komt het dat we in vergelijking met de ons omringende landen dubbel zoveel of zelfs meer verkeersdoden hebben ?

Antwoord

1. In aansluiting op het antwoord op vraag nr. 116 van 20 november 1996, volgt hierna een overzicht van de evolutie van de ongevallen gedurende de periode 1991-1996 voor het wegvak A2 Wilsele-Bekkevoort. Dit vak werd in de loop van 1994 verlicht. Teneinde de invloed van de aanwezigheid van de verlichting na te gaan, wordt om voornoemde reden het jaar 1994 buiten beschouwing gelaten.

Als vergelijkingsbasis worden de jaren 1991-1993 enerzijds en 1995-1997 anderzijds genomen. De ongevallengegevens afkomstig van rijkswacht en politie zijn in de hiernavolgende tabel opgenomen.

De ongevallencijfers worden gegeven voor de doorlopende wegsecties (excl. de reeds eerder verlichte verkeerswisselaars).

Referentie- periode	Aantal letselongevallen		Aantal doden		Aantal letselongevallen		Aantal lichtgewonden	
	nacht	dag	nacht	dag	nacht	dag	nacht	dag
1991 (onverlicht)	9	15	2	1	2	0	6	24
1992 (onverlicht)	14	13	1	0	7	2	13	18
1993 (onverlicht)	11	10	1	0	3	2	11	13
Totaal 1991-1993	34	38	4	1	12	4	30	55
1995 (verlicht)	12	20	0	1	5	10	15	25
1996 (verlicht)	11	18	0	1	3	4	13	21
1997 (verlicht)	11	8	0	0	3	2	17	11
Totaal 1995-1997	34	46	0	2	11	16	45	57
Gemiddelde per jaar, 1991-1993 (onverlicht)	11,3	12,7	1,33	0,33	4	1,3	10	18,3
Gemiddelde per jaar, 1995-1997 (verlicht)	11,3	15,3	0	0,66	3,7	5,3	15	19

Een goede waardemeter voor de invloed van de verlichting is een vergelijking van de verhouding van het aantal nachtelijke letselongevallen, doden, zwaargewonden en lichtgewonden ten opzichte van die van overdag, en dit voor periodes vóór en na de aanleg van de verlichting. Hierdoor worden allerhande factoren mee in rekening gebracht, zoals de toename van het verkeer, de weersomstandigheden over langere periodes, enzovoort.

Verhouding dag/nacht	Letsel- ongevallen	Doden	Zwaar- gewonden	Licht- gewonden
Verhouding (nacht/dag) 1991-1993 (onverlicht)	0,89	4,0	3,1	0,55
Verhouding (nacht/dag) 1995-1997 (verlicht)	0,74	0,0	0,70	0,79

Uit bovenstaande tabel blijkt dat na het aanbrengen van doorlopende verlichting de nachte-

lijke ongevallencijfers relatief gezien ten opzichte van die van overdag als volgt zijn geëvolueerd :

- aantal letselongevallen : daling met 17 % ;
- aantal doden : daling met 100 % ;
- aantal zwaargewonden : daling met 77 % ;
- aantal lichtgewonden : stijging met 44 %.

Gezien het geringe aantal opgenomen gegevens mogen uit deze cijfers geen algemene conclusies worden getrokken. Inderdaad, statistisch gezien kan het toeval nog een te grote rol spelen en zijn de cijfers te weinig significant.

Er is nochtans een trend waarneembaar, namelijk :

- een relatieve vermindering van het aantal letselongevallen ;
- een relatieve vermindering van het aantal doden en zwaargewonden.

Anderzijds is er een kleine relatieve stijging van het aantal lichtgewonden (verschuiving van de ongevallen naar minder ernstige ongevallen ?).

Als besluit kan men dus stellen dat de verlichting bijdraagt tot de verkeersveiligheid. Het aantal ongevallen is echter te klein om hieruit statistisch significante cijfergegevens af te leiden.

2. De meeste Europese landen stemmen hun normen (= aanbevelingen) of voorschriften af op

de aanbevelingen van het CIE, wat staat voor Commission Internationale de l'Eclairage. De meest recente aanbeveling voor wegverlichting is de aanbeveling CIE 115 (1995). Ook het Vlaams Gewest past deze aanbeveling toe, evenals Nederland.

Samengevat komt dit neer op volgende richtwaarde voor de gemiddelde luminanties voor de gewestwegen.

Wegcategorie volgens het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV)	Wegsectie	Behoudenswaarde van de gemiddelde luminantie (cd/m ²)
Hoofdwegenet (± autosnelwegenet)	Doorlopende wegsectie met hoge visuele moeilijkheidsgraad : ringautosnelwegen R0 (Ring Brussel) en R1 (Ring Antwerpen)	1,5
	Weefzone met hoge visuele moeilijkheidsgraad : verkeerswisselaar van ringautosnelweg R0 (Ring Brussel) en R1 (Ring Antwerpen)	2
	Doorlopende wegsectie met lage visuele moeilijkheidsgraad : alle autosnelwegen, excl. R0 en R1	1
	Weefzone met lage visuele moeilijkheidsgraad : verkeerswisselaar van alle autosnelwegen, excl. R0 en R1	1,5
Primaire wegen (± snelwegen, expreswegen)	Doorlopende wegsectie	1
	Rotondes	1,5
	Kruispunten	2
Secundaire wegen (± interstedelijke verbindingswegen)	Doorlopende wegsectie	1
	Kruispunten, rotondes	1,5

De nieuwe inzichten in de verlichtingskunde leiden er echter toe dat voor iedere wegsectie voor het bepalen van de behoudswaarde van de gemiddelde luminantie voornamelijk de moeilijkheidsgraad van de rijtaak wordt onderzocht. Dit houdt rekening met allerlei factoren zoals verkeersdruk, scheiding of menging van de verkeersdeelnemers, bochten, gemiddeld aantal op- en afritten of kruispunten per kilometer, zodat naar gelang van de hiervoor vermelde visuele moeilijkheidsgraad hogere of lagere waarden worden verkregen.

Uit metingen en studies van mijn administratie blijkt daarenboven dat de luminantieniveaus van de vroeger opgerichte installaties gemiddeld ongeveer op de hiervoor vermelde waarden gelegen zijn.

Inderdaad, in de loop der jaren werden de installaties aangepast ingevolge besparingsmaatregelen. Er treden eveneens verouderingsverschijnselen op (vele installaties zijn meer dan 20 jaar oud).

De verlichtingsinstallaties beheerd door het Vlaams Gewest, zowel de oudere installaties als de nieuwe, stemmen in het algemeen overeen met de huidige internationale aanbevelingen.

Het aantal verkeersdoden dat bij verkeersongevallen wordt geregistreerd, is afhankelijk van een hele reeks omstandigheden.

De ruimtelijke ordening (lintbebouwing) is ongetwijfeld een van de belangrijkste factoren die onze wegen onveiliger maken dan in de ons omringende landen.

Ook het rijgedrag kan verschillen van land tot land.

Niet het minst is ook de manier van registratie belangrijk. Het is niet evident dat in alle Europese landen het begrip "verkeersdode" dezelfde inhoud heeft (gedood ter plaatse, overleden binnen een zekere tijdspanne na het ongeval, volledigheid van de registratie van het overlijden nadien ...).

Men kan dus niet het veiligheidseffect van één maatregel evalueren door vergelijking met andere wegen en andere registratiemethoden die in een groot aantal opzichten verschillen.

Vraag nr. 464
van 17 juni 1998
van de heer JOHAN MALCORPS

Voormalig Philipsterrein Leuven – Ontsluitingsopties

In Leuven wordt gewerkt aan een hernieuwde invulling van de voormalige Philipsterreinen. Dit gebied is van groot belang voor de Leuvense stedelijke ontwikkeling en bevat belangrijke mogelijkheden om te komen tot een zo noodzakelijke stedelijke verdichting.

Ter voorbereiding van beslissingen terzake heeft het Leuvense stadsbestuur een masterplan laten uittekenen. Dat plan is ondertussen bezorgd aan de gemeenteraadsleden. Het masterplan is opgemaakt door Aldo Rossi Associati (Milaan) en De Gregorio & Partners (Hasselt). In deze plannen, die gedateerd zijn op december 1997, worden boven- en ondergronds heel wat parkeerplaatsen voorgesteld. Op het terrein zou volgens deze plannen in ruim 1.500 parkeerplaatsen worden voorzien. Als het geplande sportcentrum zou worden gebouwd en daaronder ook de uitgetekende parkeerplaatsen, dan zou men uitkomen op meer dan 2.000 parkeerplaatsen.

Een dergelijke hoeveelheid parkeerplaatsen is merkwaardig, gezien het feit dat dit terrein zou moeten worden ontsloten via de Leuvense ring, die nu al oververzadigd is. Het Philipsterrein ligt trouwens relatief dicht bij het station, waardoor een gemakkelijke overstap met het openbaar vervoer is te realiseren. Aan de achterzijde van het terrein is het zelfs mogelijk een aansluiting op het treinspoor te realiseren.

1. Is een dergelijke hoeveelheid parkeerplaatsen te verantwoorden volgens de principes van het locatiebeleid dat in het Structuurplan Vlaanderen wordt verdedigd ?
2. Is, met de functies die men momenteel wil realiseren op het Philipsterrein, een ontsluiting die maximaal via het openbaar vervoer verloopt niet méér aangewezen dan een ontsluiting via het autoverkeer ?
3. Wat is voor dit project een maximaal te verantwoorden hoeveelheid parkeerplaatsen ?
4. Is er gedacht aan een ontsluiting via het spoor ?

Antwoord

1 en 2. Mijn administratie is bij de invulling van de Philips-site betrokken als adviserende instantie bij de opmaak van een bijzonder plan van aanleg (BPA). In dit kader heeft de administratie advies uitgebracht over het voorontwerp van BPA (plenaire vergadering van 23 april 1998). In dit advies is uitgegaan van het beleidskader dat in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen wordt aangereikt. In het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen staat een geïntegreerde benadering van ruimtelijke ordening, mobiliteit en infrastructuur voorop. Ten aanzien van dit mobiliteitsbeleid zijn de vooropgestelde ruimtelijke principes sterk sturend. In de eerste plaats leidt het principe van de gedeconcentreerde bundeling tot een ruimtelijke bundeling van de verplaatsingsbehoefte.

Dit leidt tot een verruiming van de individuele verplaatsingsmogelijkheden, zoals een verhoogde bereikbaarheid per fiets of te voet en creëert de ruimtelijke condities voor de verbetering of de uitbouw van openbaar, collectief en niet-gemotoriseerd vervoer. De gedeconcentreerde bundeling gaat gepaard met een ruimtelijke concentratie van het verkeersvolume. De omgevingseffecten kunnen beperkt blijven door een specifiek locatiebeleid in de stedelijke gebieden en een gebiedsafhankelijk parkeerbeleid (= flankerend beleid). Concreet betekent dit dat maxima worden gesteld naargelang de draagkracht van de omgeving en de aard van de bestemmingen. Dit locatiebeleid en parkeerbeleid wordt uitgewerkt in ruimtelijke uitvoeringsplannen.

Dit geldt dus ook voor de Philips-site in Leuven, waar de stad Leuven bij de verdere uitwerking van het bijzonder plan van aanleg de mobiliteitsaspecten verder onderzoekt. Het aantal parkeerplaatsen voor individueel vervoer zal moeten worden verantwoord vanuit een geïntegreerde visie op mobiliteit en ruimtelijke ordening en vanuit de ruimtelijke draagkracht van de omgeving. De bereikbaarheid vanuit de binnenstad en vanuit de stationsomgeving is daarbij van belang.

3. Uit het voorgaande blijkt dat voor het formuleren van een parkeerbeleid onder meer moet worden uitgegaan van de ruimtelijke draagkracht van de omgeving. De ruimtelijke draagkracht is plaats-, situatie- en soms tijdgebonden. Algemene normeringen volstaan niet om de

grenswaarden, in dit geval een maximum aantal parkeerplaatsen, vast te leggen.

Bij de uitwerking van het bijzonder plan van aanleg zal vanuit deze benadering een concreet voorstel moeten worden uitgewerkt.

4. In de huidige voorstellen is een ontsluiting van de Philips-site per spoor niet opgenomen, noch voor personen, noch voor goederen.

Er zijn in het BPA-dossier geen gegevens opgenomen waaruit blijkt dat deze mogelijkheid al dan niet is onderzocht.

**Vraag nr. 465
van 18 juni 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Veiligheidsgordelcampagne – Nederlands

Langs heel wat gewestwegen staan borden waarop de veiligheidscampagne van het Belgisch Instituut voor Verkeersveiligheid (BIVV) wordt geafficheerd. Het is niet de eerste maal dat die campagnes in Vlaanderen letterlijk uit het Frans worden vertaald.

De meest recente affiche toont de benen van een man met een afgezakte broek. De dubbelzinnige boodschap in het Frans is duidelijk: "N'oubliez pas votre ceinture". Het Franse "ceinture" kan immers als veiligheidsgordel en als broeksriem worden vertaald. In het Nederlands verliest het beeld van de afgezakte broek met de boodschap "En uw gordel?" evenwel alle betekenis.

Worden de borden langs de Vlaamse autowegen gratis ter beschikking gesteld voor deze campagnes?

Meent de minister niet dat hoe dan ook van het BIVV, wil die organisatie ook in de toekomst nog gebruikmaken van de reclameborden, moet worden geëist dat de gevoerde campagnes met het oog op hun doeltreffendheid niet langer letterlijke vertalingen uit het Frans mogen zijn?

Heeft hij daartoe al stappen ondernomen?

Antwoord

Er is een afspraak met het Belgisch Instituut voor Verkeersveiligheid waardoor het een gedeelte van

de tijd mag gebruikmaken van de draagborden op gewestwegen voor veiligheidscampagnes.

Het BIVV staat in voor de uitwerking van deze campagnes. Elke affiche bestaat uit een tekening of foto, meestal met een korte begeleidende tekst. Het is mogelijk dat deze teksten in combinatie met de tekening of foto in de ene landstaal beter tot hun recht komen dan in de andere, zoals de ene campagne ook al sprekender is dan de andere. Niettemin meen ik dat de boodschap wel degelijk goed begrijpelijk overkomt.

Vraag nr. 466
van 22 juni 1998
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Gepland overstromingsgebied Zenne – Milieu

Er komt een overstromingsgebied langs de Zenne in Zemst. Het project maakt deel uit van een plan van de NV Zeeschelde en moet de veiligheid garanderen van de omwonenden. Overstromingen zoals in de zomer van 1996 krijgen op die manier geen tweede kans meer. Het project is in studie bij de NV Zeeschelde.

De gemeente Zemst koppelt een aantal voorwaarden aan de plannen van de NV Zeeschelde. De gemeente vraagt naast het wettelijk verplichte milieueffectrapport (MER) een bijkomende, oriënterende studie naar de noodzaak én de omvang van het wachtbekken. De gemeente is bovendien bezorgd om de kwaliteit van het water dat erin terechtkomt. Vervuild Zennewater is ontoelaatbaar.

1. Waar en wanneer wordt dit overstromingsgebied aangelegd ?
2. De gemeente Zemst koppelt een aantal voorwaarden aan de plannen van de NV Zeeschelde. Wordt aan deze voorwaarden voldaan ?
3. Wat is de kostprijs van deze hele operatie ?

Antwoord

Om de overstromingen, zoals deze eind augustus 1996 zijn opgetreden, in de toekomst te vermijden, wordt langs de Zenne de aanleg van drie overstroombare gebieden overwogen. Deze worden gesitueerd in Zemst en Vilvoorde.

De overstroombare gebieden langs de Zenne in Zemst worden gepland op de rechteroever, afwaarts de Damstraat (tussen Damstraat, autostrade en Schumanlaan) en op de rechteroever opwaarts de Damstraat (tussen de Damstraat en de Steenvaartdreef).

1. De efficiëntie en aanleg van deze overstroombare gebieden is thans in studie bij het Waterbouwkundig Laboratorium in Borgerhout.

Met de aanleg van het overstroombaar gebied kan slechts worden gestart na deze studie en het afwikkelen van de nodige administratieve procedures.

2. Indien voormelde studie de efficiëntie van de overstroombare gebieden aantoont, dan zal, zoals wettelijk bepaald, een MER worden uitgevoerd. Uit de technische studie en het MER zal moeten blijken of het overstromen van de gebieden met Zennewater al dan niet aanvaardbaar is. Hierbij moet ermeë rekening worden gehouden dat de gebieden slechts zullen volstromen wanneer er een groot bovendebiet optreedt. In dat geval is het verontreinigd Zennewater sterk verdund.

Aan de voorwaarden gesteld door de gemeente Zemst zal dus worden voldaan.

3. De kostprijs van de aanleg van de drie vermelde overstroombare gebieden wordt geraamd op 200 miljoen frank, met inbegrip van de nodige onteigeningen (80 miljoen).

Vraag nr. 467
van 22 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

De Lijn Limburg – Verkeerslichtenbeïnvloeding

De Lijn wil in 1998 het oponthoud van haar bussen tot een minimum beperken. Daarom voorziet ze in een systeem van zendertjes aan de onderkant van de bussen, die het nabijgelegen verkeerslicht zodanig kunnen beïnvloeden dat bussen automatisch groen licht krijgen.

In elke Vlaamse provincie zouden 100 verkeersbeïnvloedingssystemen worden geplaatst.

1. Welke buslijnen in Limburg werden hiermee reeds systematisch uitgerust ?
2. Om hoeveel kruispunten gaat het ?

3. Voor welke lijnen/kruispunten in Limburg plant men de volgende maanden een dergelijk verkeersbeïnvloedingssysteem ?
4. Is de keuze van de kruispunten gekoppeld aan de mobiliteitsplannen van de betrokken gemeente ? Heeft dit financiële implicaties voor deze gemeente ?
5. Hoe wordt het hele project gefinancierd ?

Antwoord

In eerste instantie zullen 500 kruispunten in Vlaanderen worden uitgerust met een verkeerslichtenbeïnvloedingssysteem, verdeeld over de 5 provincies (100 per provincie).

Voor de concrete aanpak is ervoor geopteerd om per buslijn te werken. Tussen De Lijn en de afdeling Verkeerskunde is een planning afgesproken, waarbij om de drie maanden een 100-tal kruispunten (20 per provincie) worden geselecteerd door De Lijn. De Lijn brengt op de plans van deze kruispunten de nodige gegevens aan waarmee rekening moet worden gehouden (rijrichting van de bussen, de haltes, enz.). De afdeling Verkeerskunde maakt vervolgens voor ieder kruispunt de nodige plans op voor de plaatsing van de busdetecties en bestudeert de aanpassingen aan de verkeerscycli.

Voor de eerste 100 kruispunten is intussen de volledige procedure doorlopen en zijn de detecties reeds geplaatst op het terrein. De aanpassingen aan de programmaties zijn in uitvoering en zullen in de loop van de maand augustus '98 operationeel zijn. Voor de vorige kruispunten is de procedure reeds ingezet en in september 1999 zal de verkeerslichtenbeïnvloeding voor de 500 kruispunten operationeel zijn.

1. Limburgse buslijnen

Voor Limburg zijn de kruispunten op de volgende buslijnen geselecteerd om te worden uitgerust met een verkeerslichtenbeïnvloeding :

- 1ste fase : lijn 18a Hechtel-Eksel – Hasselt (17 kruispunten) ;
- 2de fase: lijn 299 Hasselt – Diest (15 kruispunten) ;
- 3de fase : lijn 61 Maaseik – Tongeren (28 kruispunten) ;

4de fase : de ringwegen rond Lommel, Neerpelt en Sint-Truiden (21 kruispunten) ;
5de fase : lijn 45 en de regio Genk (19 kruispunten).

2. Aantal kruispunten

In het totaal zullen in Limburg 100 kruispunten worden uitgerust met een verkeerslichtenbeïnvloedingssysteem.

3. Planning

- 1ste fase : operationeel augustus 1998
- 2de fase : operationeel november 1998
- 3de fase : operationeel februari 1999
- 4de fase : operationeel mei 1999
- 5de fase : operationeel augustus 1999.

4. Koppeling met de mobiliteitsconvenant

De keuze van de verkeerslichten is gedaan naar gelang van de belangrijkheid van de buslijn en de vertraging vastgesteld in de exploitatie van de buslijn.

Voor het plaatsen van een verkeerslichtenbeïnvloeding is een afspraak gemaakt tussen De Lijn en de administratie Wegen en Verkeer, de beheerder van de verkeerslichten op de gewestwegen. Voor de verkeerslichten op stads- of gemeentewegen is er tot op heden geen afspraak gemaakt, daar de meeste verkeerslichten zich op gewestwegen bevinden.

Het plaatsen van de geplande verkeerslichtenbeïnvloeding heeft dan ook geen financiële implicaties voor de gemeente.

5. Financiering van het project

Voor de realisatie van het project is er tussen de administratie Wegen en Verkeer (AWV) en De Lijn een afspraak gemaakt, waarbij de AWV als beheerder van de verkeerslichten de nodige selectieve detecties plaatst bij de verkeerslichten en de nodige aanpassingen doet aan de programmatie van de verkeerslichten.

De Lijn plaatst op iedere bus de nodige apparatuur voor het ontvangen en uitzenden van de signalen naar de detecties geplaatst door AWV. Voor het plaatsen van deze apparatuur heeft De Lijn een kapitaalsubsidie verkregen van het Vlaams Gewest.

Vraag nr. 468
van 22 juni 1998
van de heer CARL DECALUWE

A17 Kortrijk-Dottenijs – Vangrails, verlichting, beplanting

Vrijdag 12 juni laatstleden werd de A17 in Dottenijs feestelijk geopend. Op het "Vlaamse" stuk tussen Kortrijk en Dottenijs werden op onregelmatige plaatsen vangrails geplaatst. Bovendien werden geen groenbepanting en/of lichten aangebracht.

1. Waarom werden er geen vangrails over de volledige lengte van het "nieuwe" stuk A17 geplaatst en wanneer zijn deze eventueel gepland? Wat is de kostprijs ervan?
2. Wordt ook nog in beplanting voorzien op de middenstrook, teneinde de veiligheid (lichten tegenliggers) te verhogen? Zo ja, welke beplanting wordt daarvoor gebruikt en wat is daarvan de kostprijs?
3. Worden er ook verlichtingspalen geplaatst? Zo ja, wat is ook daarvan de kostprijs?

Antwoord

1. Het is niet de algemene regel dat een autosnelweg systematisch over de volledige lengte langs zij- en middenberm wordt uitgerust met vangrails. Het basisprincipe voor het plaatsen van vangrails is dat deze vangrails zelf als een hindernis langs de weg moeten worden beschouwd en dat de plaatsing slechts kan worden gerechtvaardigd om een meer gevaarlijke hindernis te vermijden. In bepaalde omstandigheden is het aangewezen om geen vangrails te plaatsen omdat, eenmaal geplaatst, ze zelf een hindernis vormen en de toestand in feite gevaarlijker is dan voorheen. Ook om economische redenen is het vanzelfsprekend dat er geen vangrails worden geplaatst als ze de veiligheid niet verhogen.

De richtlijnen voor het plaatsen van vangrails, gebaseerd op de ervaringen opgedaan ook in het buitenland, zijn vervat in een ministeriële omzendbrief van 1988, die nog altijd wordt toegepast.

Volgende aanbevelingen uit de omzendbrief werden gevolgd wat het recent in dienst genomen gedeelte van de A17 (tussen de E17 en de grens Henegouwen) betreft, hetgeen aanleiding heeft gegeven tot de huidige configuratie.

- Alle plaatselijke hindernissen en midden- en zijberm worden door een vangrail beschermd, zeker binnen een zone van 3,5 m naast de weg. Als hindernissen worden onder meer beschouwd: signalisatieportieken, grote signalisatieborden, brugpijlers van bovenbruggen, verlichtingspalen, korte bochten (in de verkeerswisselaar A17-E17), grote duikers, enzovoort.
- Langs de aarden middenberm, met een breedte van bijna 12 m, worden geen vangrails geplaatst, omdat de waarschijnlijkheid van volledige overschrijding tot aan de tegenovergestelde rijbaan te laag is om het aanbrengen van vangrails op deze plaats als prioriteit te beschouwen.
- Langs de zijbermen worden vangrails geplaatst bij taluds in ophoging (helling 8/4), doch enkel ingeval de hoogte van de ophoging groter is dan 3 m.
- Langs taluds in ingraving worden langs de zijbermen geen vangrails geplaatst.

Alle gevaarlijke hindernissen werden aldus beschermd met vangrails en er zijn momenteel geen bijkomende vangrails gepland.

2. Gelet op de breedte van de middenberm is het niet strikt noodzakelijk om de middenberm te beplanten tegen verblinding door de lichten. Mede gelet op de beperking van de budgetten zijn er momenteel geen aanplantingen voorzien in de middenberm.
3. De eigenlijke autosnelweg wordt niet verlicht, met uitzondering van de aansluitingscomplexen en de op- en afritten. Aldus werd het complex A17-E17 uitgerust met verlichting. De A17 tussen Kortrijk en Brugge, de A18 en de A19 zijn evenmin verlicht (uitgezonderd de aansluitingscomplexen en de op- en afritten).

Vraag nr. 469
van 22 juni 1998
van de heer CARL DECALUWE

Doornikserijksweg Kortrijk – Heraanleg

Door de opening van het stuk A17 zullen, zoals de minister verklaarde, aan de grens nieuwe verkeersstromen ontstaan in de brede regio. In de regio zal de Doornikserijksweg veel minder vrachtvervoer te verwerken krijgen. Deze weg is op bepaalde

plaatsen niet in goede staat, terwijl de weg elders uit drie rijstroken bestaat.

1. Bestaan er plannen inzake de herinrichting (fietspad, aantal rijstroken, ...) van de Doornikserijksweg ?

Zo ja, welke en wat is daarvan de kostprijs ?

2. Is de Doornikserijksweg volledig conform de richtlijnen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen ? Zo neen, op welke gebieden moet hij worden aangepast ?
3. Welke modaliteiten moeten worden vervuld voor een eventuele herinrichting van de Doornikserijksweg ?

Antwoord

1. Er bestaan op korte termijn geen plannen voor een systematische herinrichting van de Doornikserijksweg. De afdeling Wegen West-Vlaanderen is van oordeel dat een dergelijke herinrichting niet tot de prioriteiten binnen de provincie behoort.
2. Volgens het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen is de Doornikserijksweg niet geselecteerd als hoofdweg, primaire weg I of primaire weg II. Het wordt dus een secundaire of een lokale weg. Voor de selectie en de inrichting van de secundaire wegen spelen de provincies een belangrijke rol. Deze wegen worden in de provinciale ruimtelijke structuurplannen geselecteerd.

Aangezien het structuurplan West-Vlaanderen nog niet bestaat, is de selectie van de Doornikserijksweg nog niet bekend. De inrichting hangt af van de selectie.

3. De noodzaak van een herinrichting van de Doornikserijksweg zal moeten blijken uit het mobiliteitsplan van de stad Kortrijk of uit de behoefteanalyses binnen de administratie Wegen en Verkeer.

Vraag nr. 470
van 24 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

De Lijn – Grensoverschrijdend busvervoer

Op de grensoverschrijdende verkeersaders neemt de drukte de laatste jaren sterk toe. Toch heeft het openbaar vervoer hier een veeleer lage bezettingsgraad.

In het verleden werden reeds problemen gesignaleerd, zoals de te lange wachttijden bij het grensoverschrijdend openbaar vervoer, het gebrek aan eenvormige tariefstructuur, het gebrek aan doeltreffende informatie over grensoverschrijdend busvervoer en taalproblemen.

1. Bij welke grensoverschrijdende projecten is De Lijn betrokken ? Sinds wanneer ? Op welke wijze ?
2. Zijn de resultaten van de verschillende studies over grensoverschrijdend vervoer, gemaakt na 1994, reeds operationeel gemaakt ? Met welke resultaten ?

3. Zijn er sinds het aantreden van deze regering reeds concrete maatregelen genomen om het grensoverschrijdend busvervoer te bevorderen door :

- verbeteringen aan te brengen aan de wachttijden bij de grensovergang ;
- de tariefstructuur eenvormig te maken met de aangrenzende regio ;
- gerichte informatie over dit vervoer te verspreiden ;
- over taalgebruik te waken ?

Antwoord

1. Grensoverschrijdende projecten Vlaanderen-Nederland

In februari 1994 werd het Europees Economisch Samenwerkingsverband (EESV) De Lijn – VSN opgericht, met als partners de VVM De Lijn (Vlaamse Vervoermaatschappij) en de Nederlandse Streekvervoermaatschappij VSN. Het EESV coördineert het beleid inzake grensoverschrijdend vervoer tussen de partners.

De activiteiten van EESV concentreren zich rond de uitbouw van volgende lijnen :

- Zomerbus Brugge-Cadzand : actief
- Brugge-Breskens : actief

- Draaibrug-Maldegem : actief
- Hulst-Antwerpen-Breda : actief
- Hasselt-Maastricht : actief
- Turnhout-Tilburg : actief
- Antwerpen-Bergen-op-Zoom : in voorbereiding, nieuwe verbinding
- Turnhout-Eindhoven : in voorbereiding, voorl. verbetering bestaande aansluitingen
- Turnhout-Breda : in voorbereiding, voorl. verbetering bestaande aansluitingen.

Inzake grensoverschrijdend verkeer Vlaanderen-Frankrijk bestaan volgende projecten :

- Kustbus Duinkerke-De Panne : actief
- Duinkerke-Adinkerke : in studie
- Ieper-Rijsel : in studie.

2. Voor beleid inzake grensoverschrijdende projecten wordt systematisch gebruikgemaakt van bestaand onderzoek, eigen analyses van De Lijn en marktonderzoek dat in opdracht van De Lijn en/of EESV wordt uitgevoerd.

Variërend van geval tot geval resulteren de studies in besluitvorming in verband met onder meer ingebruikname, frequentie, halteplaatsen, reisroute, verbetering van overstapmogelijkheden en aansluitingstijden, enzovoort.

3. De Lijn heeft de jongste jaren op diverse lijnen in samenwerking met buitenlandse vervoermaatschappijen initiatieven genomen om wachttijden en overstapmogelijkheden bij grensoverschrijdend verkeer te optimaliseren. Dat gebeurde bijvoorbeeld op de grensovergangen Baarle-Hertog – Baarle-Nassau (lijn Turnhout-Breda), Arendonk-Reusel (lijn Turnhout-Eindhoven), Maldegem-Draaibrug. Indien haalbaar, wordt gekozen voor doorgaande lijnen zoals Hulst-Antwerpen-Breda, Brugge-Breskens, Hasselt-Maastricht, Turnhout-Tilburg.

Tariefintegratie, met betalingscomfort voor de reiziger, is één van de doelstellingen van de grensoverschrijdende projecten. In die zin

wordt onder meer geïnvesteerd in onderzoek naar de chipkaarttechnologie. Specifiek voor de Euregio Maas-Rijn neemt De Lijn actief deel aan het "Euregoticket"-initiatief.

In het kader van het EESV, in het kader van de initiatieven in de Euregio's en in overleg met Franse partners wordt gewerkt aan het grensoverschrijdend ter beschikking stellen van reizigersinformatie. Met de steun van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling worden speciale communicatiecampagnes opgezet rond de grensoverschrijdende busverbindingen.

Reizigersinformatie in verband met de Vlaams/Franse grensoverschrijdende projecten is beschikbaar in de talen van de twee partners. Die in verband met de Vlaams/Nederlandse projecten is eentalig Nederlands. Initiatieven in de Euregio Maas-Rijn worden in de drie talen (Nederlands, Frans, Duits) kenbaar gemaakt.

**Vraag nr. 471
van 24 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Fluisterasfalt – Planning '94

Geluidsoverlast krijgt veel aandacht. Ook in het beleid van de minister wordt hieraan aandacht besteed, onder andere door het bekleden van weggedeelten van de Vlaamse autosnelwegen met fluisterasfalt.

In 1994 werd een planning opgemaakt voor 1995-1996-1997. Men plande deze bekleding voor 1995 en 1996 telkens op een negental plaatsen, en voor 1997 op drie plaatsen. De minister verklaarde daarenboven dat de administratie geregeld geluidsmetingen zou doen op plaatsen waar problemen rijzen. Geluidsschermen en groenbeplantingen kunnen dan worden voorgesteld.

1. Werd de vooropgestelde planning voor fluisterasfalt volledig uitgevoerd ? Waar niet ? Waarom niet ? Zijn er andere weggedeelten toegevoegd ? Met welke motivatie werden zij geselecteerd ?
2. Waar werden, conform de aandacht voor comfort voor omwonenden, in 1997 en 1998 geluidsschermen en groenbeplantingen voorgesteld door de administratie ? Worden deze werken –

rekening houdende met de begroting – uitgevoerd vóór einde 1998 ?

A3 (E40) in Kortenberg : aanbesteding 1998 ; uitvoering einde 1998 begin 1999 ;

Antwoord

1. Uit de gegevens verstrekt door de provinciale afdelingen van de administratie Wegen en Verkeer, blijkt dat de planning ruimschoots werd gehaald. Behalve geluidsoverlast bestaan er overigens allerlei redenen om bepaalde weggedeelten te voorzien van een nieuwe wegverharding.

Bij de heraanleg van de wegverharding wordt momenteel steeds geopteerd voor een geluidsarme wegverharding, zoals onder meer fluisterasfalt. Fluisterasfalt heeft naast geluiddempende eigenschappen immers nog andere belangrijke eigenschappen, met name op het vlak van de verkeersveiligheid (het tegengaan van de spoorvorming) en van het rijcomfort (het opvangen van opspattend regenwater).

2. Vooraf wil ik opmerken dat groenbepantingen de geluidshinder objectief gezien (op basis van geluidsmetingen) nauwelijks verminderen, tenzij de groenbepantingen breed en dicht aanwezig zijn. Niettegenstaande hebben de aangelanden subjectief wel de indruk dat de geluidshinder afgenomen is, omdat zij de voertuigen niet meer zien rijden.

Voorzieningen aan geluidwerende schermen in 1997 – 1998 :

– Antwerpen : geen

– Limburg :

A2 (E3 14) – complex nr. 31 in Genk : opgenomen in reserveprogramma 1998 (40 miljoen). Het akkoord van de gemeente Genk voor het afsluiten van een bijakte nr. 5 voor het plaatsen van geluidsschermen wordt afgewacht. Dit akkoord werd tot op heden nog niet verkregen ;

– Vlaams-Brabant : geluidwerende schermen

RO-A1 : saneren en uitbreiden van geluidsschermen in Machelen – uitgevoerd in 1997 ;

A1 (E19) – Roosbroekstraat in Elewijn : aanbesteding 1998 ; uitvoering voor einde 1998 ;

A3 (E40) in Tienen : aanbesteding 1998 ; uitvoering begin 1999 ;

– Oost-Vlaanderen : geluidwerende schermen

E40 in Aalst uitgevoerd in 1997 ;

– West-Vlaanderen : geen.

Vraag nr. 472

van 24 juni 1998

van de heer CARL DECALUWE

A19 Ter Bekewijk Menen – Lawaaihinder

Het verkeerslawaaï langs de A19 in Menen (de wijk Ter Beke) neemt toe. Uit metingen van de plaatselijke milieu-ambtenaar blijken er uitschietters te zijn tot 65,9 decibel. Daar blijkbaar het plaatsen van geluidsschermen langs de A19 ter hoogte van de Moorselestraat (waar bijna niemand woont) mogelijk is, kan zeker worden overwogen geluidsschermen te plaatsen langs de A19 ter hoogte van de wijk Ter Beke.

1. Komen er geluidsschermen ter hoogte van de wijk Ter Beke in Menen (langs de A19) en welke criteria worden hierbij gehanteerd ?

Wat is eventueel de kostprijs hiervan ?

2. Indien de Vlaamse overheid geen geluidsschermen plaatst, welke zijn dan de alternatieven om de geluidsoverlast weg te nemen ?

3. Wat waren de criteria voor de plaatsing van de geluidsschermen ter hoogte van de Moorselestraat in Menen ? Wat was de kostprijs ?

Antwoord

1. a) Op het indicatief driejarenprogramma 1998-1999-2000 is geen bedrag ingeschreven voor de plaatsing van geluidsschermen ter hoogte van de wijk Ter Beke in Menen.

b) Criteria zijn onder meer het geluidsniveau en het aantal gehinderde woningen. Gelet op het feit dat langs autosnelwegen geluidsniveaus van meer dan 70 dbA zijn, behoort het plaatsen van geluidsschermen ter hoogte van

de A19 Ter Bekewijk Menen zeker niet tot de topprioriteiten.

- c) De kostprijs bedraagt ongeveer 25.000 frank per meter geluidswerend scherm.
2. Het is de bedoeling om de doorlopende betonverharding van de A19 vóór 2000 volledig te overlagen met een geluidsarme wegverharding. Vandaag is een eerste fase in uitvoering op het noorderrijvak van de A19. Deze overlaging zal dus zeker op korte termijn de geluidshinder voor de bewoners van de wijk Ter Beke verminderen.
3. De geluidsschermen ter hoogte van de Moorselestraat werden geplaatst in 1985. De kostprijs bedroeg 4,7 miljoen (voor 330 m geluidsschermen). Op het ogenblik van de plaatsing waren er geen stringente richtlijnen met betrekking tot de plaatsing van geluidsschermen.

**Vraag nr. 473
van 24 juni 1998
van de heer CARL DECALUWE**

Mobiliteitsconvenants – West-Vlaanderen

1. Kan de minister een overzicht bezorgen van de gemeenten en steden in West-Vlaanderen, opgesplitst in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt en de overige West-Vlaamse arrondissementen, die reeds een mobiliteitsconvenant hebben afgesloten ?
2. Om welke gemeenten en steden gaat het, opgesplitst in enerzijds het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt en de overige West-Vlaamse arrondissementen ? Werden terzake ook reeds bij akten afgesloten ? Zo ja, welke ?
3. Met welke West-Vlaamse gemeenten en steden, opgesplitst in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt en de overige West-Vlaamse arrondissementen, zijn de besprekingen nog aan de gang ?
4. Hoeveel middelen worden enerzijds door deze gemeenten en steden en anderzijds door het Vlaams Gewest geïnvesteerd ?
5. In hoeverre gebeurde de afsluiting van de convenant in overleg met de naburige gemeenten ?

Antwoord

1. *Arrondissement Brugge*
Blankenberge, Knokke-Heist, Beernem, Brugge, Damme, Jabbeke, Oostkamp, Torhout

Arrondissement Diksmuide
Diksmuide, Kortemark, Lo Reninge

Arrondissement Ieper
–

Arrondissement Kortrijk
Anzegem, Harelbeke, Kortrijk, Menen, Waregem, Zwevegem

Arrondissement Oostende
Bredene, Gistel, Middelkerke, Oostende, Ichtegem

Arrondissement Roeselare
Ledegem, Lichtervelde, Roeselare, Staden

Arrondissement Tielt
Ardoorie, Tielt, Wingene, Ruiselede, Wielsbeke

Arrondissement Veurne
De Panne, Koksijde, Nieuwpoort, Alveringem, Veurne

2. *Arrondissement Brugge*
Ardoorie : nr. 3A volledige ondertekening
Beernem : nr. 1 goedgekeurd., nr. 9 volledige ondertekening
Brugge : nr. A3 – nr. 7 + nr. 9 (stadsnet) + nr. 9 (voorstad) : volledige ondertekening
Damme : nr. 9 volledige ondertekening
Jabbeke : nr. 1 goedgekeurd, nr. 9 volledige ondertekening
Torhout : nr. 1 goedgekeurd

Arrondissement Diksmuide
Diksmuide : nr. 7 en nr. 9 volledige ondertekening
Kortemark : nr. 1 goedgekeurd
Lo Reninge : nr. 1 goedgekeurd, nr. 9A (VD) volledige ondertekening

Arrondissement Ieper
Popeninge : nr. 1 goedgekeurd

Arrondissement Kortrijk
Anzegem : nr. 1 goedgekeurd
Harelbeke : nr. 1 goedgekeurd
Kortrijk : nr. 1 goedgekeurd, nr. 3A volledige ondertekening
Zwevegem : nr. 1 goedgekeurd

Arrondissement Oostende

Gistel : nr. 1 goedgekeurd
 Middelkerke : nr. 1 goedgekeurd
 Oostende : nr. 3A, 7, 9 (luchth.) + 9 (avondlijn)
 + 10 volledige ondertekening

Arrondissement Roeselare

Lichtervelde : nr. 1 goedgekeurd
 Wingene : nr. 7 + nr. 9 volledige ondertekening
 Wielsbeke : nr. 1 goedgekeurd

Arrondissement Tielt

Tielt : nr. 1 goedgekeurd
 Wingene : nr. 7 + nr. 9 volledige ondertekening
 Wielsbeke : nr. 1 goedgekeurd

Arrondissement Veurne

De Panne : nr. 1 goedgekeurd
 Koksijde : nr. 1 goedgekeurd
 Nieuwpoort : nr. 1 goedgekeurd
 Alveringem : nr. 7 en 9 volledige ondertekening
 Veurne : nr. 9 volledige ondertekening

3. *Arrondissement Brugge*
 Blankenberge, Knokke-Heist, Oostkamp,
 Ardooië

Arrondissement Diksmuide

–

Arrondissement Ieper

Poperinge

Arrondissement Kortrijk

Menen, Waregem

Arrondissement Oostende

Bredene, Ichtegem

Arrondissement Roeselare

Ledegem, Staden

Arrondissement Tielt

Ardooië, Ruiselede

Arrondissement Veurne

–

4. Wegens de complexiteit en de spreiding van de kosten over zeer veel dossiers, kan op deze vraag niet worden geantwoord. Op het gemeentelijk deel heeft de administratie Wegen en Verkeer overigens helemaal geen zicht.
5. Slechts in zeer zeldzame gevallen worden de convenants afgesloten in overleg met de naburige gemeenten.

Vraag nr. 474
van 25 juni 1998

van de heer ANDRE VAN NIEUWERKE

Oude Gistelsteenweg Jabbeke – Lawaaihinder

De bewoners van de Oude Gistelsteenweg, gelegen vlakbij de E40 naar de kust, vragen ter hoogte van de woningen geluidsschermen. Voor een aarden berm is er weinig ruimte. De woningen dateren van 1978. Toen was er van geluidsoverlast nog geen sprake.

Het toenemend (vracht-)verkeer, zowel overdag als 's nachts en ook tijdens de weekends, zorgt voor een onleefbare situatie. De brug over de Gistelsteenweg zorgt bovendien voor een versterkend geluidseffect.

De bouw van een geluidsscherm is op deze plaats dan ook meer dan noodzakelijk.

1. Heeft de minister initiatieven genomen om dit geluidsscherm in de planning op te nemen? Wanneer kunnen de werken daartoe worden opgestart?
2. De gemeente Jabbeke is in feite mee verantwoordelijk voor de geluidsoverlast. Zij liet immers de bebouwing langs de snelweg toe. Hoe ziet de minister hierbij het aandeel van de gemeente?

Antwoord

1. De vraag om geluidsschermen langs de E40 ter hoogte van de Oude Gistelsteenweg in Jabbeke heeft reeds in het begin van de jaren '90 het onderwerp uitgemaakt van een onderzoek. Er werd toen vastgesteld dat de kosten-batenverhouding bij het plaatsen van geluidsschermen ongunstig zou zijn. Gezien de afscherming door het grondmassief van de nabijgelegen bovenbrug, zou een scherm slechts voor enkele woningen een geluidsverlaging opleveren. Er valt ook op te merken dat de bebouwing in de zone Oude Gistelsteenweg-Halfweghuisstraat sedert de jaren '66 opgetrokken is, dus met kennis van de aanliggende autosnelweg.

Om deze redenen werden er dan ook aldaar geen geluidsschermen gepland.

2. De bestrijding van geluidsoverlast door het verkeer werd opgenomen in het convenantenbeleid

betreffende de mobiliteit dat de Vlaamse regering samen met de gemeenten wil voeren.

De gemeenten kunnen inderdaad, middels bijakte nr. 5 bij het mobiliteitsconvenant, een verbintenis aangaan voor het nemen van geluidwerende maatregelen langs autosnelwegen en gewestwegen. De financiële inbreng van de lokale overheid zal omgekeerd evenredig zijn met het gemeten geluidshinderniveau, met andere woorden : hoe groter het geluidshinderniveau, hoe groter de financiële tegemoetkoming door het Vlaams Gewest. De mogelijkheden die aan de gemeenten geboden worden met het convenantenbeleid en de modaliteiten hiervoor, werden reeds genoegzaam kenbaar gemaakt en het ware wellicht nuttig de bijzondere aandacht te vestigen van de gemeente op bijakte nr. 5 (geluidwerende maatregelen).

Vraag nr. 475
van 25 juni 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Niet-watergebonden bedrijven langs Rupelkanaal – Beleid

Volgens de NV Zeekanaal zou aan de niet-watergebonden bedrijven die zich langs het Rupelkanaal bevinden, worden gevraagd om ofwel over te schakelen op watergebonden activiteiten, ofwel uit te kijken naar een andere vestigingsplaats.

Kan de minister meedelen hoeveel bedrijven voor die keuze worden gesteld ?

Wat gebeurt er met de bedrijven die op geen van beide voorstellen wensen in te gaan ?

Met andere woorden, gaat het om een verplichting of opteert de regering veeleer voor een aanmoedigings-, respectievelijk ontmoedigingsbeleid ?

Antwoord

Door de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen werd sedert enige tijd gewerkt aan het uitwerken van een ontwikkelingsperspectief voor het Zeekanaal Brussel-Schelde. De essentie van dit plan zit vervat in het revaloriseren van de band tussen het Zeekanaal en de onmiddellijke omgeving. Dit kan gebeuren door het harmonieus ordenen van de verschillende zones langs het kanaal en het op elkaar afstemmen van de verschil-

lende functies van het kanaal voor de gemeenschap.

Eén van de maatschappelijke functies van het Zeekanaal is het intensiever aanwenden van de waterweg als een volwaardig alternatief voor het goederenvervoer over de weg. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger weet, is juist één van de peilers van het mobiliteitsbeleid van de Vlaamse regering het herwaarderen van de binnenvaart. Om in dit opzet te kunnen slagen, is het een nodige voorwaarde dat de industriële zones langs het kanaal een specifieke, watergebonden bestemming verkrijgen. Het Structuurplan Vlaanderen geeft reeds een aanzet in deze richting.

In deze optiek is het niet alleen nodig dat vrije industrieterreinen een watergebonden bestemming krijgen, maar dat ook wordt getracht om deze watergebondenheid door te trekken naar de reeds ingenomen terreinen. Op dit ogenblik maakt meer dan de helft van de bedrijven langs het Zeekanaal niet of onvoldoende gebruik van het kanaal als vervoersdrager.

Dit is duidelijk een optie die niet dwangmatig kan worden doorgedrukt, maar die op termijn moet worden gerealiseerd. Het opnemen van deze gedachte in het ontwikkelingsperspectief voor het Zeekanaal past dan ook in een perspectief op middellange termijn. De wijze waarop de realisatie zou moeten gebeuren, is nog niet duidelijk.

Vraag nr. 476
van 26 juni 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

De Lijn – Herziening mobiliteitsconvenant

De Vlaamse regering heeft beslist de bijakte bij het mobiliteitsconvenant tussen de Vlaamse regering, de Vlaamse Vervoermaatschappij en de betrokken gemeenten te herzien in die zin dat de duurtijd van vijf jaar wordt verminderd tot één jaar, met mogelijkheid tot verlenging.

1. Deze beslissing is genomen om budgettechnische redenen. Wat is de concrete impact op het budget van de genomen beslissing ?
2. Het openbaar vervoer ligt de laatste tijd zwaar onder vuur.

Brengt de genomen beslissing geen negatieve gevolgen met zich mee ?

Welke maatregelen werden genomen om mogelijke negatieve gevolgen te beperken en/of te voorkomen ?

Komt de verruiming van het aanbod door de genomen beslissing in het gedrang ?

Antwoord

1. Gezien voordien de looptijd van een convenant vijf jaar was, diende strikt genomen het budget voor deze hele periode te worden vastgelegd. Hierdoor zou slechts een zeer beperkt aantal projecten kunnen worden vastgelegd. De vorige jaren werden de projecten reeds voor één jaar vastgelegd.

Om dit te officialiseren werd de beslissing genomen de duurtijd van vijf jaar naar één jaar te brengen, viermaal verlengbaar.

2. De genomen beslissing verandert niets aan de principes van het convenant. Het ligt nog steeds in de bedoeling projecten vijf jaar te laten lopen. De beslissing bevestigt enkel wat reeds in de praktijk werd uitgevoerd, namelijk dat er telkens een budget voor één jaar wordt vastgelegd per project.

De projecten worden jaarlijks geëvalueerd, waarna ze kunnen worden bijgestuurd. Hieraan brengt voornoemde beslissing geen verandering.

Vraag nr. 479 van 1 juli 1998 van de heer FREDDY DE VILDER

Fietspadproject Wachtebeke-Zelzate – Stand van zaken

Tijdens de gemeenteraad in Wachtebeke van 11 juni 1998 stelde een gemeenteraadslid vragen aan het college in verband met de aanleg van een fietspad tussen Wachtebeke en Zelzate. Meer bepaald betreft het een fietspad langs Walderdonk en de Gebroeders Naudtslaan.

Door de burgemeester van Wachtebeke werd geantwoord dat het college reeds meermaals aan het gewest heeft gevraagd om langs deze door de schoolkinderen druk gebruikte weg een fietspad aan te leggen, doch dat het gewest dit weigert.

1. Wanneer werd door het gemeentebestuur van Wachtebeke aan het gewest gevraagd het noodzakelijke fietspad aan te leggen langs Walderdonk en de Gebroeders Naudtslaan ?

2. Hoe werd deze aanvraag gemotiveerd ?

3. Werd deze vraag negatief beoordeeld door de diensten van het gewest ?

4. Wat was de motivatie van het gewest om de vraag van het gemeentebestuur van Wachtebeke te weigeren ?

5. Wat is de geschatte kostprijs van dit project ?

Antwoord

Een zestal jaar geleden kon door het Vlaams Gewest niet op de vraag van de gemeente inzake de aanleg van een fietspad tussen Wachtebeke en Zelzate worden ingegaan, omdat het fietspad niet als prioritair werd beschouwd en wegens het ontbreken van budgettaire ruimte.

Ondertussen werden voor meer dan vijftig mogelijke fietspadenprojecten in Oost-Vlaanderen de behoefteanalyses uitgewerkt. Daaruit blijkt dat het project langs de N449 laag scoort in de behoefteanalyse (50ste op 54 geanalyseerde fietspadenprojecten). In vergelijking met de andere projecten kan de aanleg van dit fietspad niet als prioritair worden beschouwd. Het is derhalve ook niet in het driejarenprogramma opgenomen. Een exacte kostprijs is daarom ook niet bekend.

Vraag nr. 480 van 1 juli 1998 van de heer ERIK MATTHIJS

Heraanleg Peperstraat Eeklo – Stand van zaken

De as Boelare-Roze-Peperstraat (N434) in Eeklo wordt frequent gebruikt als toegangsweg naar en afslagweg van de N49 (expresweg Antwerpen-Zee-kust). Langs beide zijden van de N434 ligt een aanpalend fietspad. Dit fietspad is de voornaamste verbindingsweg voor fietsers (d.w.z. schoolverkeer vanuit het noorden van het Meetjesland naar Eeklo ; ook recreatief fietsgebruik). De onveiligheid is er groot : zwaar vrachtverkeer, hoge snelheid en slecht onderhouden, smalle fietspaden. Ook de riolering van de Peperstraat is nog onvolledig aangelegd.

Op het indicatief driejarenprogramma 1998-2000 voor de wegen is voor het begrotingsjaar '98 35 miljoen ingeschreven voor de N434 Peperstraat in Eeklo (1998 – N434) : veiligheid door structureel onderhoud wegverharding.

Geregeld bereiken mij brieven van inwoners en petitie van schoolgaande kinderen om de Peperstraat in het algemeen en het fietspad in het bijzonder te verbeteren. De geplande beleidsopties worden dan door mij aangehaald.

Ook de aanleg en aanpassing van de riolering staat reeds meerdere jaren op het programma. Hieromtrent heeft het stadsbestuur van Eeklo op 14 mei 1998 een kopij ontvangen van het ministerieel besluit houdende toekenning van een gewestbijdrage, ten belope van 50.014.233 frank, voor het "aanleggen van een riolering in de Peperstraat met aansluiting op de collector Vrombautstraat" (kopie als bijlage).

Het voorontwerp van de rioleringswerken, opge maakt door een gespecialiseerd studie bureau, is klaar. Er is zelfs een overleg geweest tussen het studie bureau en de diensten van de minister in Oost-Vlaanderen om de coördinatie te bespreken.

1. Voor wanneer wordt de aanbesteding en de uitvoering van de werken gepland ? De veiligheid van de zwakke weggebruikers (vooral de grote massa schoolgaande fietsers vanuit het noorden van het Meetjesland) vraagt een snelle ingreep.
2. Reeds jaren zijn er problemen met de riolering in de Peperstraat : vele woningen zijn niet aangesloten en lozen in de grachten. Nu beide projecten, enerzijds verbetering van het wegdek en aanpak van de fietspaden en anderzijds het rioleringsproject, administratief afgewerkt zijn, ligt een gezamenlijke coördinatie en aanpak van beide projecten voor de hand.

Worden beide werken zo snel mogelijk uitgevoerd en zo goed als mogelijk op elkaar afgestemd ?

3. Zijn er eventueel nog bijkomende onteigeningen nodig om het volledige project te realiseren ?

(Bijlage : foto's wegdek N434 Peperstraat Eeklo – red.)

Antwoord

De heraanleg van de Peperstraat in Eeklo is opgenomen op het reserveprogramma 1998. Aangezien er onteigeningen noodzakelijk zijn, kunnen de werken maar worden aanbesteed in 1999.

De herinrichting van de Peperstraat gaat, naast de volledige heraanleg van de rijweg, gepaard met asverschuivingen, poorteffect en de aanleg van vrijliggende fietspaden.

Voornoemde werken en de aanleg van een nieuwe riolering ten laste van de stad, worden gezamenlijk uitgevoerd waarbij de afdeling Wegen Oost-Vlaanderen optreedt als bouwheer.

Rekening houdende met de nodige onteigeningen, wordt gepland om de werken aan te besteden in oktober 1999.

Vraag nr. 481 van 1 juli 1998 van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

De Lijn – Aansluiting op de trein (2)

Door de problemen met de nieuwe IC/IR-regeling van de NMBS is een evaluatie en wellicht een bijsturing van de uurregeling nodig. De directie van de NMBS heeft deze laatste aangekondigd voor september.

Het ligt voor de hand dat de NMBS haar uurregeling niet zo maar eenzijdig kan wijzigen. Dit moet minstens tijdig aan de directie van De Lijn worden gemeld, zodat deze de nodige tijd krijgt om haar uurregeling erop aan te sluiten. Zo niet dreigt een nieuwe golf ongemakken voor de reiziger.

Op welke wijze is een tijdige informatie van de Vlaamse Vervoermaatschappij geregeld over de wijzigingen in de uurregeling van de NMBS die ingaan in september, dit teneinde haar eigen uurregeling optimaal te kunnen aanpassen ?

Antwoord

De dienstverlening van de NMBS ressorteert onder de federale bevoegdheid, deze van De Lijn

valt onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

Om tot een werkbare samenwerking te komen tussen de Vlaamse regering, de Vlaamse Vervoermaatschappij en de NMBS, onder meer inzake het op elkaar afstemmen van het openbaar vervoersaanbod, werd op 18 maart 1997 een samenwerkingsakkoord gesloten. Deze samenwerking gebeurt met eerbiediging van de respectieve autonomie en binnen de respectieve bevoegdheden, evenals binnen de beschikbare kredieten van elk van de drie betrokken partijen.

De NMBS kan volledig unilateraal het initiatief nemen om een aantal van haar dienstregelingen te wijzigen. Het is echter aangewezen dat De Lijn tijdig wordt betrokken bij eventuele reorganisaties. In het verleden werden op meerdere plaatsen waar aansluitingsmogelijkheden tussen trein en bus bestaan, reeds samenwerkingsakkoorden gesloten die een optimale coördinatie tussen de NMBS en De Lijn mogelijk maken.

De samenwerkingsakkoorden worden beheerd door de onderscheiden Provinciale Vervoercommissies die werden opgericht om onder meer de aansluitingen trein-bus-tram te optimaliseren.

**Vraag nr. 482
van 2 juli 1998
van de heer LEO CANNAERTS**

N10 Begijnendijk-Aarschot – Kruispunten

Het streekcharter Mechelen (SPAM) voorziet in een verbetering van de ontsluiting van de regio Heist-op-den-Berg, onder meer via de opwaardering van de gewestweg N10 (Lier-Heist-op-den-Berg-Aarschot). Dit moet onder andere de bedrijven uit de regio toelaten om een verbeterde verbinding te verkrijgen met de A2 en van daaruit met het Europese wegennet.

Een belangrijke rem op de vlotte doorstroming van het verkeer op deze weg zijn de vele kruispunten. Op het grondgebied van de provincie Antwerpen (Lier-Heist-op-den-Berg) werd dit probleem grotendeels opgelost door het verbreden van deze kruispunten, zodat afslaande voertuigen via een wachstrook het doorgaand verkeer voorrang kunnen verlenen.

Op het grondgebied Vlaams-Brabant evenwel is dit probleem nog niet verholpen. Het betreft een tien-

tal kruispunten op het grondgebied van Begijnendijk en Aarschot.

1. Erkennen de provinciale administraties van de minister dit probleem en zo ja, wordt er in de planning rekening gehouden met deze vraag ?
2. Wordt het investeringsprogramma voor Vlaams-Brabant mede ingegeven door het door de Vlaamse regering aanvaarde streekcharter Mechelen ?

Antwoord

De afdelingen Wegen Antwerpen en Vlaams-Brabant van de administratie Wegen en Verkeer zijn zich bewust van het probleem van verkeersonveiligheid en van moeilijke verkeersafwikkeling langs de N10 Aarschot-Lier.

In het kader van het convenantenbeleid werd door deze afdelingen, tezamen met alle gemeenten langs de N10 tussen Aarschot en Lier en met de provinciebesturen van Antwerpen en Vlaams-Brabant, op 19 mei vergaderd om de toekomstige functie van dit wegvak te bepalen. Uit deze vergadering is gebleken dat niet zonder meer kan worden bepaald in welke zin de verschillende secties van dit wegvak kunnen worden heringericht.

Er zal alleszins moeten worden uitgegaan van onder meer :

- de bestaande richtinggevende en regelgevende plannen zoals Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, provinciale ruimtelijke structuurplannen, enzovoort ;
- de meest recente verkeers- en vervoersstudies ;
- recente verkeersintensiteiten van voertuigen en fietsers ;
- trein-, tram- en busfaciliteiten ;
- verkeersprognoses ;
- de kenmerken van de huidige weg : rooilijn, enzovoort.

Op basis van een objectieve behoefteanalyse, rekening houdende met de stand van de mobiliteitsplannen en bijaktes, onteigeningen, enzovoort, moet er een realistische meerjarenplanning worden opgesteld. Aan de hand van verdere besprekingen binnen de provinciale auditcommissies bij de

behandeling van de gemeentelijke mobiliteitsplannen en projectnota's, zullen de herinrichtingswerken van de N10 in Vlaams-Brabant worden geprogrammeerd.

Er weze alleszins al vermeld dat op het driejarenprogramma de volgende werken zijn opgenomen :

- in 1999 : herinrichting van het kruispunt met de Mechelbaan in Begijnendijk. Bij deze werken wordt het kruispunt beveiligd door de plaatsing van een driekleurige lichtsignalisatie. Er wordt tevens in een middenstrook voorzien voor linksafslaand verkeer ;
- in 2000 : herinrichting van de kruispunten met de Kerkstraat-Veldstraat en met de Haltestraat-Kleine Steenweg in Begijnendijk. Bij deze werken wordt er ter hoogte van en tussen deze kruispunten een middenstrook aangelegd voor linksafslaand verkeer.

Vraag nr. 485
van 2 juli 1998
van de heer MARC CORDEEL

Doel – Toegangspoort haven

Begin dit jaar heeft de Vlaamse regering beslist dat er ter hoogte van Doel een nieuwe containerterminal zal worden aangelegd en dat in dat kader de leefbaarheid van Doel niet langer kan worden gevrijwaard. Toch zal het leven in Doel nog jarenlang zijn gangetje blijven gaan.

Voor een aantal horecabedrijven rijst er momenteel een ernstig probleem. Na de totaal onverwachte overstroming die in augustus 1996 een paar tientallen woningen onder water zette, werd beslist om de toegangspoort naar het haventje van Doel gesloten te houden. Hierdoor is het voor dagjestoeristen vrijwel onmogelijk om de horeca in de Camermanstraat te bereiken, waardoor de exploitanten een ernstig financieel verlies leiden.

Ik denk dat het als politici onze plicht is om dat te verhelpen. Uit de door mij ingewonnen informatie blijkt dat noch het gemeentebestuur, noch AWZ (administratie Waterwegen en Zeewezen) over de financiële middelen beschikt om personeel in te zetten voor het openen van de toegangspoort. Voor het plaatsen van elektromotoren zou er geen budget kunnen worden vrijgemaakt.

De concurrentiepositie van een aantal horecabedrijven komt daardoor in het gedrang.

Kan de minister het hierboven uiteengezette probleem bevestigen ?

Zo ja, heeft de minister, gezien de uitzonderlijke toestand waarin Doel zich bevindt, initiatieven genomen om voor dit probleem wel financiële middelen vrij te maken en het plaatsen van elektromotoren mogelijk te maken ?

Antwoord

In de dijk van Doel bevindt zich inderdaad een stalen toegangspoort, destijds dienstig als mobiele waterkering ten behoeve van industriële activiteiten in het haventje, die er thans niet meer zijn.

Tot in 1996 was het de gewoonte dat de poort door de havenmeester in het zomerseizoen werd opengezet voor recreatieve doeleinden. De bediening en het toezicht waren zijn verantwoordelijkheid.

In 1996 werd men verrast door een zomerstorm – een uitzonderlijk gebeuren – net op een ogenblik dat herstellingswerken aan de poort aan de gang waren. Aansluitend werd de poort verhoogd en daardoor ook verzaamd. Tegelijk werd aan het gemeentebestuur van Beveren verbod opgelegd de poort voor langere termijn te laten openstaan. De gemeente mag de poort op eigen verantwoordelijkheid wel openen, maar moet ze telkens 's avonds sluiten.

Het bedienen van deze poort gebeurt door manueel te draaien windwerken. Eenzelfde werking bestaat voor alle vloed- en stormdeuren voor het Scheldebekken.

Bij de aanpassing van de poort en de beperkte verhoging van de aanpalende dijken werd er naast de poort wel een trap geconstrueerd. Deze trap verleent een eenvoudige toegang naar het centrum van het dorp vanuit de jachthaven als de deur gesloten is. Ook langs de Antwerpse waterkeringsmuur zijn er gelijkaardige trappen.

Vraag nr. 486
van 3 juli 1998
van de heer JAN PENRIS

Dading Vlaams Gewest-Flandria – Bedrag

Tussen het Vlaams Gewest en de Antwerpse Rederij Flandria werd op 22 december 1993 een dading aangegaan tot beslechting van alle financiële

geschillen die op dat moment tussen beide partijen bestonden.

Al naar gelang de verschillende geconsulteerde normen zou door het Vlaams Gewest echter slechts tussen de 326 en 396 miljoen frank zijn uitgekeerd.

Welk bedrag werd effectief uitgekeerd ?

Wat was de reden van de eventuele korting op het oorspronkelijke dadingsbedrag ?

Antwoord

De betalingsovereenkomst tussen het Vlaams Gewest en de NV Flandria vertegenwoordigt een bedrag van 526,7 miljoen, dat als volgt is opgedeeld.

Een eerste bedrag van 326 miljoen werd als volgt vereffend :

193.000.000 frank uitbetaald in 1995
133.000.000 frank uitbetaald in 1996.

Op deze bedragen werd bijkomend een intrest uitbetaald van 27.946.492 frank, zoals de dading het bepaalde.

Een tweede bedrag van 200.700.000 frank werd in deze dading opgenomen ter compensatie van niet betwiste schulden inzake RSZ (Rijksdienst voor Sociale Zekerheid), vennootschapsbelasting en BTW-aanslagen.

Aan de voornoemde dading werd een avenant toegevoegd, in akkoord met en ondertekend door alle partijen. In uitvoering van artikel 1 en artikel 3 van deze avenant is het Vlaams Gewest, indien de compensaties zoals vermeld niet of niet volledig zouden worden verkregen, slechts gehouden tot betaling van een bedrag van 130 miljoen, vermeerderd met de overeengekomen intrest.

Het bedrag van 130 miljoen, vermeerderd met de in dading overeengekomen intresten ten bedrage van 23.261.096, werd betaald aan de curator van het faillissement van de holding Flandria.

In totaal is aan Flandria of aan de curator 507.207.588 frank betaald, als volgt onderverdeeld :

in hoofdsom : 456 miljoen
intresten : 51.207.588 frank.

Vraag nr. 487 van 3 juli 1998 van de heer JAN PENRIS

Kruispunt Goteborgweg-Noorderlaan Antwerpen – Veiligheid

Op het kruispunt van de Goteborgweg, de Zomerweg en de gewestweg Noorderlaan (Antwerpen-Haven) gebeuren met de regelmaat van een klok ernstige en minder ernstige verkeersongevallen die hun oorzaak vinden in de slechte profilering van deze weg tussen de Oosterweelsteenweg en de Thijsmanstunnel.

Door politie-instanties wordt al lang aangedrongen op een snelle en degelijke herprofilering van dit weggedeelte.

Welke maatregelen werden in dit verband reeds getroffen ?

Antwoord

Deze materie valt onder de bevoegdheid van de stad Antwerpen, aangezien het kruispunt van de Noorderlaan met de Goteborgweg en de Zomerweg een stedelijke aangelegenheid is.

Vraag nr. 488 van 3 juli 1998 van de heer JAN PENRIS

Noorderlaan Antwerpen – Staat van de fietsstroken

Op de fietsstroken van de gewestweg Noorderlaan in Antwerpen bevinden zich een aantal ernstige verzakkingen die eind juni rechtstreekse oorzaak waren van de val van een bromfietser, die hieraan een hersenschudding en zware verwondingen in het aangezicht overhield. Zij zal hiervoor van de Vlaamse overheid trouwens schadevergoeding vorderen.

Welke maatregelen worden getroffen om de fietsstrook aan de Noorderlaan in deugdelijke staat te brengen ?

Antwoord

Het ongeval is gebeurd op 23 juni 1998 omstreeks 2.00 uur. Op het ogenblik van de valpartij maakte

het slachtoffer gebruik van het voetpad dat aldaar rechts naast de wegverharding is aangelegd.

Aangezien de bromfietser oneigenlijk gebruikmaakte van het voetpad en het onderhoud van voetpaden bovendien niet onder de bevoegdheid valt van het Vlaams Gewest, kan er hier zelfs langs gewestwegen geen sprake zijn van enige aansprakelijkheid in hoofde van het Vlaams Gewest.

De verzakking werd ondertussen reeds hersteld door de technische dienst van het Havenbedrijf, dit in opdracht van de stad Antwerpen, die in de betrokken sector beheerder is van de wegaanhorigheden die niet onder de bevoegdheid vallen van het Vlaams Gewest.

Vraag nr. 489
van 6 juli 1998
van de heer CARL DECALUWE

Verkeersradiofrequenties langs autosnelwegen –
Beleid

Langs een aantal Vlaamse autosnelwegen en auto-wegen werd een tijdje geleden signalisatie aangebracht waarop de autobestuurders de frequenties kunnen zien van de VRT-radio waarop verkeersinformatie wordt gegeven. Gezien de toenemende mobiliteit ontstaan nieuwe verkeersproblemen, die ook vaak van tijdelijke aard zijn (bijvoorbeeld naar aanleiding van werken). Bovendien is een permanente informatie bij slechte weersomstandigheden een extra veiligheidsmaatregel.

1. Kan de minister een overzicht bezorgen van de autowegen of autosnelwegen waar momenteel geen signalisatie is geplaatst inzake de VRT-frequenties ?
2. Aan welke modaliteiten moet worden voldaan vooraleer betrokken signalisatie wordt geplaatst ?
3. Welke signalisatie is nog gepland en waar ?
4. Wat is de kostprijs van deze signalisatie ?

Antwoord

1. De borden met de radiofrequentie waarop verkeersinformatie kan verkregen worden staan

opgesteld op heel het net van de Vlaamse autosnelwegen.

2. Er werd van uitgegaan dat het aantal borden in het algemeen langs alle wegen, en dus ook langs autosnelwegen, beperkt dient te blijven. Daarom werd ervoor geopteerd om borden met aanduiding van de radiofrequentie slechts alle 20 à 25 km te plaatsen.
3. Op korte termijn is geen uitbreiding gepland van de borden met aanduiding van de radiofrequentie. Het verkeersbeheer door telematica wordt echter ook in Vlaanderen uitgebouwd. In een eerste fase zal dan alle beschikbare informatie over het verkeer of over gebeurtenissen die het verkeer kunnen beïnvloeden, worden samengebracht. Deze informatie kan dan via verschillende kanalen en dienstverleners naar de weggebruikers, onder meer in de wagen, worden gebracht (klassieke radio, RDS-TMC, GSM, ...). Bovendien zal de weggebruiker zelf ook de gelegenheid krijgen om vaststellingen in verband met het verkeer aan de verkeerscentrale te melden.

Er zal dan nog moeten worden overwogen welke van deze communicatiekanalen, met hun coördinaten, best worden aangeduid op welke plaatsen en langs welk soort wegen.

4. Er werden een 80-tal radiofrequentieborden geplaatst ; samen met een 20-tal reserveborden vertegenwoordigde dit een kostprijs van 1,55 miljoen (inclusief BTW).

Vraag nr. 490
van 6 juli 1998
van de heer CARL DECALUWE

A19 Kortrijk-Ieper – Vangrails

Op het stuk A19 Kortrijk-Ieper werden (vooralsnog) geen vangrails geplaatst, terwijl op andere autosnelwegen de metalen vangrails worden vervangen door betonnen exemplaren.

1. Welke criteria worden toegepast inzake het al dan niet plaatsen van (of vervangen van) vangrails ?
2. Voor wanneer zijn er vangrails gepland op de A19 Kortrijk-Ieper ?

Wat is de geraamde kostprijs hiervan ?

Antwoord

De plaatsing van vangrails op de autosnelweg A19 wordt niet overwogen.

Reden hiertoe is de zeer brede onverharde middenberm die aanrijdingen van auto's uit de twee richtingen bijna onmogelijk maakt. Daarbij staan in de middenberm geen lichtmasten die moeten worden beveiligd.

Ter hoogte van de brugpijlers zijn er wel metalen geleiders in de middenberm.

Vraag nr. 491 van 6 juli 1998 van de heer JOS STASSEN

Danneau Ninove – Stedenbouwkundige vergunningen

Het bedrijf Danneau aan de Bovenhoekstraat in Ninove ligt deels in een woongebied, deels in een woonuitbreidingsgebied. Het bedrijf voert herstelwerken uit aan bulldozers en dergelijke.

1. In welke mate heeft het bedrijf de nodige stedenbouwkundige vergunningen ?
2. Wanneer werd er eventueel proces-verbaal opgemaakt ?
3. Welke maatregelen werden er genomen teneinde de wetgeving te doen naleven ?

Antwoord

1. Op het goed in kwestie bevinden zich drie gebouwen : een gebouw A aan de Bovenhoekstraat, een magazijn B achter dit gebouw A gelegen, en ten slotte een werkplaats C, die verder achterin is gelegen.

Voor het goed, dat deels gelegen is in een verkaveling met ref. 41055-580V en vergund is op 15 november 1972, werden volgende bij mijn administratie bekende bouw- en milieuvergunningen afgeleverd :

- op 15 november 1972 : voor het oprichten van een woning (A) in gesloten bouwwijze op lot 2 ;

- op 12 oktober 1983 : voor de exploitatie van een werkplaats voor wegebouwmachines (B) op lot 2 voor een termijn van 20 jaar (een bouwvergunning van deze constructie is evenwel niet bekend en volgens de verkavelingsvoorschriften zijn buiten het hoofdgebouw op lot 2 ook geen verdere constructies toegelaten) ;
- op 13 september 1988 : voor de regularisatie voor het uitbreiden met een bureel van de bestaande werkplaats (C), buiten de verkaveling en in het woonuitbreidingsgebied gelegen.

Volgende aanvragen met betrekking tot de bestaande werkplaats C werden geweigerd :

- op 14 november 1973 : voor het oprichten van een garage met opslagruimte ;
- op 17 november 1993 : door de bestendige deputatie op basis van onverenigbaarheid met het betrokken gebied : milieuvergunning klasse 2.

Op 16 juni 1996 werd door de gemachtigde ambtenaar een ongunstig advies uitgebracht voor de regularisatie van het gebouw C.

2. Voor het oprichten van de gebouwen B en C werden vooralsnog geen processen-verbaal opgemaakt. Een opdracht hiertoe werd heden aan de administratie gegeven.
3. Als herstelmaatregel voor de regularisatie voor het uitbreiden van gebouw C werd in het kader van het decreet van 28 juni 1984 toepassing gemaakt van artikel 65 § 3 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 en werd een transactiesom gevorderd van 2.000 frank. De ontvangst van de betaling werd geboekt op 11 mei 1988.

Deze regularisatie heeft dus enkel betrekking op de kleine uitbreiding van gebouw C, en niet op gebouw C zelf.

Vraag nr. 492 van 6 juli 1998 van de heer JOS STASSEN

Topmolen Haaltert – Sloopvergunning

Enige tijd geleden werd in de gemeente Haaltert de historische "Topmolen" gesloopt. Naar verluidt zou hiervoor geen vergunning verleend zijn.

1. Wanneer werd voor deze slopingswerken eventueel de nodige vergunning verleend ?
2. Werde er, zo er geen vergunning werd verleend of deze niet werd nageleefd, proces-verbaal opgemaakt ? Zo ja, door wie ?
3. Welke maatregelen werden in dit dossier eventueel bijkomend genomen ?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd ook gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

1. Op 28 mei 1998 werd door het college van burgemeester en schepenen rechtstreeks de bouwvergunning verleend voor het slopen van de molen.

De eigendom waarop de molen stond is immers gelegen binnen de omtrek van de op 15 april 1985 vergunde verkaveling. De molen zelf was gelegen binnen de bouwzone voor een alleenstaande woning van kavel 8. In de verkavelingsvergunning komen geen stedenbouwkundige voorschriften met betrekking tot de molen voor. Het slopen van de molen kan dan ook als het bouwrijp maken van de kavel worden beschouwd.

Een initiatief tot bescherming van de molen is mijn administratie niet bekend.

2. De molen was reeds gesloopt voor datum van de bouwvergunning. Daarom was op 6 april 1998 proces-verbaal door de gemeente Haaltert opgemaakt.
3. Als herstelmaatregel voor de bouwovertreding werd toepassing gemaakt van artikel 65 § 3 (transactiesom van 2.000 frank) van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996.

Op 25 juni 1998 heeft de gemachtigde ambtenaar de overtreder verzocht een transactiesom van 2.000 frank binnen twee maanden te betalen.

(Antwoord Luc Martens : blz. 195 – red.)

Vraag nr. 493 van 7 juli 1998 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

De Lijn Lier – Tariefzones

Een provinciestad als Lier is wat de Lijn betreft, verdeeld in drie zones. Een busrit van enkele kilometers binnen de stadsagglomeratie kan daardoor oplopen tot 70 frank.

Dit komt de aantrekkelijkheid van het openbaar vervoer niet ten goede.

Doet hetzelfde fenomeen zich voor in andere provinciesteden waar nog geen specifieke stadsbus rijdt ?

Werde er reeds onderzocht op welke wijze dit probleem kan worden verholpen ?

Antwoord

Volgens de bindende bepalingen in verband met de stedelijke gebieden die opgenomen zijn in deel 3 van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, wordt de stad Lier ondergebracht in de categorie 1.4. Structuurondersteunende kleinstedelijke gebieden. Tot de stadsgebieden van De Lijn behoren enkel de steden opgesomd onder punt 1.2. Grootstedelijke gebieden, en punt. 1.3. Regionaalstedelijke gebieden.

Art. 6 § 7 "Afbakening stedelijke gebieden" van de Beheersovereenkomst voor 1997-2000, afgesloten tussen de Vlaamse regering en de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn, bepaalt : "De Vlaamse regering zal in het Structuurplan Vlaanderen de afbakening van de stedelijke gebieden vastleggen, rekening houdend met de voorwaarden gesteld voor de organisatie van een goed openbaar vervoer."

In het kader van deze bepaling loopt er momenteel bij de administratie Arohm (Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen) een toetsing van de stadsgebieden Mechelen, Aalst en Kortrijk.

Samengevat behoort de stad Lier niet tot de stadsgebieden van De Lijn en geldt er bijgevolg ook geen specifiek stadstarief. De verschillen in prijs zijn eigen aan het zoneafbakeningssysteem, waarbij

het niet altijd mogelijk was een volledige gemeente in één zone op te nemen.

**Vraag nr. 500
van 16 juli 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Inventaris leegstaande en verwaarloosde bedrijfsruimten – Limburg

Tegen 1 maart 1997 moesten de gemeenten een inventaris maken van de leegstaande en verwaarloosde bedrijfsruimten. In opvolging van mijn schriftelijke vraag nr. 284 van 28 maart 1997 had ik graag het volgende vernomen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 2 mei 1997, blz. 1395 – red.*).

1. Welke van de 44 Limburgse gemeenten die toen nog geen gegevens hadden doorgegeven, zijn nu wel in orde door het inschakelen van de Vlaamse administratie ?
2. Hoeveel bedragen de onderzoekskosten voor elk van deze gemeenten ?
3. Welke gemeenten zijn effectief gesanctioneerd omdat zij niet tijdig beantwoordden aan het decreet ?
4. Zijn er gemeenten die de sancties ontlopen ? Welke ? Waarom ?
5. Wat is de totale meeropbrengst voor de begroting van het Vlaams Gewest :
 - door de reeds geïnde heffingen,
 - door de 20 % van deze heffingen die niet moeten worden doorgestort aan de gemeenten die in overtreding waren ?

Antwoord

1. Voor de volgende Limburgse gemeenten werd de gemeentelijke lijst samengesteld door de administratie : Beringen – Diepenbeek – Halen – Ham – Heers – Herstappe – Hoeselt – Houthalen-Helchteren – Lanaken – Leopoldsburg – Neerpelt – Peer – Zonhoven.
2. De gemaakte onkosten bedragen per gemeente :

Beringen	32.543 fr.
Diepenbeek	6.758 fr.
Halen	10.950 fr.
Ham	19.767 fr.
Heers	7.467 fr.
Herstappe	2.024 fr.
Hoeselt	6.621 fr.
Houthalen-Helchteren	23.656 fr.
Lanaken	14.483 fr.
Leopoldsburg	7.927 fr.
Neerpelt	7.912 fr.
Peer	31.527 fr.
Zonhoven	14.354 fr.

3. De enige sanctie waarin het decreet voorziet, buiten de kosten voor het opmaken van de gemeentelijke lijst door de administratie, is het verlies gedurende drie jaar van haar aanspraak op de forfaitaire doorstorting, die 20 % bedraagt van de geïnde heffing. Het decreet met uitvoeringsbesluit bepaalt dat de gemeentelijke lijst inzake leegstaande en verwaarloosde bedrijfsruimten aan de administratie moet zijn overgezonden vóór 1 maart van het kalenderjaar.

Enkel de gemeenten Borgloon – Lummen – Opglabbeek en Riemst hebben zowel in 1997 als in 1998 tijdig de gemeentelijke lijst ingestuurd. De overige gemeenten hebben hun gemeentelijke lijst te laat ingestuurd, waardoor zij feitelijk het recht op de doorstorting van 20 % verliezen. De stad Peer heeft wel tijdig haar gemeentelijke lijst ingestuurd. Evenwel werd vastgesteld dat deze lijst zeer onvolledig was, zodat een onderzoek ter plaatse noodzakelijk was. De stad Peer heeft de gemaakte onkosten overigens reeds terugbetaald.

4. Geen enkele gemeente zal die sanctie ontlopen.
5. De totale meeropbrengst voor het Vlaams Gewest is op dit ogenblik nog niet te ramen, aangezien de bedrijfsruimten die zijn opgenomen in de inventaris in de loop van dit jaar vooralsnog het voorwerp kunnen uitmaken van schrapping uit de inventaris bij de beëindiging van leegstand en/of verwaarlozing.

**Vraag nr. 502
van 16 juli 1998
van de heer GEORGES CARDOEN**

Bermen – Onderhoud

Het valt mij sterk op dat vandaag op heel wat plaatsen in Vlaanderen het bermbeheer langs gewestwegen en autostrades werkelijk te wensen overlaat. Op verscheidene plaatsen liggen de bermen er verwaarloosd bij : de nodige maaibeurten werden nog altijd niet uitgevoerd en het lange gras ligt bezaaid met vuilnis en afval. Verder worden op die manier heel wat signalisatieborden overwoerd. Een speciale vermelding krijgt de E40, afrit Aalst.

1. Wat is de reden van de vertraging in de maaibeurten uitgevoerd door het Vlaams Gewest ?
2. Wordt door het gewest overal aan ecologisch maaien gedaan conform het bermbesluit ? Hoe wordt het gemaaide gras verwerkt ?
3. Welke stappen heeft de minister ondernomen om deze "vuile" punten in Vlaanderen te laten reinigen en om herhaling van deze onwaardige toestand te voorkomen ?

Antwoord

Voor het maaien van de bermen werkt de administratie Wegen en Verkeer, bevoegd voor de gewestwegen, conform het bermbesluit : hierin is gestipuleerd dat niet vóór 15 juni zal worden gemaaid ; een eventuele tweede maaibeurt kan na 15 september. Voor veiligheidsmaaibeurten bestaat hierop een uitzondering en deze kunnen dan ook eerder gebeuren.

1. Dit uitgangspunt houdt ook in dat vanaf 15 juni niet overal tegelijk kan worden gemaaid. Overigens houdt dit ook geen verplichting tot maaien in, zodat men ook kan stellen dat er geen vertraging in de maaibeurten bestaat. Trouwens in dit verband kan ik meedelen dat de administraties op dit ogenblik begaan zijn met de opmaak van bermbeheersplannen (in eerste instantie langs autosnelwegen) ; deze plannen zullen het maaien sterk reguleren (van geen tot drie- of hooguit een tweejaarlijkse maaibeurt).
2. Vanaf dit jaar (met uitzondering van enkele nog lopende contracten) gebeurt het maaien volgens de bepalingen van het nieuwe bestek voor groenonderhoud. Volgens die bepalingen dient het maaisel naar een composteringsbedrijf of een erkende stortplaats te worden afgevoerd. Hiervoor zijn in de bestekken de nodige posten opgenomen (met name voor het transfertgeld).

3. Wat de netheid op de wegen betreft (dus ook de vuile punten), wordt in Oost-Vlaanderen een afzonderlijk bestek netheid van toepassing ; dit zal zeker bijdragen tot een nettere aanblik van de bermen en de wegeninfrastructuur in het algemeen.

Vraag nr. 504 van 24 juli 1998 van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Niet-vergunde reclamepanelen langs gewestwegen – Maatregelen

Recentelijk nog heeft de minister de strijd tegen het sluikestorten opgevoerd. Een belangrijke vorm van sluikestorten zijn de niet-vergunde reclamepanelen op de bermen langs onze wegen. Ze veroorzaken visuele vervuiling.

Een aantal ervan bevinden zich op publieke eigendommen langs de gewestwegen. Anderen staan op privé-gronden, maar heel vaak zonder medeweten en zonder toestemming van de eigenaar.

In tegenstelling tot het gewone sluikeafval is de eigenaar van deze onwettige reclamepanelen meestal wel gemakkelijk op te sporen.

1. Op welke manier werd hiertegen in het verleden opgetreden op het hele grondgebied en meer specifiek in Vlaams-Brabant ? Met welk resultaat ?
2. Hebben de ambtenaren de opdracht en mogelijkheden gekregen om ook hiertegen in de toekomst strenger op te treden ? Zo ja, welke ? Zo neen, waarom niet ?
3. Welke sancties en boetes zijn van toepassing op deze vorm van sluikestorten ?

Antwoord

1. In het verleden werden reeds geregeld door ambtenaren van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap de nodige vaststellingen gedaan van onwettig geplaatste reclame. Deze gegevens werden voor verder gevolg aan het parket doorgestuurd. Samen met de administratie Wegen en Verkeer ben ik mij ten zeerste bewust van de schade die overdreven en ongeordend geplaatste reclame toebrengt aan onze leefomgeving.

Sinds 1995 is er binnen de administratie Wegen en Verkeer een werkgroep actief die zich bezighoudt met het tegengaan van onwettig geplaatste reclame.

Gelet op de omvang van het probleem, werd er vooreerst geopteerd om de reclame langs de autosnelwegen aan te pakken. Dit is intussen gebeurd langs alle Vlaamse autosnelwegen. Ik meen te mogen stellen dat het resultaat op het terrein werkelijk zichtbaar is. Voor alle duidelijkheid merk ik op dat sommige dossiers nog het voorwerp uitmaken van een lopende procedure, wat dus betekent dat de betwiste reclame nog zichtbaar is op het terrein.

Momenteel pakt de werkgroep de reclame langs de gewestwegen aan.

2. Het betere resultaat dat wordt verkregen is het gevolg van overleg en juridische ondersteuning binnen de werkgroep en van een meer gerichte opvolging door de afdeling Juridische Dienstverlening van het departement Leefmilieu en Infrastructuur.
3. Niet-vergunde reclame wordt niet beschouwd als een vorm van slukstorten en er is hiervoor geen specifieke vorm van sanctie of boete.

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, KMO, LANDBOUW EN
MEDIA

Vraag nr. 130
van 4 juni 1998
van de heer STEVE STEVAERT

Expansiesteun – Franchising

In het kader van expansiesteun worden er rente- en kapitaalsubsidies toegekend aan kleine en middelgrote ondernemingen in Vlaanderen. Deze KMO's kunnen de vorm aannemen van een franchisenemende onderneming. Uit onder meer de analyse van de rekeningen van een aantal van deze ondernemingen blijkt dat door grote franchisegevende ketens dikwijls (variabele) gunstregimes worden toegekend aan een franchisenemer die omgekeerd evenredig zijn met de hun toegekende subsidies van de Vlaamse overheid.

Zo is er het geval van franchiseondernemers die na de toekenning van rentesubsidies hun contractueel verplichte lasten zien stijgen, of worden gedwongen om hun beroepsinkomsten te laten dalen tot het niveau waarop hun inkomen opnieuw even groot werd als vóór de toekenning van deze subsidies. De voordelen van de subsidies vallen alzo het franchisegevende (multi-nationale) bedrijf toe, en niet de KMO die ervoor in aanmerking kwam. Ook bij het toekennen van kapitaalsubsidies is het de franchisegevende onderneming die – via manipulaties van het businessplan – vaak de voordelen van de toegekende bedragen binnenrijft.

1. Hoeveel KMO's die als franchisenemer kunnen worden beschouwd, kregen reeds een dergelijke rente- en kapitaalsubsidie toegekend ?
2. Heeft de minister weet van systemen waarbij de directie van een franchisenemende KMO door het moederbedrijf onder druk wordt gezet om ingehaalde subsidies boekhoudkundig "te compenseren" met "stijgende" – door het moederbedrijf bepaalde – kosten of dalende inkomsten, waardoor deze subsidies onrechtstreeks naar de beherende multinational gaan ? Zo ja, werden hiertegen maatregelen genomen ?

Antwoord

1. Dossiers van ondernemingen die zich op de markt profileren als franchisenemer van een bepaalde keten, worden niet als dusdanig gecoördeneerd en zijn bijgevolg niet herkenbaar in het informaticasysteem. Het betreft trouwens afzonderlijke vennootschappen met eigen identiteit, waaruit geen band blijkt met de franchisegevende ketens.

Niettemin heeft de administratie kennis van een aantal dossiers (franchisenemers) die reeds expansiesteun hebben genoten, maar die kunnen als dusdanig niet uit het opvolgingssysteem worden gehaald.

2. De administratie heeft geen kennis van systemen waarbij de directie van een franchisenemende onderneming door het moederbedrijf onder druk wordt gezet om ingehaalde subsidies boekhoudkundig "te compenseren" met "stijgende" – door het moederbedrijf bepaalde – kosten of dalende inkomsten.

Er werden op dit punt geen meldingen geacteerd.

Vraag nr. 131
van 5 juni 1998
van de heer BART VANDENDRIESSCHE

Investeringssteun – Beschutte werkplaatsen

Voor heel wat kansarme werknemers vormt de beschutte werkplaats een kans om toch nog deel te nemen aan het arbeidsproces en zich gewaardeerd te weten. Beschutte werkplaatsen moeten zich dikwijls in een zuiver economisch marktsegment bewegen. Daarbij moeten zij met hun innovatie- en investeringsbeleid snel kunnen inspelen op de noden van de markt.

Op dit ogenblik zijn de beschutte werkplaatsen aangewezen op subsidiëring uit het VIPA (Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden). De uitgebreide procedure is als instrument onbruikbaar om snel in te spelen op de markt (procedure één à twee jaar).

Investerings- en beschutte werkplaatsen bevorderen nochtans in grote mate arbeidsintensieve projecten.

1. Komen beschutte werkplaatsen in aanmerking om de voordelen te genieten van de expansiewetgeving met betrekking tot middelgrote en grote ondernemingen? Zo neen, waarom niet?
2. Heeft de minister initiatieven genomen om, naar aanleiding van de uitbreiding van zijn investeringsbudget, nieuwe investeringskansen te bieden aan beschutte werkplaatsen? Zo ja, op welke wijze?

Antwoord

1. Beschutte werkplaatsen komen niet in aanmerking om de voordelen te genieten van de expansiewetgeving met betrekking tot middelgrote en grote ondernemingen, omdat zij in de richtlijnen MGB2 voor toepassing van respectievelijk de expansiewet van 30 december 1970 en het expansiedecreet van 15 december 1993 zijn uitgesloten.

Volgens dezelfde richtlijnen komen enkel natuurlijke personen die koopman zijn of een zelfstandig beroep uitoefenen, de handelsvennootschappen, de vennootschappen die een rechtsvorm van een handelsvennootschap hebben aangenomen, de Europese economische samenwerkingsverbanden en de economische samenwerkingsverbanden die beschikken over

een exploitatiezetel in het Vlaamse gewest, in aanmerking voor subsidiëring. Aangezien de meeste beschutte werkplaatsen meestal de vorm aannemen van een VZW, zijn zij als dusdanig eveneens uitgesloten van subsidiëring. Deze richtlijnen werden goedgekeurd door de Vlaamse regering en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 20 augustus 1997.

2. De éénmalige uitbreiding van mijn investeringsbudget 1998 is niet de aanleiding om nieuwe initiatieven te nemen en dus beschutte werkplaatsen te integreren in de expansiewetgeving. De bedoeling van regering en parlement met de toekenning van bijkredieten was de bestaande achterstand in de dossiers regulariseren en de bijkomende dossiers voortkomend uit de huidige gunstige conjunctuur kunnen opvangen.

Tevens geldt het principe dat men geen dubbele subsidiëring kan genieten of dat er geen cumulatie mag zijn tussen enerzijds expansiesteun en anderzijds steun die door andere overheidsinstanties wordt toegekend met betrekking tot dezelfde investeringen of gedeelten ervan.

3. Normaliter leg ik vóór het zomerreces een laatste beperkte wijziging aan de expansiereglementering voor aan de Vlaamse regering. Indien ik voldoende marge binnen de reguliere FEERR-begroting 1999 vaststel (Fonds voor Economische Expansie en Regionale Reconvertie), kunnen mogelijks initiatieven naar de beschutte werkplaatsen toe worden genomen.

Vraag nr. 132
van 5 juni 1998
van de heer PIETER HUYBRECHTS

Mercuriusproject – Stand van zaken

Ter bevordering van de kleinhandel in steden en gemeenten werd door de minister het Mercuriusproject opgericht.

Voor 1998 werd voor dit project één miljard frank ingeschreven. Geraamd wordt dat voor de 38 goedgekeurde projecten in 22 gemeenten samen een subsidie van 862 miljoen frank zal worden uitgekeerd.

1. Welke projecten uit welke gemeenten werden geselecteerd?
2. Hoeveel bedragen de subsidies per project?

3. Wordt het Mercuriusproject ook de volgende jaren voortgezet ?

Antwoord

De Vlaamse regering heeft op 26 mei 1998 haar goedkeuring gehecht aan de volgende projecten voor Mercuriussteun.

Gemeente	Project	Totale kostprijs	Gevraagde subsidie*
Bilzen	Project 8 : binnengebied Klokkestraat	160.000.000	33.105.000
Blankenberge	Project 1 : herinrichting van het Casinoplein en de Onderwijs- en Hoogstraat	50.000.000	10.000.000
Boom	Hoofdproject : Rupelmarkt (3 deelprojecten : Marktplein, Galerijplein, Rupelplein)	104.400.000	20.080.000
Brugge	Project 1 : Gastrodroom (niet de woningen)	1.167.518.000	74.026.000
Brugge	Project 3 : wonen boven winkels**		17.250.000
Diest	Project 7 : restauratie van het historisch en beschermd pand "t Spijker" (enkel het hotel en de verbindingsweg)	94.696.168	4.990.524
Diest	Project 8 : herwaardering van de Cellebroederssite (enkel fase A en B)	193.071.213	18.902.742
Diksmuide	Deelproject 3 : IJzerkaai – Kasteelstraat	198.220.000	42.504.880
Diksmuide	Deelproject 2 : Schoolplein – H. Hartplein, subproject 1 "project voor rekening van NV Cosmat"	73.589.250	13.066.185
Eeklo	Sleutelproject 1 : realisatie van de "halter" voor integratie van het Krügerproject in het centrumwinkelgebied	572.865.468	66.142.598
Eeklo	Sleutelproject 4 : integratie van de Molenstraat in het centrumwinkelgebied	6.514.754	1.340.450
Genk	Project 7 : centrummanagement en kwaliteitsadvies	36.000.000	11.970.000
Genk	Project 8 : revitalisering en herprofilering van de Vennestraat	50.000.000	9.525.000
Genk	Project 1 : parking Sint-Martinus en herinrichting van plein	157.250.000	38.090.000
Gent	Structuurbevorderend project 6 : Groot Vleeshuis, Groentenmarkt	76.000.000	11.400.000
Gent	Kortetermijnproject 2 : rolluikenbeleid***	40.000.000	10.000.000
Gent	Structuurbevorderend project 7 : bootverbinding Zuid-Gravensteen	18.480.000	4.620.000
Gent	Kortetermijnproject 5 : handvrij winkelen	18.005.600	4.501.400

Gemeente	Project	Totale kostprijs	Gevraagde subsidie*
Gent	Structuurbevorderend project 4 : Gent Lichtstad	269.447.000	44.212.001
Gent	Structuurbevorderend project 8 : jachthaven Nieuwbrugkaai-Voorhoutkaai	69.100.000	13.820.000
Gent	Structuurbevorderend project 2 : heraanleg Koren- markt, Korte Munt, Hooiaard en Groentenmarkt	38.572.375	7.714.475
Halle	Project 2.3 : voetgangers- en fietsersverbindingen over het kanaal	26.200.000	5.240.000
Hasselt	Project 1 : centrummanagementteam***	4.954.710	2.477.355
Kortrijk	Project 1 : stadsmanagement	121.000.000	32.000.000
Lier	Project 3.1 : wonen boven winkels (gelinkt met project 3.2 : Koepelplatform)	9.086.000	1.817.200
Lier	Project 1.2 : heraanleg omgeving Zimmerplein	62.367.900	12.473.580
Lier	Project 1.1 : heraanleg van de Grote Markt	55.672.100	11.134.420
Lier	Project 2.2 : parkeerhaven met woon- en winkel- functie	263.800.000	65.950.000
Maaseik	project 4 : oprichting van een Ontwikkelingsmaat- schappij Binnenstad Maaseik (OBM)	31.300.000	8.400.000
Mechelen	Project 1 : Lamotsite (niet de woningen)	723.000.000	99.250.000
Oudenaarde	Project 1 : De Meerspoort (deelproject 1.2 : Inbreidingsproject Droesbeke)	172.000.000	27.800.000
Oudenaarde	Project 2 : versterken ruimtelijke samenhang van het bestaande winkelapparaat, deelproject 2.2 "heraanleg Krekelput"	15.000.000	3.000.000
Ronse	Project 4 : oprichting fonds voor herontwikkeling en ingebruikname van leegstaande handelspanden	32.000.000	12.800.000
Sint-Truiden	Project 1 : kinderanimatie "Snoezie"	17.094.300	3.011.075
Tongeren	Project 2 : Oud Hospitaal (voor priv. invest. van ind. bel. enkel bouw commerciële ruimten)	871.950.000	95.370.000
Veurne	Project 3 : uitbouw en valorisatie jachthaven	48.275.241	9.655.048
Vilvoorde	Project 1.2 : pandenbeleid – woonbeleid	3.000.000	600.000
Wetteren	Deelproject 2 : Renovatie stationsomgeving (Posthotel)	69.585.657	14.399.861
Totaal		5.920.015.736	862.639.794

* Bij de berekening van de gevraagde subsidie werd rekening gehouden met de beslissingen van de Vlaamse regering van 15 juli 1997 en van de deskundigenjury.

** Mits eind 1999 concrete projecten worden voorgesteld voor een aantal panden uit de lijst in het projectdossier die worden goedgekeurd.

*** Op voorwaarde dat het project minstens twee jaar zal bestaan.

Het totaalbedrag van de Mercuriussteun is gebaseerd op de gevraagde steun zoals vermeld in het projectdossier.

De in het projectdossier opgenomen financieringswijze was evenwel vaak onvolledig, zodat de betrokken steden en gemeenten door de administratie werden verzocht de financiering te verduidelijken. Na het verkrijgen van deze verduidelijkingen zal het geraamde steunbedrag worden nagerekend en zal met de verschillende steden/gemeenten waarvan een project werd uitgekozen, een overeenkomst worden afgesloten die de rechten en plichten (steunbedrag, in aanmerking komende kosten, toezichtsmodaliteiten, ...) van beide partijen vastlegt.

Aangezien het Mercuriusproject een duidelijke positieve invloed heeft gehad op de versterking van de handelsactiviteit en de investeringen in de Vlaamse binnensteden, zal vanuit de bevoegdheid Economie een verlengstuk op het Mercuriusproject worden bepleit. De financiële haalbaarheid van een verlenging van het Mercuriusproject in 1999 zal worden besproken in het kader van de begrotingsopmaak 1999.

Vraag nr. 133
van 15 juni 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Expansiesteun – Aanvragen – EU-controle

In de aanvragen voor Europese expansiesteun is er sprake van een groei. Hieruit zou kunnen worden geconcludeerd dat de Vlaamse KMO's hun investeringstempo aan het opdrijven zijn, wat een mogelijke positieve economische indicatie is.

1. Kan de minister de juiste cijfers meedelen betreffende de aanvragen voor expansiesteun voor de jaren 1995, 1996 en 1997 ?

Hoeveel dossiers zijn er voor deze jaren goedgekeurd (in verhouding tot het aantal aanvragen) en wat is totale budget op jaarbasis ?

2. Voor de toekenning van dergelijke expansiesteun is er controle door de Europese Commissie, onder meer op het vlak van de concurrentievervalsing.

Zijn er in het kader van aanvragen voor de perioden aangeduid onder 1, problemen geweest vanwege de Europese Commissie ? Zo ja, voor welke dossiers ? Wat was de eventuele kritiek van de Europese Commissie ? Hoeveel dossiers zijn er afgewezen na bezwaar vanwege de Europese Commissie ?

3. Welke publiciteit is er gedurende de jaren 1995, 1996 en 1997 gevoerd om de mogelijkheid tot het verwerven van expansiesteun te promoten ?

4. Wat is de stand van zaken voor de eerste helft van 1998 ?

Antwoord

Inzake de toepassing van de economische expansiewetgeving voor de kleine en middelgrote ondernemingen kunnen volgende gegevens worden verstrekt.

Voorafgaande bemerking : de positieve beslissingen in een bepaald jaar betreffen niet louter de aanvragen in datzelfde jaar.

1. Cijfergegevens voor de jaren 1995, 1996 en 1997

Kleine ondernemingen (KO) – wet van 4 augustus 1978

Jaar	Aantal aanvragen	Positieve beslissingen	Aanvaarde investeringen (in miljard fr.)	Toegekende steun (in miljard fr.)
1995	4.958	3.214	36,228	3,571
1996	4.698	4.133	48,893	5,006
1997	4.741	4.190	50,799	4,897

Middelgrote (MO)- en grote ondernemingen (GO) – Wet 1970, decreet 1993

Jaar	Aantal aanvragen	Positieve beslissingen		Aanvaarde investeringen (in miljard fr.)		Toegekende steun (in miljard fr.)	
1995	284	461		37,900		3.570	
1996	478	MO	GO	MO	GO	MO	GO
		259	185	44,694	17,737	1,250	3,251
1997	387	391		47,822		4,551	
		MO	GO	MO	GO	MO	GO
		230	161	16,289	31,533	1,025	3,526

Het aantal aanvragen kan niet worden uitgesplitst naar grootte van de ondernemingen (MO of GO) omdat voor de aanvragen wordt gebruikgemaakt van hetzelfde aanvraagformulier. Het is pas bij de behandeling van een dossier dat het duidelijk wordt of het gaat om een middelgrote of een grote onderneming.

De uitsplitsing tussen MO en GO werd slechts bijgehouden vanaf 1996.

De sterke stijging in 1996 van het bedrag aanvaarde investeringen komt voornamelijk door de vastlegging van het Ford-dossier (19,7 miljard aanvaarde investeringen).

- De expansiewetgeving is een door de Europese Commissie voorafgaandelijk goedgekeurde steunregeling, waardoor de expansiedossiers individueel niet moeten worden aangemeld bij de Europese Commissie.

Uitzondering hierop zijn steunaanvragen van overheidsbedrijven (rechtstreekse of onrechtstreekse participatie van de overheid van meer dan 50 %) en sommige steunaanvragen van bedrijven uit sectoren of subsectoren waarvoor bijzondere EU-kaderregelingen gelden, zoals staal, scheepsbouw, synthetische vezels, automobielsector en dergelijke.

Voor de kleine ondernemingen zijn er geen individuele aanmeldingen nodig geweest in de jaren 1995 tot en met 1997.

Bij de middelgrote en grote ondernemingen werden tijdens de jaren 1995 tot en met 1997 45 dossiers aangemeld. Slechts 1 dossier werd gedeeltelijk afgewezen. Het betreft het dossier van Ford Genk in verband met investeringen die nodig zijn om de modelwijzigingen bij de Mondeo door te voeren. De Europese Commissie laat enkel steun voor ecologische investeringen toe of ingeval het om verplaatsbare investeringen gaat (nieuwe modellen).

- Gedurende de jaren 1995, 1996 en 1997 werd de expansiewetgeving gepromoot via volgende acties :
 - bij wijziging worden mailings verstuurd naar kredietinstellingen, professionele en interprofessionele organisaties ;
 - infosessies werden op diverse plaatsen in Vlaanderen gehouden ;
 - advertenties werden geplaatst in Vlaamse dag- en weekbladen ;
 - de installatie van de website :

http://www.vlaanderen.be/ned/sites/economie/econ_f.htm

4. Stand van zaken 1998 (tot 1 juni 1998)

Kleine ondernemingen (KO) – wet van 4 augustus 1978

Aantal aanvragen	Positieve beslissingen	Aanvaarde investeringen (in miljard fr.)	Toegekende steun (in miljard fr.)
2.357	2.047	27,365	2,739

Middelgrote (MO)- en grote ondernemingen (GO) – decreet van 15 december 1993
en wet van 30 december 1970

Aantal aanvragen	Positieve beslissingen		Aanvaarde investeringen (in miljard fr.)		Toegekende steun (in miljard fr.)	
99	122		17,565		1,558	
	MO	GO	MO	GO	MO	GO
	72	51	6,885	10,680	0,547	1,011

Vraag nr. 134
van 16 juni 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

*VRT Radio 1 – Sponsoring tentoonstelling Afri-
kamuseum*

Op dit ogenblik loopt er in het Afrikamuseum in Tervuren een tentoonstelling over maskers uit West-Afrika.

De bijbehorende catalogus is uitsluitend in het Frans beschikbaar. Volgens de organisatoren zou de kostprijs om ook nog voor een Nederlandse vertaling te zorgen, te hoog zijn.

Dat belet Radio 1 niet om deze tentoonstelling te sponsoren.

Hoeveel kost deze sponsoring aan de VRT ?

Meent de minister dat het geoorloofd is dat de openbare omroep steun verleent aan manifestaties waar Vlamingen manifest niet welkom zijn ?

Antwoord

Als antwoord op de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger deelt de VRT mij het volgende mee.

Het betreft een hoogstaande tentoonstelling van topstukken uit de imposante verzameling Barbier-Mueller uit Genève.

Omdat het een reizende tentoonstelling betreft (Luxemburg, Tervuren, Parijs), is er een Franstalige en een Engelstalige catalogus. Daarnaast is er een mooie Nederlandstalige brochure in vier kleuren-druk met afbeeldingen en artikels over maskers en over de verzameling van Barbier-Mueller.

De organisatoren bieden Radio 1 :

- vermelding van het logo op alle communicatie-dragers ;
- een nocturne voor 100 luisteraars, rondgeleid door vijf Nederlandstalige gidsen.

De luisteraars kregen na afloop een catalogus en bovenop de Nederlandstalige brochure.

In ruil daarvoor biedt Radio 1 alleen een campagne met promotiespots.

Vraag nr. 135
van 16 juni 1998
van de heer MARC OLIVIER

*Noodweerschade land- en tuinbouw – Landbouw-
investeringsfonds*

In het weekend van 6 en 7 juni 1998 werd de regio Zuid-West-Vlaanderen getroffen door ongekend noodweer. Ook op donderdag 11 juni 1998 kreeg de streek zware stortregens te verduren.

Dit heeft enorme schade veroorzaakt in de land- en tuinbouwsector. Vooral serres en de jonge akkervruchten werden definitief vernietigd.

Op federaal vlak werd ondertussen een tegemoetkoming gevraagd van het Rampenfonds.

1. Welke mogelijkheden bestaan er binnen het Landbouwinvesteringsfonds (VLIF) om deze schade voor land- en tuinbouwers enigszins te milderen? Kan er een uitstel worden verleend voor terugbetaling van leningen?
2. Heeft de Vlaamse regering initiatieven genomen om dit voor een bepaald geografisch omschreven gebied toe te staan? Indien ja, aan welke gemeenten wordt daarbij concreet gedacht?

Antwoord

Met betrekking tot faciliteiten van het Vlaams Landbouwinvesteringsfonds ben ik bereid voor de verantwoorde gevallen onmiddellijk een vrijstelling van aflossing op de lopende investeringskredieten met VLIF-tegemoetkoming toe te staan, in eerste instantie zonder extra kosten voor het VLIF. Na een grondige evaluatie van de toestand en rekening houdende met de mogelijkheden binnen het concurrentiebeleid van de Europese Unie, kan vervolgens worden nagegaan of bijkomende maatregelen noodzakelijk zijn.

Voormelde faciliteit zal worden toegepast voor elk verantwoord geval, ongeacht de lokaliteit. Eventueel verdergaande faciliteiten, na grondige evaluatie, zullen in voorkomend geval aan een bepaald gebied zijn gebonden.

Vraag nr. 136 van 16 juni 1998 van de heer PIETER HUYBRECHTS

KIA en Hyundai – Investeringssteun

Autoconstructeur KIA vestigde zich in 1993 in de Meerse transportzone langs de E19. Bedoeling was om na verloop van tijd het Europees distributiecentrum naar de Kempen te halen. In 1995 zou de Koreaanse groep Hyundai in Geel een assemblage-

bedrijf oprichten. Tegen 1998 werden een vijfhonderdtal nieuwe jobs in het vooruitzicht gesteld. Doch een jaar geleden sloot Hyundai Heavy Industries Europe NV haar productieafdeling in Geel.

Met een totaal personeelsbestand van een zeventigtal mensen loste Hyundai in Geel en KIA in Meer de verwachtingen helemaal niet in.

Kan de minister meedelen hoeveel investeringssteun KIA en Hyundai van de Vlaamse overheid hebben gekregen bij hun keuze voor de Kempen?

Kan dit geld geheel of gedeeltelijk worden gerecupereerd?

Antwoord

De Koreaanse automobielconstructeur KIA kreeg geen investeringssteun van de Vlaamse overheid voor haar vestiging in Meer.

In 1995 heeft de Koreaanse groep Hyundai de bedrijfsgebouwen uit het faillissement van de NV Coenen opgekocht met als doel een fabriek voor de productie en distributie in Europa van graafmachines op te zetten. Hiermee ging een investering gepaard van ongeveer 433 miljoen.

De toekomstige tewerkstelling werd geraamd op 420 personen.

Krachtens de economische expansiewet van 30 december 1970 werd volgende expansiesteun toegekend:

1. een kapitaalpremie van 9 % van het investeringsbedrag omdat Hyundai zich voor de eerste maal in Vlaanderen vestigde en wegens het strategisch belang van het project. Deze premie werd uitbetaald bij de aankoop van het gebouw van de NV Coenen;
2. een premie voor meertewerkstelling van eveneens 9 % van het investeringsbedrag. Deze premie is uitbetaalbaar nadat 80 voltijdse werknemers zullen zijn aangeworven.

Wegens een depressie in de markt van machines voor de bouwnijverheid werd de assemblage-activiteit kort na het opstarten stopgezet en bleef de tewerkstelling beperkt tot 50 personen.

Volgens de expansiewetgeving zijn de subsidies terugvorderbaar in geval van faillissement, vereffening, gerechtelijk akkoord, ontbinding, verkoop,

sluiting in het kader van een sociaal-economische herstructurering met tewerkstellingsafbouw, vervreemding en wijziging van bestemming.

Hyundai hoopt dat de markt zal herleven in het jaar 1999 en dat de assemblagelijns dan zal kunnen worden heropgestart.

Rekening gehouden met deze mogelijkheid en met het feit dat inmiddels belangrijke activiteiten werden behouden (nazicht voor verkoop, ontwikkeling en montage van opties, lakken van graafmachines, verkoop, dienstverlening en levering van onderdelen) werd de uitbetaalde steun in beraad gehouden en nog niet teruggevorderd. Eind 1999 zal de situatie opnieuw worden onderzocht en kan de bevoegde administratie geheel of gedeeltelijk terugvorderen, afhankelijk van haar bevindingen.

Vraag nr. 137
van 17 juni 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Tobias en Leeuw – Productiepremie

De Vlaamse regering heeft beslist om aan het productiehuis Stupid Studio een productiepremie toe te kennen van 26,1 miljoen frank voor de film "Tobias en Leeuw".

1. Welke criteria heeft de Vlaamse regering in acht genomen om deze behoorlijke subsidie toe te kennen aan dit project ?
2. De totale kostprijs voor het project zou 245,2 miljoen frank bedragen.

Welke waarborgen heeft de Vlaamse regering dat het overige gedeelte van het budget ook daadwerkelijk zal worden betaald ?

Wanneer gebeurt de uitbetaling van de toegekende subsidie ?

3. Hoeveel subsidieaanvragen zijn er in 1997 bij de Vlaamse regering ingediend voor de organisatie van een langspeelfilm ?

Antwoord

1. De toekenning van een productiepremie van 26,1 miljoen frank aan het productiehuis Stupid Studio voor de lange animatiefilm "Tobias en Leeuw" is gebaseerd op de volgende overwegingen :

- het gegeven dat dit initiatief eindelijk nog eens uitzicht biedt op de verwezenlijking van een lange animatiefilm, wat een erg duur en bovendien commercieel moeilijk genre is ;
- de belangrijke Vlaamse inbreng in het project op artistiek/creatief gebied : regie en scenario (Piet De Rijcker), muziek, chef-animatie, chef-decors, plus een achttal animators. Naast de originele Duitse versie wordt bovendien ook een Nederlandstalige versie aangemaakt (zowel de teksten als de liedjes) met een volledig Vlaamse equipe ;
- het internationaal potentieel van de film, dat wordt beklemtoond door het aanzienlijk distributievoorschot (63 miljoen fr.) dat Warner Brothers voor de wereldrechten op tafel legde ;
- de Vlaamse reputatie en traditie op animatiefilmgebied en de internationale culturele uitstraling die deze projecten voor Vlaanderen genereren (cfr. Raoul Servais, Nicole Van Goethem, e.a.).

2. De totale kostprijs wordt geraamd op 245,2 miljoen.

45 miljoen wordt vanuit Vlaanderen gefinancierd middels een subsidie van de Vlaamse Gemeenschap en van de Nationale Loterij (samen ongeveer 29 miljoen), een percentage van het distributievoorschot van Warner Bros (\pm 11 miljoen) en een eigen inbreng van de Vlaamse coproducent (ruim 5 miljoen, voornamelijk participaties). De rest van het budget (ruim 200 miljoen) wordt door Duitsland bekostigd.

De volledige financiering werd met bewijsstukken gestaafd (participatieovereenkomsten, cofinancierings- en coproductie-akkoorden) ; dit is trouwens een vereiste om de subsidieprocedure te kunnen inzetten.

De uitbetaling van de toegekende subsidie gebeurt in vier schijven : 40 % na de ondertekening van het besluit (betaald op 5 november 1997) ; 25 % bij het begin van de aanmaak van de animatie-elementen (betaald op 25 november 1997) ; 25 % bij het begin van de filmopnamen en 10 % na indiening en controle van de definitieve eindafrekening van de film.

3. Alle aanvragen om productiesteun worden in eerste instantie voor advies aan de Vlaamse

audiovisuele selectiecommissie voorgelegd. In 1997 behandelde de commissie in totaal 29 langspeelfilm dossiers, wat uiteindelijk resulteerde in 18 positieve adviezen voor productiesteun.

De definitieve toekenning van een geadviseerde subsidie gebeurt op basis van een definitief productiedossier, dat onder meer het definitief budget en alle bewijsstukken ter staving van de financiering van de film dient te bevatten. Zo werd in 1997 voor 11 langspeelfilms een productiepremie toegekend, voor een totaal bedrag van 174,7 miljoen frank.

Vraag nr. 138
van 17 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vereenvoudiging administratieve documenten – Stand van zaken

Zie :
 Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
 Vraag nr. 232
 van 17 juni 1998
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 23

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 139
van 22 juni 1998
van de heer MARC OLIVIER

Elektriciteit uit drijfmest – Onderzoek en proefprojecten

De West-Vlaamse Elektriciteitsmaatschappij (WVEM) schreef een interne studie over de mogelijkheden om elektriciteit uit drijfmest op te wekken.

De intercommunale heeft ook reeds plannen om in 2001 in Zandvoorde nabij Oostende een centrale op te starten die zo'n 8.000 tot 9.000 ton drijfmest als alternatieve energiebron zou exploiteren.

1. Werden door de administratie van de minister studies uitgevoerd naar de mogelijkheid om uit drijfmest elektriciteit op te wekken ? Zo ja, wat zijn de resultaten van deze studies ?
2. Heeft de minister kennis van andere instanties, maatschappijen, intercommunales die onderzoek verrichten naar de mogelijkheden van deze alternatieve energiebron ? Zo ja, welke en hebben zij plannen om een project op te starten ?
3. In welke mate is het Vlaams Gewest betrokken bij de (proef)projecten die worden opgestart ?

Participeert het in bepaalde projecten en/of zijn er plannen om zelf met een aantal projecten te starten en zo ja, waar en wanneer ?

Antwoord

In opdracht van de Vlaamse overheid werd door de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) het kenniscentrum BBT/EMIS opgericht (Best Beschikbare Technieken / Energie en Milieu Informatiesysteem). Eén van de studies die door VITO in dit kader werd uitgevoerd (december 1997), beschrijft de best beschikbare technieken voor mestverwerking in een uitgebreid rapport.

In mijn opdracht bouwde VITO tevens een kenniscentrum-biomassa uit.

Binnen het VLIET-bis programma (Vlaams Impulsprogramma Energietechnologieën) wordt momenteel een wetenschappelijk-technologisch onderzoeksproject uitgevoerd door Biopower (zie verder) inzake "Knelpunten bij het gebruik van varkensmest als hernieuwbare energiebron voor elektriciteitsproductie". Dit onderzoeksproject wordt voor 25 % ondersteund door de Vlaamse overheid en wordt uitgevoerd in de loop van 1998-1999.

In opdracht van de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) werd eind april 1998 een studie afgewerkt naar de economische haalbaarheid van mestverwerking in Vlaanderen door de Boson Consulting Group.

Op initiatief van het provinciebestuur West-Vlaanderen en de GOM West-Vlaanderen (gewestelijke ontwikkelingsmaatschappij) startte het Vlaams Coördinatiecentrum Mestverwerking (VCM) in september 1996 zijn activiteiten. De GOM West-

Vlaanderen verzorgt het secretariaat. De Vlaamse overheid is hierin vertegenwoordigd via de VLM-Mestbank, de Aministratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer) en de administratie Land- en Tuinbouw.

Het VCM viseert in de eerste plaats het opstellen van een globaal mestverwerkingsplan voor Vlaanderen. Daarnaast kreeg het van mij de taak toegevoegd alle projecten rond mestverwerking die werden ingediend in het kader van het doelstelling 5b-programma, te evalueren.

Momenteel heeft het VCM contact met vier mestverwerkingsinitiatieven die de productie van elektriciteit op basis van dierlijke mest beogen. Deze zijn in alfabetische volgorde : Biopower, Fibropower, MAV en Sagron.

Voor het mestverwerkingsproject Sagron werd positief advies uitgebracht, waarna het VCM en de GOM West-Vlaanderen de projectuitvoerders hebben geïnformeerd en begeleid bij de subsidieaanvraag en het zoeken naar een geschikte locatie.

Het VCM heeft tevens overleg gepleegd met de Beroepsfederatie voor Landbouwverwerkende Nijverheid (LVN) en OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) voor een inschatting van het gebruik van andere meststoffen in de landbouw, met de initiatiefnemers van andere mestverwerkingsprojecten zoals onder meer Feres, Danis, met de secretariaten, landbouwadviesgroepen en managementcomités van doelstelling 5b-programma "Meetjesland" en "Westhoek-Middenkust-Zeevisserijgebied", en met een aantal vakorganisaties.

Sinds 1995 wordt 1 fr/kWh extra-tarifaire steun toegekend door de elektriciteitsintercommunales voor de teruglevering van elektriciteit opgewekt op basis van waterkracht, windenergie, zonne-energie en biogas (aanbeveling Controlecomité voor de Elektriciteit en het Gas 95/14 van 25 januari 1995). Vanuit mijn bevoegdheid inzake het energiebeleid ondersteun ik energierecuperatie uit mestverwerking (en biomassa in het algemeen), voorzover dit niet strijdig is met andere milieudoelstellingen. Via de Vlaamse vertegenwoordiger in het Controlecomité voor de Elektriciteit en het Gas dring ik er dan ook op aan de toekenning van de "groene frank" per kWh elektriciteit geproduceerd op basis van hernieuwbare energiebronnen ook toe te staan voor dergelijke installaties. Deze uitbreiding van de "groene frank" tot installaties voor de verbranding

van biomassa wordt momenteel onderzocht door het Controlecomité.

**Vraag nr. 140
van 24 juni 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

VRT-nieuws – Decreet repressiegetroffenen en oorlogsslachtoffers

In verband met het decreet-Suykerbuyk dat in financiële hulp voorziet voor oorlogsslachtoffers en slachtoffers van de repressie had de VRT het in de nieuwsberichten systematisch over "in ere herstelde collaborateurs". Daarbij nam de openbare omroep letterlijk het hatelijk discours over van de Franstalige media en de Franstalige politieke wereld.

Meent de minister niet dat de VRT hier aan zijn decretale opdracht tot objectieve berichtgeving verzaakt ?

Heeft hij in dat geval bepaalde stappen ondernomen ?

Antwoord

Als antwoord op de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger deelt de VRT mij het volgende mee.

De radio- en televisienieuwsdienst van de VRT hebben volkomen autonoom en volgens de geldende journalistieke praktijken bericht over "in ere herstelde collaborateurs". Door die term te gebruiken, wil de VRT zo dicht mogelijk de bepalingen van het decreet benaderen. Daarin is immers sprake, in artikel 2, van personen die strafrechtelijk veroordeeld zijn wegens incivieke handelingen tussen 1 september 1939 en 8 mei 1945, maar die eerherstel kregen. Naast die personen geldt het decreet ook voor oorlogsslachtoffers in het algemeen.

De VRT heeft in haar berichtgeving steeds op beide categorieën gewezen, maar om het onderscheid met de algemene term "oorlogsslachtoffers" te maken, is gekozen voor de bewoording "in ere herstelde collaborateurs". Op geen enkel ogenblik heeft de VRT zich bij die keuze laten leiden door Franstalige media. Ook in andere Vlaamse media is die term voortdurend gebruikt.

Vraag nr. 141
van 26 juni 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

VRT-programma's – Politici

Ondanks het gegeven uit de decretale hervormingen van het statuut van de openbare omroep dat de VRT zijn opdracht op een onafhankelijke en objectieve wijze dient uit te voeren, kunnen de kijkers en luisteraars enkel tot de vaststelling komen dat steeds dezelfde politieke mandatarissen de gelegenheid krijgen hun visie op een of ander probleem weer te geven.

Zo wordt, enkel bij wijze van voorbeeld, heel geregeld een beroep gedaan op de Antwerpse SP-volksvertegenwoordiger Bob De Richter in het radio-programma "Aan de Zuidkant". Maar dit is slechts één voorbeeld. Er zijn er verschillende.

1. Kan de minister een overzicht geven van de verschillende politici die aan bod zijn gekomen tijdens niet-informatieve programma's om hun standpunt uiteen te zetten betreffende een of ander dossier, of die de gelegenheid werd geboden deel te nemen aan spelprogramma's of programma's van ontspannende aard?

Welke criteria worden terzake gehanteerd bij de keuze?

2. Meent de minister dat het verantwoord is dat politici op geregelde basis meewerken aan dit soort programma's?

Antwoord

Als antwoord op de schriftelijke vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger deelt de VRT mij het volgende mee.

De gegevens hebben betrekking op 1998.

Radio 1

- De Melkweg : ex-zanger Paul Staes en ex-Kreuner Patrick Van Herk, beiden CVP, in de rubriek "Vorig Leven". Hierin worden bekende mensen gezocht die in een "vorig leven" iets met muziek gedaan hebben.
- Levende Lijven : 28.03.98 : Guy Verhofstadt ; 24.04.98 : Stefaan De Clerck, Willy Claes ; 09.05.98 : Marc Eyskens ; 16.05.98 : Herman De Croo ; 06.06.98 : Patrick Van Krunkelsven ; 27.06.98 : Nelly Maes.

De criteria van "Levende Lijven" zijn, naargelang het doel van het gesprek : de actualiteitswaarde, de amusementswaarde, hoe goed ze hun verhaal kunnen brengen. We turven niet hoe vaak we al politici van één kleur hebben gehad.

- Vriend & Vijand : Wilfried Martens. "Vriend & Vijand" peilt naar invloeden in het leven van bekende Vlamingen en Nederlanders.
- Zuidkant : vroeg Bob De Richter de luisteraar op een toegankelijke manier inzicht te geven in de wereld van wetenschap en techniek.
- Meesterwerk : 17.01.98 : Miet Smet. Het criterium was haar muzikale smaak.
- De Groot Gelijk : er worden eminente sprekers uitgenodigd over het onderwerp van de dag. Dat waren : 21.01.98 : Dirk Van der Maelen ; 03.02.98 : Eddy Boutmans ; 05.03.98 : Louis Vanvelthoven (SP) ; 09.03.98 : Herman Van Rompuy (vice-premier) ; 16.03.98 : Luc Willems ; 26.03.98 : Leo Peeters ; 01.05.98 : Leo Tindemans ; 26.05.98 : Miet Smet.
- De Nieuwe Wereld nodigde uit : 12.01.98 Marc Eyskens : taalkwis (studio) ; 13.01.98 Herman De Croo : taalkwis (studio) ; 14.01.98 Tuur Van Wallendael : taalkwis (studio) ; 15.01.98 Willy Kuijpers : taalkwis (studio) ; 16.01.98 Mieke Vogels : taalkwis (studio) ; 19.01.98 Leona Detiège : reportagereeks gekke wetten (montage) ; 20.01.98 Jaak Gabriëls : reportagereeks gekke wetten (montage) ; 22.01.98 Louis Tobback : reportagereeks gekke wetten (montage) ; 23.01.98 Jan Peumans : reportagereeks gekke wetten (montage) ; 09.03.98 Steve Stevaert : cursus voor beginnende politici (telefoon) ; 23.03.98 Wilfried Martens : Euro-quiz (studio) ; 24.03.98 Marc Verwilghen : gesprek (studio) ; 26.03.98 Bob Cools : leest poëzie (telefoon) ; 16.04.98 Philip De Coene : Claus in Kortrijk (telefoon) ; 20.04.98 Willy Buys : toespraakschrijvers (telefoon) ; 06.05.98 Tuur Van Wallendael : mei '68 (studio) ; 26.05.98 Jeanine Leduc : gemeentelijk volkslied (telefoon) ; 27.05.98 Celie Dehaene : eerste maatjes (reportage) ; 05.06.98 Herman De Croo : gesprek (studio).

Radio 2

In "Met Twee" wordt er over mensen en hun leven gesproken. Binnen de norm "belangwekkend mens/leven voor de Radio 2-luisteraars" vielen dit jaar twee echtgenoten van politici : mevrouw De

Croo over haar in het parlement gevierde man en mevrouw Dehaene over de gezinsvakantieplannen en haar meterschap over "Les Misérables".

Donna

- Walter Grootaers heeft elke ochtend en namiddag een eigen rubriek. Mieke Vogels kwam aan bod in verband met haar favoriete voetbalploeg. In samenwerking met Het Nieuwsblad organiseren wij Megascore en alle bekende Vlamingen die daaraan meedoen, bellen wij op. Zij was er één van.
- Premier Dehaene heeft vier keer zijn eigen visie gegeven op een wedstrijd van het WK-voetbal.

Televisie

Duel

Johan Vande Lanotte. "In Duel" was het de bedoeling de gasten op een andere manier te leren kennen en hen eens dingen te laten doen die we niet van hen gewend zijn. Daarom was bij politici het individu belangrijk en nooit de politieke partij.

Tien voor Taal

Annemie Neyts, op voorstel van ploegleider Wim Schamp, en Pierre Chevalier, op voorstel van ploegleider Paul Van Den Driessche, hoofdredacteur van Het Nieuwsblad. Bij de keuze van het panel wordt rekening gehouden met de suggesties van de ploegleiders, niet met politieke motieven.

Zeg 'ns Euh

Herman De Croo. Was bereid te fungeren als te raden gast.

Man Bijt Hond

Johan Sauwens (nieuwjaarsreceptie in Bilzen : het gemeentebestuur swingt) ; Willy Buys (opnieuw leraar wiskunde), Hugo Van Heeswijck (in de politiek), Stefaan De Clerck (bezoek van de tweeling Matthias en Christophe), Steve Stevaert en Louis Van Velthoven en Patrick Dewael en Jaak Gabriëls (alle vier n.a.v. de uitspraak van Dana Winner dat ze het Gala van het Gouden Oog verkiest boven het bal van de burgemeester), Patrick Van Krunckelsven (met zijn baby naar het Koninklijk Paleis), Bert Anciaux (bezoek van de tweeling Matthias en Christophe), Jean-Luc Dehaene (biedt publiekelijk zijn excuses aan), Frank Vandenbroucke (politicus)

en Frank Vandenbroucke (wielrenner) (allebei in het nieuws), Herman De Croo (30 jaar in het parlement), Johan Sauwens (gemeentepersoneel zonder drank), de echtgenote van Tony Van Parys (over diens ministerschap).

De items waarin politici te zien zijn, hebben nooit de "harde" politiek als voorwerp, wel onderwerpen in de marge van de politiek. De politica of politicus wordt nooit benaderd vanuit haar of zijn politieke standpunten.

Jan Publiek

Louis Van Velthoven (als tegenstander van de informatienetwerken), Herman De Croo (over de vermeende relatie tussen Prins Boudewijn en Prinses Liliane), Lode Van Outryve (n.a.v. de ontsnapping van Dutroux).

Deze politici werden uitgenodigd omdat ze als specialist rechtstreeks met het onderwerp te maken hadden.

Nieuwe Maandag

Jean-Luc Dehaene, Stefaan De Clerck (na "de stap opzij"), Johan Van Hecke (terug in de politiek ?), Freddy Willockx (na de dood van Prinses Diana : hij had ooit naast haar op een of andere tribune gezeten), Bert Anciaux, Mieke Vogels, Filip De Winter (een statement n.a.v. het bezoek van "Nieuwe Maandag" aan het Vlaams Parlement).

Commissie Wyndaele

Onder de leiding van commissievoorzitter Bruno Wyndaele discussiëren commissieleden (= pannelen) over actuele thema's uit alle maatschappelijke geledingen. Geregeld worden daarbij getuigen opgeroepen die door de voorzitter worden onderzocht (= te vergelijken met een interview in een praatprogramma, maar dan wel rond één specifiek thema). Als het gaat om politieke onderwerpen wordt zoveel mogelijk geprobeerd om de betrokken politicus naar de studio te halen. Altijd gaat het over zeer concrete, specifieke thema's.

Volgende lijst maakt dit duidelijk :

02.01.98 : Vincent Van Quickenborne, voorzitter TriAngel (onderwerp : Halen de nieuwe politieke bewegingen 1999 ?) – 09.01.98 : Patricia Ceysens, VLD (onderwerp : Moeten er meer vrouwen in de politiek ?) – 23.01.98 : Peter Reekmans, VLD-jongerenvoorzitter (onderwerp : Is de VLD-voorzitter

een dictator ?) – 06.02.98 : Wilfried Martens (onderwerp : Moet een minister worden beschermd ?) – 13.02.98 : Steve Stevaert, voorstel van decreet ingediend (onderwerp : Moeten straatnamen voor de helft vrouwelijk zijn ?) – Geert Versnick, zat VLD-studiedag voor waar dit voorstel werd gelanceerd (onderwerp : Moeten we de premier rechtstreeks verkiezen ?) – 06.03.98 : Jeannine Leduc, VLD-senator, diende amendement in op de wet op de begraafplaatsen. Wil zelf haar as onder een perenboom verstrooien (onderwerp : Mag je as van gecremeerden mee naar huis nemen ?) – Johan Sauwens, wil dat Bilzenaars een inburgeringscontract tekenen. Ze moeten bv. Nederlands leren (onderwerp : Moeten alle Belgen een examen doen ?) – 13.03.98 : Willy Vanhooren, SP-burgemeester van Bredene, organiseert cursus voor aankomende politici (onderwerp : Kan je politiek leren ?) – 27.03.98 : Raf Vermeire, CVP-jongerenvoorzitter, zegt in Humo : Dehaene moet opstappen in 1999 (onderwerp : Moet Dehaene opstappen ?) – 03.04.98 : Mark Eyskens, zijn naam stond bij een in De Morgen gepubliceerde lijst van politici die een rekening hadden in Luxemburg (onderwerp : Mag een krant smeuge conclusies trekken ?) – Herman De Croo, zit 30 jaar in het parlement (onderwerp : Mag Herman De Croo nog 20 jaar doorgaan ?) – Nelly Maes, naar aanleiding van referendum over ondergrondse parking in Sint-Niklaas (onderwerp : Weten politici het soms beter dan de burger ?) – 17.04.98 : Frédéric Aelvoet, ondervoorzitter PSC-Kraainem, vindt dat Vlamingen de federale wetten niet mogen interpreteren (onderwerp : Moet Luc Van den Brande worden veroordeeld ?) – 01.05.98 : twee politieke gastpannelleden : Tuur Van Wallendael en Pierre Chevalier. Rik Daems, vreesde op VLD-congres dat de affaire-Dutroux België onaantrekkelijk maakt bij buitenlandse investeerders (onderwerp : Mag je buitenlandse investeerders afschrikken ?) – Johan Van Muysen, CVP-Hasselt, het voorstel van gratis fietsen komt van hem (onderwerp : Mag Hasselt gratis fietsen aanbieden ?) – 15.05.98 : Hugo Coveliers, wil de duivenwet van 1923 afschaffen (onderwerp : Moet de duivenwet worden afgeschaft ?).

Vraag nr. 142
van 26 juni 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

VRT Uefacupfinale – Technische prestaties France Telekom

Naar aanleiding van de Uefacupfinale van 6 mei jongstleden in het Franse Prinsenpark heeft de

VRT ook een commentaarpositie gehuurd en een journalist ter plaatse gestuurd..

De financiële gevolgen daarvan zijn behoorlijk zwaar.

Ter plaatse bleek evenwel dat France Telecom niet de nodige technische voorzieningen had verzorgd voor de VRT, zodat de ganse opdracht voor de journalist zinloos was en het imago van de VRT naar de geïnteresseerde voetballiefhebber (en voor zo'n match zullen dat er wel een groot aantal zijn) werd aangetast.

1. Kan de minister deze gegevens bevestigen ? Graag had ik hierbij de totale kostprijs voor deze organisatie gekregen.
2. De VRT heeft aangekondigd om de factuur van France Telecom niet te betalen en eveneens een schadevergoeding te eisen.

Kan de minister dit bevestigen ?

Heeft de VRT in voorkomend geval reeds de nodige stappen gedaan teneinde deze schadevergoeding ook daadwerkelijk te vorderen ?

- 3 Zijn er terzake reeds precedenten ? Zo ja, welke ?

Antwoord

Als antwoord op de schriftelijke vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger deelt de VRT mij het volgende mee.

De VRT heeft onmiddellijk geprotesteerd bij UEFA (de Europese voetbalbond), Team (het rechtenbureau), France 2 en France Telecom.

Tevens werd schadevergoeding gevraagd voor de lijnkosten en de onkosten van de journalisten (reis, verblijf en dagvergoedingen) en werd op de geschonden reputatie gewezen.

France Telecom schold de lijnkosten kwijt. Voor de onkosten van de journalisten en de schade aan de reputatie wordt de zaak nog opgevolgd.

Overigens hebben ook Team en UEFA, France Telecom om verantwoording gevraagd (in naam van VRT en de andere stations die dezelfde schade leden).

Vraag nr. 143
van 29 juni 1998
van de heer WILFRIED AERS

VRT-televisienieuws – Begrafenis Anton Van Wilderode

Op zaterdag 20 juni werd priester-dichter Anton Van Wilderode begraven. Hij had tijdens zijn leven met zijn poëzie verschillende officiële prijzen gehaald en was in Vlaanderen zeer geliefd. Zijn begrafenis werd dan ook door ongeveer 2.000 mensen bijgewoond, waaronder de vice-premier.

Radio 1 bracht een klank- en VTM een beeldreportage over de uitvaartplechtigheid.

De VRT-televisie repte met geen woord over de gebeurtenis, maar had des te meer aandacht voor een betoging met 150 deelnemers die op dezelfde dag had plaatsgevonden. Deze betoging was georganiseerd door de VZW Open Grenzen, die aanleunt bij de PVDA.

Ik zou graag van de minister vernemen op basis van welke criteria de redactie van VRT-televisie de onderwerpen selecteert die in de nieuwsuitzendingen aan bod zullen komen.

Is de minister van mening dat de VRT-televisie zich in bovenvermeld geval gehouden heeft aan de objectiviteit en neutraliteit die van de openbare omroep mag worden verwacht ?

Antwoord

Als antwoord op de schriftelijke vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger deelt de VRT mij het volgende mee.

Anton Van Wilderode is inderdaad één van onze grootste Nederlandstalige dichters. Zijn overlijden heeft dan ook ruime aandacht gekregen in de nieuwsuitzendingen van de VRT-televisie van 15 juni. Het was die dag een van de hoofdpunten van het hoofdjournaal. Journalist Bavo Claes maakte een uitgebreide bijdrage, met fragmenten uit een zelf voorgelezen gedicht "Dorp zonder Ouders" en een interview met de priester-dichter.

Een verslag over de begrafenis op zaterdag is overwogen, maar in extremis weggefallen wegens bijkomende niet geplande dagonderwerpen. De beslissing van de eindredacteur is – zoals zo dikwijls in vergelijkbare omstandigheden – voor kritiek vatbaar.

Vraag nr. 144
van 2 juli 1998
van de heer WILFRIED AERS

VRT Lopend Vuur – Che Guevara

In de Radio 1-uitzending "Lopend Vuur" van zaterdag 20 juni werd een "Che Guevara-reis" naar Cuba gepromoot.

Hierbij werd geen enkele kritische opmerking gemaakt over de dictatuur die op het Caraïbische eiland heerst, noch over de vervolging van politieke tegenstanders waaraan ook de bijna heilig verklaarde "Che" zich bezondigd heeft.

Is de minister van mening dat een en ander strookt met de objectieve benadering van feiten die van een openbare omroep mag worden verwacht ?

Welke maatregelen werden eventueel getroffen ?

Antwoord

Als antwoord op de schriftelijke vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger deelt de VRT mij het volgende mee.

Op zaterdag 20 juni 1998 werd de reportage "In de voetsporen van Che" uitgezonden in het reis magazine "Lopend Vuur" op Radio 1.

De reportage volgt een toeristische reisroute rond de figuur van Che Guevara. De wereldwijde revival rond deze figuur uit de jaren '60 heeft blijkbaar de nieuwsgierigheid gewekt van veel vakantiegangers. De reisreportage "In de voetsporen van Che" geeft informatie over deze route, ze promoot ze niet.

Het programma "Lopend Vuur" is een reis- en cultuurprogramma en heeft als taak informatie te verstrekken over mogelijke toeristische formules en/of bestemmingen. Het heeft niet de taak om een politieke stelling in te nemen, noch om een oordeel te vellen over de actualiteit of over bepaalde historische feiten of gebeurtenissen.

Vraag nr. 150
van 13 juli 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Actieplan Vlaamse Rand – VRT teletekst

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 144 van 30 juni 1997 inzake informatieverstrekking over de Vlaamse Rand via VRT Teletekst, opperde de minister dat een samenwerking tussen de VZW De Rand en de Teletekstredactie daarbij niet uitgesloten was (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 2 oktober 1997, blz. 103 – red.*).

Kan de minister medelen of deze samenwerking sedertdien concreet tot stand is gekomen ?

Antwoord

Als antwoord op de schriftelijke vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger deelt de VRT mij het volgende mee.

Sinds 21 maart 1998 bestaat er inderdaad een samenwerking tussen de VZW De Rand en VRT Teletekst.

Tweemaal per week verschijnen op pagina 505 van Cantext enkele pagina's met de belangrijkste culturele activiteiten in de Vlaamse rand rond Brussel.

Bovendien wordt sinds 21 maart ook meer aandacht besteed aan het nieuws in de regio. Binnen Magazine 2 op Teletekst 1 vormen Brussel en Vlaams-Brabant afzonderlijke en uitgebreide hoofdstukken. In de Vlaams-Brabantse berichten komt de Vlaamse rand rond Brussel dus ook vaker aan bod.

De nieuwsberichtgeving gebeurt echter niet in samenwerking met de VZW De Rand, maar op autonome basis.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 148
van 21 mei 1997
van de heer MARC OLIVIER

Benji-springen – Veiligheidsnormen

Naar aanleiding van een interpellatie in de Kamer bleek het tekort aan veiligheidsnormen inzake benji-springen (interpellatie van volksvertegenwoordiger Richard Fournaux tot minister van Binnenlandse Zaken Johan Vande Lanotte, Commissie

voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt van 22 april 1997).

In de huidige situatie zijn het de burgemeesters die een vergunning afleveren voor dit soort sportevenementen of attracties. Wanneer zij dit toestaan, komt het voor dat bij een ongeval de burgemeesters zelf burgerlijk en strafrechtelijk aansprakelijk gesteld kunnen worden. Vaak wordt druk uitgeoefend op de burgemeesters om dit toch oogluikend toe te staan.

Bij gebrek aan een duidelijke normering hebben dergelijke manifestaties vaak plaats in bedenkelijke omstandigheden. Onze collega's in de Kamer verwijzen naar onze verantwoordelijkheid en bevoegdheid terzake (cf. Kamer van Volksvertegenwoordigers, Beknopt Verslag van de Openbare Commissievergadering C 317 van 22 april 1997, blz. 1 en 2).

1. Zijn er reeds contacten geweest met het federale parlement of de geïnterpelleerde minister Vande Lanotte om deze situatie te bespreken ?
2. Wat is de bestaande regelgeving omtrent deze sportevenementen, hoe wordt de veiligheid van de deelnemer gewaarborgd ?
3. Zijn er stappen ondernomen om de verantwoordelijkheid van de burgemeesters op dit vlak beter af te bakenen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer truc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Aanvullend gecoördineerd antwoord

In mijn voorlopig antwoord inzake de problematiek van het benji-springen, en meer bepaald het gebrek aan een specifieke veiligheidsreglementering, deelde ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger mee dat ik vanuit mijn bevoegdheid inzake Binnenlandse Aangelegenheden mijn verantwoordelijkheid zou opnemen door het organiseren van een overleg.

Aan dat overleg namen, naast vertegenwoordigers van mijn kabinet en administratie, vertegenwoordigers deel van het kabinet van de staatssecretaris voor Veiligheid, van de federale ministeries van Binnenlandse Zaken en Economische Zaken, van Bloso en van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten.

Reeds tijdens de installatievergadering van deze overleggroep, op 3 november 1997, werd het probleem inzake de regelingsbevoegdheid uitgeklaard. Met name biedt de wet van 9 februari 1994 betreffende de veiligheid van de consumenten de mogelijkheid om het benji-springen te reglementeren via een koninklijk besluit, op voorstel van de federale minister van Economische Zaken en Telecommunicatie.

Eenmaal de bevoegdheidsvraag opgelost, kwam de overleggroep nog een aantal keren samen om de inhoudelijke aspecten inzake veiligheid van het benji-springen te bespreken. De overleggroep steunde zich hierbij onder meer op de regels inzake veiligheid die reeds in andere EU-lidstaten worden opgelegd.

Het overleg, waarbij in een laatste fase ook een aantal firma's werden betrokken die zich met het organiseren van benji-springen bezighouden, resulteerde uiteindelijk in een concrete aanzet tot ontwerp-reglementering.

Hiermee is de taak van de overleggroep afgerond, vermits de eigenlijke uitwerking van deze reglementering uiteraard toekomt aan de terzake bevoegde federale administratie, die van in het begin constructief aan het overleg heeft deelgenomen.

(Vorig gecoördineerd antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 19 van 10 juli 1997, blz. 1815 – red.)

**Vraag nr. 108
van 3 maart 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Taalgebruik in bestuurszaken – Kraainem

Vorig jaar deelde de minister mij mee dat op 28 januari 1997 het college van burgemeester en schepenen van de faciliteitengemeente Kraainem werd gewezen op artikel 25 van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken.

De gouverneur verzocht het college de nodige maatregelen te nemen om in de toekomst eentalige briefomslagen te gebruiken.

Kan de minister meedelen of intussen aan dat verzoek werd tegemoetgekomen ?

Aanvullend antwoord

De gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant deelt mij mee dat hij in 1997 geen nieuwe klachten heeft ontvangen inzake het taalgebruik op de briefomslagen van de gemeenteontvanger van Kraainem.

(Voorlopig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 12 mei 1998, blz 1760 – red.)

**Vraag nr. 134
van 27 maart 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Gemeenteraadsleden – Ouderschapsverlof

Gemeenteraadsleden worden wettelijk in de mogelijkheid gesteld om ouderschapsverlof te nemen als gemeenteraadslid en zich tijdelijk te laten vervangen voor die periode. De continuïteit van de werking moet immers kunnen worden gegarandeerd.

Uit de parlementaire stukken van de wet van 21 maart 1991 blijkt dat één van de oogmerken van deze wet was het gemeentelijk mandaat gemakkelijker toegankelijk te maken voor jonge vrouwen, die door het ouderschap zouden afzien van het idee zich kandidaat te stellen voor een mandaat (Parlementaire Stukken, Senaat, 1990-1991, verslag nr. 1189/2, blz 3). Het ouderschapsverlof moet worden aangevraagd door het betrokken gemeenteraadslid bij het college van burgemeester en schepenen. De vervanging van het gemeenteraadslid om reden van ouderschapsverlof, zoals bepaald in artikel 11, tweede lid, van de Nieuwe Gemeentewet, vervangen bij de wet van 21 maart 1991, heeft dus slechts plaats op het schriftelijk verzoek van het betrokken gemeenteraadslid.

Om politiek voor vrouwen toegankelijker te maken is het belangrijk om dit ouderschapsverlof bekend te maken : door met resultaten naar buiten te komen, zullen allicht meer vrouwen dit systeem leren kennen.

Het is alleen de Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, als toezichthouder op de lokale overheid, die deze resultaten kan opvolgen.

Hoeveel gemeenteraadsleden hebben van dit recht in het verleden (per jaar) gebruikgemaakt ?

Van welke gemeenten waren ze afkomstig ?

Werden ze vervangen door mannen/vrouwen ?

Aanvullend antwoord

Rezen er specifieke problemen ?

Na bevraging van de verschillende provinciale gouvernementen over de toepassing van het ouder­schapsverlof door gemeenteraadsleden, werden mij volgende gegevens meegedeeld die een antwoord moeten vormen op de vier vragen die door de Vlaamse volksvertegenwoordiger waren gesteld.

Provincie	Aantal raadsleden in ouderschapsverlof	Gemeenten	Vervangen door :	Problemen
Oost-Vlaanderen	1991 : 1 (vr)	Aalter	man	geen
	1996 : 1 (vr)	Stekene	man	"
	1997 : 1 (vr)	Knesselare	man	"
West-Vlaanderen	1996 : 1	Oostende	man	geen
	1997 : 1	Oostende	man	"
	Opm. 1 schepen	Beernem	vrouw	"
Vlaams-Brabant	1996 : 1	Herent		geen
	1997 : 1	Herent		"
	1998 : ontslag door dit raadslid			
Limburg	1991 : 1	Heusden-Zolder	vrouw	geen
	1998 : 1	Sint-Truiden	vrouw	"
Antwerpen	- : 2	Stabroek	vrouwen	geen
	1991 : 1	Wijnegem	man	"
	1995 : 1 (m)	Herentals	vrouw	"
	1997 : 1 (m)	Herentals	vrouw	"
	1998 : 1 (vr)	Olen	man	"
	1995 : 1	Vosselaar	man	"

(Voorlopig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 28 mei 1998, blz. 1918 – red.)

Vraag nr. 158
van 4 mei 1998
van de heer PATRICK LACHAERT

Gemeente Zomergem – Aanwending personeelsgegevens

Het gemeentebestuur van Zomergem heeft via de plaatselijke CVP-voorzitter brieven gestuurd aan de leden van het gemeentepersoneel waarin wordt gevraagd lid te worden van deze partij. Er wordt in het schrijven onder meer verwezen naar de rol die de CVP speelt als werkgever van het personeel.

Verder wordt onderstreept dat de fractie in de gemeenteraad ijvert om de tewerkstelling op de gemeente te vrijwaren, en ook wordt nog aangestipt dat de burgemeester en het schepencollege pas goed werk kunnen leveren indien zij kunnen rekenen op het personeel van de gemeente.

Het is duidelijk dat het personeel van deze Oost-Vlaamse gemeente onder druk wordt gezet, en dat er hier, buiten de deontologische aspecten, een inbreuk wordt gepleegd op de persoonlijke levenssfeer van het personeel.

1. Hoe kan een lokale partijvoorzitter, die zelf geen mandataris is, op wettige wijze kennis

nemen van de bestanden met de gegevens van het gemeentepersoneel, samengesteld ten behoeve van de personeelsadministratie, en deze aanwenden voor private en/of partijpolitieke doeleinden ?

2. Is de minister reeds op de hoogte van de bovenvermelde feiten, werd er in dit verband reeds een onderzoek ingesteld, en werden eventueel sancties getroffen ?

Indien dit laatste het geval zou zijn, wat waren de sancties die voortvloeien uit de klaarblijkelijke overtredingen op de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ?

3. Werd hier ook niet gehandeld in strijd met de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten, meer bepaald met artikel 2, waarin staat dat gegevens uit de bevolkingsregisters enkel in bepaalde omstandigheden, vermeld in het Burgerlijk Wetboek en het Wetboek van Strafvordering, kunnen worden meegedeeld ?

Aanvullend antwoord

In mijn voorlopig antwoord inzake de aanwending van personeelsgegevens in de gemeente Zomergem, deelde ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger mee dat ik zijn vraag voor administratief onderzoek had doorgestuurd naar de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen en dat, zodra de resultaten van dat onderzoek bij mijn ambt inkwamen, deze via een aanvullend antwoord aan de Vlaamse volksvertegenwoordiger zouden worden meegedeeld.

De gouverneur deelt mij mee dat de brief van de plaatselijke CVP-voorzitter waarvan sprake in de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger, in de loop van januari 1997 werd verstuurd, en dat de aangelegenheid door hem werd onderzocht naar aanleiding van twee klachten die tegen het versturen van de kwestieuze brief werden ingediend.

Uit dat onderzoek is gebleken dat het misbruik van het gemeentelijk personeelsbestand niet kon worden aangetoond : er werden van het ganse personeelsbestand, dat meer dan honderd mensen telt, slechts een twintigtal personeelsleden aangeschreven, die voor iedereen op de gemeente goed bekend zijn en van wie de adressen te vinden zijn in het telefoonboek. In totaal werden er 250 brie-

ven verstuurd naar inwoners van de gemeente Zomergem.

Voor het overige deelde het college van burgemeester en schepenen aan de gouverneur mee dat het niet op de hoogte was van en zeker niet betrokken was bij deze wervingsactie, en dat het de inhoud van de brief van de CVP-voorzitter betreurde.

Op grond van de resultaten van het administratief onderzoek deelde de gouverneur aan de burgemeester mee dat hij zowel de formulering van de brief als het tijdstip van verspreiden ervan ongelukkig gekozen vond, evenals de hoofding "aan het personeel van het gemeentebestuur", maar dat hij, aangezien het hier blijkbaar een individuele actie betrof van de plaatselijke CVP-partijvoorzitter, van oordeel was dat het schepencollege hierin niet verantwoordelijk kan worden gesteld.

(Voorlopig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 26 januari 1998, blz. 2193 – red.)

Vraag nr. 173 van 4 juni 1998 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Faciliteitengemeenten – Toezending Franstalige overheidsdocumenten

Kan de minister mij voor de verschillende faciliteitengemeenten meedelen hoeveel inwoners tot vóór de richtlijnen inzake het niet-repetitief karakter van de faciliteiten werden verstrekt, automatisch Franstalige documenten van de Vlaamse overheid kregen toegestuurd ?

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 175 van 5 juni 1998 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vorming lokale ambtenaren – Thema toegankelijkheid gebouwen

In de begroting wordt in een bedrag voorzien voor de vorming van lokale ambtenaren (programma 53.1, basisallocatie 33.03).

In 1996 verklaarde de minister 1,5 miljoen uit te trekken voor sensibiliseringsacties betreffende de toegankelijkheid van openbare gebouwen.

1. Werd dit beleid ook na 1996 voortgezet ? Hoe ?
2. Heeft deze sensibiliseringsactie zichtbare gevolgen gehad ? Welke ?

Antwoord

De subsidiëring van de vorming van lokale ambtenaren is geregeld in het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1994, houdende vaststelling van regelen betreffende de subsidiëring van initiatieven inzake de vorming van lokale ambtenaren. Het betreft subsidies die worden toegekend aan de provinciale overheden voor vormingsprogramma's die door de provinciale bestuursscholen of door de provinciale vormingsinstellingen worden georganiseerd.

Dit besluit stelt vast dat 20 % van het subsidiebedrag, de zogenaamde specifieke subsidiëring, besteed moet worden aan een vormingsaanbod dat betrekking heeft op de goede werking van de administratie in het algemeen en de personeelsontwikkeling in het bijzonder. De minister bevoegd voor Binnenlandse Aangelegenheden bepaalt mee de omschrijving van dit aanbod.

Voor het werkjaar 1996 heb ik in samenwerking met de minister bevoegd voor het Gelijkekansenbeleid aan de gesubsidieerde vormingsinstanties opgedragen een vormingsaanbod te organiseren dat zowel gericht was op de gelijke kansen voor mannen en vrouwen, als op de gelijke kansen voor andere achtergestelde groepen. Volgende thema's werden aangebracht :

- toegankelijk taalgebruik in officiële documenten ;
- samenlevingscontracten ;
- toegankelijkheid van de openbare infrastructuur voor gehandicapten ;
- genderinvloeden in functionerings- en evaluatiegesprekken.

Om de specifieke subsidiëring te kunnen genieten, moesten de betrokken vormingsinstanties over minstens twee van deze thema's een vormingsaanbod uitwerken.

Ook in het werkjaar 1997 werd in het kader van het gelijkekansenbeleid een vormingsaanbod georganiseerd rond deze thema's.

Uit de jaarverslagen van 1996 en van 1997 van de provinciale vormingsinstanties blijkt dat tijdens deze werkjaren telkens twee van hen een specifieke cursus hebben georganiseerd in verband met de toegankelijkheid van de openbare infrastructuur voor gehandicapten. Het vormingsaanbod heeft zich echter voornamelijk toegespitst op twee andere thema's uit het keuzepakket, namelijk toegankelijk taalgebruik in officiële documenten en genderinvloeden in functionerings- en evaluatiegesprekken.

Het is moeilijk op korte termijn tastbare gevolgen van deze sensibiliseringsactie vast te stellen. Uiteraard is het logisch dat de cursisten, die deze opleidingen in opdracht van het lokaal bestuur volgen, aan het geleerde een follow-up geven op lokaal vlak.

Vraag nr. 177 van 8 juni 1998 van de heer FILIP DEWINTER

Evolutie SIF-trekkingsrechten – Uitspraken minister Demeester

Het decreet tot vaststelling van de regelen inzake de werking en de verdeling van het Sociaal Impulsfonds (SIF) bepaalt dat het gewaarborgde trekkingsrecht vanaf het jaar 2000 wordt aangepast met een evolutiepercentage. Dit evolutiepercentage wordt berekend op basis van het indexcijfer van de consumptieprijzen van de maand maart van het jaar dat het jaar van de verdeling voorafgaat, en het indexcijfer van de maand maart van het daaropvolgende jaar, zoals die werden gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. De gemeenten ontvangen een trekkingsrecht wanneer ze op alle in het decreet bepaalde criteria samen een score halen van meer dan 50 op 100. Deze gemeenten worden opgenomen in een lijst die een eerste maal wordt geactualiseerd in het jaar 2000 en nadien om de drie jaar.

Recentelijk verklaarde Vlaams minister Demeester-De Meyer over het SIF in Antwerpen "Het Sociaal Impulsfonds (SIF) is voor Antwerpen

en de andere Vlaamse gemeenten een verworven recht. Antwerpen moet geen vrees hebben. Het Sociaal Impulsfonds gaat verder. Na 2000 zal het bedrag wel hetzelfde blijven. De extra impuls van zowat een miljard per jaar biedt de stad ongelooflijke mogelijkheden." (Gazet van Antwerpen van 19 mei 1998).

1. Niettegenstaande de decretale bepaling dat het trekkingsrecht vanaf het jaar 2000 zal worden aangepast met een evolutiepercentage, verklaart Vlaams minister Demeester-De Meyer dat het bedrag voor Antwerpen na 2000 hetzelfde zal blijven. Staat deze ministeriële uitspraak niet haaks op het decreet ? Loopt de minister niet vooruit op de feiten ? Op welke wijze berekent zij het evolutiepercentage ? Hoe kan de minister reeds de indexcijfers van de toekomstige maanden maart kennen ? Op welke wijze berekent zij het bedrag van zowat een miljard ?
2. Loopt minister Demeester-De Meyer door haar uitspraken niet vooruit op de actualisering van de lijst van gemeenten in het jaar 2000 ? Hoe kan zij nu reeds weten of Antwerpen nog 50 op 100 haalt in het jaar 2000 ?
3. Steunt en onderschrijft de Vlaamse regering de uitspraken van minister Demeester-De Meyer ?

Antwoord

1. Het Sociaal Impulsfonds is een structureel fonds, en is dus inderdaad voor Antwerpen en de andere gemeenten een verworven recht. Iedere gemeente krijgt namelijk een gewaarborgd trekkingrecht op het SIF. Voor Antwerpen bedraagt dit ongeveer 703 miljoen.

Antwerpen heeft een bijkomend trekkingsrecht in 1997 van afgerond 660 miljoen, in 1998 van afgerond 1.060 miljoen en in 1999 van afgerond 1.460 miljoen frank.

Vanaf het jaar 2000 wordt het SIF-fonds in zijn totaliteit jaarlijks aangepast aan het evolutiepercentage (indexering).

2. Aangezien Antwerpen nu reeds een gewaarborgd trekkingsrecht heeft van 703 miljoen, plus de indexatie in 2000, en gezien het feit dat Antwerpen helaas waarschijnlijk tegen 2000 nog niet het welvaartsniveau van haar residentiële randgemeenten zal bereikt hebben, kan men verwachten dat ze toch nog meer dan het gewaarborgd trekkingsrecht zal verwerven.

Bovendien zegt mevrouw Wivina Demeester volgens datzelfde krantenbericht "Het enige feit dat de geldstroom uit het Sociaal Impulsfonds kan doen stoppen, is dat de stad zo welvarend wordt dat ze niet meer aan de criteria van de kansarme buurten voldoet. Dan zullen we het geld in andere wijken moeten steken. Al zou dat het mooiste zijn dat Antwerpen kan overkomen. Want dan zit de stad echt wel op het goeie spoor."

3. De Vlaamse regering heeft beslist om in de loop van 1999 de uitvoering van het SIF te evalueren en de selectiecriteria voor de gemeenten verder te verfijnen. Daarna wordt een nieuwe lijst samengesteld.

Vraag nr. 178 van 8 juni 1998 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gemeentepersoneel – Tewerkstelling bij gemeentelijke VZW's

In verschillende gemeenten worden personeelsleden – al dan niet gesco's (gesubsidieerde contractuelen) – die officieel in dienst zijn van de gemeente, in de praktijk tewerkgesteld in gemeentelijke VZW's. Dit gebeurt meestal in onderlinge afspraak, al dan niet op papier gezet.

Naar ik verneem bestaat er betwisting of dit al dan niet wettelijk kan.

1. Klopt het dat personeelsleden in dienst van de gemeente, niet systematisch voor gemeentelijke VZW's mogen werken ? Hoe gebeurt de controle ?
2. Welke gevolgen kan dit hebben, indien dit toch zo gebeurt, voor de werknemers, de gemeentelijke VZW's, de gemeente ?
3. Kunnen gesco's toegewezen aan gemeenten, ook worden toegewezen aan gemeentelijke VZW's ? Zo ja, onder welke voorwaarden ?

Antwoord

De tewerkstelling van al dan niet vastbenoemd personeel van de gemeenten in VZW's is bijzonder problematisch. De wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers, laat slechts in enkele gevallen toe

dat werkgevers werknemers ter beschikking stellen van derden. Het komt mij niet toe uit te leggen of deze wet al dan niet van toepassing is op overheidsdiensten en op statutaire werknemers.

Federale ambtenaren controleren de naleving van deze wet overeenkomstig de bepalingen van de wet van 16 november 1972 betreffende de arbeidsinspectie.

Wanneer een gemeentebestuur personeelsleden ter beschikking stelt van een gemeentelijke VZW wordt het gezag over de werknemers uitgeoefend door de VZW en is het VZW die daadwerkelijk als werkgever wordt beschouwd. Dit betekent dan ook dat de VZW moet instaan voor de sociaalrechtelijke verplichtingen.

De tewerkstelling van personeelsleden van gemeenten in VZW's kan enkel verantwoord zijn wanneer de VZW activiteiten van gemeentelijk belang uitoefent en een dienstverlening ten behoeve van de bevolking verzekert.

Omwille van democratische overwegingen ben ik evenwel van mening dat gemeenten hun gemeentelijke taken zoveel mogelijk binnen de eigen organisatie dienen uit te oefenen. Om die reden heb ik dan ook, via de omzendbrief BA 97/08 van 24 juni 1997, aangedrongen op de overname van VZW-activiteiten en -personeel door de gemeentebesturen.

Het antwoord op de vraag over de toewijzing van gesco's aan gemeentelijke VZW's behoort tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

**Vraag nr. 179
van 8 juni 1998
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Commissie Sociale Veiligheid – Samenstelling

In de "Leefbaarheidscontrole voor de Sociale Huisvesting" wordt nader ingegaan op de commissie Sociale Veiligheid, geïnstalleerd op 9 juni 1995. Er wordt uitvoerig verwezen naar de adviescommissie die in het leven werd geroepen om vorm te geven aan het maatschappelijk debat over de beleidvoering. In deze code is ook de samenstelling opgenomen van deze adviescommissie.

Hieruit blijkt dat, naast vertegenwoordigers van de administratie, ook een aantal lokale erkende ven-

nootschappen, afgevaardigden van bewonersorganisaties en deskundigen zitting hebben.

1. Op basis van welke criteria werden al deze vertegenwoordigers aangewezen ? Door wie werd deze keuze gemaakt ? Hoe komt het dat er bij de lokale erkende vennootschappen geen enkele te vinden is uit Vlaams-Brabant, terwijl er wel twee uit Antwerpen in zetelen ? Moet men daaruit afleiden dat er in Vlaams-Brabant geen probleem van sociale veiligheid rijst ?
2. Hoeveel vergaderingen per jaar zijn er van deze commissie Sociale Veiligheid ? Door wie worden zij bijeengeroepen en wie stelt de agenda vast ?
3. Worden aan de leden van deze commissie zittingen toegekend en zo ja, hoeveel bedragen ze ?

Antwoord

1. De keuze om een adviescommissie te installeren, hing samen met de keuze om alle betrokkenen de facto in de beleidsvoering te betrekken. De Commissie Sociale Veiligheid was samengesteld uit vier groepen van actoren : de sector van de sociale huisvesting, de betrokken overheidsadministraties, de bewonersorganisaties en de deskundigen. Wat de selectie van de deskundigen en de bewonersorganisaties betreft, heeft de opdrachthouder (studiegroep Mens en Ruimte) een namenlijst aan het kabinet voorgesteld. De betrokken administraties Ruimtelijke Ordening, Huisvesting, en Monumenten en Landschappen – afdeling Woonbeleid en Overheidsopdrachten, Gebouwen en Gesubsidieerde Infrastructuur – afdeling Gesubsidieerde Infrastructuur, zijn aangeschreven met de vraag een vertegenwoordiger aan te wijzen.

De sector van de sociale huisvesting was vertegenwoordigd door de erkende vennootschappen en de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM). Daarbij is gepoogd alle geledingen aan bod te laten komen. Zo was vanuit de VHM zowel de directeur Verhuring als de directeur Technische Diensten lid van de commissie. Van de erkende vennootschappen waren zowel het voorzitterschap, de directie, de technische dienst als het maatschappelijk werk in de commissie opgenomen.

De provincie Vlaams-Brabant was onrechtstreeks aanwezig, met name in de persoon van mevrouw Van Mechelen, die als bouwwerk-

ster in de sociale appartementsblokken van Sint-Maartensdal (Leuven) werkzaam is. Zij vertegenwoordigde weliswaar niet de sociale huisvestingsmaatschappijen, maar formuleerde vanuit haar werkterrein de problemen.

De concrete aanleiding van de oprichting van de commissie was de plaatsing van camera's in de liften van een Antwerps sociaal appartementsgebouw. Dit kan deels de aanwezigheid verklaren van twee vertegenwoordigers van de erkende vennootschappen uit Antwerpen. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat, per provincie, een werkvergadering is gehouden met de erkende vennootschappen. Alle erkende vennootschappen hebben de mogelijkheid gehad om de problemen waarmee zij worden geconfronteerd en de eventuele oplossingen hiervoor aan te brengen.

2. Blijkens de overeenkomst dienden acht commissievergaderingen plaats te hebben in de periode juni tot en met december 1995. In totaal hadden tien vergaderingen plaats. De eerste vergadering werd ingeleid door de minister. Tijdens deze vergadering werd de volgende bijeenkomst vastgelegd. Op de tweede vergadering werden de data van de volgende commissievergaderingen genoteerd. Op het einde van iedere commissievergadering werd de agenda van de volgende bijeenkomst vastgelegd door de commissieleden.

De commissie heeft opgehouden te bestaan op 31 december 1995, na overhandiging van het definitief adviesrapport aan de minister en de administratie.

3. Er werden zitpenningen toegekend aan de leden van de commissie, uitgezonderd aan de voorzitter, de onderzoeksceel, de vertegenwoordiger van het kabinet en de vertegenwoordigers van de administratie.

De zitpenning bedroeg 2.500 frank + verplaatsingskosten.

Vraag nr. 180
van 12 juni 1998
van de heer DIRK VAN MECHELEN

Verhaalbelasting voor riolering – Subsidieverrekening

Door de gemeenten worden in het kader van de uitbouw van de zogenaamde onderbouw van het

waterzuiveringsnet, steeds meer rioleringen aangelegd. De kosten van deze aanleg worden in de vorm van verhaalbelastingen in veel gevallen door gerekend aan de gebruikers van deze nutsvoorzieningen, met name de lokale bewoners.

Om deze aanleg te financieren, doen de betrokken gemeenten, naast investeringen uit eigen middelen, veelvuldig een beroep op enerzijds het Investeringsfonds dat werd ingesteld bij decreet van 20 maart 1991 via trekkingsrechten en anderzijds op het zogenaamde RIO-programma van de minister van Leefmilieu, dat vanaf 1996 voorziet in een bijzondere tegemoetkoming vanwege het Vlaams Gewest toegekend, door middel van ministeriële besluiten voor de aanleg van gemeentelijke rioleringen.

Volgens een schrijven van 7 mei 1986 van voormalig gemeenschapsminister van Binnenlandse Angelegenheden en Ruimtelijke Ordening Pede, kunnen door de overheid toegekende subsidies echter niet worden afgetrokken van de terugvorderbare uitgaven. Deze houding werd gemotiveerd door de stelling dat deze subsidies niet mogen dienen om aan de boordegenaars een bijzonder voordeel te verschaffen, maar alle inwoners van de gemeente tot voordeel moeten strekken. Tevens kan in dit verband worden verwezen naar arresten van het Hof van Cassatie van 19 juni 1975, van 18 december 1978 en van 25 mei 1979.

1. Is de interpretatie die voormalig gemeenschapsminister Pede aan deze problematiek gaf in 1986 nog steeds geldig ?
2. Kunnen gemeentelijke trekkingsrechten op het Investeringsfonds worden afgetrokken van de verhaalbelasting die aan de gebruikers van de met dit geld uitgevoerde werken wordt aangerekend ?
3. Kunnen de subsidies die door het Vlaams Gewest aan de gemeenten worden uitgekeerd in het kader van het RIO-programma voor aanleg van gemeentelijke rioleringen, worden afgetrokken van de verhaalbelasting die aan de gebruikers van de met dit geld uitgevoerde werken wordt aangerekend ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

1. In de omzendbrief van 13 september 1961 van de destijds bevoegde minister van Binnenlandse

Zaken werd er reeds op gewezen dat subsidies voor wegenwerken ten goede moeten komen aan al de inwoners van de gemeente. Zo men het bedrag ervan zou aftrekken van de totale verhaalbare uitgaven, dan zouden enkel de aangelande eigenaars het voordeel genieten van de subsidie bij de heffing van verhaalbelastingen. Ditzelfde standpunt werd later bevestigd in de door de minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting vermelde arresten van het Hof van Cassatie. Deze interpretatie is in overeenstemming met het gelijkheidsbeginsel.

Er is bijgevolg geen reden om dit standpunt te wijzigen.

2. De bovenstaande redenering geldt voor alle subsidies die de gemeente als geheel ten goede komen, dus ook voor trekkingsrechten uit het investeringsfonds.
3. Dezelfde redenering geldt ook voor de subsidies in het kader van het RIO-programma.

Vraag nr. 181
van 12 juni 1998
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Vlabinvest – Bevoegdheidsoverdracht

In 1992 werd concreet gestalte gegeven aan het Investeringsfonds voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant, Vlabinvest.

Het Vlabinvestinitiatief is echter nooit goed van de grond geraakt.

Recentelijk werd gesteld dat het van de bevoegdheid van de minister-president zou worden overgedragen naar de bevoegdheid van de minister voor Huisvesting.

Is die overdracht inmiddels volledig gerealiseerd ?

Is het project dan ook in een nieuwe fase van versnelde uitvoering gekomen ?

Antwoord

Bij besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1997 tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse regering werd met ingang van 1 januari 1998 het bestuur van of het inhoudelijk toezicht op het Investeringsfonds voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest) toegevoegd aan de bevoegdheden van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Wat de vraag betreft of "het project dan ook in een nieuwe fase van versnelde uitvoering is gekomen", kan worden verwezen naar de op stapel staande realisaties, waarvan een groot deel reeds voorbereid waren onder de voorgaande bevoegde minister. In principe zullen ofwel dit jaar, ofwel wellicht volgend jaar 161 huurwoningen en 62 koopwoningen worden opgeleverd, naast minimaal 17 loten erfpacht, in totaal dus 240 bijkomende woongelegenheden.

			Huur	Koop	Kavels
Elk Zijn Huis Tervuren	Tervuren	Groenveld fase 5	18		
		Groenveld fase 6	18		
		Casino	13		
		Lindenhof	5		
		Wish	36		
Providentia Asse	Overijse	St.-Annastraat	10		
		Lepage	17		
Haviland Asse	St.-Genesius-Rode	Nieuwstraat	13		
		Hof-ten-Hout		34	
		Drogenbos		8	
	Overijse	De Kerselaar		10	
Vlabinvest	Wezembeek-Oppem	Paters Passionisten	21		
		Marcelisstraat		10	
		Marcelisstraat School	10		
Erfpacht	Wemmel	Centrum II			7
	Kraainem	Kerkeveld			10
			161	62	17
Totaal : 161 + 62 + 17 = 240					

Op iets langere termijn (1999-2000) worden nog projecten gepland in Hoeilaart (Houtzagerij Mariën, ± 90 woongelegenheden) en St.-Genesius-Rode (campus VUB/ULB).

Naargelang de prioriteit die aan een bepaald project wordt gegeven, kunnen aan de vooropgestelde timing nog wat wijzigingen worden aangebracht, maar in globo zal dit het programma van Vlabinvest zijn voor de komende twee jaren.

Vraag nr. 182
van 12 juni 1998
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Vlabinvest – Adviescomité

Bij ministerieel besluit van 26 juni 1996 werd een adviescomité opgericht om de leidend ambtenaar van Vlabinvest advies te verlenen met betrekking tot de toewijzing van de woonprojecten met sociaal karakter.

De leden ervan werden aangewezen bij ministerieel besluit van 14 februari 1997.

Wordt de werking van dit adviescomité als positief ervaren en in die zin ook geëvalueerd ?

Hoeveel maal heeft het adviescomité reeds vergaderd ?

Antwoord

Het adviescomité heeft specifiek tot taak na te gaan in welke mate de kandidaten behoren tot de beoogde doelgroep en voorrang kunnen genieten, en geeft vervolgens advies aan de leidend ambtenaar over de toewijzing van woningen en gronden in het kader van de woonprojecten met sociaal karakter. Het advies dient tevens de toewijzing en de rangorde te bevatten.

Het adviescomité heeft reeds advies gegeven over kandidaten voor het project van Haviland in de Nieuwstraat in St.-Genesius-Rode en over het erfpachtproject van Vlabinvest in Wemmel, Centrum II. Het adviescomité heeft op heden reeds zeven maal vergaderd.

Aangezien tot hiertoe het aantal kandidaten het aantal ter beschikking zijnde appartementen of erfpachtkavels niet overtrof, beperkte het advies zich vooral tot het behoren tot de doelgroep en tot het voldoen aan de voorrangscriteria van de kandidaten.

Gelet op het gegeven dat nog maar enkele projecten ter beoordeling werden voorgelegd, werd nog geen diepgaande evaluatie gemaakt, maar over het algemeen wordt de werking van dit adviescomité als zeer nuttig ervaren in het beoordelen van de kandidaten.

Vraag nr. 183
van 12 juni 1998
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Vlabinvestproject De Kerselaar (Overijse) – Stand van zaken

In het kader van het Vlabinvestproject De Kerselaar in Overijse was het de bedoeling dat Vlabinvest vijf percelen grond zou aankopen van Haviland.

Deze intercommunale zou hierop woningen bouwen, waarbij Haviland de woningen zou verkopen aan kandidaten die tegelijkertijd met Vlabinvest een erfpachtvereenkomst aangaan.

Hoever staat dit project op dit ogenblik ?

Zijn deze percelen effectief aangekocht van Haviland ?

Heeft Haviland op dit ogenblik deze woningen reeds gebouwd ?

Zijn er reeds overeenkomsten afgesloten door Haviland en Vlabinvest met mogelijke kandidaten in het kader van de erfpachtvereenkomst ?

Antwoord

Het project "De Kerselaar" in Overijse omvat de bouw van tien sociale koopwoningen door Haviland, waarbij vijf woningen zullen worden gebouwd op gronden die Vlabinvest van Haviland zal aankopen. Deze vijf woningen zullen dan worden verkocht, terwijl de grond in erfpacht zal worden gegeven. De overige woningen zullen samen met de grond door Haviland worden verkocht.

De Intercommunale Haviland is reeds eigenaar van deze gronden.

Op 21 november 1997 vond de openbare aanbesteding voor dit dossier plaats ; slechts drie aannemers schreven in en omdat de inschrijvingsbedragen te hoog lagen, werd overgegaan tot een heraanbesteding op 23 januari 1998. In april 1998 werden de werken dan gegund. Met de werken zal onmiddellijk worden begonnen nadat de obligatie-overeenkomst tussen Vlabinvest en Haviland voor de financiering ervan, volledig rond is.

Er werden tot op heden noch door Haviland, noch door Vlabinvest reeds overeenkomsten afgesloten met mogelijke kandidaten in het kader van de erfpachtvereenkomst.

Vraag nr. 184
van 15 juni 1998
van mevrouw SONJA VAN LINDT

CAO lokale besturen – Telewerk

Blijkens een persartikel van 5 mei 1998 heeft de minister een aantal voorstellen uitgewerkt die als basis moeten dienen voor de aanvatting van de onderhandelingen over een nieuwe CAO voor de lokale en regionale besturen. Deze voorstellen bevatten ook initiatieven m.b.t. het onderzoek naar huisarbeid of telewerk.

Eind vorig jaar heeft het Vlaams Parlement een voorstel van resolutie goedgekeurd waarin de Vlaamse regering werd gevraagd een experiment inzake thuis- of telewerk op te zetten binnen de Vlaamse administratie en de resultaten ervan te evalueren samen met het Vlaams Parlement. Totnogtoe laat de uitvoering van deze resolutie nog op zich wachten.

1. Is het niet aangewezen dat de Vlaamse regering eerst zelf een gecoördineerd experiment inzake telewerk in de Vlaamse administratie operationaliseert, teneinde de opgebouwde ervaringen en kennis in het kader van een goede dienstverlening aan de lokale besturen te kunnen aanbieden ?
2. Wordt aan de lokale en regionale besturen een budget ter beschikking gesteld ter ondersteuning van de eventuele implementatie van telewerk in hun administratie ?

Antwoord

De Vlaamse regering heeft in haar voorstellen voor een sectoraal akkoord voor de lokale besturen aandacht besteed aan de mogelijkheden voor thuiswerk. De onderhandelingen over dit akkoord zijn nog niet afgesloten. Natuurlijk kunnen de resultaten van de experimenten bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap nuttig zijn voor de lokale besturen. Het is echter niet nodig dat lokale besturen deze resultaten afwachten om zelf initiatieven te nemen. De organisatiestructuur van de lokale besturen wijkt in bepaalde aspecten af van die van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Enkele gemeenten hebben trouwens reeds initiatieven over thuiswerk ontplooid.

Besturen die deze weg inslaan, moeten dit doen omwille van de voordelen die dergelijke werkmethodes bieden voor hun organisatie. Deze voordelen maken subsidiëring overbodig. Dergelijke subsidiëring zou er trouwens toe kunnen leiden dat besturen een dergelijk systeem toepassen, zelfs als dit nadelig zou zijn voor de organisatie. Op lange termijn zou dit de bestuurskracht van de lokale besturen niet ten goede komen.

Ten slotte wens ik erop te wijzen dat de Vlaamse regering wel degelijk experimenten over telewerk heeft opgezet. Deze ressorteren onder de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Ambtenarenzaken.

**Vraag nr. 186
van 15 juni 1998
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Vlabinvest Tervuren – Stand van zaken

Het Vlabinvestproject in Tervuren (Groenveld 5 en 6), dat in een samenwerking voorzag tussen Vlabinvest en de sociale huisvestingsmaatschappij Elk Zijn Huis, werd opgestart in 1997 en zou normaliter binnen het jaar beëindigd zijn.

1. Wanneer zullen de werken aan dit project beëindigd zijn ?
2. Zijn er reeds aanvragen van kandidaten en heeft het Adviescomité reeds advies verstrekt over deze kandidaten ?
3. Wanneer kunnen de eerste kandidaten de woningen betrekken ?

Antwoord

1. De voorlopige oplevering van het project Groenveld 5 en 6 in Tervuren van Elk Zijn Huis, Tervuren, is gepland voor november 1998.
2. Door de initiatiefnemers werd reeds een eerste lijst met 12 bezorgd aan het adviescomité, dat in de tweede week van juli 1998 een advies zal uitbrengen. Een tweede lijst met kandidaten zal door de sociale huisvestingsmaatschappij in de maand september 1998 aan het adviescomité worden voorgelegd.
3. Na de oplevering van de werken, dus in principe nog einde 1998, zullen de eerste huurders hun woning kunnen betrekken.

**Vraag nr. 188
van 15 juni 1998
van mevrouw VEERLE HEEREN**

Sociale huisvesting Limburg – Additioneel investeringsprogramma

In het kader van de uitvoering van het zogenaamde Witte Donderdagakkoord (1995) werd in een enveloppe van 1 miljard voorzien waarbij een additioneel investeringsprogramma in de sociale huisvesting in Limburg zou worden gefinancierd.

Het bedrag van 1 miljard werd door de Limburgse Reconvertiemaatschappij in de vorm van een renteloze lening ter beschikking gesteld.

1. Op welke wijze werd er tot op heden uitvoering en invulling gegeven aan dit additioneel investeringsprogramma ?
2. Welke projecten werden geselecteerd en welke projecten zijn vandaag in uitvoering ?
3. Hoeveel woningen zullen in het kader van dit additioneel investeringsprogramma extra kunnen worden gerealiseerd, bovenop het gewone investeringsprogramma van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij ?

Antwoord

In juli 1997 werd er door het Limburgfonds een renteloze lening verstrekt aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) ten belope van 983,1 miljoen frank – in vier schijven terug te betalen op een termijn van tien jaar – met het oog op de

realisatie van een additioneel investeringsprogramma door de Limburgse lokale sociale huisvestingsmaatschappijen.

Intussen werden er op dat budget bij de VHM reeds vastleggingen verricht voor een totale investering van 691.587.000 frank, goed voor de opbouw van 245 nieuwe sociale woningen. De betrokken werken zijn momenteel reeds in uitvoering of zullen eerstdaags aanvangen.

Het nog resterende budget van 291.613.000 frank zal worden aangewend voor de realisatie van nog eens 97 sociale woningen, waarvoor de kostprijs van de opbouw wordt geraamd op ruim 324 miljoen frank. Het niet via het Limburgfonds gefinancierde saldo zal of door de VHM of door de lokale bouwmaatschappijen worden ingebracht.

Ter aanvulling bezorg ik hierbij een lijst met de stand van zaken op 22 juni 1998 van alle projecten van het goedgekeurde programma "Limburgs Reconversiefonds", met per project de vermelding van de initiatiefnemer, het aantal woningen, de ligging van het project, het bedrag van de vastlegging of van de raming en ten slotte de stand van zaken.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 190
van 16 juni 1998
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Toren 1 St.-Maartensdal Leuven – Renovatieproject

De vroegere Gewestelijke Samenwerkende Maatschappij voor de Huisvesting Leuven, thans de CVB Dijledal (erkend door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij VHM) heeft sedert de helft van 1997 appartementen die in Toren 1 van Sint-Maartensdal vrijkwamen, niet meer verhuurd. Tegen 1 april 1998 werd deze Toren dan volledig ontruimd om er grootscheepse vernieuwingswerken te laten uitvoeren. Deze ontruiming en de verhuis vergde van tal van mindervalide en bejaarde bewoners heel wat inspanningen.

Thans staat deze Toren reeds maanden leeg. Naar verluidt zou er met de werken tot op heden nog geen aanvang genomen zijn.

Daarenboven werd de bewoners die moesten verhuizen steeds voorgehouden dat zij aanspraak zou-

den kunnen maken op een huursubsidie en installatiepremie. De daartoe ingediende dossiers komen nu evenwel terug met de melding dat Toren 1 van Sint-Maartensdal niet onbewoonbaar werd verklaard en zij dus niet in aanmerking komen voor dergelijke huursubsidie.

1. Heeft de VHM dit project al goedgekeurd ?
2. Wat is het totale budget voor dit project ?
3. Waarom werden de werken nog niet gestart ?
4. Wat is het verlies aan inkomsten ten gevolge van de leegstand ?
5. Wanneer starten de werken en hoe lang zullen ze duren ?
6. Wat is de stand van zaken in verband met de onbewoonbaarverklaring van Toren 1 met het oog op het verkrijgen van een huursubsidie ?

Antwoord

1. Na de goedkeuring door de VHM van het voorontwerp op 23 januari 1997 en de machtiging tot aanbesteding op 14 november 1997, bekrachtigde de raad van bestuur van de VHM op 14 april 1998 de toewijzingsbeslissing van de sociale huisvestingsmaatschappij (SHM) in verband met de openbare aanbesteding, onder de opschortende voorwaarde van de toekenning van een lening door Domus Flandria.

De beslissing van de SHM hield in dat de renovatiewerken zouden besteld worden aan de NV Alg. Aann. Van Laere uit Zwijndrecht voor een bedrag van 233.041.706 frank.

2. Voor deze werken is in een financiering voorzien van 295.962.966 frank, namelijk :
 - lening Domus Flandria (40 %) : 118.385.186 frank
 - lening VHM (42 %) : 124.304.446 frank
 - eigen middelen SHM (18 %) : 53.273.334 frank.

Vooraleer de werken te kunnen bestellen, moest de SHM Dijledal, zoals hierboven vermeld, de toekenning van de lening vanwege Domus Flandria verkrijgen.

3. De werken werden op 18 mei 1998 besteld aan de NV Alg. Aann. Van Laere, en startten op 22 juni 1998. De minimum voorbereidingstermijn, volgens de bijlage aan het koninklijk besluit van 26 september 1996, artikel 28 werd hierbij gerespecteerd.
4. De SHM raamt het verlies aan inkomsten ten gevolge van deze onvermijdelijke leegstand op ongeveer 3.384.000 frank (tot einde mei 1998). Om te kunnen renoveren, was het nu eenmaal nodig de appartementen te ontruimen.

Aangezien de aanbesteding plaatsvond op 25 november 1997, werd de totale ontruiming van het gebouw gepland tegen 1 maart, dit is drie maanden na de aanbesteding, wat vrij kort is, gelet op de weg die het dossier na aanbesteding nog moest afleggen, maar er diende toch een veiligheidsmarge te worden ingebouwd.

De ontruiming is immers van cruciaal belang : bij de noodzaak tot schorsing der werken omdat nog niet alle bewoners verhuisd zijn, kan de aannemer immers schadevergoeding eisen.

Uit de ter beschikking gestelde cijfers blijkt dat de belangrijkste inspanning inzake de ontruiming gebeurde in de maanden januari en februari, zoals gepland.

Ondertussen bleek het nazicht van de offertes meer tijd te vragen en dienden – door de gewijzigde wetgeving op de overheidsopdrachten – bepaalde stappen juridisch te worden getoetst. Daardoor vertrok het dossier later dan gepland naar de toezichthoudende overheid (23 februari 1998).

Uiteindelijk ontving de sociale huisvestingsmaatschappij dus op 24 april 1998 machtiging tot bestelling vanwege de VHM en in dezelfde periode van Domus Flandria.

Gelet op de wettelijke voorbereidingstermijn van de aannemer konden de werken dan niet eerder dan 22 juni 1998 starten. De leegstand voorafgaand aan het begin van de werken begon dus in maart en eindigde op 22 juni.

5. De uitvoeringstermijn bedraagt 400 kalenderdagen, de werken zullen normalerwijze eindigen op 26 juli 1999.
6. Het dossier voor de huursubsidies van Toren 1 is in behandeling bij de cel ROHM (Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en

Landschappen) Vlaams-Brabant. Met het oog op het verkrijgen van een huursubsidie werden 59 aanvragen ingediend, waarvan er op 15 juli 1998 :

- 30 voorlopig gunstig werden beoordeeld na een onderzoek ter plaatse (voor deze dossiers werd op 15 juli 1998 het inkomen opgevraagd om een definitieve beoordeling te kunnen maken) ;
- 24 werden geweigerd omdat niet aan de voorwaarden is voldaan ;
- 5 nog een onderzoek ter plaatse moeten krijgen.

**Vraag nr. 191
van 16 juni 1998
van mevrouw YOLANDE AVONTROODT**

SIF-subsidies – Wijkgezondheidscentra

De Vlaamse regering heeft op 19 mei laatstleden principieel ingestemd met het voorstel van Vlaams minister Wivina Demeester-De Meyer om door een aanpassing van de reglementering van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA) investeringssubsidies te verlenen aan wijkgezondheidscentra (WGC).

De toekenning van investeringssubsidies is gekoppeld aan een aantal voorwaarden. Eén van de voorwaarden is dat het wijkgezondheidscentrum gelegen moet zijn in een achtergestelde buurt van een stad of gemeente die in het kader van het stedelijk beleid extra middelen krijgt vanuit het Sociaal Impulsfonds.

1. Welke wijkgezondheidscentra krijgen nu reeds middelen via de gemeenten uit het Sociaal Impulsfonds ?
2. Over hoeveel middelen gaat het ?

Antwoord

Drie wijkgezondheidscentra – WGC De Sleep, WGC Brugse Poort en WGC Botermarkt – in Gent ontvangen elk een jaarlijkse subsidie van 1,25 miljoen frank in het kader van het SIF-beleidsplan 1997-1999. Van deze centra wordt verwacht dat ze een bijdrage leveren tot de sensibilisering van de gezondheidszorg op territoriaal niveau.

In enkele Vlaamse steden, zoals Leuven, Genk en Antwerpen, ontvangen de wijkgezondheidscentra rechtstreeks geen middelen vanuit het Sociaal Impulsfonds. Enkele van deze centra liggen echter wel in een achtergestelde buurt van de stad die in het kader van het stedelijk beleid extra middelen krijgt vanuit het Sociaal Impulsfonds.

**Vraag nr. 192
van 16 juni 1998
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Vlabinvestproject Casino (Tervuren) – Stand van zaken

Het Vlabinvestproject Casino in Tervuren voorziet in de bouw van dertien huurappartementen in samenwerking met de VHM (Vlaamse Huisvestingsmaatschappij).

Er was aangekondigd dat deze werken zouden kunnen starten in het voorjaar 1998.

Zijn deze werken effectief gestart ?

Zo ja, wanneer wordt de beëindiging van deze werken gepland ?

Antwoord

Het definitief ontwerp-dossier voor de bouw van 13 huurappartementen in Tervuren, Casino door de sociale huisvestingsmaatschappij Elk Zijn Huis uit Tervuren in samenwerking met Vlabinvest, is volledig afgewerkt en een bouwaanvraag werd reeds ingediend bij Arohm (administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting, en Monumenten en Landschappen).

Voorzien wordt dat de aanbesteding van de werken plaats heeft medio augustus 1998 en dat de werken starten begin oktober 1998.

**Vraag nr. 195
van 17 juni 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Faciliteitengemeenten – Franstalige trouwboekjes

In de Vlaamse gemeenten met faciliteiten voor Franstaligen kunnen huwelijken in het Frans worden afgehandeld. Evenwel worden ook Franstalige huwelijksboekjes uitgereikt.

Meent de minister niet dat dit ingaat tegen de taalwetgeving en dat alle huwelijksboekjes in Vlaanderen in het Nederlands dienen te zijn opgesteld, terwijl het in de faciliteitengemeenten volstaat een uittreksel in het Frans uit de huwelijksakte te kunnen verkrijgen ?

Antwoord

Trouwboekjes worden beschouwd als getuigschriften. Wat de randgemeenten betreft, vallen zij bijgevolg onder de toepassing van artikel 26 van de SWT (gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken).

**Vraag nr. 196
van 17 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Vereenvoudiging administratieve documenten – Stand van zaken

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

Vraag nr. 232

van 17 juni 1998

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 23

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

**Vraag nr. 197
van 18 juni 1998
van de heer JOHAN WEYTS**

Heffing leegstand – Niet-vergunningplichtige renovatie

In het kader van de gewestelijke heffing op leegstand en verkrotting hebben de Vlaamse gemeenten de opdracht gekregen een inventaris op te maken van eigenaars die op grond van de geldende criteria in aanmerking komen voor een dergelijke belasting. Een aantal gemeenten heeft vastgesteld dat de toepassing van de betrokken richtlijnen in

verschillende concrete gevallen aanleiding geeft tot een opvallende onrechtvaardigheid, met name betreffende de schorsing van de heffing bij uitvoering van renovatiewerken.

De algemene regel stelt dat de heffing op leegstand en verkrotting wordt toegepast op elke woning die minstens twaalf maanden leegstaat. De heffing kan echter gedurende twee of drie jaar worden geschorst voor de uitvoering van renovatiewerken waarvoor een bouwvergunning werd afgeleverd. Deze regeling impliceert dat niet-vergunde renovatiewerken geen recht geven op een schorsing van de heffing. Het komt echter vaak voor dat eigenaars niet-vergunningplichtige aanpassingswerken uitvoeren, waarbij het gebouw tijdelijk niet kan worden bewoond. Aangezien zij deze kleinere werken, zoals het vernieuwen van vloeren, keuken of badkamer, ook dikwijls zelf uitvoeren, neemt dit doorgaans relatief veel tijd in beslag. Reeds na 1 jaar worden zij dan geconfronteerd met een onvoorziene en hoog oplopende belasting voor leegstand, die precies het gevolg is van het woonklaar maken van hun eigendom.

Op die manier wordt een onrechtvaardige situatie gecreëerd waarbij de eigenaar die niet-vergunningplichtige werken uitvoert wordt gestraft voor de inspanningen die hij zich getroost om uiteindelijk leegstand te voorkomen.

In het licht van bovenstaande beschouwingen rijst de vraag waarom er geen schorsing van de heffing op leegstand gedurende twee of drie jaar werd ingesteld voor werken die niet aan de verplichting tot bouwvergunning onderworpen zijn. Dergelijke billijke regeling zou de betrokken eigenaars in staat stellen hun aanpassingswerken binnen een redelijke termijn te voltooien.

Antwoord

Ik verwijs de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar het antwoord op de mondelinge vraag van de heer Joachim Coens, Vlaams volksvertegenwoordiger (als **bijlage** een kopie van deze vraag en het antwoord).

Hieraan wil ik toevoegen dat bij de recente wijzigingen aan het decreet en het toepassingsbesluit de nieuwe verkrijger van het zakelijk recht vanaf nu een vrijstelling van twee jaar in plaats van één jaar kan genieten. Daardoor krijgt de koper van een woning twee jaar de tijd om een bouwvergunning aan te vragen of zelf kleinere werken uit te voeren. Door de verlenging van deze termijn, zullen de

problemen die de Vlaamse volksvertegenwoordiger aanhaalt inzake het zelf uitvoeren van kleinere aanpassingswerken, niet meer (of slechts zelden) voorkomen.

Vraag nr. 198 van 18 juni 1998 van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Vlabinvestproject Kerkeveld (Kraainem) – Onteigeningen

Inzake het Vlabinvestproject Kerkeveld in Kraainem was het de bedoeling dat Vlabinvest de nodige stappen zou zetten om de onteigeningsprocedure op te starten.

Kan de minister meedelen of deze onteigeningsprocedure inmiddels is beëindigd en of in de loop van 1998 die percelen in dit project in erfpacht op de markt worden gebracht ?

Antwoord

De onteigeningsprocedure is nog steeds niet rond. Het probleem dat Vlabinvest ondervindt bij de onteigening van een perceel bouwgrond in Kraainem, Kerkeveld ten nadele van de Provinciale Commissie voor Studiebeurzenstichtingen van Brabant (domein van de Stichting Van der Borgh) heeft betrekking op de onduidelijkheid die er bestaat over wie de toezichhoudende overheid is van de eigenaar die wordt onteigend.

Het ministerieel besluit houdende goedkeuring van het onteigeningsplan en machtiging tot onteigening dateert reeds van 19 november 1996. Het Aankoopcomité werd door Vlabinvest onmiddellijk verzocht de onteigeningsprocedure af te handelen. Na onderhandelingen bereikte het Aankoopcomité een akkoord over de prijs met de eigenaar van de grond. Dit akkoord moet echter volgens de wet van 19 december 1864 die het statuut van dergelijke stichtingen regelt, goedgekeurd worden door de bestendige deputatie. Aangezien de provincie Brabant sedert 1995 is opgesplitst, waarbij de toezichhoudende bevoegdheid over deze provinciaal georganiseerde instellingen niet is geregeld, rijst thans het institutionele probleem wie de toezichhoudende overheid is die moet instemmen met de onteigening, een probleem waarop tot op heden nog geen afdoend antwoord op kon worden gegeven.

Dit probleem is aan de bevoegde instanties ter kennis gebracht en momenteel daar nog in onderzoek.

Vraag nr. 201
van 29 juni 1998
van de heer LEO DELCROIX

Tegemoetkoming hypotheeklening – Aanpassing

In het Belgisch Staatsblad van 19 mei 1998 verscheen, enigszins verrassend, het besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 3 februari 1993 houdende instelling van een tegemoetkoming in de last van hypothecaire leningen aangegaan om een woning te bouwen, te kopen of te renoveren.

In de aanhef van dit besluit wordt gewezen op de "dringende noodzakelijkheid" van uitvaardiging van dit besluit en op het feit dat de tegemoetkoming in de leningslast voor particulieren die een eigen woning willen bouwen, vernieuwen of renoveren, zo spoedig mogelijk in overeenstemming moet worden gebracht met de sinds 1993 sterk gedaalde rentevoeten. De zogenaamde aanpassing van de tegemoetkoming in de leningslast aan de rentevoet, leidde tot een forse vermindering van de tegemoetkoming. Er is in bepaalde gevallen zelfs sprake van een halvering.

Vanuit bepaalde praktijkmiddens wordt nogal verontrust gereageerd op deze beleidswijziging.

Er rijzen een aantal vragen.

1. Hoe kan de minister verantwoorden dat deze aanpassing van de tegemoetkomingen "dringend noodzakelijk" was, gelet op het feit dat de rentevoeten al jaren aan een stuk aan de lage kant zijn ? Zo niet, is dit besluit dan niet strijdig met de Grondwet en met de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zodat het vatbaar is voor nietigverklaring door de Raad van State, of door de Belgische rechtscollèges buiten toepassing moet worden gelaten ?
2. Is met de sector overleg gepleegd over deze wijziging ? Zijn de economische effecten ervan onderzocht ?
3. Is rekening gehouden met het feit dat deze tegemoetkomingen in bepaalde gevallen verleend worden aan gezinnen uit lagere inkomenscategorieën, voor wie deze tegemoetkoming een stimulans kan zijn om zich een eigen

woning te verwerven en/of te renoveren, wat de responsabilisering van dit gedeelte van de bevolking ten goede komt en een waardig alternatief betekent voor de krappe markt aan sociale koop- en huurwoningen ?

4. Is er rekening mee gehouden dat via deze tegemoetkomingsregeling veel privé-initiatieven werden ondersteund die tot een herwaardering van het bestaande onroerend-goedpatrimonium leiden ? Zo niet, hoe kan dit worden geredieerd ?
5. Is er rekening mee gehouden dat onder meer via deze tegemoetkomingsregeling plaatselijke OCMW-besturen bepaalde kansarmoedebestrijdingsprojecten opzetten ? Zo niet, hoe kan deze nood worden gelenigd ?
6. Hoe is deze maatregel in te passen in een beleid waarin men voorrang wil verlenen aan de renovering van ondergewaardeerde stadskernen en andere prioriteitsgebieden ?
7. Heeft de tegemoetkoming in de leningslast in de probleemsector van de sociale woningen niet een relatief licht budgettair effect (cf. parlementaire vraag nr. 128 van de heer Freddy Feytons van 25 maart 1998) in vergelijking met andere, meer kostelijke maatregelen, zoals de rechtstreekse subsidiëring of stimulering van de sociale woningbouw of de markt van woningen voor particulieren ?

Antwoord

1. Bij de bespreking van de begroting voor dit jaar vond de Vlaamse regering de gevraagde verhoging van het krediet voor de tegemoetkomingen in de hypothecaire leningslast met bijna 500 miljoen frank die zou voortvloeien uit een ongewijzigde reglementering, niet gepast, gelet op de gedaalde rentevoeten voor hypothecaire leningen.

Het krediet voor 1998 bleef als gevolg hiervan op hetzelfde niveau van 1997, namelijk 895 miljoen frank, gehandhaafd. Hierdoor moest er dit jaar structureel worden bespaard op deze tegemoetkomingen in de leningslast. Dit gebeurde door een halvering van alle bedragen.

De huidige wijziging van de reglementering inzake de tegemoetkoming in de hypothecaire leningslast en de inwerkingtreding ervan vanaf de dag van de bekendmaking, is een recht-

streeks voortvloeiend van de vereiste om op zeer korte termijn nog dit jaar een maximaal besparingseffect te verwezenlijken.

De dringende noodzakelijkheid van de uitgevoerde aanpassing is om die reden geheel te verantwoorden.

Er kan zodoende hoegenaamd geen sprake zijn van enige strijdigheid met de Grondwet of met de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger vermelde gecoördineerde wetten op de Raad van State.

2. Wegens de tijdsdruk kon er geen overleg met de sector worden gepleegd en konden de precieze economische effecten niet worden nagegaan. Er kan overigens worden betwijfeld dat er enige betekenisvolle economische weerslag merkbaar zal zijn, mede ten gevolge van het effect van de gelijktijdige invoering van de verzekering tegen inkomensverlies.
3. Voorzover de halvering van de tegemoetkoming in de hypothecaire leningslast de gezinnen van de doelgroep al zou doen twijfelen om tot een eigendomsverwerving en/of -renovatie over te gaan, dan beoogt precies de verzekering tegen inkomensverlies de gerezen vrees omtrent de haalbaarheid van de geplande verrichting weg te nemen.
4. Het belang van de initiatieven van de doelgroep voor de private woningbouw- en renovatiemarkt zal normaliter als waardig alternatief naast de openbare sector met zijn eigen sociale koop- en huurwoningen behouden blijven.

Een daling van het aantal toegekende tegemoetkomingen wordt niet verwacht, uitgaande van de compenserende werking van de stimulans van de verzekering tegen inkomensverlies op de halvering van de bedragen bij de tegemoetkoming in de hypothecaire leningslast. Het huidige aandeel van de particulieren in de herwaardering van het bestaande vastgoedpatrimonium komt hierdoor niet in het gedrang.

Bovendien mag men niet uit het oog verliezen dat het stelsel van de verbeteringspremie ongewijzigd blijft voortbestaan. Bewoners, zowel eigenaars als huurders, van bestaande woningen die vóór 1972 in gebruik genomen zijn, kunnen onder de voorwaarden van deze reglementering nog steeds een premie genieten voor de vernieuwing van het dak, de buitenschrijnwerkerij, het sanitair en/of de elektriciteit.

5. De tegemoetkoming in de hypothecaire leningslast is bedoeld voor de particulieren met een weliswaar bescheiden, maar toch nog een voldoende hoog inkomen, aan de hand waarvan de verwerving (of de renovatie) van een (de) eigen woning mogelijk is. Deze groep is duidelijk te onderscheiden van de echte kansarmen, met een nog lager inkomen of zelfs zonder eigen bestaansmiddelen. Hier hebben wij te maken met het prioritaire doelpubliek van de OCMW's.

Er is niet direct een verband tussen de tegemoetkomingen in de hypothecaire leningslast aan particulieren eensdeels en de kansarmoedebestrijdingsprojecten anderdeels. Voor de laatstgenoemde projecten gaat het initiatief uit van openbare besturen, waaronder OCMW's, die hiervoor een beroep op geëigende subsidiëringskanalen kunnen doen.

6. Van bij de inwerkingtreding van de reglementering inzake de tegemoetkoming in de leningslast zijn er steeds supplementen verleend voor onder meer rijwoningen of half open bebouwingen, alsook voor woningen in herwaarderingsgebieden.

Niettegenstaande de om budgettaire redenen doorgevoerde halvering van de tegemoetkomingen in de hypothecaire leningslast, is er aan het principe zelf van deze supplementen niet geraakt.

Zoals voorheen wordt ook nu nog de basistegemoetkoming in dezelfde omstandigheden verhoogd.

De doorgevoerde reglementeringswijziging doet dus zeker geen afbreuk aan het beleid, waarbij inbreidingsgerichte operaties al dan niet gelegen in bijzondere gebieden worden aangemoedigd met één of twee supplementaire subsidies.

7. Een niet-opgedeeld krediet van 895 miljoen frank is voor 1998 in de begroting ingeschreven voor de globaliteit van de tegemoetkomingen in de hypothecaire leningslast, omvattende vier afzonderlijke verrichtingen, namelijk de bouw of koop van een nieuwe woning in de privé-sector, de koop van een woning in de openbare sector, de koop in de privé-sector van een bestaande woning in een herwaarderingsgebied en de renovatie van een woning van vóór 1946. Afhankelijk het aantal ingediende particuliere aanvragen per verrichting zal dit bedrag in de loop van het jaar worden aangesproken.

De omvang van dit krediet is toch niet onaanzienlijk te noemen in vergelijking met bijvoorbeeld het investeringsprogramma van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij. Dit programma omvat twee luiken : één bestemd voor de oprichting van sociale koopwoningen ten belope van 407 miljoen frank, en een tweede bestemd voor de oprichting en renovatie van sociale huurwoningen ten belope van 1.125 miljoen frank.

Blijkens deze cijfers is het krediet voor de tegemoetkomingen in de hypothecaire leningslast ruimschoots dubbel zo groot als het eerste luik van het voornoemde investeringsprogramma.

Het is weliswaar 20 % minder groot dan het tweede luik van het bewuste investeringsprogramma, maar wij moeten hier toch benadrukken dat het laatstgenoemde luik zich in het bijzonder richt tot het meest kwetsbare en hulpbehoevende segment van de totale bevolking, met name de huurders, die vaak met zeer precare levensomstandigheden af te rekenen hebben en waarvoor een iets grotere financiële ondersteuning meer dan verantwoord is.

Ten slotte moet worden beklemtoond dat het effect van de investeringen in de sociale huisvesting duidelijk zichtbaarder en directer is dan het effect van de tegemoetkoming in de leningslast.

Vraag nr. 202
van 29 juni 1998
van de heer LEONARD QUINTELIER

Sociale huisvestingsprojecten – Subsidiëring omgevingswerken

Initiatiefnemers van een woonproject kunnen projectsubsidies aanvragen. Wat de infrastructuurwerken betreft, is er subsidiëring voor rioleringswerken, wegenuitrusting, nutsvoorzieningen en omgevingswerken. In de praktijk is het zo dat de omgevingswerken als laatste uitgevoerd worden, zelfs na de bouw van de woningen.

Voor sociale verkavelingen kunnen de werken, volgens artikel 7, § 3 van het besluit van 19 december 1996 houdende subsidiëring van het bouwrijp maken van gronden en de aanleg van de infrastructuur en gemeenschapsvoorzieningen voor sociale woonwijken, gesubsidieerd worden voor 70 %.

Het vroegere besluit voorzag evenwel in een hoger percentage, wat betekent dat dit voor projecten waarvan het ontstaan gesitueerd is vóór de inwerkingtreding van het besluit van 19 december 1996, een flinke streep door de rekening is.

Het feit dat er nu plots 30 % van de kosten door de maatschappij moeten worden gedragen, betekent een ernstig verlies dat niet meer recupereerbaar is. De percelen/woningen zijn immers reeds verkocht op basis van een schatting en daar werd het ten laste nemen van 30 % van de werken door de maatschappij niet ingecalculeerd. Op die manier ontstaan er voor de maatschappijen financiële problemen.

1. Waarom wordt er niet voorzien in een overgangsregeling waarbij initiatieven die dateren van vóór de inwerkingtreding van het besluit van 19 december 1996 volledig afgehandeld worden volgens de oude procedure, inclusief het behoud van de daarin vermelde subsidiepercentages ?
2. Is er voor de maatschappijen die nu tegen hun verwachtingen in 30 % van de kosten van de omgevingswerken dienen te dragen en die dit niet meer kunnen recupereren in de verkoopprijs, in enige vorm van compensatie voorzien ?
3. In welke mate werd er bij de uitwerking van het besluit van 19 december 1996 rekening gehouden met het feit dat de bewoner uiteindelijk meer zal moeten betalen voor zijn huisvesting ?

Antwoord

Overeenkomstig artikel 7 § 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1996 houdende de subsidiëring van het bouwrijp maken van gronden en de aanleg van de infrastructuur en gemeenschapsvoorzieningen voor sociale woningen, bedraagt de subsidie voor de infrastructuurwerken in een sociale verkaveling momenteel maximum 70 % na berekening met de formule.

Bij de realisatie van een sociale verkaveling is het inderdaad zo dat de omgevingswerken meestal worden uitgevoerd na de verkoop van het perceel grond en het optrekken van de woning door de particulier. Hierbij wordt, voor de berekening van de verkoopprijs van het kavel, rekening gehouden met een te verwachten subsidie voor de omgevingswerken.

Door het van kracht worden van de nieuwe wetgeving is het mogelijk dat de initiatiefnemer (verkavelaar) een financieel verlies lijdt door het verschil tussen de initieel verwachte subsidie (100 of 80 %) en de uiteindelijk toegekende subsidie (maximum 70 %).

Om een idee te hebben van het aantal projecten en de bijbehorende derving van subsidies heeft de afdeling Gesubsidieerde Infrastructuur (wat de intercommunales betreft) en de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (wat de sociale huisvestingsmaatschappijen betreft) een bevraging gedaan om te vernemen welke dossiers zulk een financieel nadeel teweegbrengen en over welke bedragen het gaat. Overwegende dat de overlapping en het onvoorzienbare karakter van het nieuwe besluit slechts een beperkte tijdspanne omvat, werden tevens volgende criteria gehanteerd :

- de wegen- en rioleringswerken moeten gegund zijn vóór 1 mei 1997 ;
- de akte van aankoop moet verleden zijn vóór 1 mei 1998.

1 en 2. In afwachting van de resultaten van de hierboven vermelde bevraging kan ik voorlopig niet antwoorden op deze twee vragen. Op basis van de concrete gegevens zal ik beslissen over de opportuniteit en de aard van de maatregelen die moeten worden genomen.

3. De verlaging van de subsidie voor sociale verkavelingen zal in bepaalde gevallen een verhoging van de verkoopprijzen van de percelen teweegbrengen. Dit is enkel het geval als de initiatiefnemers geen winstmarge nemen op de verkoopprijs van de sociale kavel. Dit neemt echter niet weg dat de subsidie, berekend volgens de formule, een verkoopprijs garandeert die beduidend lager is dan de gangbare prijzen op de privé-markt.

In de meeste gevallen werd in het verleden echter vastgesteld dat, niettegenstaande een subsidiëring van 100 % of 80 % voor de infrastructuurwerken, door de initiatiefnemers behoorlijk winst werd gemaakt bij de verkoop van sociale kavels. Het instellen van de berekeningsformule voor de subsidiëring heeft enkel tot doel gehad ervoor te zorgen dat de subsidie voor de infrastructuurwerken ten goede komt aan de koper van een sociale kavel.

**Vraag nr. 204
van 2 juli 1998
van de heer CARL DECALUWE**

Vlaamse openbare instellingen – Vakantiejobs

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 199

van 2 juli 1998

van de heer Carl Decaluwé

Blz. 7

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

**Vraag nr. 205
van 2 juli 1998
van de heer CARL DECALUWE**

Vlaamse openbare instellingen – Loopbaanversnelling

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 200

van 2 juli 1998

van de heer Carl Decaluwé

Blz. 8

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

**Vraag nr. 209
van 9 juli 1998
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Stadswachten – Statuut

Tijdens een werkbezoek in Leuven heeft de minister meegedeeld dat de stadswachten een beter statuut verdienen. Omdat ze een bewijs van goed werk leveren, is de minister van mening dat de stadswachten een vaste job verdienen.

1. Wordt er momenteel werk gemaakt van een nieuw statuut voor stadswachten ?

Zo ja, kan de minister terzake een gedetailleerd overzicht geven (aard van het contract, duur van het contract, salariëring, tewerkstellende overheid, aanwervingsprocedure, ...) ?

2. Heeft de minister overleg gepleegd met de Vlaamse minister bevoegd voor Tewerkstelling ?

Zo ja, welke zijn de resultaten van dit overleg en wanneer treedt het nieuwe statuut eventueel in werking ?

Zo neen, werden er reeds initiatieven genomen om werk te maken van het nieuwe statuut ?

Antwoord

Enkel de federale minister van Binnenlandse Zaken is bevoegd voor de stadswachten, aangezien deze tewerkstelling binnen de preventiecontracten gebeurt.

Bijgevolg behoort het niet tot mijn bevoegdheid om te antwoorden op vraag 1 en 2.

Vraag nr. 215 van 16 juli 1998 van mevrouw RIA VAN DEN HEUVEL

Minimumlevering elektriciteit, gas en water – Lokale adviescommissies

In het decreet tot regeling van het recht op minimumlevering van elektriciteit, gas en water van 20 februari 1996 (Belgisch Staatsblad van 8 februari 1997) wordt vermeld dat in iedere gemeente een lokale adviescommissie wordt opgericht, waarvan de samenstelling en de procedure door de Vlaamse regering wordt bepaald (zie besluit van de Vlaamse regering van 16 september 1997, Belgisch Staatsblad van 15 november 1997).

Naar ik verneem, zou in Antwerpen tot op heden de lokale adviescommissie nog niet aan het werk zijn. Er werd slechts één informatieve bijeenkomst

gehouden, en tevens zou er een achterstand bestaan in de behandeling van zo'n 5.000 dossiers.

1. Hoever staat het met de oprichting van de lokale adviescommissies ?
2. Bestaat er cijfermateriaal betreffende de behandeling (of achterstand in behandeling) van dossiers in de Vlaamse gemeenten ?
3. Wordt in sancties voorzien voor gemeenten die het bovenvermeld decreet niet correct uitvoeren ?

Antwoord

Het decreet tot regeling van het recht op minimumlevering van elektriciteit, gas en water, noch de uitvoeringsbesluiten bevatten enige bepaling die de OCMW's verplicht om de oprichting van de lokale adviescommissie mee te delen. Ik kan hierover dus geen informatie bezorgen.

Er bestaat momenteel evenmin cijfermateriaal over de behandeling van dossiers door de lokale adviescommissie. In een omzendbrief van 25 november 1997 wordt er wel op aangedrongen dat de OCMW's jaarlijks een evaluatie zouden maken van de werking van de lokale adviescommissie en dat zij eventuele lacunes in de regelgeving of onoverkomelijke praktische problemen zouden melden. De meeste lokale adviescommissies werden evenwel pas opgericht in het begin van 1998.

Ik kan ook meedelen dat in het decreet geen sancties zijn opgenomen voor gemeenten die het decreet niet correct zouden uitvoeren. Het zijn trouwens niet de gemeenten, maar wel de OCMW's die een belangrijke rol vervullen in de lokale adviescommissie. Inzake OCMW-materies is de Vlaamse minister van Welzijn bevoegd.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 260 van 3 juni 1998 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Werelderfgoed – Begijnhoven

Naar aanleiding van mijn mondelinge vraag van 22 april 1998 over de erkenning van begijnhoven als werelderfgoed door de Unesco, antwoordde de minister dat de dossiers van de geselecteerde gemeenten die een inspanning doen voor onderhoud en restauratie van hun begijnhoven, prioritair behandeld zullen worden (*Handelingen nr. 41 van 13 mei 1998, blz. 61 – red.*). Deze gemeenten konden ook suggesties doen over activiteiten die ze willen opstarten in het verlengde van de erkenning.

1. Welke van de geselecteerde gemeenten dienden na 1 januari 1998 een onderhouds- en/of restauratiedossier in voor hun begijnhof ?

Wat zijn de financiële implicaties van deze dossiers voor de Vlaamse Gemeenschap ?

2. Welke van de geselecteerde gemeenten dienden een suggestie in voor activiteiten die ze willen organiseren om hun begijnhof te promoten ?

Zijn er gelijklopende elementen in deze suggesties ?

Welke mogelijke steun kunnen deze projecten krijgen ?

Antwoord

1. De beheersorganen van volgende begijnhoven, gesitueerd in de geselecteerde gemeenten, dienden vanaf 1 januari 1998 een onderhouds- en/of restauratiedossier in met de te voorziene premie :

Turnhout	745.007 fr.
Lier	557.755 fr.
Sint-Amandsberg	495.927 fr.
Brugge	1.478.375 fr.
Leuven	839.653 fr.
Tongeren	2.297.324 fr.
Gent	19.550.461 fr.

Ook voor niet-geselecteerde gemeenten werd een reeks dossiers ingediend, die dan ongetwijfeld ook leiden tot de opwaardering van het monument, bijvoorbeeld Aarschot : 1.970.954 fr.

2. Heel wat geselecteerde gemeenten nemen initiatieven die door onze administratie wel enigszins werden gesuggereerd of gepromoot, met het doel een betere bekendheid te geven aan het begijnhof. Momenteel zijn dit nog maar voorbereidende stappen omdat, indien alles naar wens verloopt, de formele inschrijving op

de ranglijst van het werelderfgoed bij de Unesco pas in november-december 1998 kan worden verwacht. De steun vanuit de Vlaamse regering beperkt zich tot de onderhouds- en restauratiepremie en het maken van een publicatie naar aanleiding van de erkenning.

Bijkomend kan worden gemeld dat het Bureau van de Commissie voor het Werelderfgoed van de Unesco in Parijs het voorstel goedkeurde om de dertien voorgestelde begijnhoven op de lijst van het werelderfgoed in te schrijven. Het voorstel van het Bureau gaat nu naar de plenaire vergadering van de Commissie, gepland in november-december in Kyoto (Japan). Dit is dus een fase in het verloop van het dossier dat ons dichter bij de erkenning brengt.

Vraag nr. 261 van 3 juni 1998 van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Interlandelijke adoptie – Beginseltoestemming Kind en Gezin

Sinds het decreet inzake interlandelijke adoptie van 15 juli 1997 bestaat er in Vlaanderen een reglementering waarbij kandidaat-adoptanten die dit wensen, voorafgaandelijk gescreend worden op hun geschiktheid als adoptant. Na het volgen van een voorbereidingsprogramma wordt al dan niet door Kind en Gezin een beginseltoestemming afgeleverd. Op termijn zou het volgen van deze procedure verplicht worden.

1. Hoeveel interlandelijke adopties, vonden er sinds de inwerkingtreding van het decreet plaats ? Bij hoeveel interlandelijke adopties volgden de kandidaat-adoptanten de procedure zoals vermeld in het decreet ? Hoeveel interlandelijke adopties verliepen volledig buiten deze procedure ?
2. Hoeveel mensen volgden in het afgelopen jaar een voorbereidingsprogramma ?
3. Hoeveel van de mensen die een voorbereidingsprogramma volgden, ontvingen een beginseltoestemming, hoeveel haakten na het volgen van het voorbereidingsprogramma af en aan hoeveel mensen werd een beginseltoestemming geweigerd ?
4. Hoeveel van de mensen die een beginseltoestemming kregen, wendden zich voor adoptie tot een adoptiebureau en hoeveel opteerden

vooral nog voor de zelfstandige adoptie, geheel zelfstandig of via deelbemiddeling ?

5. Hoeveel mensen aan wie een beginseltoestemming werd geweigerd, vroegen bij de Centrale Autoriteit een heroverwegingneming van hun voornemen om de beginseltoestemming te weigeren ? In hoeveel gevallen verleende de adviescommissie de beginseltoestemming terwijl de Centrale Autoriteit die weigerde ?
6. Hoeveel van de mensen aan wie een beginseltoestemming werd geweigerd, adopteerden uiteindelijk via de weg van het zelfstandig adopteren alsnog een kind ?
7. Bij de bespreking in het Vlaams Parlement van het decreet beloofde de minister een spoedige aanpassing van het Burgerlijk Wetboek aan het decreet "interlandelijke adoptie". Vooral nog werd het wetsontwerp terzake nog niet voorgelegd aan het federale parlement. Wordt er door de Vlaamse regering bij de federale minister nog aangedrongen op een wijziging van het Burgerlijk Wetboek ? Is de minister op de hoogte van de termijn waarbinnen het wetsontwerp bij het federaal parlement zou worden ingediend ?

Antwoord

1. Het is niet mogelijk exacte cijfers te geven over het aantal gerealiseerde adopties, gelet op de huidige federale bepalingen inzake toegang tot het grondgebied.

Aantal aanmeldingen tot en met 12 juni 1998 : 343. Deze adopties verlopen of zullen volgens de nieuwe procedure verlopen. Het aantal adopties buiten deze procedure is op heden moeilijk vast te stellen.

2. Van de 343 aanmeldingen volgden reeds 134 koppels/alleenstaanden een voorbereidingsprogramma en 76 koppels/alleenstaanden zijn momenteel nog bezig met een voorbereidingsprogramma.

De overige zijn : 43 koppels/alleenstaanden die voor een tweede of volgende maal adopteren (deze moeten geen voorbereidingsprogramma meer volgen), koppels/alleenstaanden die nog moeten starten met het voorbereidingsprogramma en koppels/alleenstaanden die na de aanmelding de procedure stopten (wegens zwangerschap of andere redenen).

3. 77 koppels/alleenstaanden hebben reeds de evaluatie doorlopen en kregen een gezinsrapport met advies. Voor 57 koppels/alleenstaanden is dit proces nog niet volledig doorlopen.

67 koppels/alleenstaanden van de geëvalueerden kregen een beginseltoestemming (positief advies). Aan 8 werd de beginseltoestemming geweigerd (negatief advies). 2 koppels kregen een opschorting van de beginseltoestemming.

17 koppels/alleenstaanden haakten af na of tijdens het volgen van een voorbereidingsprogramma. In deze gevallen werd dus geen gezins-evaluatie opgenomen.

4. 66 koppels/alleenstaanden die een beginseltoestemming kregen, wendden zich tot een adoptiedienst. 1 opteerde voor een zelfstandige adoptie en niemand voor deelbemiddeling.
5. Van de koppels/alleenstaanden die geen beginseltoestemming kregen, vroegen er 4 een heroverwegingneming.

Het ligt in de bedoeling dat deze dossiers in september worden behandeld.

6. Voorlopig hebben wij geen zicht op de kandidaten die via zelfstandige weg adopteren nadat hun een beginseltoestemming werd geweigerd, aangezien deze adopties niet via Kind en Gezin verlopen. Wanneer de federale wet zal worden goedgekeurd, zullen deze adopties niet meer mogelijk zijn.
7. Het voorontwerp van de wet, in voorbereiding op het Haagse Verdrag inzake Interlandelijke Adoptie, werd inderdaad nog niet voorgelegd aan het federale parlement. Tijdens een vergadering met de minister van Justitie werd deze materie besproken. De minister van Justitie verzekerde mij dit als een prioritair dossier te beschouwen, en zal dit zo snel mogelijk voorleggen aan de ministerraad.

Vraag nr. 262 van 3 juni 1998 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Maison de la Jeunesse Wezembeek-Oppem – Subsidiëring

In het meinummer van de Randkrant lees ik in een vraaggesprek met twee jongeren uit Wezembeek-Oppem dat het "Maison de la Jeunesse" in de

praktijk voor een stuk zou worden gefinancierd met middelen van de Vlaamse Gemeenschap.

Tevens wordt gesuggereerd dat dit ook het geval zou zijn voor de Franstalige algemene privé-bibliotheek in Wezembeek-Oppem.

Is dit geoorloofd ?

Heeft de minister terzake reeds een onderzoek laten verrichten ?

Antwoord

1. Maison de la Jeunesse

Gelet op het ontbreken van een gemeentelijk initiatief terzake werd door het Nederlandstalig jeugdwerk uit Wezembeek-Oppem zelf een lokaal jeugdwerkbeleidsplan opgesteld, zoals bepaald in artikel 5, § 2 van het decreet van 9 juni 1993 houdende subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid.

In dit jeugdwerkbeleidsplan wordt niet voorzien in de ondersteuning van een Franstalig "Maison de la Jeunesse". Er zijn evenmin andere begrotingsposten van waaruit het "Maison de la Jeunesse" kan worden gesubsidieerd.

2. Vrije Franstalige bibliotheek

De bestaande vrije Franstalige bibliotheek werd indertijd opgericht onder de vroegere wet van 1921 betreffende de openbare lectuurvoorziening, maar wordt op geen enkele wijze vanuit de Vlaamse Gemeenschap gefinancierd.

De vraag naar het instellen van een onderzoek door de afdeling Jeugdwerk of de afdeling Volksontwikkeling en Bibliotheekwerk van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap lijkt mij dan ook overbodig. Een onderzoek naar de rechtmatigheden van eventuele gemeentelijke subsidies aan deze beide initiatieven behoort tot de bevoegdheid van de gouverneur van Vlaams-Brabant en/of de Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Vraag nr. 263 van 4 juni 1998 van mevrouw RIA VAN DEN HEUVEL

OCMW's – Schuldbemiddeling

Het besluit van 25 maart 1997 tot uitvoering van het decreet van 24 juli 1996 houdende regeling tot erkenning van de instellingen voor schuldbemiddeling in de Vlaamse Gemeenschap, houdt in dat de maatschappelijke assistenten van de OCMW's een taak die vroeger in hun standaardtakenpakket zat, namelijk schuldbemiddeling en -beheer, niet meer automatisch kunnen uitvoeren. Het OCMW dient eerst te worden erkend om aan schuldbemiddeling te doen en er worden vereisten gesteld aan de personen die aan schuldbemiddeling doen.

Het statuut van de maatschappelijk assistenten is echter niet aangepast.

1. Klopt het dat de maatschappelijk assistenten persoonlijk aansprakelijk worden gesteld als zij aan schuldbemiddeling doen binnen het nieuwe wettelijk kader ?
2. Welke OCMW's zijn erkend om aan schuldbemiddeling te doen ?
3. Oefenen deze erkende OCMW's deze opdracht ook effectief uit en hoe maken zij deze dienstverlening bekend ?

Antwoord

1. Artikel 67 van de wet van 12 juni 1991 op het consumentenkrediet houdt een principieel verbod van schuldbemiddeling in. Dit verbod geldt evenwel niet ten aanzien van bepaalde beroepen en van instellingen die daartoe door de bevoegde overheid zijn erkend.

Met het decreet van 24 juli 1996 wordt de bevoegdheid instellingen voor schuldbemiddeling te erkennen, wat de Vlaamse Gemeenschap betreft, ingevuld. Het decreet bepaalt de voorwaarden waaronder bepaalde instellingen van het principiele verbod van schuldbemiddeling kunnen worden ontheven.

De erkenning als instelling voor schuldbemiddeling van die OCMW's welke via hun diensten Budgetbeheer of Budgetbegeleiding reeds aan schuldbemiddeling deden, is in feite niets anders dan de regularisatie van een bestaande praktijk.

Schuldbemiddeling is een vorm van dienstverlening die het OCMW kan aanbieden.

Evenmin als bij de andere vormen van dienstverlening is de maatschappelijk assistent persoonlijk aansprakelijk.

2. De volgende OCMW's zijn tot dusver erkend om aan schuldbemiddeling te doen : Essen, Overpelt, Peer, Meeuwen-Gruitrode, Bocholt, Kasterlee, Neerpelt, Lommel, Hamont-Achel, Olen, Brugge, Hechtel-Eksel, Hooglede, Zoersel, Destelbergen, Diest, Kortrijk, Meerhout, Riemst, Aalst, Hasselt, Lille, Nijlen, Wommelgem, Brecht, Mol, Herentals, Alken, As, Roeselare en Bree.
3. De erkende instellingen beoefenen daadwerkelijk de schuldbemiddeling. Er is geen speciale vorm van verplichte bekendmaking van deze dienstverlening door de OCMW's bepaald.

Vraag nr. 264
van 5 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Kinderopvang – Meldingsplicht

Het decreet betreffende Kind en Gezin werd onlangs gewijzigd. Voortaan is er meldingsplicht voor iedereen die geregeld kinderen opvangt, al dan niet betalend, tot twaalf jaar. De initiatiefnemers melden dit aan Kind en Gezin, dat op zijn beurt jaarlijks aan de gemeenten de lijst overhandigt van de kinderopvanginitiatieven op hun grondgebied.

1. Hoeveel initiatieven hebben in 1996 gemeld dat ze geregeld kinderen opvangen ?
2. Hoeveel initiatieven hebben in 1997 reeds gemeld dat ze geregeld kinderen opvangen ?
3. Zijn er opvallende vaststellingen sinds de nieuwe regeling, zoals bijvoorbeeld : in bepaalde regio's wordt niet of veel gemeld, alleen kinderen beneden de zes jaar worden gemeld, alleen scholen melden, ...

4. Wat zijn de concrete meldingsresultaten voor Limburg per gemeente met betrekking tot onthaalgezinnen, scholen, particulieren ?

Antwoord

Voorafgaand aan het antwoord op de gestelde vragen situeer ik nog eerst even de meldingsplicht.

De meldingsplicht die vroeger enkel van toepassing was voor de opvang op bestendige wijze van kinderen van 0 tot 6 jaar, werd bij wijziging van het oprichtingsdecreet van Kind en Gezin van 24 juni 1997 verruimd voor de opvang van kinderen tot de leeftijd van 12 jaar.

Overeenkomstig artikel 7 § 1 van het gewijzigde decreet moet iedereen melden, behalve wanneer het de ouders of verwanten tot en met de vierde graad betreft.

De door Kind en Gezin erkende en gesubsidieerde kinderdagverblijven, diensten voor opvanggezinnen en initiatieven voor buitenschoolse opvang werden vrijgesteld van deze verplichting, alsook de centra voor kinderzorg en gezinsondersteuning en de centra voor integrale gezinszorg.

De scholen zijn wel gehouden hun opvang te melden, behalve het kortstondig en schoolgebonden aanbod voor en na de schooltijd. Ook de particuliere opvanginstellingen en opvanggezinnen zijn verplicht te melden, ook als het niet hun wens is een attest van toezicht te verkrijgen.

1. In 1996 hebben 352 initiatieven gemeld.

Daarvan waren er 83 particuliere opvanginstellingen en 245 particuliere opvanggezinnen die een attest van toezicht vroegen en verkregen. Slechts 5 particuliere opvanginstellingen en 19 particuliere opvanggezinnen meldden zonder een attest van toezicht aan te vragen.

2. In 1997 hebben 441 initiatieven gemeld.

Daarvan waren er 114 particuliere opvanginstellingen en 298 particuliere opvanggezinnen die een attest van toezicht vroegen. Van deze initiatieven meldden 10 particuliere opvanginstellingen en 19 particuliere opvanggezinnen zonder een attest van toezicht aan te vragen. Sedert de wijziging van het decreet in juni 1997 waren ook de basisscholen gehouden te melden. Er zijn reeds een 950-tal meldingen van opvang in scholen.

In 1997 hebben, als gevolg van de nieuwe regelgeving, 268 bestaande particuliere opvanggezinnen en 53 bestaande particuliere opvanginstellingen een verruiming van hun aanbod naar kinderen tot 12 jaar gemeld.

3. Naast de meldingen van basisscholen gaan de cijfers over de enkel gemelde initiatieven, dus over de particuliere sector (opvanginstellingen en opvanggezinnen). Deze laatste meldingen zijn zoals verwacht vrij beperkt. Vaak gaat het om initiatieven die enkel buitenschoolse opvang organiseren of occasionele opvang.

De fiscale aftrekbaarheid, verbonden aan het attest van toezicht, die enkel geldt voor de kosten van kinderopvang van kinderen van 0 tot 3 jaar, speelt hier wellicht mee.

4. In Limburg zijn er totnogtoe 77 meldingen van basisscholen.

De IBO-werking (initiatieven buitenschoolse opvang) betreft 34 erkende initiatieven.

In 1996 hebben 2 POI's (particuliere opvanginstellingen) gemeld, waarvan 2 POG's geen attest van toezicht wensten te verkrijgen.

In 1997 hebben 9 POI's en 6 POG's gemeld, waarvan 3 POI's en 2 POG's geen attest van toezicht wensten te verkrijgen.

Als **bijlage** maak ik de lijst per gemeente over.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 265
van 5 juni 1998
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Cultuurbudget – Unesco-aanbeveling

Zowel bij interventies in de Commissie voor Cultuur en Sport als in de plenaire zitting van het Vlaams Parlement heb ik in de voorbije jaren gepleit voor een gevoelige verhoging van het budget voor cultuur. Ik stel vast dat onder de minister het budget voor cultuur van de Vlaamse regering inderdaad is verhoogd (zo steeg het budget 1997 in vergelijking met 1996 naar 12 miljard, wat onge-

veer een groei van 10 % betekent). Of dat voldoende is, durf ik te betwijfelen.

Niet alleen zou een verdere, gevoelige verhoging van het budget de uitstraling van de cultuur aanzienlijk bevorderen, maar ook mogen, zoals recente studies aantonen, de sociaal-economische voordelen van een dergelijke budgetverhoging niet worden onderschat.

Ik ben verheugd dat op de Unesco-conferentie (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization) in Stockholm (31 maart jongstleden onder de titel "De macht van de cultuur", waaraan 120 lidstaten en niet-gouvernementele organisaties deelnamen) een sterk pleidooi werd gehouden voor een globaal cultureel reveil en dat de cultuuruitgaven van de overheid drastisch moesten stijgen van 0,5 % tot 1,0 % van het bruto nationaal product (BNP). De directeur-generaal van de Unesco bepleitte dat de overheden zo snel mogelijk die aanbevelingen in de praktijk zouden omzetten. De minister was aanwezig op die conferentie.

1. In de brochure "Cultuur, wortels en vleugels", Vlaamse bijdrage aan de Wereldcommissie voor de Culturele Ontwikkeling (van de Unesco), wordt onder het hoofdstuk "Cultuur en overheid" geen enkel cijfer gepubliceerd over de financiële inspanningen van de overheid (Vlaams, provinciaal en lokaal) aan het cultuurbeleid. Dat vormt ons inziens een lacune, temeer daar de Unesco-conferentie het wel over concrete cijfers en percentages had.

Worden er door de Vlaamse administratie gegevens bijgehouden over hoeveel geld de Vlaamse regering, provincies en gemeenten aan cultuurbeleid besteden? Is het mogelijk daarvan een overzicht te geven?

2. Hoeveel procent van het BNP in Vlaanderen geven wij volgens de minister uit aan cultuurprogramma's (mede)gefinancierd door de Vlaamse regering?

3. Is de minister van oordeel dat de Vlaamse regering de aanbevelingen van de Unesco reeds in de praktijk omzet?

Zo neen, wat zou het betekenen voor de cultuuruitgaven van de Vlaamse regering indien de bovenvermelde aanbeveling van de Unesco-conferentie zou worden toegepast in Vlaanderen?

Antwoord

Ter voorbereiding van de intergouvernementele conferentie "De kracht van cultuur" in Stockholm (30 maart tot 2 april 1998) werd door Unesco directeur-generaal Federico Mayor een ontwerpactieplan opgesteld. Hierin stelde hij voor om geleidelijk aan, gespreid over de komende 10 jaar, 0,5 % tot 1 % van het BNP aan culturele ontwikkeling te besteden. Dit voorstel werd echter niet door de conferentie aangenomen. Het actieplan, op 2 april 1998 door de conferentie goedgekeurd, stipuleert :

"De nationale financiële inspanningen ten gunste van de culturele ontwikkeling handhaven of verhogen en indien mogelijk een bepaald percentage van het overheidsbudget voor dit doel voorzien in overeenstemming met de globale ontwikkelingsdoelen, prioriteiten en plannen".

In de brochure "Cultuur, wortels en vleugels – Vlaamse bijdrage aan het rapport van de Wereldcommissie voor de Culturele Ontwikkeling" werd inderdaad geen enkel cijfer gepubliceerd over de financiële inspanningen van de overheid (Vlaams, provinciaal en gemeentelijk). In mijn toespraak in Stockholm op 30 maart laatstleden heb ik verklaard waarom : "Een nieuwe definitie van cultuur en een nieuw cultuurbeleid zijn dringend nodig teneinde een antwoord te geven aan het huidig gevoel van onzekerheid en desoriëntatie". Naast de bestaande begrippen *cultureel kapitaal* en *duurzame culturele ontwikkeling* stelde ik het nieuw begrip duurzame culturele ontwikkeling als benadering voor een toekomstig cultuurbeleid voor. Dit kan gemeten worden aan de hand van kwantitatieve indicatoren, zoals voorgesteld in het rapport van de Wereldcommissie.

"Promotie van de culturele ontwikkeling kan niet uitsluitend door het cultuurbeleid in de enge zin van het woord verwezenlijkt worden. Het vereist een inclusief beleid : cultureel kapitaal, verbeeldingskracht en creativiteit zijn de grondstoffen voor het leven in gemeenschap. Daarom moet culturele ontwikkeling in ieder beleidsdomein opgenomen worden. De effectiviteit van een inclusief beleid is groter dan het vaststellen van een percentage van het BNP voor cultuur. Quota voor ontwikkelingssamenwerking worden al jaren niet gehaald. Zij hebben ten hoogste een sensibilisatie-effect. Overheden hebben meer nood aan een internationale consensus rond cultuurbeleid dan aan quota. Op dit vlak kan Unesco een belangrijke rol vervullen".

De Vlaamse administratie Planning en Statistiek (APS) houdt gegevens bij over de bestedingen aan cultuur binnen de Vlaamse Gemeenschap. Hierbij hanteert men het brede begrip voor cultuur, zoals bij Unesco (en overige multilaterale organisaties).

Naast de culturele materies die onder mijn bevoegdheid ressorteren, behelst dit eveneens sport, toerisme, media en erfgoed. Momenteel beschikken we over de gegevens voor de jaren 1995 en 1996. Hieruit blijkt dat de culturele bestedingen van alle overheden in Vlaanderen 1 % van het bruto gemeenschapsproduct (BGP) bedragen.

Bestedingen binnen de Vlaamse Gemeenschap aan cultuur

Budgetten cultuur (miljoen fr.)	1995	1996	1997
Vlaamse Gemeenschap*	20.034,70	19.983,15	24.838,80
Vlaamse Gemeenschapscommissie	420,00	465,00	525,20
Provincies**	1.924,00	2.054,00	nb
Gemeenten	27.245,00	28.235,00	nb
Totaal	49.623,70	50.738,05	nb
Aandeel BGP***	1,03 %	0,99 %	nb

* Bron : budgetten bevatten de beleidskredieten die vallen onder de administratie Cultuur, Bloso, Toerisme Vlaanderen, VRT, Monumenten en Landschappen, inbegrepen de investeringsuitgaven. De cijfers komen uit de overzichten die jaarlijks voor het Jaarbeeld van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap worden gemaakt.

** Bron : Gemeentekrediet.

*** Bron : APS (berekening op basis van het BBP of BNP heeft weinig of geen betekenis vermits we enkel de kredieten binnen de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaams Gewest bekijken. Vandaar de berekening op basis van het BGP voor Vlaanderen).

**Vraag nr. 266
van 5 juni 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Bibliotheek Wezembeek-Opem – Nederlandstalige boeken

Op 30 april deelde de minister mee, in zijn antwoord op mijn mondelinge vraag aangaande de naleving van het bibliotheekdecreet door de facilitengemeente Wezembeek-Oppem, dat er een onderhandeld voorstel was dat voorzag in een inhaalbeweging door de aankoop van 3.848 Nederlandstalige boeken in de loop van dit jaar en een gelijkaardige inspanning in 1999 (*Handelingen nr. 43 van 27 mei 1998, blz. 55 – red.*).

De minister besloot met de boodschap dat er gewacht werd op een "spoedig" antwoord.

Kan de minister een maand later de inhoud van dat antwoord meedelen ?

Antwoord

Tot op heden heeft het gemeentebestuur van de gemeente Wezembeek-Oppem niet gereageerd op mijn voorstel waarnaar in de vraag wordt verwezen.

Ik heb nog geen enkel voorstel vanwege het gemeentebestuur ontvangen om tegemoet te komen aan de decretale verplichtingen inzake het aandeel anderstalige werken in de openbare bibliotheek.

Vermits de Hoge Raad voor de Openbare Bibliotheken mij reeds adviseerde om, na bemiddeling, tot schorsing over te gaan, heb ik aan mijn administratie gevraagd het nodige te doen om de schorsing van de erkenning vanaf 1 januari 1999 te kunnen uitvoeren.

Vraag nr. 267
van 8 juni 1998
van de heer FRANK CREYELMAN

Trainers – VTS-gediplomeerden

De Vlaamse Trainersschool wordt – via het Bloso – door de Vlaamse Gemeenschap gefinancierd. Deze school geeft zeer degelijke cursussen en reikt diploma's uit aan Vlaamse trainers. Het lijkt dan ook logisch dat, als er in één of andere nationale koepel trainers moeten worden aangewezen om de selecties te maken voor internationale wedstrijden, deze trainers worden gekozen uit de gediplomeerde kandidaten van de Vlaamse Trainersschool.

Toch gebeurt het dat nationale koepels niet-gediplomeerde trainers aanwijzen, vooral dan koepels waarin er geen Waalse vleugel is. In dit geval is de

nationale koepel in feite gelijk aan de Vlaamse Federatie, maar met een ander bestuur.

Wat heeft de minister reeds ondernomen om aan deze praktijken een einde te stellen ?

Antwoord

De nationale koepel van een erkende Vlaamse sportfederatie heeft als taak de deelname aan en/of de organisatie van de nationale en de internationale ontmoetingen administratief te coördineren. Deze koepel is samengesteld uit vertegenwoordigers van de Vlaamse en Franstalige sportfederatie. De deelnemers aan internationale wedstrijden worden geselecteerd op basis van de voorstellen van de sporttechnische directeurs van de beide sportfederaties. Meestal beschikken deze sporttechnische directeurs over een sporttechnische kwalificatie of diploma.

De Vlaamse sportfederaties zijn verenigingen die evenwel zelfstandig hun administratief en sporttechnisch beleid bepalen. Zij stellen autonoom hun sporttechnische verantwoordelijken aan.

Via het decreet van 2 maart 1977 worden, in ruil voor erkenning en subsidiëring, wel een aantal verplichtingen opgelegd. Zo bepaalt artikel 1 van het KB (koninklijk besluit) van 24 juli 1978 betreffende de subsidies voor de personeelsleden van de erkende landelijk georganiseerde sportverenigingen dat gesubsidieerde personeelsleden met een vormingsfunctie houder moeten zijn van een brevet Trainer van het Bloso. Niet alle vormingsverantwoordelijken behoren tot het gesubsidieerde personeelskader, maar kunnen in een sportfederatie, zelfs op vrijwillige basis, sporttechnische functies opnemen zonder over de nodige sporttechnische kwalificaties te beschikken.

Overtuigd van de noodzaak van gekwalificeerde begeleiders in de sportwereld in het algemeen en in de sportfederaties in het bijzonder, werd in het kader van het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen aan het Bloso onder meer de opdracht gegeven om een beleidsplan uit te werken voor de Vlaamse Trainersschool en een beleidsnota over kwaliteitszorg in de sportfederaties. Deze twee beleidsnota's werden inmiddels reeds bezorgd aan de regering.

In beide beleidsnota's wordt sterk de nadruk gelegd op het inzetten van gekwalificeerde trainers/lesgevers. Dit zou kunnen worden opgenomen in het nieuwe decreet op de sportfederaties.

Vraag nr. 268
van 12 juni 1998
van de heer WILFRIED AERS

Meisjessportdag GUSB – Integratie-impact

Op zondag 3 mei vond in het universitaire sport-complex GUSB de zogenaamde "meisjessportdag" plaats. Het is de bedoeling hierdoor de integratie van migrantenmeisjes te bevorderen. Op die dag mogen geen mannen in het GUSB binnen. Het hele complex wordt immers door het Commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Openluchtcreatie (Blos) uitsluitend voor meisjes gereserveerd.

Deze sportdag vond nu reeds voor de vijfde maal plaats. Enkele jaren geleden schreven nog meer dan vijfhonderd tienermeisjes in, maar dit jaar daagden er in totaal slechts tweehonderd meisjes op.

1. Bevordert deze vorm van apartheid volgens de minister de integratie ?
2. Hoeveel betaalt de Vlaamse Gemeenschap voor deze "meisjessportdag" ?
3. Hoe valt de achteruitgang van dit initiatief te verklaren ?

Antwoord

1. Vanuit de vaststelling (zie "Onderzoek naar de integratiemogelijkheden van Islamitische migrantenmeisjes door de sport" in opdracht van de Koning Boudewijnstichting en het Blos door het Jongerenadviescentrum voor Sport van de Vrije Universiteit Brussel in 1993) dat voornamelijk meisjes en in het bijzonder migrantenmeisjes vanaf de tienerleeftijd afhangen op het vlak van sportbeoefening, organiseert het Blos samen met het Nationaal Overleg Meisjeswerkingen vanaf 1994 een landelijke meisjessportdag voor migrantenmeisjes.

Het Nationaal Overleg Meisjeswerkingen is een samenwerkingsverband van een zestigtal meisjeswerkingen in Vlaanderen en Brussel die zich richten naar maatschappelijk achtergestelde meisjes, onder meer van Marrokaanse en Turkse origine.

De meisjessportdag richt zich in de eerste plaats naar meisjes die weinig kansen en stimulansen

van hun ouders en de migrantengemeenschap krijgen om te sporten. Gelet op de moeilijkheden die migrantenmeisjes nu reeds ondervinden om te sporten in hun eigen buurt, is een rechtstreekse sportdeelname in clubverband te ver gegrepen.

Vermits de meisjeswerkingen de schakel vormen tussen de meisjes en hun ouders, wordt dan ook maximaal rekening gehouden met de specifieke wensen van de meisjeswerkingen : geen aanwezigheid van jongens, alleen vrouwelijke lesgeefsters, aantrekkelijke en avontuurlijke sporttakken, Dit vergroot immers de kans dat de doelgroep wordt bereikt.

2. De kosten van deze vijfde editie werden samen gedragen door de Oost-Vlaamse Sportraad en het Blos (infrastructuur en drukwerken). Voor het Blos bedroegen de kosten 92.469 frank.
3. Gemiddeld nemen er een 350 à 400 migrantenmeisjes aan deze sportdag deel. Voor deze vijfde editie waren er 250 deelnemers. De communicatie met de migrantenmeisjes in verband met deze sportdag verloopt via het Nationaal Overleg Meisjeswerkingen. In de evaluatie van deze sportdag zal dit punt door het Blos ter sprake worden gebracht.

Vraag nr. 269
van 12 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Buitenschoolse kinderopvang – Wettelijke voorschriften maaltijdservice

Initiatieven buitenschoolse opvang (IBO) kunnen warme maaltijden verzorgen voor de kinderen.

De nieuwe wetgeving inzake de algemene voedingsmiddelen en de hierbij horende veiligheidsprocedures voor hygiëne bepalen dat voorzieningen die warme maaltijden verzorgen een HACCP-plan moeten maken, met de procedures om contaminatie van de voedingsmiddelen te voorkomen bij de stockage, de fabricage en de verdeling. Dit plan opstellen is niet eenvoudig. Kleine voorzieningen moeten dan ook een beroep doen op voedingsdeskundigen om de kritische punten te detecteren en de nodige maatregelen voor te stellen om de veiligheid van de voedingsmiddelen te verzekeren én het plan permanent op te volgen. Bij de bespreking van de regeling over buitenschoolse opvang in het parlement kwam dit niet uitdrukkelijk ter sprake.

In de kinderdagverblijven is men druk bezig om de voedingshygiënewet uit te werken. In de buitenschoolse opvang staat men – volgens mijn beperkte ervaring – nog nergens. Nochtans lijkt het zinvol voor de bestaande IBO's om van in het begin hiermee rekening te houden als zij onder deze regelgeving vallen.

1. Klopt het dat initiatieven voor buitenschoolse opvang onder de regeling vallen betreffende de algemene voedingsmiddelen en de hygiëne als ze maaltijden verzorgen ?
2. Weten de vaak kleinere initiatieven buitenschoolse opvang dat zij ook met deze wetgeving moeten rekening houden ? Hoe worden zij hiervan op de hoogte gebracht ? Geeft Kind en Gezin begeleiding ?

Antwoord

In wat volgt, formuleer ik een concreet antwoord op de twee gestelde vragen. Ik vul ze aan met een algemene overweging met betrekking tot de gesignaleerde problematiek.

1. Overeenkomstig artikel 1 van het KB (koninklijk besluit) van 7 februari 1997 inzake de algemene voedingsmiddelenhygiëne wordt onder inrichting verstaan : de plaats of het geheel van plaatsen waar hoofdzakelijk of in bijkomende orde activiteiten van fabricage, handel of uitvoer van voedingsmiddelen uitgeoefend worden.

Het lijkt mij dat dus ook de initiatieven voor buitenschoolse opvang (IBO's), indien zij maaltijden ter beschikking stellen van de kinderen, gevat worden door deze definitie.

2. De particuliere opvanginstellingen onder toezicht en de gesubsidieerde kinderdagverblijven werden door Kind en Gezin geïnformeerd over de wetgeving inzake voedingsmiddelenhygiëne. Daarbij werden de adressen van de eetwareninspectie van het ministerie van Volksgezondheid opgegeven.

Ik zal aan Kind en Gezin vragen dat zij ook de IBO's inlicht over de regelgeving in kwestie.

Met betrekking tot de huidige stand van zaken kan ik melden dat nogal wat erkende kinderdagverblijven in het najaar van 1997 werden geïnspecteerd door de Eetwareninspectie. De reacties daarop waren vrij gunstig, in die zin dat het optreden van

de inspecteurs rekening hield met het specifieke, vaak veeleer kleinschalige karakter van kinderdagverblijven. Momenteel werken de kinderdagverblijven aan het HACCP-plan. Dit is inderdaad geen sinecure. Ik weet dat bijvoorbeeld het Verbond der Medisch-Sociale Instellingen (VMSI) voor zijn leden in dit verband een vormingsproject heeft opgezet.

Hoe de particuliere opvanginstellingen omgaan met de wetgeving op de voedingsmiddelenhygiëne, is moeilijker te detecteren. Ik verneem evenwel dat al deze voorzieningen, die vaak zeer kleinschalig zijn (een capaciteit tussen 10 en 15 kinderen is courant), een vergunning moeten aanvragen en door de inspectie worden bezocht. Daarbij worden door de Vereniging van Vlaamse Particuliere Kinderdagverblijven (VVPK) provinciale verschillen gemeld. Er zou in sommige voorzieningen ook met boetes bedreigd zijn.

De gestelde vraag is voor mij in elk geval aanleiding om aan Kind en Gezin de suggestie te doen de bestaande situatie in de sectoren van de kinderdagverblijven, particuliere opvanginstellingen en IBO's, die misschien zelf reeds hun verantwoordelijkheid terzake opnamen, te inventariseren. Op basis van het aldus verworven inzicht kan Kind en Gezin dan, met het oog op onder meer uniformiteit in de aanpak, in contact treden met de Eetwareninspectie. Ik zal ook vragen dat Kind en Gezin, als haar vaststellingen daartoe nopen, een ondersteunings- en/of begeleidingsvoorstel voor de hele kinderopvangsector uitwerkt.

Vraag nr. 270 van 12 juni 1998 van de heer FELIX STRACKX

Multicultureel spel Jeugdraad – Subsidiëring

Hoewel de multiculturele samenleving allesbehalve een spelletje is, heeft de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap het plan opgevat om een "multicultureel spel" te ontwikkelen. Het zou gaan over een "speelse methodiek" bestemd voor het lokale jeugdwerk. Eind 1998 zou dit spel klaar moeten zijn. Het Centrum voor Informatieve Spelen (CIS) heeft intussen reeds een eerste voorontwerp van een dergelijk spel gemaakt.

Probleem is evenwel dat de productiekosten op een klein half miljoen worden geraamd. De Jeugdraad is dan ook druk op zoek naar de nodige subsidies. Eén van de mogelijkheden die daarbij worden

geopperd, is de aanvraag van niet-gereguleerde subsidies door het CIS.

1. Wat is de bedoeling en de inhoud van het "multicultureel spel" zoals opgevat door de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap?
2. Kreeg de minister reeds een vraag voor subsidies voor de ontwikkeling en productie van dit spel door het CIS of een andere organisatie?

Werden de subsidies reeds toegezegd?

Antwoord

Het multicultureel spel zit nog in een ontwerpfasen. Het idee voor zo'n spel is ontstaan vanuit de staten-generaal voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding (29 november 1997). Er is toen gebleken dat jongeren van anders-etnische herkomst nogal wat problemen ondervinden bij de toegang tot het jeugdwerk. Voorgesteld werd om een methodiek uit te werken die het denkproces over de relatie tussen jeugdverenigingen en jongeren die door dit jeugdwerk moeilijk worden bereikt (vooral op gemeentelijk niveau), zou moeten ondersteunen. Er werd vooropgesteld dat het om een speelse methodiek zou moeten gaan, zodat de jongeren zich erdoor aangesproken voelen. Vandaar de keuze voor een multicultureel spel.

Het nadenken over een speelse methodiek gebeurde in de werkgroep Multicultureel Samenleven van de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap. Dit denkproces is echter nog niet afgerond. Wel is er al een consensus over een samenwerkingsproject van een aantal jeugdwerkorganisaties die zich actief bezighouden met multiculturele projecten. Het samenwerkingsverband zou eventueel los van de Jeugdraad kunnen worden gesubsidieerd in het kader van het decreet "landelijk jeugdwerk".

Op dit ogenblik werd mij nog geen subsidievraag voorgelegd en werden dus ook nog geen subsidies toegezegd.

Vraag nr. 271 van 15 juni 1998 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Cultuursubsidies voor Franstaligen

De subsidies voor culturele verenigingen toegekend aan het gemeentebestuur van Voeren gaan niet alleen haast uitsluitend naar Luiksgezinde ver-

enigingen, een deel ervan zou ook naar Franstalige verenigingen van buiten Voeren vloeien.

Meent de minister dat dit kan?

Antwoord

Vanuit de afdeling Volksontwikkeling en Bibliotheken, administratie Cultuur, worden aan het gemeentebestuur van Voeren geen subsidies voor culturele verenigingen toegekend.

Vraag nr. 273 van 15 juni 1998 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Normconformiteit culturele centra – Stand van zaken

Het decreet van 1991 betreffende de erkenning en subsidiëring van culturele centra voorziet in een overgangperiode van vijf jaar om zo aan de gemeentebesturen de gelegenheid te geven de culturele centra aan te passen aan de nieuwe normen.

Recentelijk werd deze overgangperiode verlengd tot einde 1998, omdat een aantal gemeentebesturen er niet in geslaagd zijn tijdig de nodige werken te laten uitvoeren.

1. In hoeveel gemeenten in Vlaanderen dienden er aanpassingswerken te gebeuren?
2. Hoeveel gemeenten zijn thans nog niet klaar met de uitvoering van de aanpassingswerken?
3. Hebben deze gemeentebesturen de minister hiervan zelf in kennis gesteld, of was dit het resultaat van controles door de diensten van de minister uitgevoerd?

Antwoord

1. In volgende gemeenten moesten aanpassingswerken gebeuren aan de erkende culturele centra : Bonheiden, Diest, Malle, Overijse, Sint-Niklaas, Sint-Truiden, Temse, Tielt, Willebroek en in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest : Schaarbeek, Laken, Sint-Agatha-Berchem, Sint-Gillis, Elsene, Watermaal-Bosvoorde, Ukkel.
2. De aanpassingswerken werden voltooid in de culturele centra van Bonheiden, Overijse, Sint-Niklaas, Sint-Truiden en Willebroek. De werken

aan de culturele centra van Malle en Tielt zullen vóór 31 december 1998 beëindigd zijn.

De infrastructuur van de culturele centra van Temse en Diest bleef tot heden ongewijzigd, zodat de erkenning van deze centra op 31 december 1998 vermoedelijk zal verstrijken.

De voorlopige erkenning van de culturele centra in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest werd tot 31 december 2000 verlengd.

3. Op verzoek van de gemeentebesturen werd door de administratie een inspectie ter plaatse uitgevoerd en werden de verschillende haalbare oplossingen ten gronde besproken.

Toen bleek dat de inrichtende overheden van Malle en Tielt al inspanningen hadden gedaan om de infrastructuur zo uit te bouwen dat zij aan de normen van het decreet van 1991 zou voldoen en dat er enkel een probleem van haalbaarheid van bouwtermijnen was, besliste de Vlaamse regering om de overgangstermijn met een jaar te verlengen.

Vraag nr. 274
van 15 juni 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Galeries hedendaagse kunst – Beurssubsidies

Enige tijd geleden heeft de minister concrete maatregelen genomen om galeriën die met werk van een Vlaams hedendaags kunstenaar deelnemen aan buitenlandse beurzen, financieel te ondersteunen.

Er zijn algemene en bijzondere maatregelen.

1. Met betrekking tot de algemene regeling, zou ik volgende vragen willen stellen.

Welk budget is hiervoor ingeschreven op de begroting 1998 ?

Aan welke criteria dienen de aanvragen te voldoen ? Wie neemt de beslissing ?

Er wordt bepaald dat de subsidie minimaal 30.000 frank en maximaal 90.000 frank kan bedragen. Op welke wijze wordt de concrete subsidie bepaald ? Welke elementen spelen hierbij een rol ?

2. De bijzondere maatregelen zijn beperkt en gelden voor een aantal vastgelegde beurzen.

In de maatregel van de minister is bepaald dat de aanvragen moeten ingediend zijn vóór 15 februari 1998. Hoeveel aanvragen zijn er binnengekomen ?

Welk budget is hiervoor ingeschreven op de begroting van 1998 ? Voldoet dit budget voor 1998, rekening houdende met de binnengekomen aanvragen ?

Hoeveel aanvragen zijn er binnengekomen per vastgestelde buitenlandse beurs ?

Antwoord

Ik heb met belangstelling kennis genomen van de vragen van de Vlaamse volksvertegenwoordiger in verband met de geldende subsidieregeling(en) ter ondersteuning van de participatie van galeriën aan buitenlandse kunstbeurzen.

1. Situering – doelstelling

Deze herijkte regeling werd in 1998 voor het eerst toegepast. De sector werd over deze nieuwe regeling geïnformeerd via de BUP (vakorganisatie voor de galeriën hedendaagse kunst) en via de nieuwsbrief Beeldende Kunst.

Met de ondersteuning van de deelname van galeriën aan internationale kunstbeurzen beoogt de Vlaamse overheid de galeriën te stimuleren tot internationale contacten en samenwerking voor de presentatie van hedendaagse beeldende kunst uit Vlaanderen in het buitenland. Tevens beoogt zij met deze regeling bij te dragen tot een internationale positieverbetering van de hedendaagse beeldende kunst uit Vlaanderen.

Voor de ontwikkeling van de Vlaamse hedendaagse beeldende kunst is het belangrijk dat zij zich door presentaties in het buitenland aan internationale kwaliteitsmaatstaven kan toetsen. Bovendien is het van belang dat hiermee ook de buitenlandse belangstelling voor hedendaagse kunst uit Vlaanderen kan worden vergroot.

2. Budgettaire middelen

Met ingang van 1 januari 1998, werd de vroegere regeling opgedeeld in een algemene regeling en een bijzondere regeling.

Voor beide regelingen werd in 1998 in een budget voorzien van 2.000.000 frank. Daarvan werd 1.200.000 frank voorbehouden voor de subsidies in het kader van de bijzondere regeling.

3. De algemene regeling

Alle galeries die met Vlaamse hedendaagse beeldende kunst aan een buitenlandse beurs participeren, kunnen op deze regeling aanspraak maken.

Op voorwaarde dat de kunstbeurs waaraan deelgenomen wordt door de Vlaamse Commissie voor de Beeldende Kunst als waardevol en opmerkelijk wordt beschouwd, kan aan een galerie een tegemoetkoming van minimum 30.000 frank tot maximum 90.000 frank worden toegekend.

Bij de appreciatie van de inzending van de galerie, spelen volgende elementen een rol :

- het percentage van de stand bestemd voor Vlaamse kunstenaars ;
- de kwaliteit en actualiteit van de ingezonden Vlaamse kunstenaars ;
- het al dan niet risicodragend karakter van de inzending. Inzendingen met jongere en minder bekende Vlaamse kunstenaars worden, wat deze regeling betreft, hoger aangeslagen dan inzendingen die louter uit klassieke waarden bestaan.

Deze tegemoetkoming kan pas na realisatie van de deelname worden aangevraagd. De aanvraag gebeurt door voorlegging van het verslag van deelname aan de beurs en bevat :

- foto's van de gerealiseerde beurspresentatie, een afschrift van de rekening voor de standhuur ;
- een evaluatie van de deelname aan de kunstbeurs en van het belang van deze beurs ;
- een overzicht van de totale uitgaven die de galerie voor deze beursdeelname heeft gemaakt.

Aanvragen voor deze regeling kunnen het hele jaar door worden ingediend.

4. De bijzondere regeling

Galeries die aan één van de gerenommeerde buitenlandse kunstbeurzen participeren met hedendaagse kunst uit Vlaanderen, kunnen zich kandidaat stellen voor een bijzondere tegemoetkoming

die, afhankelijk van het percentage getoonde Vlaamse kunst, maximum 50 % van de standhuur bedraagt.

Voor 1998 gaat het om volgende beurzen : Arco Madrid, Art Chicago, Art Basel, FIAC Parijs, Art Cologne (-Keulen), en de Internationale Kunstmarkt van Berlijn. Deze lijst wordt jaarlijks, op voorstel van de Vlaamse Commissie voor de Beeldende Kunst, door de minister goedgekeurd.

Galeries die voor deze regeling in aanmerking wensten te komen, moesten hun aanvraag hiervoor indienen vóór 15 februari 1998 bij de administratie Cultuur.

In totaal werden tien aanvragen voor ondersteuning binnen het kader van deze regeling ingediend. Acht van deze aanvragen werden ontvankelijk verklaard, zes gehonoreerd.

Op de begroting 1998 werd voor deze bijzondere ondersteuningsmaatregel een bedrag gereserveerd van 1.200.000 frank, wat volstaat voor de financiële tegemoetkomingen van de zes gehonoreerde aanvragen.

Hierna volgt het overzicht van de ontvangen (ontvankelijke) aanvragen per beurs.

Arco, Madrid

Er werd één aanvraag ingediend, die niet werd gehonoreerd. Dezelfde galerie deed immers ook een aanvraag voor ondersteuning voor haar deelname aan Art Chicago 98. Vermits het reglement bepaalt dat een galerie per jaar slechts één bijzondere financiële ondersteuning voor deelname aan één van de vastgestelde kunstbeurzen toegekend krijgt, kon slechts op één van deze aanvragen worden ingegaan. Voorrang werd gegeven aan Art Chicago boven Arco Madrid.

Art Chicago 98

Er werden twee aanvragen ingediend, die beide werden gehonoreerd.

Internationaler Kunstmarkt, Berlijn

Er werd één aanvraag ingediend, die later echter door de galerie zelf werd ingetrokken.

Art Cologne, Keulen

Er werden drie aanvragen ingediend. Eén aanvraag werd later door de galerie ingetrokken. Op een

andere aanvraag kon niet worden ingegaan wegens de bepaling in het reglement dat een galerie jaarlijks slechts recht heeft op één bijzondere ondersteuning. Dezelfde galerie deed ook een aanvraag voor Art Basel. Voorrang werd gegeven aan Art Basel '98.

Art Basel '98

Er werden drie aanvragen ingediend, waarvan één voor "Liste 98", the Basel Young Fair", welke gelijktijdig loopt met de grote kunstbeurs en speciaal bestemd is voor jonge galeries.

Deze aanvragen werden alle gehonoreerd.

FIAC, Parijs

Voor deze beurs werden geen aanvragen ingediend.

**Vraag nr. 275
van 16 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Jeugdwerkbeleidsplannen – Etnisch-culturele minderheden

In de Commissie voor Cultuur en Sport werd – in het kader van de evaluatie van het jeugdwerkbeleidsplan – de beslissing genomen om expliciet aandacht te vragen in alle gemeentelijke jeugdwerkbeleidsplannen voor maatschappelijk achtergestelde jongeren.

Vrij uitvoerig werd in de commissie ingegaan op het probleem dat allochtonen door de naturalisatie als groep moeilijk herkenbaar kunnen zijn voor het beleid, terwijl het aantal Turken en Maghrebijnen jonger dan 25 jaar op 1 januari 1995, '96 en '97, een indicator is voor een specifiek beleid.

Bij VDAB heeft men nu een nieuwe werkwijze ontwikkeld waardoor men de groep allochtonen efficiënter kan terugvinden.

Allicht is het zinvol om deze werkwijze ook in het kader van het jeugdwerkbeleidsplan te bestuderen.

Werd dit reeds besproken met de betrokken dienst en heeft de minister – gezien zijn coördinerende opdracht over het migrantenbeleid – reeds initiatieven genomen om met de verschillende administraties die met het begrip "allochtonen" te maken hebben, deze werkwijze te bestuderen, teneinde eenvormigheid in het beleid te krijgen ?

Antwoord

Op 21 april 1998 werd het besluit van de Vlaamse regering betreffende de toekenning van een extra subsidie aan gemeentebesturen voor het voeren van een jeugdwerkbeleid voor maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren goedgekeurd. Dit besluit gaf uitvoering aan de resolutie van 18 december 1997 betreffende een vernieuwd beleid inzake maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren in het kader van het decreet van 9 juni 1993, houdende de subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid.

Het besluit van 21 april 1998 legt de prioriteiten vast van de Vlaamse overheid voor de volgende drie jaar wat betreft de uitvoering van het decreet van 9 juni 1993 op het gemeentelijke jeugdwerkbeleid.

Op de vergadering van de Interdepartementale Commissie Etnisch-Culturele Minderheden (ICEM) van 24 juni laatstleden werd door de heer Dirk Van den Broeck van de VDAB-studiedienst een uiteenzetting gegeven over zijn methode om aan de hand van voor- en achternaam na te gaan of iemand van Marokkaanse of Turkse afkomst is. Dit systeem, dat voor 91 % correcte resultaten geeft, en dat bij voorkeur enkel voor statistische doeleinden wordt gebruikt (cf. de wet op de privacy), zou als indicator bruikbaar kunnen zijn bij een eventueel herzien van het besluit van de Vlaamse regering van 21 april 1998 betreffende de toekenning van een extra subsidie aan gemeentebesturen voor het voeren van een jeugdwerkbeleid voor maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren.

In deze vergadering van de commissie werd eveneens door elk ICEM-lid voor zijn domein een inventaris gemaakt van doelgroepenbepaling, definities en registratie wat etnisch-culturele minderheden betreft. In de vergadering van september zal worden gepoogd om een uniforme omschrijving te formuleren, die dan in nieuwe decreten, besluiten en reglementen kan worden gehanteerd.

**Vraag nr. 277
van 17 juni 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Brusselse podia – Subsidiëring

Bij beslissing van 30 september 1997 heeft de Vlaamse regering de subsidies 1997 voor de Brusselse podia goedgekeurd en is er een verdeling

gebeurd over vijf verschillende projecten voor een totaal bedrag van 97,8 miljoen frank.

1. Hoeveel aanvragen zijn er in totaal ingediend voor een subsidie in het kader van de subsidiëring aan Brusselse podia ?
2. Wat zijn de criteria die werden gehanteerd om de vijf uitgekozen projecten te selecteren ?

Op welke basis gebeurt de selectieprocedure ?

3. Het totale subsidiebedrag dat werd toegekend, bedraagt 97,8 miljoen frank.

Is er een controle om na te gaan of de toegekende subsidies daadwerkelijk voor de ingediende aanvragen worden aangewend ?

Antwoord

1. Het gaat over vijf aanvragen voor structurele werkingssubsidies in 1997 : VZW Ancienne Belgique, VZW Beursschouwburg, VZW Bronks, VZW Paleis – Vlaamse Vereniging in het Paleis voor Schone Kunsten, en VZW Lunatheater.
2. Het gaat hier om een mix van door de verenigingen zelf ontwikkelde doelstellingen en criteria enerzijds en door de overheid gewenste doelstellingen en criteria anderzijds.

De basisallocatie "subsidies aan Brusselse podia" is ontstaan uit de samenvoeging, in het begrotingsjaar 1993, van de bestaande nominatimsubsidies aan drie verenigingen, zijnde VZW Ancienne Belgique, VZW Paleis en VZW Beursschouwburg, en de in 1993 gestarte subsidies aan VZW Lunatheater en aan VZW Bronks (de verzelfstandigde jongerenwerking van de VZW Beursschouwburg). Vier eerstgenoemde verenigingen hebben de statutaire opdracht om een infrastructuur van de overheid cultureel in te vullen en te beheren, waarvoor specifieke bilaterale overeenkomsten werden gesloten. Het gaat hier bijgevolg om "sui generis" verenigingen met elk specifieke doelstellingen en opdrachten, die werden bekrachtigd via bilaterale beheersovereenkomsten die deze VZW's hebben gesloten met de Vlaamse regering of met de federale instelling van het PSK.

Wat de subsidiëring van het artistieke luik van Ancienne Belgique en de subsidiëring van Bronks betreft, ligt het in de verwachting dat

hieraan binnen afzienbare tijd decretaal onderbouwde criteria zullen worden verleend (respectievelijk integratie in het muziekdecreet en podiumkunstendecreet).

3. Alvorens de saldi van de jaarlijkse subsidies worden uitbetaald, gebeurt door de administratie Cultuur een controle van de rekeningen ter plaatse en worden de dossiers voorgelegd aan de inspecteur-generaal van Financiën.

De werking van deze instellingen werd eveneens inhoudelijk besproken en geadviseerd door de Raad van Advies voor de Kunstencentra.

Vraag nr. 279 van 17 juni 1998 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vereenvoudiging administratieve documenten – Stand van zaken

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

Vraag nr. 232

van 17 juni 1998

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 23

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 280 van 17 juni 1998 van mevrouw MARIJKE DILLEN

VZW Kollektief Internationale Nieuwe Scène – Subsidiëring

De Vlaamse regering heeft beslist aan VZW Kollektief Internationale Nieuwe Scène in Antwerpen voor het seizoen 1996-1997 een afwijking van de subsidiëringvoorwaarden toe te staan.

Het theatergezelschap zou naar de letter niet voldaan hebben aan de verplichting om minstens één

opdracht toe te kennen aan een Nederlandstalige toneelauteur.

1. Op basis van welke criteria meent de minister in casu een afwijking te kunnen toestaan ?
2. Werden er in het verleden ook afwijkingen toegestaan aan VZW Kollektief Internationale Nieuwe Scène ?

Zo ja, op basis van welke criteria ?

3. Heeft de VZW Kollektief Internationale Nieuwe Scène een verantwoording gegeven voor de reden waarom niet aan alle criteria werd voldaan ?

Zo ja, welke ?

Antwoord

1. Artikel 11, § 1, 5°, van het decreet van 27 januari 1993 houdende regeling van de subsidiëring voor de werking van organisaties voor podiumkunsten bepaalt dat organisaties voor Nederlandstalige dramatische kunst, om in aanmerking te komen voor subsidiëring, tijdens de gesubsidieerde periode minimaal één opdracht moeten toekennen aan een Nederlandstalig toneelauteur, en diens werk in dezelfde periode moeten opnemen in de programmering. Bovendien moet volgens artikel 49, § 1, van hetzelfde decreet aan de auteur een honorarium worden toegekend van minimaal 250.000 frank.

Bij de controle van de jaarrekening van VZW Kollektief Internationale Nieuwe Scène voor het seizoen 1996-1997 werd vastgesteld dat dit theatergezelschap in de subsidieperiode van 1 juli 1993 tot 30 juni 1997 niet heeft voldaan aan de zojuist beschreven subsidiëeringsvoorwaarde. Weliswaar kende de VZW Kollektief Internationale Nieuwe Scène in 1994 een schrijfpdracht toe aan de heer Jean Collette voor het stuk "Harlekijn in Afrika", maar daarvoor werd een honorarium verleend van slechts 75.000 frank. Een tweede schrijfpdracht aan Jean Collette, in 1997 gegeven voor het stuk "Memories", werd toegekend voor een honorarium van slechts 130.000 frank. Deze laatste productie ging bovendien niet meer binnen de subsidieperiode 1 juli 1993-30 juni 1997 in première.

Het podiumkunstendecreet van 27 januari 1993 heeft niet in de mogelijkheid voorzien tot afwijking van de subsidiëeringsvoorwaarde met

betrekking tot de verplichte opdracht aan een Nederlandstalig toneelauteur. Tegelijkertijd heeft de decreetgever echter evenmin een precieze sanctie vastgesteld in geval van niet-naleving van die subsidiëeringsvoorwaarde. Enkel bepaalt artikel 11, § 4, dat de Vlaamse regering de subsidiëring in dat geval kan stopzetten, ofwel een gedeelte van de financieringsenveloppe niet uitkeren.

Daarom heb ik ervoor gepleit dat de decretale erkenning en subsidiëring van de VZW Kollektief Internationale Nieuwe Scène voor het seizoen 1996-1997 zouden behouden blijven, en dat de sanctie voor het niet beantwoorden aan de subsidiëeringsvoorwaarde in kwestie zou worden beperkt tot de inhouding van het saldo van de subsidie ten bedrage van 186.932 frank. Ik heb daarbij ook het feit in overweging genomen dat het gezelschap voor zijn matige werking reeds werd bestraft, aangezien het subsidieverzoek van de VZW Kollektief Internationale Nieuwe Scène voor de subsidieperiode 1997-2001 door de Vlaamse regering negatief werd beoordeeld. Het gezelschap ontvangt daardoor sinds 1 juli 1997 van de Vlaamse Gemeenschap geen subsidies meer.

2. Er werden in het verleden aan de VZW Kollektief Internationale Nieuwe Scène geen afwijkingen van de subsidiëeringsvoorwaarden toegestaan. Daartoe was ook geen reden voorhanden, omdat het gezelschap de subsidiëeringsvoorwaarden correct naleefde.
3. De VZW Kollektief Internationale Nieuwe Scène heeft in zijn verantwoording verwezen naar de schrijfpdrachten die aan de heer Jean Collette werden gegeven voor de stukken "Harlekijn in Afrika" en "Memories", en naar de honoraria en onkostenvergoedingen, samen 266.300 frank die de auteur daarvoor ontving. Het gezelschap voegt daaraan toe er steeds naar te hebben gestreefd om de toegekende middelen zo economisch mogelijk te gebruiken.

Vraag nr. 281 van 17 juni 1998 van de heer JOS STASSEN

Cultureel Centrum Temse – Erkenning

Het cultureel centrum (CC) van Temse, dat erkend was op basis van het decreet van 16 juni 1973 en niet voldeed aan de bijzondere voorwaarden inzake infrastructuur – bepaald in het decreet van 24

juli 1991 – werd voorlopig erkend in de nieuwe categorie, tot 31 december 1997.

De Commissie voor Culturele Centra van de Vlaamse Gemeenschap bracht een unaniem gunstig advies uit om de overgangsmaatregel met één jaar te verlengen.

Concreet betekent dit dat het CC Temse nog een half jaar de tijd heeft om zich te confirmeren aan dit decreet van 24 juli 1997.

1. Op welke concrete punten beantwoordt het CC Temse niet aan het decreet van 24 juli 1997 ?
2. Hoe beoordeelt het (laatste) inspectieverslag het CC Temse (infrastructuur, beheer, gebruik lokalen, personeelsformatie, financiële middelen, ...) ?
3. Aangezien Temse in juni 1998 nog steeds niet beantwoordt aan de eisen inzake infrastructuur, is een intrekking van de voorlopige erkenning te verwachten. Gezien de erkenningsstop voor culturele centra, betekent dit het einde van het CC Temse.

1. Behoort een verlenging van de overgangsmaatregel nog tot de mogelijkheden ?
2. Kan het voorleggen van een sterk programma – binnen een minder geschikte infrastructuur – de intrekking van de erkenning nog verhinderen ?

Antwoord

1. Overeenkomstig artikel 6 van het besluit van 21 oktober 1992 van de Vlaamse regering betreffende de erkenning en subsidiëring van de Nederlandstalige culturele centra, mag de vereiste infrastructuur van het cultureel centrum in de basiscategorie slechts worden gespreid over maximaal twee gebouwencomplexen. Het cultureel centrum van Temse is gespreid over vijf gebouwencomplexen. Deze verregaande verspreiding in gebouwen die door andere openbare instellingen worden gebruikt en/of beheerd, zoals het gemeentehuis, de toeristische dienst en het museum, heeft tot gevolg dat het cultureel centrum niet werkt als één geleid en samen geordend geheel van functionele gebouwen waarin de doelstellingen kunnen worden verwezenlijkt.

Bovendien moet het cultureel centrum op basis van het voormeld artikel over een polyvalente zaal met een publieksruimte van 200 m² met een servicekeuken beschikken, ofwel over een schouwburg met ten minste 250 vaste zitplaatsen én bovendien een polyvalente zaal met een publieksruimte van 100 m² met een servicekeuken. Het cultureel centrum beschikt over een schouwburg, maar niet over een polyvalente zaal van 100 m² publieksruimte met een servicekeuken.

De werking van het centrum valt onder de verantwoordelijkheid van een veel te beperkt personeelskader, met name twee personen (1,5 functie).

2. Tijdens een plaatsbezoek op 29 januari 1997 bleek dat aan de infrastructuur nog geen wijzigingen gebeurden en dat het personeelskader nog steeds onderbezet was. In de begroting 1998 is in een bedrag van 2.000.000 voorzien voor de werking en de organisatie van eigen culturele activiteiten. Het jaarverslag 1997 bevatte verkeerdelijk de afrekening van het begrotingsjaar 1996, zodat de resultaten van 1997 niet bekend zijn.
3. Aangezien de gemeente Temse in de afgelopen vijf jaar geen inspanningen heeft geleverd om aan de vereisten van het decreet van 24 juli 1991 betreffende de erkenning en subsidiëring van de Nederlandstalige culturele centra die het culturele leven in de Vlaamse Gemeenschap bevorderen, te voldoen, is een verlenging van de overgangsmaatregel niet mogelijk.

De intrekking van de erkenning kan enkel worden verhinderd indien de gemeente Temse vóór 31 december 1998 kan aantonen dat het cultureel centrum beantwoordt aan de bepalingen van de huidige regelgeving, zowel op het vlak van de infrastructuur, als op het vlak van de werking en de verwezenlijking van de doelstellingen, conform artikel 4 van het decreet van 24 juli 1991.

Vraag nr. 282 van 22 juni 1998 van de heer MARINO KEULEN

Jeugdverenigingen – Aansprakelijkheidsverzekering

Jeugdverenigingen stellen zich, bij het organiseren van hun activiteiten, meermaals de vraag of de wet

van 30 juli 1979 betreffende de preventie van brand en ontploffing en betreffende de verplichte verzekering van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid in dergelijke gevallen, op hen van toepassing is.

Hierbij wordt verwezen naar het koninklijk besluit (KB) van 28 februari 1991, waar in artikel 1 de inrichtingen worden vermeld voor wie deze aansprakelijkheidsverzekering verplicht is. In dit besluit worden jeugdverenigingen niet expliciet vernoemd.

Hetzelfde besluit bepaalt eveneens dat de exploitant de aansprakelijkheidsverzekering dient af te sluiten. Het begrip "exploitant" zorgt voor verwarring bij het huren van bijvoorbeeld gemeentelijke polyvalente zalen door jeugdverenigingen.

Alhoewel het hiaat in deze verzekeringswetgeving een federale aangelegenheid betreft, vernam ik graag een antwoord van de minister op de volgende vragen.

1. Is de minister op de hoogte van deze problematiek aangaande de aansprakelijkheidsverzekering waarmee jeugdverenigingen meermaals worden geconfronteerd ?
2. Wordt de jeugdverenigingen en/of gemeentebesturen geregeld gewezen op het belang van een aansprakelijkheidsverzekering ?

Bestaan er bij de diensten van de minister begeleidingsinitiatieven m.b.t. deze materie ?

3. Wordt aan elke organisatie die rechtstreeks of onrechtstreeks door de Vlaamse Gemeenschap wordt gesubsidieerd, de verplichting opgelegd een aansprakelijkheidsverzekering af te sluiten, al dan niet rekening houdende met de federale wet van 30 juli 1979 en het koninklijk besluit van 28 februari 1991 ?

Indien niet aan elke gesubsidieerde organisatie deze verplichting wordt opgelegd, rijst de vraag aan welke werksoort de verplichting wel wordt opgelegd en aan welke niet.

Antwoord

1. De vermelde problematiek is reeds geruime tijd bekend. Terzake zijn in het verleden ook de nodige initiatieven genomen.

Omdat diverse jeugdverenigingen hem om nadere uitleg verzochten bij de toepassing van het KB van 28 februari 1991 betreffende de inrichtingen die onder de toepassing vallen van hoofdstuk 2 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de preventie van brand en ontploffing en betreffende de verplichte verzekering van de burgerlijke aansprakelijkheid in dergelijke gevallen, vroeg de toenmalige gemeenschapsminister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, de heer Hugo Weckx, bij nota van 19 maart 1992 nadere informatie hierover aan de heer Louis Tobback, toenmalig minister van Binnenlandse Zaken, Ambtenarenzaken en Vreemdelingenzaken.

De vraag ging voornamelijk over de onduidelijkheid met betrekking tot de Vlaamse jeugdhuisen (jeugdclubs) die zich richten naar een doelgroep van tieners, adolescenten en jongvolwassenen. Dansinstuiven, waarbij een ruim jongerenpubliek welkom is, behoren tot hun activiteiten, maar zijn slechts een deel van een veel ruimer aanbod. Moeten zij worden beschouwd als "openbare gelegenheden waar gedanst wordt" of als "polyvalente zaal" ?

Minister Weckx beklemtoonde hierbij nog dat erkende jeugdhuisen niet als commerciële ondernemingen kunnen worden beschouwd, doch als jeugdverenigingen waar met veel vrijwillige inzet en enige professionele ondersteuning een recreatief en vormend aanbod wordt gedaan naar het (moeilijke) doelpubliek van de jongvolwassenen.

Bij nota van 22 mei 1992 antwoordde de heer Tobback dat de hele waaier van categorieën van jeugdinfrastructuur als dusdanig niet onder de toepassing valt van de genoemde reglementering. Deze reglementering viseert specifiek de inrichtingen die werden opgesomd in artikel 1 van het KB van 28 februari 1991. Mocht het dus gaan om een jeugdherberg of een polyvalente zaal, dan zou de inrichting wel onder de toepassing van deze reglementering vallen. Het occasioneel gebruik van een niet-geviseerde inrichting als restaurant, dansinstuif, party, enzovoort, valt dus niet onder het toepassingsgebied.

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een kopie van de vermelde briefwisseling.

2. De jeugdverenigingen zijn bij ministeriële omzendbrief op de hoogte gebracht van hun verplichtingen terzake.

3. De door de Vlaamse Gemeenschap erkende jeugdverenigingen zijn verplicht de nodige verzekeringen af te sluiten.

In het decreet van 12 mei 1998 houdende de erkenning van het landelijk georganiseerd jeugdwerk wordt onder artikel 3 (algemene erkenningsvoorwaarden) bepaald dat de vereniging de burgerlijke aansprakelijkheid van de vereniging, haar bestuurders en haar medewerkers, bedoeld in de artikelen 1382 tot en met 1386 van het Burgerlijk Wetboek, door een verzekering moet laten dekken. Bij landelijke verenigingen die de jeugd vrij laat toetreden tegen betaling van een eigen bijdrage, dient de polis ook de leden te dekken.

Bij elke inspectie vanuit de afdeling Jeugdwerk wordt nagegaan of aan de bovenvermelde verplichtingen is voldaan.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 283
van 22 juni 1998
van de heer JOHAN SAUWENS**

Kasteel van Mesen (Lede) – Bescherming (2)

Het dossier Koninklijk Gesticht van Mesen raakt stilaan uit het slop. De gemeente Lede heeft een BPA-voorstel (bijzonder plan van aanleg) uitgewerkt om een herbestemming te geven aan de gebouwen en het domein. Het college van burgemeester en schepenen kiest in hoofdzaak voor (sociale) woningbouw. Een schets van de bouwplannen is reeds voorhanden. Er komt ook ruimte voor gemeenschapsvoorzieningen en recreatie.

Bij de opmaak van de bouwplannen hebben de architecten geen rekening gehouden met de historische waarde van het Kasteel van Mesen. Ze waren daartoe niet verplicht omdat de minister, na advies van de afdeling Monumenten en Landschappen (Arohm), besliste het gebouw niet te erkennen als beschermd monument. Meteen dreigt ook een reeds waardevolle elementen te verdwijnen : de glasramen van de kapel, de kapel, de gevel van het aanpalende schoolgebouw, de typische neogotische torenspits, de gevel van het markizaat, en zo meer.

1. Heeft de minister initiatieven genomen om waardevolle elementen van het Kasteel van Mesen alsnog te beschermen ?

Zo ja, welke elementen komen volgens de minister in aanmerking voor bescherming (de glasramen van de kapel, de kapel, de gevel van het aanpalende schoolgebouw, de typische neogotische torenspits, de gevel van het markizaat, ...) ?

Zo neen, waarom niet ?

2. Worden de waardevolle elementen van het Kasteel van Mesen beschermd op basis van de evaluatie van de afdeling Monumenten en Landschappen ? Zo ja, wanneer wordt de erkenningsprocedure ingezet en beëindigd ?

Antwoord

Ik verwijs graag naar mijn vorige antwoorden op parlementaire vragen inzake dit onderwerp (*vraag nr. 103 van 29 januari 1997 : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 11 van 7 maart 1997, blz. 998 ; vraag nr. 240 van 8 juli 1997 : BVA nr. 2 van 16 oktober 1997, blz. 336 ; vraag nr. 181 van 6 maart 1998 : BVA nr. 13 van 12 mei 1998, blz. 1769 ; vraag nr. 182 van 13 maart 1998 : BVA nr. 13 van 12 mei 1998, blz. 1769 – red.*).

Gelet op de zeer slechte bouwfysische toestand van het complex acht ik het niet opportuun en niet verantwoord om nu nog een beschermingsprocedure in te zetten voor dit omvangrijke complex. Mijn voorgangers hadden hierin hun verantwoordelijkheid kunnen nemen.

**Vraag nr. 284
van 24 juni 1998
van mevrouw SONJA BECQ**

Comités Bijzondere Jeugdzorg taalgrensregio – Franstalige jongeren

Het Nederlandstalige Comité Bijzondere Jeugdzorg van Halle-Vilvoorde krijgt soms een vraag om hulp van eentalig Franssprekende jongeren. Uiteraard vormt het territorialiteitsbeginsel het uitgangspunt voor de taal van de dienstverlening, doch in de praktijk wordt hiervan – in het belang van het kind – soms afgeweken. Vraag is of terzake – in overleg met de Franse Gemeenschap – wettelijke of feitelijke oplossingen mogelijk zijn.

Op mijn schriftelijke vraag omtrent de samenwerking tussen de gemeenschappen wat de hulpverlening in de bijzondere jeugdbijstand betreft (*vraag nr. 167 van 8 april 1997 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 15 van 16 mei 1997, blz. 1477 – red.*), verwees de minister vooral naar de maatregelen in het kader van de federale wetgeving. Het probleem doet zich echter ook voor in de vrijwillige hulpverlening op basis van de gecoördineerde decreten inzake de bijzondere jeugdbijstand.

Vandaar een aantal aanvullende vragen.

1. Is het aangehaalde probleem bekend bij de minister of zijn administratie ? Doet deze problematiek zich enkel voor aan Vlaamse kant of ook aan Franstalige kant en vindt men deze vragen ook terug buiten Halle-Vilvoorde ?
2. Wordt deze problematiek reeds aangekaart in een overleg met de Franse Gemeenschap of werden terzake reeds stappen ondernomen ?

Antwoord

1. Het aangehaalde probleem inzake de taal van de dienstverlening van het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg van Halle-Vilvoorde is mij bekend. Het probleem rijst tevens in de regio's Oudenaarde, Kortrijk en Ieper.

Dienaangaande wens ik te verwijzen naar de omzendbrief VR 97/29 inzake het taalgebruik in de diensten van de Vlaamse regering. De comités voor bijzondere jeugdzorg zijn ertoe gehouden de Nederlandse taal te gebruiken.

Ook de zes randgemeenten Drogenbos, Kraainem, Linkebeek, Sint-Genesius-Rode, Wemmel, Wezembeek-Oppem en de taalgrensgemeenten Bever, Herstappe, Mesen, Ronse, Spiere-Helkijn en Voeren behoren integraal tot het Nederlandse taalgebied.

Enkel particulieren uit deze gemeenten kunnen vragen de Franse taal te gebruiken en worden dan in deze taal geholpen.

Ik ben er niet van op de hoogte of deze problematiek ook aan de Franstalige kant rijst.

2. Aangezien alleen de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is voor het Vlaamse grondgebied, vind ik het niet opportuun om met betrekking tot het taalgebruik van de comités voor bijzondere jeugdzorg een overleg met de Franse Gemeen-

schap te organiseren. Er werden geen stappen ondernomen.

Vraag nr. 285 van 24 juni 1998 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Onthaalbeleid allochtonen – Hogergeschoolden

Vrouwen van allochtonen die als bruid naar België komen, verkeren vaak in een moeilijke situatie. Ze ervaren een groot cultuurverschil tussen hun land van herkomst en België, daar de cultuur in het land van herkomst sterker geëvolueerd kan zijn dan in België. De emancipatie staat er verder dan in het milieu waar ze hier terecht komen. Bovendien verwachten ze hier, meer dan in hun oorspronkelijk land, onafhankelijk te kunnen leven.

Vele inwijkelingen zijn daarenboven beter opgeleid dan de partner van hun etnische afkomst die in België is opgegroeid. Hun diploma's worden hier niet altijd erkend of als gelijkwaardig erkend. Opleidingen kunnen niet worden voortgezet omdat ze eerst de Nederlandse taal moeten leren.

Een vrij groot conflict ontstaat zo in vele gevallen ten gevolge van gezinshereniging, wat dan weer aanleiding geeft tot scheidingen. Dit voedt de vreemdelingenhaat omdat buitenstaanders menen dat er sprake is van het sluiten van schijnhuwelijken om een verblijfsvergunning te verkrijgen. In werkelijkheid zorgt het cultuurverschil en de emancipatie van de vrouwen in het land van herkomst voor onoverkomelijke problemen.

Het lijkt me belangrijk dat het beleid deze ontwikkelingen opvolgt en het onthaalbeleid op hoger geschoolden richt. Vooral de taalcursussen moeten ook op dit publiek gericht zijn. Basiseducatie staat echter vaak voor onderwijs- en opleidingsaanbod voor laaggeschoolde volwassenen. Een grote groep nieuwkomers – vooral vrouwen – voelt zich niet erkend in hun mogelijkheden door dit te beperkt aanbod om kennis te maken met de Nederlandse taal en de Vlaamse maatschappij.

Heeft de minister van de organisaties die zich bezighouden met de problematiek van de nieuwkomers reeds suggesties gekregen voor een aanpassing van het integratiebeleid in bovenvermelde zin ?

Zo ja, wanneer en hoe kunnen deze operationeel worden gemaakt ?

Antwoord

Vanuit de vaststelling dat migratie een blijvend verschijnsel is, groeit ook het besef dat nieuwkomers best zo snel mogelijk na hun aankomst in Vlaanderen "onthaald" worden via aangepaste programma's, met als bedoeling hun deelname aan de samenleving te stimuleren en hun zelfredzaamheid te versterken. In het strategisch plan voor het Vlaamse minderhedenbeleid is het uitwerken en operationeel maken van een onthaalbeleid voor nieuwkomers als strategische doelstelling voor de komende jaren naar voor geschoven. Met het decreet van 28 april 1998 inzake het Vlaams minderhedenbeleid heeft dit onthaalbeleid een decreetale basis gekregen.

Op 14 juli 1998 hechtte de Vlaamse regering haar goedkeuring aan de nota "Een onthaalbeleid voor nieuwkomers in Vlaanderen : omschrijving, doelstellingen en eerste aanzetten tot implementatie" (VR/98/14.07/DOC.0648).

Het aanbieden van een cursus Nederlands als tweede taal (NT2) behoort tot de kern van het vooropgestelde onthaalbeleid. Dit aanbod NT2 moet op maat kunnen worden geboden. Dit betekent dat aangepaste cursussen moeten worden georganiseerd, naar gelang van de leerbehoefte, motivatie, scholingsgraad en doelstelling van de nieuwkomer, en dit op verschillende niveaus. Alleszins vraagt de grote verscheidenheid in het opleidingsniveau van de nieuwkomer om een gediversifieerd aanbod. Ook dient er specifieke aandacht te gaan naar het bereik van bepaalde doelgroepen, waaronder vrouwen.

Het opleidingsniveau van de nieuwkomers neemt algemeen toe, ook dat van nieuwkomers uit de traditionele migratielanden zoals Turkije en Marokko. Het is opmerkelijk dat de meerderheid van de nieuwkomers die deelnemen aan bestaande onthaalprojecten reeds meer dan tien jaar opleiding genoten heeft.

Het inclusief beleid indachtig, zoals bepaald in het decreet inzake het Vlaamse beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden (art. 4 §3), moet voor de uitvoering van het onthaalprogramma zoveel mogelijk een beroep worden gedaan op de reguliere aanbodverstrekkers. Dit betekent dat hooggeschoolde nieuwkomers in principe aangewezen zijn op het NT2-aanbod van het onderwijs sociale promotie (OSP).

Toch is de huidige organisatie van het OSP niet aangepast aan de specifieke voorwaarden waaraan

een educatief aanbod voor nieuwkomers zou moeten voldoen. Zo wordt er gepleit voor meerdere instapmomenten per jaar, zodat nieuwkomers zo snel mogelijk na hun aankomst de mogelijkheid krijgen in het onthaalproject te stappen. Ook dient het leertraject zo kort en intensief mogelijk te zijn, en moet de financiële drempel tot het educatief aanbod voor de nieuwkomer zo laag worden gehouden.

Het tekort in het NT2-aanbod voor hooggeschoolde nieuwkomers wordt dan ook door meerdere projectwerkingen als knelpunt naar voren geschoven. Dit tekort wordt zo goed mogelijk door de projecten opgevangen, niet zelden door zelf een aanbod voor hooggeschoolden te organiseren.

Aan de interdepartementale Commissie Etnisch-Culturele Minderheden werd opdracht gegeven om de eerste aanzetten tot implementatie van het onthaalbeleid uit te werken. In dat kader zal met het departement Onderwijs verder worden overlegd wat hun rol is in het onthaalbeleid voor meerderjarige nieuwkomers. Een gericht educatief aanbod voor hooggeschoolde nieuwkomers zal hierbij een belangrijk aandachtspunt vormen. Het ontwerpdecreet betreffende de aanpassing van het onderwijs sociale promotie biedt mijn inziens hiertoe een aantal kansen.

Ten slotte kan ook, als mogelijke andere denkspitses voor het aanbieden van taalcurssussen, worden gedacht aan een aangepast afstandsonderwijs en, voor zeer hoog geschoolde nieuwkomers, aan het verlagen van de financiële drempel tot de taalcurssussen geboden door de universiteiten.

**Vraag nr. 286
van 24 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Kinderopvang in grensregio's – Ouderbijdrage

Kinderdagverblijven, onthaalgezinnen en projecten van buitenschoolse opvang in grensregio's worden geconfronteerd met de vraag van ouders uit Nederland, Duitsland, Frankrijk en Wallonië om hun kind op te vangen.

Dit roept geregeld vragen op, vooral betreffende de ouderbijdrage die, althans wat opvanggezinnen en de buitenschoolse opvang betreft, gekoppeld is aan het netto belastbaar gezinsinkomen.

1. Hoe moet de ouderbijdrage worden berekend, voor elk van bovenvermelde grensregio's, voor kinderen woonachtig buiten Vlaanderen ?
2. Bestaan over de kinderopvang wederkerige afspraken, eventueel in het kader van een cultureel akkoord, met de genoemde regio's ?

Antwoord

De gestelde vraag is relevant voor de opvang van kinderen in door Kind en Gezin erkende kinderdagverblijven en diensten voor opvanggezinnen. In deze sectoren betalen de ouders een ouderbijdrage die gekoppeld is aan hun inkomen. Een ministerieel besluit legt de modaliteiten vast voor het bepalen van een correcte ouderbijdrage.

Wanneer een kind wordt opgevangen in een particulier opvanggezin of een particuliere opvanginstelling geldt de eenvoudige regel dat, ongeacht het inkomen van de ouders, de opvangvoorziening zelf de ouderbijdrage vastlegt. In initiatieven voor buitenschoolse opvang, de zogenaamde IBO's, gelden, los van het inkomen van de ouders, vaste bedragen die in een besluit van de Vlaamse regering zijn opgenomen. Het is wel mogelijk een sociaal tarief aan te rekenen.

1. In door Kind en Gezin erkende en gesubsidieerde voorzieningen wordt dus gewerkt met loonschalen. De algemene regel is dat het inkomen dat in aanmerking wordt genomen het gezamenlijk belastbaar inkomen is voor aftrek van giften, pensioensparen, interesten en andere. Wanneer het gezin dat een kind plaatst, meerdere kinderen plaatst of meerdere kinderen heeft, geldt een vermindering van de ouderbijdrage op basis van de kinderlast of de gelijktijdige plaatsing.

Als de opvangvraag komt van ouders die én niet-verblijfhouder én niet belastingplichtig zijn in België, dan geldt het maximumtarief. Ik beklemtoon dat de beide voorwaarden tegelijkertijd aanwezig moeten zijn om tot het maximumtarief te komen. De verminderingsmogelijkheden blijven daarbij wel verrekenbaar.

Het omgaan met de documenten van in het buitenland verworven inkomsten is niet altijd gemakkelijk. De documenten zijn moeilijk interpreteerbaar. Op basis van een jarenlange ervaring en een evaluatieronde van haar inspecteur-boekhouders, heeft Kind en Gezin de vol-

gende stelregel vastgelegd : bij een Nederlands en Duits loonbriefje wordt het nettoloon in aanmerking genomen. Een Frans loonbriefje biedt de mogelijkheid analoog met de Belgische situatie te werken. Een kind uit Wallonië wordt behandeld alsof het om een Vlaams kind zou gaan.

Het is in elk geval altijd zo dat de voorzieningen, wanneer zij moeilijkheden hebben met het bepalen van de ouderbijdrage, terecht kunnen bij de inspecteur-boekhouders van Kind en Gezin.

2. Er bestaan geen wederkerige afspraken met de grensregio's m.b.t. de ouderbijdrage in de kinderopvang. De praktijk wijst uit dat de bovenstaande aanpak hanteerbaar is en nauwelijks nog tot moeilijkheden leidt. De verzamelde ervaring in de sector laat Kind en Gezin toe in nagenoeg alle probleemsituaties uitsluitend te geven over de te hanteren ouderbijdrage.

Vraag nr. 287 van 25 juni 1998 van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Studie Vlaamse standaardtaal – Gronden

Is de aan liefst vier universiteiten verleende opdracht om na te gaan of er – naast of tegelijk met het Nederlands – een Vlaamse standaardtaal bestaat, een beslissing van de Nederlandse Taalunie, of van een andere instantie en zo ja, welke ?

De Taalunie en ook de Vlaamse Gemeenschap (cf. decreet van 10 december 1973) gaan uit van het Nederlands als standaardtaal, ondubbelzinnig.

Dit onderzoek kan onmogelijk los worden gezien van de eventuele hypothese dat de in Vlaanderen gebruikte taal een Vlaamse standaardtaal kan zijn.

De politieke optie is in Vlaanderen decretaal genomen om de gebruikte taal als Nederlandse standaardtaal te aanzien ; de bedoeling om dit te veranderen wordt dus niet ondersteld.

Kan de minister meedelen op welke duidelijke gronden en aansluitend op welke behoeften deze studie, waarvan de omvang bezwaarlijk kan worden ontkend (vier universiteiten, acht miljoen), werd ondernomen ?

Antwoord

Het onderzoek waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst is het initiatief van de promotoren van vier universiteiten : VU Amsterdam : prof. dr. J. Van Marle ; RU Leiden (meer bepaald het Instituut voor Nederlandse Lexicologie verbonden aan de universiteit) : prof. dr. P. Van Sterkenburg ; KU Leuven : prof. dr. D. Geeraerts ; RU Gent : prof. dr. J. Taeldeman.

De officiële naam van het onderwijsproject is : "Lexicale variatie in het Standaardnederlands. Convergentie/divergentie en standaardisering/substandaardisering in Nederland en Vlaanderen". Het wordt gefinancierd door het Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek (Vlaanderen) en de Nederlandse Organisatie voor Wetenschappelijk Onderzoek (Nederland) en het betreft hier een louter taalempirisch onderzoek, zonder taalpolitieke bedoelingen.

De doelstelling van het project kan als volgt worden omschreven :

- a) een contrastieve analyse van het concrete moedertaalgebruik in Vlaanderen en Nederland ;
- b) de ontwikkeling van methodes om taalelementen te inventariseren van standaardtaal- en substandaardtaalgebruik in Vlaanderen (een gelijkaardige inventarisering van typisch Noord-Nederlands taaleigen gebeurt in Nederland) ;
- c) met vanuit taalveranderingsoogpunt aandacht voor de vraag of de variëteiten van het (!) Nederlands in Nederland en Vlaanderen meer naar elkaar toe evolueren (convergentie), of van elkaar weg (divergentie).

Het onderzoeksproject heeft dus een zuivere lexicografische betekenis en wil onder meer :

- de grondslagen bieden voor een accuratere beschrijving van het Nederlands in Noord en Zuid, ook met het oog op de normatief bedoelde of normatief gebruikte lexicografische beschrijvingen van het Nederlands (bv. Van Dale, vertaalwoordenboeken, uitspraakwoordenboeken, enz.) ;
- eventueel de grondslagen bieden waarop in de toekomst door allerlei instanties een gegronde taalpolitiek opgebouwd kan worden (de huidige

onderzoeksgroepen zullen daar in alle geval niet zelf toe overgaan) ;

- voor de neerlandistiek extra muros de nationale/geografische veelkleurigheid van het Nederlands uitstallen ;
- aan allerlei taaltechnologische projecten met betrekking tot het Nederlands de bouwstenen bieden voor variatiebestendige programma's ;
- de moedertaalgebruikers op grond van solide taalobservatie(s) tot zinnige reflectie brengen over (onder andere variatie in) hun eigen taal ;
- een degelijke onderbouw bieden voor taalbeschouwelijke bijdragen in handboeken voor moedertaalonderwijs.

Vraag nr. 288
van 29 juni 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

KVS – Brusselse subsidieverplichtingen

Weerom staat vast dat de verplichte subsidie van de stad Brussel aan de Koninklijke Vlaamse Schouwburg (KVS) voor het seizoen 1996-1997 onvoldoende was. Dit is reeds de derde maal op drie jaar tijd. Dergelijke houding van de stad Brussel is moeilijk aanvaardbaar.

1. Reeds drie jaar is de decretaal verplichte subsidie onvoldoende.

Kan de minister mij per jaar een overzicht geven van de uitgekeerde subsidie door de stad Brussel enerzijds en de decretaal verplichte subsidie anderzijds ?

2. De Vlaamse regering heeft een afwijking toegestaan aan de KVS.

Wat is de juiste omvang van deze afwijking ? Wat waren de afwijkingen toegestaan voor de twee vorige jaren ?

3. Dergelijke houding van de stad Brussel is moeilijk aanvaardbaar.

Welke stappen zijn ondertussen genomen naar het stadsbestuur toe, teneinde tot een oplossing te komen en de stad Brussel te verplichten haar decretaal opgelegde plichten na te leven ?

Antwoord

1. Ook in het seizoen 1993-1994 was de decretaal gevraagd bijdrage van de stad Brussel onvoldoende, zodat dit probleem reeds rees sinds de inwerkingtreding van het podiumkunstendecreet. Hierna volgt het overzicht van de tijdens de voorbije vier speelseizoenen door de stad Brussel aan de Koninklijke Vlaamse Schouwburg uitgekeerde subsidies enerzijds, en van de door het podiumkunstendecreet van 27 januari 1993 gevraagde financiële bijdragen anderzijds.

Speelseizoen Gevraagde subsidie	Reële subsidie Verschil
93-94 40.875.000	30.000.000 -10.875.000
94-95 41.799.000	36.901.500 - 4.897.500
95-96 42.752.146	41.802.998 -949.148
96-97 42.922.362	41.803.000 -1.119.362

- 2 en 3. De door de Vlaamse regering voor de voorbije vier seizoenen toegestane afwijkingen bestonden hierin, dat de Koninklijke Vlaamse Schouwburg zijn erkenning en subsidiëring voor die vier seizoenen mocht behouden. Normaal gezien had de KVS die erkenning en subsidiëring kwijtgespeeld, met terugbetaling van de reeds van de Vlaamse Gemeenschap ontvangen subsidies tot gevolg. De KVS kon immers niet het bewijs leveren dat aan de subsidiëringvoorwaarde, bepaald in artikel 10 van het podiumkunstendecreet, werd voldaan. Tegelijkertijd was de KVS voor de naleving van de bepalingen in dat artikel 10 volledig afhankelijk van de stad Brussel. Het zou echter absurd zijn geweest de KVS voor de niet-naleving van artikel 10 te bestraffen, aangezien de KVS op het probleem van de te lage financiële bijdragen van de stad Brussel geen enkele greep heeft.

Aan heel deze kwestie ligt een dieper, tweevoudig probleem ten grondslag.

In de eerste plaats verleent het podiumkunstendecreet van 27 januari 1993 aan de Vlaamse minister bevoegd voor de Cultuur geen speciaal toezicht op lagere besturen (provincies of gemeenten), waardoor hij dan ook geen bevoegdheid bezit om tegen bepaalde lagere besturen sancties uit te spreken, wanneer die in gebreke zouden blijven artikel 10 van het podiumkunstendecreet na te leven. De Vlaamse

minister bevoegd voor Binnenlandse Aangelegenheden oefent wel het gewoon administratief toezicht uit op de lagere besturen, en via hem kan de Vlaamse minister bevoegd voor de Cultuur bijgevolg desnoods druk laten uitoefenen op die lagere besturen welke in gebreke blijven voormelde bepaling van het podiumkunstendecreet uit te voeren.

Dit gewoon administratief toezicht, een gewestbevoegdheid, geldt krachtens de staatsrechtelijke bevoegdheidsverdeling echter niet ten aanzien van de stad Brussel. De Vlaamse minister bevoegd voor de Cultuur, of zelfs de Vlaamse regering kan de stad Brussel dan ook niet ter verantwoording roepen of verplichten om het artikel 10 van het podiumkunstendecreet na te leven.

Dit probleem manifesteerde zich ook al herhaaldelijk onder het theaterdecreet van 13 juni 1975, dat aan de stad Brussel een soortgelijke verplichting tot het verlenen van een financiële bijdrage aan de KVS oplegde. Er werd toen herhaaldelijk vastgesteld dat de stad Brussel zich gedeeltelijk aan die verplichting onttrok, zonder dat de Vlaamse Gemeenschap echter bevoegd of bij machte was om daarvoor een sanctie op te leggen.

**Vraag nr. 291
van 2 juli 1998
van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Sint-Medardushof Bertem – Onderhoud

Het Sint-Medardushof in Bertem werd omwille van zijn historische en artistieke waarde op verzoek van de toenmalige gemeenschapsminister van Cultuur, de heer Gaston Geens, bij besluit van de Vlaamse Executieve van 22 september 1982 beschermd als monument.

In hetzelfde besluit en om dezelfde redenen werd overigens de hele omgeving rond het Sint-Medardushof beschermd als dorpsgezicht.

Inmiddels gebeurde er noch met het Sint-Medardushof, noch met de omgeving iets wat deze historische en artistieke waarde ten goede komt.

Integendeel, het Hof ligt erbij als het eerste beste stort voor schroot. Het is een vuil en zwaar onderkomen gebied bezaaid met oude wrakstukken van wagens en vrachtwagens. De toestand is ronduit schandalig, temeer daar het Sint-Medardushof

eigendom zou zijn van een overheid, met name het OCMW van Brussel. Het is zeker geen toonbeeld van hoe Vlaanderen met zijn cultureel erfgoed zou moeten omspringen.

Daarenboven gebruikt het Vlaams Gewest een strook vlak naast het Hof als stockeerplaats voor bouwmaterialen. De gewone burger wordt nochtans bij iedere aanvraag tot wijziging van een element aan de woning gewezen op het beschermingsbesluit. De minister zal wel begrijpen dat de burgers dergelijke houding van de Vlaamse overheid geen pareltje van goed en rechtlijnig bestuur vinden.

1. Is de beschreven situatie de minister bekend ?
2. Werden er door zijn administratie reeds stappen ondernomen om deze schrijnende toestand aan te pakken ?
3. Hoe moet het nu verder met dit dossier ?

Antwoord

Het Sint-Medardushof is wel bekend bij de Vlaamse monumentenzorg. Zo werden onlangs initiatieven genomen voor het decantatie- en wachtbekken dat gepland was binnen het beschermde dorpsgezicht rond het Sint-Medardushof.

Het feit dat de hoeve eigendom is van het OCMW van Brussel, een openbare instelling die niet onder het toezicht valt van het Vlaams Gewest maar van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, heeft tot gevolg dat het Vlaams Gewest niet rechtstreeks via de regeling inzake het administratief toezicht de nodige maatregelen kan treffen. Het decreet van 3 maart 1976 voorziet evenwel in maatregelen om de verwaarlozing van beschermde monumenten te beteugelen.

Ik zal dan ook opdracht geven deze maatregelen zo spoedig mogelijk in werking te stellen.

Vraag nr. 293
van 2 juli 1998
van de heer CARL DECALUWE

Vlaamse openbare instellingen – Vakantiejobs

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 199
van 2 juli 1998
van de heer Carl Decaluwé
Blz. 7

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 294
van 2 juli 1998
van de heer CARL DECALUWE

Vlaamse openbare instellingen – Loopbaanversnelling

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie
Vraag nr. 200
van 2 juli 1998
van de heer Carl Decaluwé
Blz. 8

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 296
van 6 juli 1998
van de heer JOS STASSEN

Topmolen Haaltert – Bescherming

Enige tijd geleden werd in de gemeente Haaltert de historische "Topmolen" gesloopt. Naar verluidt zou hiervoor geen vergunning verleend zijn. Het is me niet duidelijk in hoeverre de afdeling Monumenten en Landschappen met dit dossier bezig was.

1. Is deze molen een beschermd monument ?

Zo ja, welke maatregelen werden eventueel genomen in het kader van de sloping ?

Zo neen, werd er een aanvraag voor bescherming ingediend? Door wie en wanneer? In welke fase van de procedure is men?

2. Wat is, of liever was, de cultuurhistorische waarde van dit gebouw?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd ook gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

1. De Topmolen was niet als monument beschermd. Er werd nooit een vraag tot bescherming ingediend.
2. De Topmolen werd waarschijnlijk rond 1770 gebouwd op het hoogste punt van de gemeente. In 1946 stond de molen al bekend als "puin". In 1985 restte er enkel nog een vrij omvangrijke kuip (molenromp) met een basisdiameter van 6 m die met een betonplaats was afgedekt. De inhoud van de kuip beperkte zich tot de acht moerbalken en enkel ribben. Alle deuren en ramen waren verdwenen (gegevens opgetekend en gepubliceerd door P. Bauters in: "Eeuwen onder wind en wolken: windmolens in Oost-Vlaanderen"; Gent: Provincie Oost-Vlaanderen. Dienst voor Culturele en Sociale Aangelegenheden, 1985).

De molen was in dergelijke mate ontmanteld en de bouwfysische toestand was dermate slecht dat de cultuurhistorische waarde, die voor WO II zeker nog moet aanwezig zijn geweest, grotendeels verloren was gegaan.

Er moet tevens op worden gewezen dat de regio in kwestie over een indrukwekkend en nog goed bewaard water- en windmolenpatrimonium beschikt. Zo zijn er enkel in de aanpalende gemeente Erpe-Mere een achttal water- en windmolens beschermd. Ook dit relativeert het belang van de Topmolen.

(Antwoord Eddy Baldewijns: blz. 132 – red.)

**Vraag nr. 297
van 9 juli 1998
van de heer MANDUS VERLINDEN**

Monumenten – Schade door duiven

Monumenten zijn bij uitstek kwetsbaar voor mogelijke beschadigingen, aangezien het meestal gaat om oudere gebouwen met een dito infrastructuur.

Mogelijke beschadiging komt veelal voor door duiven die nesten bouwen, aangezien vele monumenten door hun aard en constructie zich wonderwel lenen tot deze activiteit.

Het gevolg daarvan is echter dat in vele gevallen nestmateriaal terechtkomt in bijvoorbeeld regenafvoerbuizen, met verstopping en binnendringend regenwater tot gevolg.

In het Brusselse gewest worden deze duiven daarom ook gevangen. Iets dergelijks bestaat niet in het Vlaamse gewest, waardoor de kans op beschadiging van monumenten door de activiteiten van deze dieren dan ook groter is.

Zijn er bij de Vlaamse overheid diensten belast met het vangen van wilde duiven en zo neen, waarom niet?

Wordt deze taak eventueel overgelaten aan de provincies of de gemeenten en zo ja, op welke manier dienen zij dan op te treden?

Antwoord

Zoals reeds is meegedeeld in het antwoord op schriftelijke vraag nr. 54 van 13 december 1995, behoort het in eerste instantie tot de algemene bevoegdheid van de gemeenten om overlast veroorzaakt door duiven te bestrijden, waar het gaat om de zindelijkheid van openbare plaatsen en gebouwen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 8 januari 1996, blz. 240 – red.*).

Met betrekking tot de beschermde monumenten is de eigenaar of vruchtgebruiker ertoe verplicht zorg te dragen voor de instandhouding en het onderhoud, onder meer door het treffen van maatregelen tegen dierlijke vervuiling (artikel 2, § 1, 3° van het besluit van de Vlaamse regering van 17 november 1993 tot bepaling van de algemene voorschriften inzake instandhouding en onderhoud van monumenten en stads- en dorpsgezichten).

Voor deze maatregelen, meer bepaald het aanbrennen van duivenwering, kan overigens een onderhoudspremie worden aangevraagd (artikel 3, § 1, 3° van het besluit van de Vlaamse regering van 29 september 1994).

Vraag nr. 301
van 10 juli 1998
van de heer LEO DELCROIX

Subsidiëring kinderdagverblijven – Koppeling aan bezettingsgraad

Bijwijken wordt mij gesignaleerd dat de huidige subsidiëringsregeling voor de erkende kinderdagverblijven (besluit van de Vlaamse regering van 24 juni 1997 houdende de voorwaarden inzake erkenning en subsidiëring van kinderdagverblijven en diensten voor opvanggezinnen, artikel 9, 11, 12, 13 e.a.) minstens gedeeltelijk is gekoppeld aan een maximale bezettingsgraad naargelang het aantal verblijfsdagen en -uren van de kinderen. Naar verluidt zou dit tot gevolg hebben dat de kinderdagverblijven er niet happig op zijn om kinderen op te vangen waarvan de ouders tijdens de week één dag of een halve dag kunnen vrijmaken om zelf voor hun kinderen te zorgen. Denken we maar aan de deeltijds werkende ouders of aan het fenomeen van de vrije woensdagnamiddag. Het zou zelfs zover gaan dat men ronduit weigert kinderen in te schrijven als die niet voltijds (met name vijf dagen op vijf) in het kinderdagverblijf kunnen worden opgevangen.

Dit lijkt een ongewenst gevolg te zijn van deze subsidieregeling, als ze inderdaad aldus moet worden geïnterpreteerd.

Zijn er aan de minister terzake problemen gesignaleerd of zijn er klachten bij Kind en Gezin bekend in die zin ?

Kan daar eventueel niet aan worden gesleuteld door – louter bij wijze van voorbeeld – in vier-vijfdenjobs te voorzien in de kinderdagverblijven en de subsidiëring daaraan te koppelen of – bijvoorbeeld wat de subsidiëring van de werkingskosten betreft – geen onderscheid te maken naargelang een kind vier, vier en een halve, of vijf dagen wordt opgevangen ?

Antwoord

De subsidiëring van kinderdagverblijven, in hoofdzaak een loonsubsidiëring, is zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger terecht stelt, gerelateerd aan de bezettingsgraad. Samengevat komt het hierop neer dat een jaarlijkse toetsing van de bezetting aan de erkende capaciteit van een kinderdagverblijf leidt tot de bepaling van een subsidiabele capaciteit voor het volgende jaar. De bezetting

moet dus uitkomen boven bepaalde minimale grenswaarden.

Wij kunnen bevestigen dat, ruw geschat, de helft van de kinderdagverblijven in hun huishoudelijk reglement bepalingen inbouwen in verband met het vereiste minimum aantal verblijfsdagen per week. Daarbij is het gebruikelijk een minimale aanwezigheid van 3 dagen per week voorop te stellen. Totnogtoe hebben wij er voor geen enkel kinderdagverblijf weet van dat voltijdse plaatsing (5 dagen op 5) wordt geëist. Het is dus inderdaad zo dat ouders die slechts voor 1 à 2 dagen opvang per week nodig hebben, moeilijker terecht kunnen in sommige kinderdagverblijven. De stelling dat het opvangbeleid van kinderdagverblijven volledig wordt gestuurd vanuit de subsidieregeling, moet nochtans worden genuanceerd.

Kind en Gezin en ook de kinderdagverblijven bekijken het opnamebeleid hoofdzakelijk vanuit het kind-oogpunt. De draagkracht van het kind is daarbij een belangrijk element. Het samenleven in kinderdagverblijven vindt baat bij een zekere continuïteit in de leefgroepen. Het vergt van verantwoordelijken van kinderdagverblijven heel wat organisatietalent om ervoor te zorgen dat enerzijds zoveel mogelijk kinderen kunnen worden opgevangen, en dat anderzijds de bezetting per leefgroep en per begeleidster binnen de toegelaten en voor de kinderen verantwoorde grenzen gebeurt.

Een ander belangrijk element vormt de bezetting op zich. Heel wat kinderdagverblijven werken op maximale capaciteit en moeten noodgedwongen zeer selectief te werk gaan bij het inschrijven van kinderen. Om de dagbezetting binnen maximale grenzen te houden, wordt dan ook vaak geopteerd voor opvang van kinderen met een vast opnameplan.

Het affirmeren van het gegeven dat economische, organisatorische en kwalitatieve aspecten mee het opnamebeleid van opvangvoorzieningen bepalen, betekent evenwel niet dat er geen deeltijdse opvang zou gebeuren. Integendeel, als we het kalenderjaar 1997 als basis nemen dan zien we dat er in de sector van de diensten voor opvanggezinnen 3,1 M hele en 1M halve opvangdagen werden gerealiseerd. Een hele opvangdag betekent dat de opvangduur de vijf uur overschrijdt, een halve opvangdag komt overeen met een opvangperiode tussen drie en vijf uur. In de sector van de kinderdagverblijven krijgen we volgend bezettingsbeeld : 2 M hele dagen, 0,4 M halve dagen. Er mag dus worden besloten dat er in de opvangrealisatie wel degelijk ruimte is voor kortere opvangtijden. Ook

is het zo dat in elk kinderdagverblijf en bij elke onthaalmoeder deeltijds opgevangen kinderen aanwezig zijn. Over de omvang van deze deeltijdse opvang zijn er geen algemene statistische gegevens. Maar een willekeurige steekproef bij één kinderdagverblijf en één dienst voor opvanggezinnen geeft volgend resultaat te zien.

In een dienst voor opvanggezinnen in de stad Gent werden in september 1997 92 kinderen opgevangen. Achtentwintig van hen kwamen gedurende minstens 75 % van het aantal mogelijke opvangdagen. Vierenzestig kinderen kwamen minder, en dus deeltijds. In een ook willekeurig gekozen Gents kinderdagverblijf stellen we een volgend bezettingspatroon vast : 66 kinderen van de 103 opgevangen kinderen in september 1997 kwamen op 76 % of meer van het aantal opvangdagen. Zevenendertig kwamen minder.

Besluitend kunnen we dan ook stellen dat de deeltijdse opvang zijn plaats heeft in de momenteel bestaande opvangrealiteit in Vlaanderen, zeker bij opvanggezinnen en iets minder, maar toch nog betekenisvol, in kinderdagverblijven.

Het nemen van maatregelen om kinderopvanginitiatieven toegankelijk te maken voor alle kinderen, ongeacht of de ouders voltijds of deeltijds werken, moet uiteraard worden bekeken vanuit de vaststelling dat er nu reeds een betekenisvolle ruimte is voor deeltijdse opvang. Ik denk dat het er in deze context vooral op aankomt waakzaam te zijn dat de gewijzigde maatschappelijke context, waarbij de niet-voltijdse en onderbroken loopbaan steeds relevanter wordt, vertaald wordt in de manier waarop het kinderopvangaanbod gestalte krijgt.

Ik denk dat alvast één tendens in dit verband perspectieven biedt. We zien immers dat er nogal wat organiserende besturen werk beginnen maken van het multifunctioneel uitbouwen van hun kinderopvangaanbod. Dit betekent dat zij zich niet langer uitsluitend toespitsen op de reguliere dagopvang of buitenschoolse opvang van kinderen. We zien dat, aansluitend bij een kernopvangactiviteit, heel wat aanvullende opvangvormen het licht zien. Zo wordt de opvang van zieke kinderen, flexibele opvang, occasionele opvang en urgentieopvang steeds vaker gerealiseerd door een organiserend bestuur dat daarmee zijn basisaanbod verruimt. Deze multifunctionele invulling van het opvangaanbod zal toelaten dat ook vragen die, op maat van een individuele werk- en gezinssituatie, tijdelijk en/of deeltijds kunnen zijn, makkelijker een plaats zullen krijgen in het bestaande aanbod.

In mijn beleidsplan kinderopvang, dat reeds als mededeling aan de Vlaamse regering van 22 juli 1998 werd voorgelegd en eerstdaags voor advies aan de Gezins- en Welzijnsraad wordt overgezonden, laat ik regelgevende ruimte voor het inspelen van voorzieningen op nieuwe, meer flexibele opvangvragen en -noden. Ik wil daar wel aan toevoegen dat daarbij voortdurend rekening zal moeten worden gehouden met de draagkracht van het kind, tenslotte de ultieme vorm voor het optreden van het beleid ten opzichte van de kinderopvangsector.

Daarnaast is het belangrijk verder werk te maken van een uitbreiding van de opvangsector. Voorzieningen die voldoende plaatsen kunnen uitbouwen, zullen sneller geneigd zijn de deeltijdse opvang van kinderen in hun werking te integreren. Ik zal er daarom voor ijveren dat de groei van de sector, ook budgettair, wordt ondersteund en programmatisch efficiënt wordt gestuurd.

**Vraag nr. 304
van 13 juli 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Bibliotheek Wezembeek-Oppem – Nederlandstalige boeken (3)

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 266 van 5 juni 1998 deelt de minister mij mee dat, vermits het gemeentebestuur van de gemeente Wezembeek-Oppem niet is ingegaan op het voorstel van de Vlaamse regering inzake de naleving van het bibliotheekdecreet, en meer bepaald de richtlijnen die daarin vervat zitten aangaande de samenstelling van de collectie, de administratie tot schorsing van de erkenning van de bewuste bibliotheek zal overgaan vanaf 1999 (*blz. 177 – red.*).

Kan de minister preciseren wat hiervan de concrete gevolgen zijn ?

Antwoord

Het schorsen van de erkenning betekent vooreerst dat met ingang van 1 januari van het jaar volgend op de intrekking (in dit geval dus vanaf 1 januari 1999) geen subsidies meer aan het betrokken gemeentebestuur worden toegekend, noch vanuit de Vlaamse Gemeenschap (weddetoelagen), noch vanuit het provinciebestuur (werkingstoelagen).

In toepassing van artikel 5, § 1 van het bibliotheekdecreet en artikel 57 van het besluit van de Vlaam-

se regering van 13 november 1991 houdende uitvoering van het decreet van 19 juni 1978 betreffende het Nederlandstalige openbare bibliotheekwerk, moet het beheersorgaan van de bibliotheek tegen 1 maart 1999 een gedocumenteerde aanvraag om wedererkenning (per 1 januari 2000) indienen bij de afdeling Volksontwikkeling en Bibliotheken van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Indien dit niet gebeurt, of wanneer blijkt dat de bibliotheek niet opnieuw aan de gestelde erkenningsvoorwaarden voldoet, kan de gemeente worden verplicht een openbare bibliotheek op te richten, te organiseren en te bekostigen, zoals bepaald in artikel 5, § 2 van het bibliotheekdecreet.

BRIGITTE GROUWELS

VLAAMS MINISTER
VAN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
EN GELIJKEKANSENBELEID

Vraag nr. 47
van 15 juni 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse gemeenschapscentra in Brussel – Aantrekkingskracht

Over het nut en de aantrekkingskracht van de Vlaamse gemeenschapscentra zoals wij die vandaag in Brussel kennen, zijn de meningen erg verdeeld.

Werd er ooit onderzoek gedaan naar het procentueel aandeel van de Brusselse Vlamingen dat regelmatig gebruik maakt van de faciliteiten van die gemeenschapscentra ?

Werd er ooit onderzocht waarom sommige Brusselse Vlamingen zich niet aangetrokken voelen door de Vlaamse gemeenschapscentra ?

Antwoord

Noch de Vlaamse Gemeenschap, noch de Vlaamse Gemeenschapscommissie hebben een onderzoek laten verrichten naar het procentueel aandeel van de Brusselse Vlamingen dat geregeld gebruik maakt van de faciliteiten van de gemeenschapscentra in Brussel.

Een participantenonderzoek zal in de toekomst misschien nog worden ingesteld vanuit de culturele

sector voor alle culturele centra in Vlaanderen en Brussel.

Het aantal bezoekers aan de eigen programmering van de gemeenschapscentra en hun woonplaats zou weliswaar via een adressenbestand en registratie van ticketverkoop kunnen worden gegenereerd. Evenwel zou deze informatie vrij onvolledig zijn, aangezien hiermee de taalaanhorigheid en de identiteit van het publiek niet kan worden achterhaald. Bovendien zou bijvoorbeeld informatie over bezoekersaantallen voor tentoonstellingen en voor sociaal-culturele activiteiten georganiseerd door het verenigingsleven, via deze weg niet worden geregistreerd.

Er werd ook geen specifiek onderzoek ingesteld naar de redenen waarom sommige Brusselse Vlamingen zich niet zouden aangetrokken voelen door de Vlaamse gemeenschapscentra.

Ik maak de Vlaamse volksvertegenwoordiger evenwel attent op het recente onderzoek naar cultuurdeelname dat werd verricht in opdracht van de heer Luc Martens, Vlaams minister bevoegd voor Cultuur.

Uit dit onderzoek blijkt dat leeftijd, opleidingsniveau, geslacht en socio-professionele status een invloed hebben op de culturele deelname. De deelname aan georganiseerde vrijetijdsactiviteiten is ongelijk verdeeld over de bevolking. Het geregeld en gevarieerd gebruik van publieke weg culturele voorzieningen blijft veeleer beperkt tot een relatief kleine groep mensen.

Bovendien zal het verwachtingspatroon ten opzichte van de gemeenschapscentra in Brussel zich door de Brusselse maatschappelijke werkelijkheid zeker onderscheiden van dat ten opzichte van culturele centra in Vlaanderen.

De functie van de Brusselse gemeenschapscentra op het vlak van cultuurspreiding en vorming is aangepast aan de stedelijke realiteit.

De doelstellingen van de gemeenschapscentra onderschrijven immers niet alleen een cultuurbeleid, maar ook een grootstedelijk beleid waarin stadsvernieuwing, kwaliteit van de leefomgeving en sociale solidariteit kernpunten zijn.

De werking van de gemeenschapscentra past ten slotte ook in een gemeenschapsbeleid waarin het onderwijs en de welzijnszorg fundamenteen leggen voor de geestelijke en materiële ontplooiing van elk individu in een stadsgemeenschap.

Vraag nr. 48
van 16 juni 1998
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

Ministerieel beleid – Adviserende sociaal-culturele verenigingen

Kort na haar aantreden heeft de minister contacten gelegd met een aantal sociaal-culturele verenigingen om haar bij te staan in de uitoefening van haar mandaat als minister. Tevens werd aan een aantal van deze verenigingen gevraagd om bepaalde onderzoeksopdrachten te vervullen, teneinde de minister een beter beeld te geven van bepaalde aspecten van de Brussels-Vlaamse problematiek. In sommige gevallen ging het ook om samenwerkingsverbanden.

1. Met welke sociaal-culturele verenigingen heeft zij contact genomen teneinde haar te adviseren over de Brussels-Vlaamse problematiek ?
2. Aan welke van deze sociaal-culturele verenigingen werd gevraagd onderzoeksopdrachten te verrichten, en welke onderzoeksopdrachten waren dit ?
3. Met welke sociaal-culturele verenigingen heeft de minister in haar functie als minister van Brusselse Aangelegenheden samenwerkingsverbanden voorgesteld, en waartoe strekken deze ?
4. Hoe hebben de sociaal-culturele verenigingen op dit verzoek gereageerd ?
5. Welke vergoeding of tegenprestatie krijgen de respectieve verenigingen hiervoor ?

Antwoord

1. Samen met minister-president Luc Van den Brande heb ik in de loop van dit voorjaar de negentien gemeenten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest uitgenodigd voor een gesprek over het beleid van de Vlaamse regering en van de lokale besturen ten aanzien van de Vlaamse voorzieningen in Brussel. Ter voorbereiding van mijn rondgang in de Brusselse gemeenten heb ik reeds veelvuldige contacten gehad met diverse vertegenwoordigers vanuit de sector Cultuur, Welzijn en Onderwijs.

Ik vermeld tevens de 39 personen die deelname aan de Search Conference voor de uitbouw van een algemene communicatiestrategie. De Search Conference had tot doel mensen bijeen

te brengen van organisaties die door hun werking en aanwezigheid de Vlamingen in Brussel een gezicht geven in de sociale, economische, culturele, sportieve, toeristische en onderwijssector.

2. Er werd aan de VZW Katholieke Opvoeding en Cultuur Brussel – KOCB, opdracht gegeven een actiegericht onderzoek te verrichten rond de volgende thema's :
 - de mogelijkheden voor een efficiëntere werking en aanwending van middelen door de samenwerking tussen inrichtende machten en directies van de katholieke Nederlandstalige basisscholen in Brussel op het vlak van buitenschoolse opvang en infrastructuurproblematiek ;
 - de samenwerkingsmogelijkheden tussen inrichtende machten en directies van het katholiek onderwijs Brussel in het kader van de herstructurering van het secundair onderwijs en de samenwerkingsverbanden.

Het onderzoek loopt over een periode van 1 jaar, vanaf 1 december 1997. Er werd hiervoor een bedrag van 1.500.000 frank uitgetrokken.

3. Ik heb tevens samenwerkingsakkoorden afgesloten met de volgende organisaties :
 - de VTB-VAB voor de organisatie van een Brusselhappening met als thema "Leven, wonen en werken in Brussel" ;
 - de Economische Hogeschool St.-Aloysius VZW, die in samenwerking met de Katholieke Vlaamse Sociale Hogeschool Brussel, Parnas Dilbeek, de Katholieke Hogeschool Brussel en Sint-Lukas Brussel, instaat voor de realisatie van een film over Brussel met als titel "Brussel, open stad voor studenten" ;
 - dezelfde instellingen werden, samen met de Erasmushogeschool Brussel, de Katholieke Universiteit Brussel en de Vrije Universiteit Brussel, tevens belast met een onderzoek naar het bevorderen van de renovatie in het zogenaamde "Quartier Latin".
4. De sociaal-culturele verenigingen hebben uiteraard positief gereageerd.
5. Voor deze opdrachten werd telkens een bedrag van 1.500.000 frank uitgetrokken.

Vraag nr. 49
van 17 juni 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vereenvoudiging administratieve documenten – Stand van zaken

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

Vraag nr. 232

van 17 juni 1998

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 23

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 50
van 25 juni 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Radiozender voor Brussel – Project

Volgens La Libre Belgique van 22 juni zou de minister plannen koesteren om met een radiozender van wal te steken voor de Brusselse agglomeratie.

Kan de minister dit bevestigen ?

Betekent dit eventueel dat Studio Brussel opnieuw wordt omgevormd tot een zender die beantwoordt aan de oorspronkelijke bedoeling, dan wel dat een nieuwe zender zou worden opgericht ?

Gaat het om een openbare of een gesubsidieerde vrije zender ?

Kan de minister terzake wat meer uitleg verschaffen ?

Antwoord

Op de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger in verband met het artikel dat op 22 juni 1998 verschenen is in La Libre Belgique kan ik ontkenkend antwoorden. Het is niet mijn bedoeling om

binnen Brussel met een nieuwe radiozender van wal te steken. De erkenning van een radiozender en het toekennen van een zendfrequentie is binnen de Vlaamse regering trouwens de bevoegdheid van minister Eric Van Rompuy.

Ik ben momenteel wel bezig met de voorbereiding van een globale communicatiestrategie voor Brussel. Zoals ik in mijn beleidsbrief inzake Brusselse Aangelegenheden aankondigde, zal ik hierbij rekening houden met de bestaande actoren in de mediawereld.

Wat de toekomstplannen van Studio Brussel betreft, heb ik van minister Eric Van Rompuy vernomen dat de VRT geen plannen heeft om van deze jongerenzender een stadradio te maken. De plannen van Studio Brussel hebben veeleer tot doel het luisterpubliek van Studio Brussel, met name de jongeren, nog beter te bereiken.

Vraag nr. 51
van 2 juli 1998
van de heer CARL DECALUWE

Vlaamse openbare instellingen – Vakantiejobs

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 199

van 2 juli 1998

van de heer Carl Decaluwé

Blz. 7

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 52
van 2 juli 1998
van de heer CARL DECALUWE

Vlaamse openbare instellingen – Loopbaanversnelling

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 200
van 2 juli 1998
van de heer Carl Decaluwé
Blz. 8

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 169
van 19 mei 1998
van de heer FRANCIS VERMEIREN

VLAM-broodcampagne – Onderzoeksbureaus

Door het Vlaams Promotiecentrum voor Agro- en Visserijmarketing, een VZW beter bekend onder de afkorting "VLAM", werd een nogal betwiste campagne ten gunste van het broodverbruik gelanceerd. Heel wat bakkers zijn inderdaad niet erg gelukkig met de bijdrage die hun wordt opgelegd om het promotiefonds van een vereniging zonder winstbejag te steunen.

Ter staving van de degelijkheid van deze campagne heeft "VLAM" twee onderzoeksbureaus ingeschakeld, namelijk Dimarso en Insight-Ipsos.

In verband met dit onderzoek vernam ik graag het volgende.

1. Op grond van welke criteria werden deze twee voornoemde onderzoeksbureaus gekozen ? Door wie werd deze keuze vastgelegd ?
2. Welk bedrag werd door elk onderzoeksbureau aan "VLAM" aangerekend voor de uitvoering van de gegeven opdracht ?

3. Hoeveel bedroeg de globale uitgave voor de realisatie van de campagne ten gunste van het broodverbruik, dus niet alleen het onderzoek doch ook de verwezenlijking van het campagne-materiaal, de tv-spots, de reclame in magazines, de verrassingsacties, affiches op voertuigen van De Lijn, kustacties ?

Antwoord

1. De onderzoeksbureaus Dimarso en Insight-Ipsos werden overeenkomstig de geldende voorschriften inzake overheidsopdrachten, in samenspraak met de belangrijkste representatieve beroepsgroeperingen uit de sector (Vebic, Unifa en NBFb), bij onderhandse gunningsprocedure door de toenmalige publiekrechtelijke VLAM gekozen. Hierbij werd de prijs-kwaliteitsverhouding als toewijzingscriterium gehanteerd.
2. Voor het kwantitatief onderzoek werd door Dimarso aan VLAM 205.000 frank (excl. BTW) aangerekend ; voor het kwalitatief onderzoek door Insight-Ipsos 404.000 (excl. BTW).
3. De globale uitgave voor de realisatie van de campagne ten gunste van het broodverbruik bedroeg in 1996 en in 1997 telkens 55 miljoen.

Vraag nr. 171
van 25 mei 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Huisstijl Vlaamse regering – Aanpassing

De Vlaamse regering heeft beslist tot een aanpassing van de officiële huisstijl van de Vlaamse overheid over te gaan (persmededeling van de Vlaamse regering van 12 mei 1998).

1. In welke zin gebeuren de aanpassingen ?

Welke instructies zijn terzake gegeven aan de administratie Kanselarij en Voorlichting die verantwoordelijk is voor de concrete uitvoering ?

2. Er is beslist dat bepaalde elementaire onderdelen van de huisstijl van toepassing zullen zijn op de Vlaamse openbare instellingen.

Welke onderdelen worden als elementair beschouwd ?

Antwoord

1. De "gestileerde leeuw" blijft behouden als kernelement van de huisstijl. De doorgevoerde aanpassingen betreffen vooral de lay-out en een aantal secundaire grafische elementen (kleurvakken, adresseervelden, ...). De aangepaste huisstijl zal gemakkelijker toepasbaar zijn op vastgoed en voertuigen. Het consequent gebruik van de huisstijl in brieven en andere documenten wordt bevorderd door het gebruik van zogenaamde sjablonen op de PC-netwerken van ministerie en kabinetten.

De Vlaamse regering belastte de administratie Kanselarij en Voorlichting met de volgende opdrachten :

- gedetailleerde uitwerking van de huisstijl van de Vlaamse regering en de Vlaamse administratie ;
 - gedetailleerde uitwerking van de nodige instructies voor de toepassing van de huisstijl van de Vlaamse overheid op de Vlaamse openbare instellingen ;
 - uitwerking van vaste regels voor de vormgeving van aankondigingsborden en naamplaten (voor wegenwerken, gebouwen, ...) ;
 - gedetailleerde uitwerking van een implementatiecampagne ;
 - controle op de naleving van de instructies.
2. Het gaat hier in de eerste plaats om de "gestileerde leeuw". Tot de opdracht van de administratie Kanselarij en Voorlichting behoort het verder uitwerken van instructies hieromtrent. De administratie zal haar uitgewerkt voorstel uiteraard ter goedkeuring aan de regering voorleggen.

Vraag nr. 172
van 26 mei 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Beleideffecten op kinderen – Stand van zaken

In het kader van het beleidsinitiatief van de Vlaamse regering om in de toekomst na te gaan wat de gevolgen van elke beleidsbeslissing zijn op kinderen diende de minister voor het eind van de maand april aan de Vlaamse minister voor Welzijn een verslag uit te brengen ter voorbereiding van

het jaarlijks VN-rapport inzake de rechten van het kind en of Vlaanderen hierin vooruitgang boekt.

Graag had ik van de minister vernomen of dit verslag is ingediend.

Wat zijn de resultaten van dit verslag ?

Heeft de minister reeds concrete beslissingen genomen betreffende de resultaten van dit verslag ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers. De vraag aan minister Luc Martens werd aangepast.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

(Gecoördineerd antwoord Luc Martens : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 17 van 10 juli 1998, blz. 2367 – red.)

Vraag nr. 173
van 27 mei 1998
van de heer JOS STASSEN

Kusttoerisme – Naaktstrand

Al enkele malen was er in Bredene een dispuut in verband met het voorstel van een SP-gemeenteraadslid om de gemeente van een naaktstrand te voorzien (strand/duinen).

Los van de "morele opwerpen van enkelen", gaat de discussie vooral over de opportuniteit, de plaats in "beschermde duinen" en de verhouding met het "gewone strand".

Dat naaktrecreatie aan de Noordzeekust mogelijk is – en in duinen – wordt bewezen in het Nederlandse Vrouwenpolder, waar natuur en recreatie hand in hand gaan met naturisme.

1. Heeft Toerisme Vlaanderen – eventueel samen met Westtoerisme – initiatieven genomen om een geschikte locatie voor naaktrecreatie aan de Vlaamse kust te onderzoeken ?
2. Worden door Toerisme Vlaanderen, eventueel samen met het initiatief in Bredene, daartoe een aantal voorbereidende stappen gezet ?

3. Wordt er daarbij ook gedacht aan de nodige sensibilisering van de plaatselijke bevolking ?
4. Indien dit alles geen taak is voor Toerisme Vlaanderen, welke instantie van de Vlaamse, provinciale of lokale overheid kan hier dan ondersteunend werk leveren ?
5. Acht de minister-president één of meer zones voor naaktrecreatie aan de Vlaamse kust een verrijking van het toeristisch en recreatief patrimonium ?

Antwoord

Het antwoord op de punten 1, 2 en 3 van de vraag is negatief. Toerisme Vlaanderen heeft geen initiatief genomen, noch voorbereidende stappen gezet betreffende de naaktrecreatie aan de Vlaamse kust. Wat de punten 4 en 5 betreft, deel ik mee dat de ontwikkeling van toeristische producten door Toerisme Vlaanderen ter verrijking van het toeristisch patrimonium, al dan niet in samenwerking met andere, provinciale of lokale, overheden bevoegd voor-toerisme, gebaseerd is op marktonderzoek. M.b.t. de naaktrecreatie werd door Toerisme Vlaanderen geen dergelijk onderzoek gedaan.

Wij beschikken dus niet over gegevens die ons toelaten uit te maken of er voor één of meer zones voor naaktrecreatie een toeristische markt bestaat aan onze Vlaamse kust.

Er moet aan herinnerd worden dat de wetgeving inzake het strafwetboek, met inbegrip van de kwalificatie van de openbare orde en goede zeden, een federale bevoegdheid is. Noch de Schrikkelnota, noch de werkzaamheden van de Commissie voor Staatshervorming en Algemene Zaken van het Vlaams Parlement behandelden tot dusver de opportuniteitsvraag inzake de regionalisering of de communautarisering van de vestimentaire normen.

Vraag nr. 174
van 27 mei 1998
van de heer JOS STASSEN

Gecontroleerd overstromingsgebied Kruibeke – Verklaringen

Op woensdag 13 mei laatstleden bezocht de minister-president de gemeente Kruibeke. Tijdens dit bezoek kaartte het Kruibeekse gemeentebestuur de problematiek van de bouw van een gecontro-

leerd overstromingsgebied – potpolder – in de polder van Kruibeke-Bazel-Rupelmonde (groot-Kruibeke) aan.

De minister-president stelde "erg onder de indruk te zijn van het unieke landschap in de Kruibeekse polder" en wil "om dit gebied te redden van de ondergang, de aanleg van de potpolder vermijden, alternatieve oplossingen overwegen".

1. Beschouwt de minister-president de bouw van een gecontroleerd overstromingsgebied als een "ondergang van de polder" ?
2. Is de toezegging in het onderzoek naar alternatieve oplossingen om de aanleg van de potpolder te vermijden meer dan een "beleefdheidsengagement" naar Kruibeke ?
3. Over welke alternatieve oplossingen gaat het ?
4. Is er een afspraak met de bevoegde minister van Openbare Werken om alternatieven voor de potpolder te onderzoeken ?

Zo ja, wanneer mogen resultaten worden verwacht ?

Zo neen, hoe moeten de uitspraken van de minister-president dan worden geïnterpreteerd ?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd ook gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Tijdens een werkbezoek aan de gemeente Kruibeke drukte het gemeentebestuur zijn bezorgdheid uit over de mogelijke gevolgen die de bouw van een gecontroleerd overstromingsgebied kan hebben voor de huidige functies van de Kruibeekse polders.

Ik heb toen gepleit voor een evenwichtige aanpak terzake.

De Vlaamse regering heeft op 24 juni jongstleden het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren in herziening gesteld. Hierbij werd de Kruibeekse polder aangeduid als gecontroleerd overstromingsgebied in overdruk op natuurgebied en landbouwgebied.

In het bijzonder voorschrijft inzake gecontroleerd overstromingsgebied is een evenwicht ingeschre-

ven tussen de verschillende functies, door te stellen dat alle handelingen en werken mogelijk zijn met het oog op natuurontwikkeling, landbouw en recreatief medegebruik, in zoverre zij niet strijdig zijn met de werken en handelingen noodzakelijk voor de realisatie van de gecontroleerde overstromingsfunctie van het gebied.

De aansluiting van de Kruibeekse polders als gecontroleerd overstromingsgebied is niet enkel een compensatie voor het verlies van natuurwaarden in habitat- en vogelrichtlijngebieden door de aanleg van het Deurganckdok Linkeroever, maar tevens een element van waterbeheersing in uitvoering van beslissingen van de Vlaamse regering van 2 en 9 februari 1994 over het instellen van het overstromingsbekken Bazel-Kruibeke-Rupelmonde.

(Antwoord Eddy Baldewijns : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 17 van 10 juli 1998, blz. 2331 – red.)

**Vraag nr. 175
van 27 mei 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Innovatieopleidingen – Subsidiëring

De Vlaamse regering heeft de voorwaarden goedgekeurd waaronder bedrijven en organisaties steun krijgen voor innovatieopleidingen.

1. Welke voorwaarden worden voorgeschreven om in aanmerking te komen voor deze steun ?
2. Aan de hand van welke criteria gebeurt de selectie ?

Welke criteria zijn doorslaggevend indien het aantal ingediende projecten dat daadwerkelijk in aanmerking komt om dergelijke financiële ondersteuning te krijgen, het geplande budget van 665 miljoen frank overschrijdt ?

3. De aanvragen dienden vóór 30 april te worden ingediend.

Kan de minister mededelen hoeveel aanvragen er zijn ingediend ?

Wanneer worden de uitgekozen projecten bekendgemaakt ?

4. Wordt op de begroting van 1998 ook een bedrag voor deze innovatieopleidingen ingeschreven ? Zo ja, wat is de omvang hiervan ?
5. Worden er middelen vrijgemaakt om de uitgekozen projecten op te volgen ?

Antwoord

1. De voorwaarden waaronder bedrijven en organisaties steun krijgen voor innovatieopleidingen werden vastgelegd in het besluit van de Vlaamse regering van 24 maart 1998 tot vaststelling van de criteria, de voorwaarden en de nadere regelen volgens welke subsidies worden verleend met betrekking tot innovatieopleidingen, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 12 mei 1998.
2. De criteria waarmee de selectie gebeurt, zijn opgenomen in het bovenvermeld besluit.

Aan de criteria zijn bonuspunten verbonden die de rangschikking van alle ontvankelijke dossiers bepalen. Deze rangschikking bepaalt welke projecten wel en welke geen steun ontvangen, indien het beschikbare budget wordt overbevraagd.

3. Er werden 115 aanvragen ingediend.

Rekening gehouden met de uiterste indieningsdatum en de in het besluit opgenomen procedure, zullen de beslissingen over de projecten vermoedelijk eind juli 1998 kunnen worden meegedeeld aan de indieners.

4. Op de begroting 1998 werd enkel een pro-memorie krediet ingeschreven. Wel kunnen de middelen die voor 1997 waren gebudgetteerd, in 1998 worden aangewend. Door de procedure van notificatie bij de Europese Commissie en door de procedure om een specifieke decretale grondslag uit te werken (als gevolg van het advies van de Raad van State over het ontwerpbesluit) kon de maatregel immers niet meer in 1997 worden uitgevoerd.
5. Er werden op de administratie Werkgelegenheid twee personen aangeworven om de ingediende dossiers te analyseren en de geselecteerde dossiers verder op te volgen.

Vraag nr. 176
van 27 mei 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Samenwerkingsakkoord UNESCO – Subsidies

In het kader van een algemeen samenwerkingsakkoord met de Unesco (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization), afgesloten in maart jongstleden, is in een aantal subsidies voorzien voor bepaalde projecten.

1. Wat is de totale omvang van de subsidies die uitgetrokken zijn voor alle projecten samen ?
2. Kan de minister-president een overzicht geven van de verschillende projecten ?
3. De Vlaamse overheid kent aanzienlijke subsidies toe.

Over welke controlemiddelen beschikt zij om na te gaan of de afgesproken en toegekende subsidies ook op de juiste wijze worden aangewend ?

Antwoord

In het raam van het algemeen samenwerkingsakkoord tussen de Unesco en de Vlaamse regering, afgesloten op 6 maart 1998, worden volgende subsidies verleend :

1. een subsidie van 309.620 \$ (11.455.940 fr.) toegekend als tegemoetkoming in een project dat de uitbouw van een netwerk van datacentra, opleiding en onderzoek met betrekking tot een integraal kustzonebeheer in Oost- en West-Afrika beoogt (duurtijd : 4 jaar/ 1997 – 2000). De financiële inbreng van Unesco bedraagt 459.900 \$;
2. een subsidie van 550.000 \$ (20.350.000 fr.) toegekend als tegemoetkoming in een project dat de oprichting van een centrum voor waterbeheer in de Palestijnse autonome gebieden beoogt (duurtijd : 3 jaar/ 1998 – 2000). De respectieve financiële inbreng van de Unesco en de Palestijnse autoriteiten bedraagt 186.000 \$ en 300.000 \$.

Als antwoord op vraag 3 verwijs ik vooreerst naar artikel 2 punt 6 van het algemeen samenwerkingsakkoord dat stelt : "Op de fondsen die ter beschikking gesteld werden door de regering zullen er interne en externe procedures van toepassing zijn,

zoals bepaald in de financiële voorschriften, regels en administratieve richtlijnen van de Unesco. De Unesco zal aan de regering haar financieel verslag en het gecontroleerde financieel resultaat, zoals voorgelegd aan de Uitvoerende Raad, ter beschikking stellen".

De besluiten van de Vlaamse regering betreffende de toekenning van de subsidies aan de Unesco vermelden dat deze subsidies worden uitbetaald in verschillende schijven. De uitbetaling ervan zal evenwel slechts geschieden na indiening door de Unesco van voortgangsrapporten en verantwoordingen van de gemaakte kosten.

De respectieve saldo's zullen worden vereffend in de mate dat de afrekening zulks rechtvaardigt en na indiening van de volgende verantwoordingsstukken : een ondertekende schuldvordering, een gedetailleerd inhoudelijk en financieel eindverslag, een " global certification" van een extern auditbureau (conform de verantwoordingsprocedures die aan de Unesco eigen zijn) en mits gunstig advies van de Inspectie van Financiën.

Ten slotte wens ik op te merken dat, geheel naar de geest en de letter van het algemeen samenwerkingsakkoord, deze samenwerking steunt op een partnerschap. Dit houdt onder meer in dat Vlaanderen, meer bepaald de administratie Wetenschap en Innovatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, voor het project datacentra en het Interuniversity Programme in Water Resources Engineering (KUL/VUB) wat het project waterbeheer betreft, nauw betrokken is bij de voorbereiding en de implementatie van de projecten. Deze nauwe betrokkenheid is ook gepland bij de evaluatie die bij de beëindiging van de projecten zal worden gehouden. Dit betekent derhalve dat Vlaanderen in alle fases van de projecten kan nagaan of de afgesproken en toegekende subsidies op de juiste wijze worden aangewend.

Vraag nr. 177
van 28 mei 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Vlaams Impulsprogramma Energietechnologie – Evaluatie

In het kader van het energietechnologisch onderzoek en ontwikkeling werd het Vlaams Impulsprogramma Energietechnologie, afgekort Vliet, opgericht in 1991.

1. Oorspronkelijk waren er twee luiken gepland, enerzijds de industriële projecten en anderzijds een beleidsondersteunend onderzoeksluik.
 - a) Hoeveel industriële projecten zijn er sinds 1991 tot 1996 ingediend ? Hoeveel zijn er goedgekeurd ? Wat is het totale subsidiebedrag dat daarvoor is uitgekeerd ?
 - b) Welke initiatieven zijn er in diezelfde periode ontwikkeld in het kader van het beleidsondersteunend onderzoeksluik ? Welk budget is hiervoor uitgekeerd ?
2. In 1997 heeft de Vlaamse regering een nieuwe oproep voor Vliet-projecten gedaan.
 - a) Er werden 34 projecten ingediend.

Aan de hand van welke criteria gebeurde de selectie ? Welke projecten zijn er ingediend ? Welke projecten zijn er in aanmerking genomen ?
 - b) Het totale geplande subsidiebedrag bedraagt 80 miljoen frank. Hoe is dit bedrag verdeeld over de verschillende geselecteerde projecten ?
 - c) Heeft de regering voor 1998 beslist een nieuwe oproep te doen ?

Antwoord

1. a) Er werden bij de lancering van het impulsprogramma 135 voorlopige projectvoorstellen ingediend. De voogdijminister gaf zijn akkoord om een enveloppe van 610 miljoen aan te wenden. Hierdoor konden er 50 industriële projecten worden geselecteerd voor een gedetailleerde evaluatie op grond van een uitgebreide projectbeschrijving. Het Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk-Technologisch Onderzoek in Vlaanderen (het IWT) gaf positief advies voor 31 projecten. Daarvoor werd 521.545.808 frank steun vastgelegd op het Fonds voor Industrieel Onderzoek in Vlaanderen (het FIOV). Voor 28 projecten werd uiteindelijk een overeenkomst afgesloten die door alle partijen is ondertekend.
 - b) Om interferenties te vermijden met andere initiatieven (zoals het Vlaams Energieoverleg, afgekort VLEO) heeft de voogdijminister geopteerd om in die periode beleidsvoor-
- bereidend onderzoek buiten beschouwing te laten (cf. Beleidsbrief Energie 1996-1999 van minister Eric Van Rompuy, Vlaams Parlement – Stuk 427 – 14 oktober 1996 – hfst. 7.4.3 Vliet, blz. 107-108). Bijgevolg is in deze fase geen budget toegekend aan beleidsvoor-bereidende projectvoorstellen.
2. De Vlaamse regering heeft op 1 juli 1997 haar goedkeuring gehecht aan de verdere invulling van het Vlaams Impulsprogramma Energietechnologie (Vliet). De Vlaamse regering heeft ermee ingestemd het openstaande saldo van het Vliet-budget als volgt concreet in te vullen :
 - 80 miljoen reserveren voor het beleidsondersteunend luik zoals initieel voor het Vlietprogramma was vooropgesteld (10 % van de budget-enveloppe van 800 miljoen) ;
 - 197.076.445 fr. reserveren voor een bijkomend luik voor de ondersteuning van onderzoeksprogramma's op het vlak van energiezuinige technologieën en hernieuwbare energiebronnen.
 - a) In het beleidsondersteunend luik van het Vlaams Impulsprogramma Energietechnologie heeft de Vlaamse regering op 28 april 1998 12 van de 34 ingediende projectvoorstellen goedgekeurd. Binnenkort wordt aan de Vlaamse regering een voorstel voorgelegd aangaande de ingediende industriële onderzoeksprojecten.
- De selectie gebeurde aan de hand van drie hoofdcriteria :
- wetenschappelijke waarde ;
 - bijdrage tot het energiebeleid ;
 - deskundigheid van de uitvoerder.
- Voor de eindbeoordeling werden vijf categorieën ingevoerd om alle projecten een waardeoordeel te geven, in dalende volgorde van voorkeur :
- A : projecten prioritair te steunen, met soms hooguit enkele beperkte ingrepen ;
 - A/B : een tussenzone tussen A en B, waarbij de ingrepen iets sterker zijn ;
 - B : projecten die kunnen worden gesteund maar die gedeeltelijk moeten worden herwerkt ;

– B/C : een tussenzone tussen B en C, waarbij het onderwerp waardevol is maar waarvan de uitwerking slecht is zodat een belangrijke herwerking hoe dan ook noodzakelijk is ;

– C : projecten uitgesloten van steun.
b) Volgende projecten werden geselecteerd en worden ondersteund :

Code	Volgnr.	Aanvrager	Titel	Toegekende steun (fr.)
A	970322	VUB-TW-STRO	Een windplan voor Vlaanderen, een onderzoek naar mogelijke locaties voor windturbines	8.908.488
A	970320	VITO-ENERGIE	Energie-inventarisatie en bepaling van het energiebesparingspotentieel voor de sectoren "huishoudelijk", "tertiair/commercieel", "land- en tuinbouw" en "industrie (deels)"	14.892.413
A	970319	VITO-REG	Uitwisseling van elektriciteit en warmte op industrieterreinen	3.435.785
A	970307	WTCB-OND	Epigoon : Energieprestatie in Gebouwen : Onderzoek van ervaringen en Ontwikkeling van voorstellen voor Normering in Vlaanderen	14.884.141
A/B	970316	VITO-ENERGIE	Toepassing van de Externe methodologie voor het bepalen van de impacten en schade voor mens en milieu van de uitstoot van energiegebonden pollutanten in Vlaanderen	4.567.851
A/B	970315	VITO-ENERGIE	Methodologie voor de bepaling van de energiezuinigheid en milieuvriendelijkheid van voertuigen voor zwaar vervoer	4.467.307
A/B	970310	KUL-IMER	Energerecht in Vlaanderen : inventarisatie, analyse en evaluatie van de in het Vlaams Gewest toepasselijke energiewetgeving	4.447.497
A/B	970299	FINES	REG-technologie diffusie door innoverende financieringstechnieken	3.002.657
B	970318	VITO-ENERGIE	Analyse van de maatregelen opgenomen in het Vlaamse CO ₂ /REG beleidsplan en van suggesties voor aanvullende acties. Bepalen van gekwantificeerde emissiereductiedoelstellingen, tijdsplan en van de financiële implicaties voor implementatie per deelactie	2.524.078
B	970309	CENERGIE	Handleiding voor het opstellen van een lastenboek voor energiezuinige tertiaire gebouwen	4.302.868
B	970306	AMASCO	Impact van de vrijmaking van de Europese energiemarkt op het Belgisch prijszettingssysteem voor elektriciteit en gas	5.778.691
B	970305	UFSIA-STEM	Model voor Verklaring en Beheersing van de Energievraag	8.788.138
			Totale steun	79.999.914

- c) De Vlaamse regering stelt voor 1998 geen nieuwe oproep in het vooruitzicht.

Vraag nr. 178
van 28 mei 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Vlaanderen-Europa 2002 – Krachtlijnen

De Vlaamse regering heeft de krachtlijnen goedgekeurd van het bewegingsluik rond Vlaanderen-Europa 2002.

1. Wat houden deze krachtlijnen in ?
2. Er worden voor 2002 projecten ontwikkeld op basis van zeven pijlers.

Welke projecten worden vooropgesteld ?

3. Welk budget wordt jaarlijks ingeschreven op de begroting voor de realisatie van Vlaanderen-Europa 2002 ?

Welke andere ondersteuning wordt door de Vlaamse regering gepland voor de realisatie van de projecten ?

4. Wat houdt het evenwicht in tussen professionalisme en vrijwilligersinzet ?

Antwoord

1. Reeds kort na het aantreden van de vorige Vlaamse regering begin 1992 rijpte de idee om een project uit te werken dat over de grenzen van de regeerperiode heen zou reiken.

Het project zou getuigen van een langetermijnvisie. Het project zou worden gedragen door heel Vlaanderen. Het zou ten slotte een project zijn waarmee Vlaanderen zich in Europa en in de wereld zou kunnen bevestigen en versterken.

Het project werd van meetaf verbonden met het jaartal 2002, omdat de Vlaamse regering ervan overtuigd was dat de tien jaar na "Europa 1992" voldoende tijd gaven om antwoorden te formuleren op de uitdagingen waarvoor Vlaanderen stond.

Voor de Vlaamse regering was duidelijk dat Vlaanderen enkel een toekomst had in een Europa dat naast de noodzakelijke uniformisatie, de culturele verscheidenheid leerde waarde-

ren als de rijkdom van ons continent. Vandaar dat in de naam van het project de Europese dimensie mee is opgenomen : "Vlaanderen-Europa 2002".

Uiteindelijk werd het project in maart 1993 gelanceerd. Algemeen wordt erkend dat in het boek "Vlaanderen~Europa 2002" talrijke interessante beleidspistes aan bod komen in alle strategisch belangrijke domeinen. Veel van die ideeën zijn ondertussen omgezet in daadwerkelijk beleid.

Ondertussen werd ook een comité Vlaanderen-Europa 2002 opgericht, dat sinds enkele jaren in heel Vlaanderen van onderuit een nieuw elan geeft aan de viering van de Vlaamse Feestdag op 11 juli door de organisatie van de 11-daagse.

De deelname van de gemeenten en verenigingen aan de 11-daagse Vlaanderen-Europa 2002 gaat in crescendo, zowel kwantitatief als kwalitatief.

De spreiding over gans het Vlaamse land is sterk representatief en de waaier van activiteiten werd verbreed naar jongerenconcerten, sportwedstrijden, educatieve zoektochten, tentoonstellingen, internationale uitwisselingen.

Het zijn deze gemeenten en verenigingen die mede de basis vormen van bijzondere projecten in het jaar 2002.

Het project "Vlaanderen-Europa 2002" heeft een beleids- en bewegingsdynamiek op gang gebracht. Deze dynamiek biedt kansen om van 2002 zelf een bijzonder jaar te maken. Bij het bijzondere karakter van 2002 plaatsen we twee kanttekeningen :

- het bijzondere van 2002 ligt niet in de aanleiding (de 700ste verjaardag van de Gulden-sporenslag), maar wel in wat wij ervan maken : manifestaties en realisaties die alle Vlamingen aanspreken en aanbelangen, en waarmee we ons als partnerland voor Europa en de wereld presenteren ;
- 2002 mag geen eindpunt zijn. De dynamiek mag niet stilvallen vanaf 1 januari 2003. Het bijzondere jaar 2002 moet het integendeel mogelijk maken deze dynamiek op een hoger niveau te bestendigen : een blijvend grotere participatie van de Vlamingen aan

het publieke leven, een duurzame versterking van internationale contacten.

2. Er worden voor 2002 projecten ontwikkeld op basis van zeven pijlers.

Pijler 1 : Tentoonstellingen

Omschrijving : tentoonstellingen over heden en verleden (7 eeuwen) Vlaamse kunst en cultuur in Vlaanderen en elders in de wereld.

Tentoonstellingen vormen een ideaal instrument om mensen uit Vlaanderen en andere regio's en landen samen te brengen en te laten kennismaken met een belangrijk stuk van ons cultureel erfgoed. Vooral de Vlaamse (schilder)kunst komt uit alle onderzoeken naar voren als een bekende referentie. Bovendien is ze aanwezig in de belangrijkste musea ter wereld. Dit heeft te maken met onze geschiedenis, maar ook met het per definitie universeel karakter van grote kunst, die een "taal" is die blijkbaar overal ter wereld wordt verstaan.

Ook tentoonstellingen over cultuur in de ruime zin van het woord (bv. mode) kunnen in dit domein aan bod komen.

Zwaartepunt – Het zwaartepunt in dit domein ligt onbetwistbaar bij de actie "7 eeuwen Vlaamse kunst in de wereldmusea en in Vlaanderen", die tot doel heeft de Vlaamse kunst, voornamelijk schilderkunst, die aanwezig is in de musea in Vlaanderen maar ook en vooral in de belangrijkste musea ter wereld (Parijs, Londen, Wenen, München, Washington ...), extra in de kijker te stellen en hierrond gemeenschappelijk promotie-initiatieven te ontwikkelen.

Pijler 2 : Festival van de Europese Culturen 2002

Omschrijving : festivals in Vlaanderen en in het buitenland met wederzijdse presentatie van artiesten en gezelschappen.

Deze pijler is vergelijkbaar met de tentoonstellingen (pijler 1), maar situeert zich voornamelijk op het vlak van de muziek en de podiumkunsten. Tussen festivals in Vlaanderen en in het buitenland worden afspraken gemaakt om de beste artiesten en gezelschappen in mekaars programma op te nemen en aldus bijzondere aandacht te besteden aan de internationale samenwerking tussen culturen. Een instrument bij uitstek hiervoor zijn de culturele ambassadeurs van Vlaanderen. Bovendien wordt ernaar

gestreefd om Vlaanderen als gastland te programmeren op een aantal festivals (Edinburgh, Wienerfestwoche...).

Pijler 3 : Topsport Vlaanderen 2002

Omschrijving : een jaar lang (top)sportevenementen uit alle disciplines, met een onderlinge sportieve en promotionele band.

Nu reeds zijn een 20-tal topevenementen gestart. Opzet is alle sporttakken te omvatten en een WK en EK of ander hoogtepunt in te bouwen. Daarnaast worden interlands voor de amateursporten en de niet-Olympische sporten opgezet (schoonsport, petanque, vissen, wielrennen). Deze evenementen hebben een driedubbel doel : nieuwe kansen bieden aan onze topsporters, zorgen voor een betere toegankelijkheid van belangrijke sportmanifestaties door deze dichterbij huis te brengen, en ten slotte, internationale sportieve contacten bevorderen.

Pijler 4 : Gemeentelijke initiatieven

Omschrijving : Vlaamse gemeenten organiseren internationale activiteiten.

De meeste gemeenten hebben buitenlandse zustersteden, of banden via onderwijs, clubs en comités, waardoor ze een duurzame relatie hebben uitgebouwd of nog kunnen uitbouwen. De grotere steden zetten de toon : Kortrijk 1302-2002, Brugge – culturele hoofdstad, Antwerpen (Portival), Hasselt (700 jaar mode en 700 jaar jenever)...

Pijler 5 : Partners van Vlaanderen

Omschrijving : een 50-tal regio's en landen zullen hun banden met Vlaanderen visualiseren.

Dit gebeurt aan de hand van evenementen die herinneren aan de historische contacten en die de huidige contacten versterken.

Zwaartepunt – De hoogtepunten zijn zowel de vieringen van de diverse nationale feestdagen in Vlaanderen, door en in samenwerking met de hier verblijvende buitenlanders, als de 11-julivieringen in het buitenland, die worden uitgebouwd tot een echt feest- en contactmoment.

Pijler 6 : Wetenschappelijke colloquia, congressen en bedrijfsevenementen

Omschrijving : in de domeinen waar Vlaanderen sterk staat, organiseren universiteiten, wetenschappelijke instituten en ondernemingen (of hun federaties) colloquia, congressen en bedrijfsevenementen met een uitgesproken internationale dimensie.

Pijler 7 : Internationale uitwisselingen

Omschrijving : in de meest diverse maatschappelijke domeinen : onderwijs, jeugd, verenigingsleven, gezinnen, bedrijfsleven, worden uitwisselingen opgezet.

Deze doelgroep is zeer verscheiden en zeer uitgebreid : onderwijs, jeugdverenigingen, Derde Wereld, socio-culturele organisaties. Heel wat van deze organisaties hebben reeds internationale contacten uitgebouwd. Het is de bedoeling deze contacten verder uit te breiden en te verdiepen. Via deze weg is het mogelijk een bijzonder ruim publiek te betrekken (cf. BGJG, scholen, VTB-VAB, cultuurfondsen, Europeade, Erasmus-alumni, AFS/YFU, ...).

3. In 1998 werden tot op heden volgende kredieten vastgelegd voor het bewegingsluik van het project Vlaanderen-Europa 2002 :

Wielerploeg Vlaanderen 2002	10.100.000 fr.
Festival Van Vlaanderen	5.750.000 fr.
Vlaamse Culturele Koepel	2.870.000 fr.
11-daagse Vlaanderen-Europa 2002	14.850.000 fr.
Vlaanderen 2002 Interlands	4.000.000 fr.
Rock Vlaanderen 2002	1.000.000 fr.
Vlaamse kusttram	3.000.000 fr.
Vlaanderen Europees verkennen	2.200.000 fr.
Portival Antwerpen in Vlaanderen 2002	+5.000.000 fr.
Totaal :	48.770.000 fr.

Zoals voor het oorspronkelijke project "Vlaanderen-Europa 2002" reeds het geval was, is er in de voorbereiding van 2002 naast het bewegingsluik een beleidsluik.

Het beleidsluik omvat alle initiatieven van de Vlaamse regering en van individuele ministers die erop gericht zijn om (vaak gekwantificeerde of alleszins meetbare) doelstellingen te verwezenlijken tegen 2002. Tot het beleidsluik behoren ook de zogenaamde "mijlpaalprojecten" die het Vlaamse kennen en kunnen in verschillende maatschappelijke sectoren zichtbaar maken. Ten slotte moet er in het beleidsluik ook plaats zijn

voor projecten die het bewegingsluik mee mogelijk maken. In de eerste plaats gaat het hier om het verzekeren van voldoende en aangepaste infrastructuur. Deze projecten worden aangerekend op de begrotingen van de bevoegde ministers.

Wat buitenlands beleid betreft, werden in de begroting 1998 twee nieuwe basisallocaties opgenomen (BA 12.1.12.39 en 12.1.33.05) ter waarde van 100 miljoen. Hierop worden ook projecten in het raam van het Keizer Kareljaar in 2000 aangerekend.

4. Zoals hierboven geschetst, is het bewegingsluik Vlaanderen-Europa 2002 opgebouwd via twee kanalen. Deze jaarlijkse 11-daagse mobiliseert gemeenten en verenigingen rond een nieuwe aanpak van de 11-juli-vieringen en tegelijk worden projecten voor 2002 ontwikkeld op basis van voorlopig zeven pijlers of domeinen. De zeven pijlers zijn in januari 1996 reeds een eerste maal aan de Vlaamse regering voorgelegd en als dusdanig vermeld op de officiële website.

Van belang voor de toekomstige organisatie van het bewegingsluik Vlaanderen-Europa 2002 zijn twee basisprincipes : evenwicht tussen professionalisme en vrijwilligersinzet en de relatie tussen de koepel, de diverse pijlers en de overheid.

Eerste basisprincipe : professionalisme met vrijwilligersinzet

Een groeiende professionalisering dient gepaard te gaan met een verdere groei van vrijwilligersinzet. En dit omwille van de volgende voordelen :

- het bewegingsluik komt vanuit een "bottom-up"- en niet vanuit een "top-down"-filosofie tot stand. Het onderscheidt zich van andere internationale evenementen (expo, culturele hoofdstad, WK) doordat het hoofddaccent ligt op initiatieven van de diverse samenlevingsgroepen ;
- de financiële verantwoordelijkheid en de inzet worden gespreid bij de diverse initiatiefnemers ;
- de professionalisering dient zich vooral te vertalen in logistieke steun en communicatie. Daarenboven dienen zowel in de koepel (het Comité 2002) als in de pijlers persoonlijkheden-uit-het-vak de verantwoordelijkheid te dragen.

Tweede basisprincipe : koepel-overlegstructuur – relatie met de overheid

- Op dit ogenblik neemt de VZW 11-daagse Vlaanderen-Europa 2002 en de Vlaamse Culturele Koepel de coördinatie op zich van het bewegingsluik. Daartoe is een feitelijk overlegcomité gemaakt met verantwoordelijken uit de diverse pijlers.
- Naar de toekomst toe wordt een formele overlegstructuur opgezet met de verantwoordelijken uit de huidige en nieuwe pijlers.

Deze koepel, genaamd het Comité 2002, is dan het platform dat kan overleggen met de overheid. Naarmate het project groeit, zal de interactie overheid-privé toenemen en dienen de sterkten van elke partner bewaard. De overheid geeft autoriteit en draagkracht aan het project. De privé-initiatieven zorgen voor respons van diverse geledingen van de bevolking en spreiding van de verantwoordelijkheden.

Vraag nr. 179
van 28 mei 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Regionale identiteit en economische ontwikkeling – Onderzoeksprojecten

De Vlaamse regering heeft een overeenkomst goedgekeurd met de Friedrich Schiller-Universität in Jena voor de uitvoering van het wetenschappelijk onderzoeksproject "Regionale identiteit en economische ontwikkeling".

1. Dit project en de lopende onderzoeksprojecten terzake aan Vlaamse universiteiten zijn complementair.

Op welke onderzoeksprojecten heeft dit betrekking ?

Aan welke universiteiten worden deze projecten uitgevoerd ?

2. Heeft de Vlaamse regering nog overeenkomsten met andere buitenlandse universiteiten goedgekeurd in het kader van hetzelfde wetenschappelijk onderzoeksproject ?

Zo ja, met welke universiteiten ?

3. Wat is de totale kostprijs voor het ganse onderzoeksproject ?

4. Wat zijn de bedoelingen van al deze projecten ?

Wanneer wordt het uiteindelijk resultaat verwacht ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Antwoord

1. Een eerste lopend onderzoek wordt gevoerd onder leiding van professor Wim Moesen (KUL), en heeft als titel : "De macro-economische performantie van landen en regio's : culturele en institutionele determinanten.

Een tweede lopend project betreft het onderzoek onder leiding van professor Kris Deschouwer (VUB) in samenwerking met professor Michael Keating (University of Western Ontario, Canada) en professor John Loughlin (University of Wales College of Cardiff).

Het heeft als titel "Cultuur en regionale ontwikkeling in Europa".

Een derde wetenschappelijk project dat in september 1998 van start gaat onder de titel "Culturele identiteit : een strategie voor collectieve actie" zal wordt uitgevoerd onder leiding van professor Frank Delmartino (KUL).

2. De Vlaamse regering heeft geen andere overeenkomsten gesloten met buitenlandse universiteiten betreffende wetenschappelijk onderzoek rond dit thema. In het sub 1 vermelde project van de VUB zijn wel buitenlandse onderzoekers betrokken.

3. De sub 1 bedoelde wetenschappelijke onderzoeksprojecten werden en worden gefinancierd ten laste van de begroting van de administratie Buitenlands Beleid, voor een totaal bedrag van 14.784.000 frank.

4. De culturele diversiteit van Europa wordt gemeenzaam beschouwd als een economische troef. De natuur van de relatie tussen culturele identiteit en economische ontwikkeling is veel besproken, doch tot op heden onvoldoende wetenschappelijk in kaart gebracht. Precies

daarom werden een aantal wetenschappelijke studies aangevat om de vermeende relatie tussen culturele factoren en economische ontwikkeling aan de oppervlakte te brengen.

Een eerste fase van het onderzoek van professor Moesen is al afgerond. Het eindrapport wordt verwacht tegen december 1999. Een eerste fase van het project van de professoren Keating, Deschouwer en Loughlin loopt af in november 1998. Het eindrapport is gepland voor september 2000. Het project van professor Delmartino start in september 1998, en loopt af in december 1999.

(Antwoord Luc Van den Bossche : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 17 van 10 juli 1998, blz. 2276 – red.)

**Vraag nr. 180
van 29 mei 1998
van mevrouw VEERLE HEEREN**

VLAM – Promotie geïntegreerde teelten

Geïntegreerde en biologische teelt in de land- en tuinbouw is bij de consument nog zeer onbekend. Promotie van deze teelten zou een aanzet kunnen zijn naar duurzame en milieuvriendelijke landbouw. Niettegenstaande een aantal winkelketens deze producten reeds in hun bezit hebben, is de consument niet op de hoogte van de oorsprong van deze producten.

De VLAM, Vlaams Promotiecentrum voor Agro- en Visserijmarketing, voert een promotiebeleid van Vlaamse producten in binnen- en buitenland en int hiervoor promotiebijdragen voor de financiering van deze promoactiviteiten.

1. Welke projecten stelt de VLAM voor om de geïntegreerde fruitteelt kenbaar te maken bij de consument ?
2. Op welke wijze wordt hiervoor campagne gevoerd ?
3. Hoeveel middelen worden hier jaarlijks voor vrijgemaakt ?

Antwoord

In tegenstelling tot de groentensector (Flandria) is men in de fruitsector nog niet gekomen tot een

eenduidige en voor de consument herkenbare benadering van geïntegreerd en biologische geteeld fruit.

Tot op heden werden deze producten door VLAM dan ook niet op een systematische wijze gepromoot. Wel werden er een aantal informatieve acties ondernomen, onder meer :

- een bijdrage over geïntegreerd geteeld fruit in de reeks over land- en tuinbouw in het zondagnamiddagprogramma "Zondag, Josdag" op VTM (budget : 115.000 frank) ;
- bijdragen over zowel geïntegreerd als biologisch geteeld fruit in de informatieve brochures over fruit en groenten die naar alle opinielidrs en opiniemakers in Vlaanderen werden verstuurd ;
- geregeld wordt aandacht besteed aan de geïntegreerde fruitproductie in Vlaanderen in de "Flandern-Reporten" in de Duitse vakpers ;
- voor de promotie van groenten en fruit naar de jeugd toe werd er een mobiele tentoonstelling over fruit en groenten aangemaakt die vooral in scholen zal worden gebruikt – ook in deze didactische tentoonstelling komen geïntegreerd en biologisch geteelde producten aan bod.

Momenteel is er een informatieve brochure over biologische groenten en fruit in voorbereiding (budget : 250.000 frank).

Verder bieden enkele veilingen het via hen gecommmercialiseerde geïntegreerd geteeld fruit onder het Flandria-label aan. Dit fruit profiteert dan ook mee van de promotiecampagnes rond dit label.

In het kader van de Gemeenschappelijke Marktordening worden vanuit de Europese Unie middelen ter beschikking gesteld onder meer voor de verdere ontwikkeling en promotie van de geïntegreerde en biologische teelt van groenten en fruit. Acties hieromtrent zijn op te nemen in de operationele programma's voor de periode 1999-2003.

In de schoot van de Vlaamse telersverenigingen wordt eveneens werk gemaakt van een gemeenschappelijk label voor het geïntegreerd geteeld fruit. Zodra de producten onder dit label op de markt komen, wordt een meer systematische promotionele aanpak vanuit VLAM mogelijk.

Vraag nr. 181
van 3 juni 1998
van de heer JACQUES LAVERGE

Buitenlands beleid – Subsidiëring vakbondsopleiding en ondernemerschap

In het begrotingsprogramma 12.1 (Algemene externe betrekkingen) kunnen op diverse basisallocaties subsidies worden toegekend aan buitenlandse projecten of programma's.

Graag had ik vernomen welke bedragen per land tijdens deze legislatuur werden toegekend :

- enerzijds als steun voor vakbondsopleiding,
- anderzijds als steun voor projecten ter stimulering van het ondernemerschap.

Antwoord

Binnen het programma 12.1 (Algemene Externe Betrekkingen) van de uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap werden tijdens deze legislatuur in het kader van de duurzame ontwikkeling een aantal subsidies toegekend als steun voor enerzijds vakbondsopleiding, anderzijds stimulering van het ondernemerschap.

Vakbondsopleidingen

Begrotingsjaar 1995

Zuid-Afrika 11.400.000 fr. (2 projecten)

Begrotingsjaar 1996

Latijns-Amerika 750.000 fr. (1 project)

Begrotingsjaar 1997

Zuid-Afrika 4.800.000 fr. (1 project)

Ondernemerschap

Begrotingsjaar 1995

Zuid-Afrika 9.339.000 fr. (2 projecten)

Begrotingsjaar 1996

Zuid-Afrika 7.059.500 fr. (1 project)

Begrotingsjaar 1997

Zuid-Afrika 22.551.848 fr. (5 projecten)

Vraag nr. 182
van 8 juni 1998
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Speurgids 1998 – Uitgave en verspreiding

Door het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, departement Wetenschap, Innovatie en Media werd de "Speurgids Wetenschap, Technologie en Innovatie 1998" verspreid, samen met het bijbehorende "Speurboekje".

Beide documenten bevatten een schat aan inlichtingen, die wellicht voor sommige ondernemingen en instellingen nuttige aanwijzingen bevatten. Niettemin wilde ik graag de volgende vragen stellen.

1. Hoeveel exemplaren van de bovengenoemde documenten werden er gedrukt en wat was de onderscheiden globale kostprijs ? Wat is de kostprijs per stuk ?
2. Op welke manier werd de mailing-lijst samengesteld ?
3. Welke reacties zijn er binnengelopen op vroegere uitgaven van de Speurgids ?

Antwoord

1. Speurgids 1998

aantal exemplaren : 3.500

globale kostprijs : 860.000 + 6 % BTW = 911.600 fr. + 4 extra caternen = 144.000 + 6 % BTW = 152.640 fr ;

kostprijs per stuk : 304 fr.

Speurboekje 1998

aantal exemplaren : 3.500

globale kostprijs : 170.000 + 6 % BTW = 180.200 fr.

kostprijs per stuk : 51,48 fr.

2. De mailing list werd als volgt samengesteld :

- de belangrijkste vragende partijen voor de uitgaven van de Speurgids :

het Vlaams Parlement ;
 de Vlaamse regering ;

de Vlaamse Raad voor Wetenschapsbeleid (VRWB) ;

- de belangrijkste actoren van het Vlaamse wetenschapsbeleid :

universiteiten ;

hogescholen ;

bedrijven (+speciale bibliotheken) en bedrijfsorganisaties ;

Vlaamse onderzoekinstellingen IMEC, VITO, VIB ;

Vlaamse wetenschappelijk instellingen ;

de collectieve centra ;

Vlaamse administratie : secretarissen-generaal, directeur-generaal en alle bij de Speurgids betrokken ambtenaren + op aanvraag betrokken VOI's ;

- de geijkte lijst van bibliotheken en gemeentebesturen ;

- iedereen die vroeger of nu een Speurgids heeft aangevraagd.

3. Vele positieve reacties werden genoteerd op de vorige Speurgids en deze van 1998.

In de eerste plaats werd door het Vlaamse Parlement zelf, Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid, positief gereageerd op het feit dat jaarlijks zoveel mogelijk informatie over de bestemming van de middelen voor wetenschapsbeleid op systematische wijze door middel van de Speurgids wordt gepubliceerd. Verder heeft ook de Vlaamse Raad voor Wetenschapsbeleid positief gereageerd. De VRWB is immers reeds lang vragende partij voor een systematische opvolging van het horizontale begrotingsprogramma wetenschapsbeleid en de bestedingsanalyse.

Verder werden positieve reacties ontvangen van diverse organisaties, actoren van het Vlaamse wetenschapsbeleid, en de burgers die geïnteresseerd zijn in deze informatie. Ook werd steeds zeer positief gereageerd op de zeer verzorgde uitgave van de Speurgids, dit ondanks de goedkope kostprij van het boek.

Er is vraag om de informatie nog uit te breiden en ook om de bestedingsanalyse van het wetenschapsbudget op systematische wijze op te volgen. Hieraan wordt op continue basis voortgewerkt.

**Vraag nr. 183
van 8 juni 1998
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Technopolis – Aanwervingen

De raad van beheer van Flanders Technology International heeft voor zijn vestigingsplaats in Mechelen zijn keuze laten vallen op het industrieterrein van Mechelen-Zuid. Verwacht wordt dat de opening volgend jaar zal plaatsvinden.

Men kan verwachten dat dit Vlaams technologisch doe-centrum niet alleen een beroep zal doen op personeel voor zijn beheer, maar ook om de verwachte toeloop van bezoekers in de beste voorwaarden op te vangen.

1. Heeft men nu reeds enig idee hoeveel personeelsleden zullen worden aangeworven voor dit Vlaams Technologisch Centrum ?

Op welke basis worden zij aangeworven, met andere woorden, zullen bijzondere eisen aan dit personeel worden gesteld ?

Door wie zal de aanwerving gebeuren ? Wordt die doe-centrum ook als vereniging zonder winstoogmerk opgericht, die zelf zal instaan voor de recrutering van haar personeel ?

2. Door wie worden de leden van de raad van bestuur van het Vlaams Technologisch Centrum aangewezen ? Is dat reeds gebeurd ?

Antwoord

Gelet op de verdere inhoud meen ik te mogen concluderen dat de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger betreffende het "Vlaams Technologie Centrum", in realiteit het Vlaams Doe-centrum voor Wetenschap en Technologie, Technopolis betreft.

Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger ongetwijfeld weet, heeft het Vlaams Parlement op 4 maart 1998 zijn goedkeuring gehecht aan het decreet houdende diverse bepalingen. In dit decreet was onder meer de oprichting van de naamloze vennootschap Technopolis opgenomen. Deze NV Technopolis werd na goedkeuring door de Vlaamse regering op 24 juli 1997, opgericht op 5 september 1997.

Technopolis NV is via de Participatiemaatschappij Vlaanderen een 100 % dochter van het Vlaams

Gewest. Zoals de wet voorschrijft, werd deze oprichting gepubliceerd in de bijlage van het Belgisch Staatsblad van 24 september 1997 (blz. 143). Deze publicatie vermeldt eveneens de namen van de personen die door de enige aandeelhouder van de naamloze vennootschap als bestuurder in de vennootschap werden aangewezen :

- mevrouw Margaretha De Houwer
- mevrouw Christiane Dejonckheere
- de heer Eric Jacquemyn
- de heer Marc Vercrusse
- de heer Steven Vols

Zoals bij de oprichting werd bepaald, staat Technopolis NV in voor de oprichting en inrichting van het Vlaams Doe-centrum voor Wetenschap en Technologie. Vanaf de opening van Technopolis zullen minimum 25 personen het goede verloop van de werking van Technopolis verzekeren.

Een aantal van deze werknemers zullen voltijds werken ; voor de opvang en begeleiding van school- en andere groepen zal een beroep worden gedaan op deeltijdse werknemers. Na de opening kan de personeelsformatie nog worden uitgebreid indien dat nodig mocht blijken. De nieuwe werknemers zullen het statuut van bediende of arbeider hebben al naar gelang hun functie. Uiteraard worden aan elke functie de nodige eisen gesteld eigen aan de functie. Het is vanzelfsprekend dat voor de aanwerving van de medewerkers een beroep wordt gedaan op een gespecialiseerd recruiterings- en selectiebureau, dat door middel van een uitgebreide briefing en profielomschrijving zeer goed op de hoogte is van de gestelde eisen.

Vraag nr. 184
van 12 juni 1998
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Gids Welkom in Vlaanderen – Verspreiding

De Vlaamse regering heeft in het kader van het actieplan voor de Vlaamse rand rond Brussel een meertalige gids Welkom in Vlaanderen gepubliceerd ten behoeve van anderstaligen. In een begeleidend schrijven wordt vermeld dat hij bestemd is voor de EU-burgers in het randgebied rond de hoofdstad.

1. Hoeveel exemplaren van deze gids werden in de verschillende talen gedrukt ? Op grond van welke criteria werd het aantal exemplaren vastgesteld dat in de vijf talen zou worden gedrukt ?

2. Wat is de kostprijs van de gids per exemplaar ? Wat was de totale kostprijs voor het redactioneel gedeelte, de foto's en het drukken ? Werd een openbare aanbesteding uitgeschreven voor het drukken van deze gids, of op welke andere manier werd de drukker aangewezen ? Welke firma stond in voor de realisatie van de gids ? Werd ook hiervoor een beroep gedaan op verscheidene ontwerpers ?
3. Op welke wijze wordt de gids verspreid ? Moet men om de gids te ontvangen een aanvraag richten tot de administratieve coördinatie Vlaamse Rand ? Is de gids beschikbaar op bepaalde manifestaties ?
4. Wordt de gids kosteloos bezorgd aan anderstaligen die niet behoren tot een lidstaat van de Europese Unie ?

Antwoord

De Welkom-in-Vlaanderen-gids werd in een totale oplage van 40.000 exemplaren gedrukt in zes verschillende talen : Nederlands : 7.000 ; Duits : 4.000 ; Engels : 15.000 ; Frans : 6.000 ; Spaans : 4.000 ; Italiaans : 4.000.

Voor het bepalen van deze aantallen werd uitgegaan van de officiële bevolkingscijfers van het Nationaal Instituut voor de Statistiek. Het overwicht van het Engels daarentegen heeft te maken met de veronderstelling dat het Engels wellicht de meest aangewezen taal is om zowel de andere Europese taalgroepen als de niet-Europese geïnteresseerden te bereiken.

De redactie van de gids met inbegrip van de lay-out, fotografie en de vertalingen werd verzorgd door Jansen & Janssen voor een totaalbedrag van 1.811.370 frank. Het drukken gebeurde door Sofadi voor een totaalbedrag van 1.190.600 frank. De kostprijs bedraagt 75 frank per exemplaar.

Zowel voor de redactie als voor het drukken van de gids werd, conform de wet op de overheidsopdrachten, verschillende firma's gevraagd een prijsvoorstel in te sturen. Telkens werd de meest voordelige offerte genomen.

De gids wordt op twee manieren verspreid. Enerzijds is er een mailing gebeurd naar 4.200 adressen van EU-burgers in de Vlaamse Rand. Daarnaast wordt de gids eveneens verspreid via geïnteresseerde gemeentebesturen, de VZW De Rand, relocationbedrijven, universiteiten, ambassades, verschil-

lende Vlaamse openbare instellingen zoals Kind en Gezin, de VDAB, enzovoort. Alles samen werd momenteel ongeveer de helft van de totale oplage reeds verspreid.

Om de nodige exemplaren van de gids te verkrijgen, volstaat een eenvoudig briefje, telefoontje, fax of e-mail gericht aan de administratieve coördinatie Vlaamse Rand.

De gids kan bijgevolg worden gebruikt om op bepaalde manifestaties doelgericht info te verspreiden. Momenteel gebeurt dit reeds onder meer op infodagen voor buitenlandse studenten, via de infostands van de VZW De Rand op de opendeurdagen van de provincie Vlaams-Brabant en dergelijke meer.

De gids wordt bovendien kosteloos bezorgd aan elke anderstalige die hierom verzoekt, ook indien hij niet behoort tot een lidstaat van de Europese Unie.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 287
van 6 mei 1998
van de heer JOS GEYSELS

Werkingsgebied PIDPA – Grondwaterkwaliteit

Naar verluidt zouden er in het werkingsgebied van de maatschappij voor watervoorziening Pidpa problemen zijn met de grondwaterkwaliteit en het peil, met name in de regio Westerlo-Herselt.

Hierbij kwamen er nog berichten over de gevolgen van de cadmiumverontreiniging in de streek Mol-Balen voor de kwaliteit van het water.

1. Wat is (de evolutie van) het diepteniveau van de waterwinning in het werkingsgebied van Pidpa, met name in het gebied Westerlo-Herselt ?
2. Bestaat het gevaar op lange termijn dat het oppompen van grondwater niet meer toereikend zal zijn voor de normale drinkwaterbevoorrading in de betrokken regio ?

3. Is er in het werkingsgebied van Pidpa reeds verontreiniging vastgesteld ? Zo ja, in welke sites en welke was de aard van deze verontreiniging ?

Antwoord

1. In de winning van Herselt wordt water onttrokken tot op een diepte van circa 60 m onder maaiveld. Het absolute grondwaterpeil (TAW) schommelt er tussen 10 en 17 meter met een mediaan peil rond de 13 meter, afhankelijk van de afstand tot de winningsputten, de klimatologische omstandigheden, de onttrokken volumes en dergelijke.

In de winning in Westerlo wordt eveneens grondwater onttrokken tot op een diepte tot 60 meter onder maaiveld. Het absolute grondwaterpeil (TAW) schommelt er tussen de 10 en 13 meter, met een mediaan peil rond de 11 meter afhankelijk van de afstand tot de winningsputten, de klimatologische omstandigheden, de onttrokken volumes en dergelijke.

2. Bij de grondwaterwinningen van de Pidpa in het algemeen en in het gebied Westerlo-Herselt in het bijzonder wordt vastgesteld dat er een langetermijnevenwicht is tussen onttrekking en natuurlijke voeding. In het wingebied in Westerlo zijn er dus geen kwantitatieve problemen op dit ogenblik en zijn deze ook niet te verwachten in de onmiddellijke toekomst. De vergunning wordt trouwens zodanig verleend dat duurzaam gebruik gevrijwaard blijft.

Er bestaat dan ook geen gevaar dat op lange termijn onvoldoende grondwater beschikbaar zou zijn voor de productie van drinkwater in het gebied Westerlo-Herselt.

3. De kwaliteit van het water in de Nete en de Laak beïnvloedt reeds sedert vele jaren de kwaliteit van het grondwater in de onmiddellijke omgeving van beide rivieren. Langs de Nete zijn een aantal scherpputten in gebruik om deze beïnvloeding tegen te gaan. In de waterwinningen zelf werd deze beïnvloeding nog niet vastgesteld. Volgens de gegevens van de administratie zijn er momenteel geen verontreinigingen bekend in de beschermingszones van beide genoemde waterwinningen.

Een recent oriënterend bodemonderzoek van een tankstation in Geel-Zammel gelegen aan de rand van de beschermingszone III van de winning in Westerlo, heeft verontreiniging van

bodem en grondwater aan het licht gebracht. Als voorzorgsmaatregel werden de onttrokken hoeveelheden grondwater drastisch verminderd. Verder onderzoek aangaande de verontreiniging en de verspreiding ervan is nog lopende. De huidige preventieve maatregel en de monitoring van de kwaliteit garanderen dat elk risico voor verontreiniging van het drinkwater uitgesloten is.

Vraag nr. 300
van 19 mei 1998
van de heer LUDO SANNEN

MER – Bruikbaarheid voor milieu- en bouwvergunning

In het kader van de organisatie van de milieueffectbeoordeling voor bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen en voor categorieën van werken en handelingen (besluiten van 23 maart 1989) moet bij de indiening van de milieuvergunningaanvraag, respectievelijk bouwvergunningaanvraag, een conform verklaard milieueffectrapport (MER) worden bijgevoegd.

Thans doet zich het feit voor dat voor enkele projecten zowel voor de bouwvergunning als voor de exploitatievergunning een MER dient te worden toegevoegd.

Meer in het bijzonder gaat het hierbij om de vergunningen voor de grindwinningen in Kinrooi, Maaseik en Dilsen, omdat het in de drie gevallen gaat over :

- a) een exploitatievergunning aan een groeve met een totale voor winning bestemde oppervlakte van meer dan 10 ha ;
- b) de aanleg van een waterbekken met een oppervlakte van minimaal 50 ha.

In de drie dossiers werd uit oogpunt van de exploitatieaanvraag een MER opgesteld en conform verklaard.

Nu rijst echter de vraag of deze MER's ook kunnen gebruikt worden bij de aanvraag van de bouwvergunning, want het lijkt ons logisch dat bepaalde elementen wel dienen behandeld te worden in een exploitatie-MER en niet in het bouw-MER, of omgekeerd.

Blijkbaar is deze problematiek niet expliciet geregeld, wat aanleiding geeft tot discussie.

Graag vernamen we van de minister dan ook in hoeverre een MER opgesteld voor de exploitatieaanvraag, kan gebruikt worden voor de bouwvergunningaanvraag.

Dient telkens een nieuw MER te worden opgesteld ?

Kan men aan de wettelijke eisen voldoen door een aanvullend MER op te stellen voor de ontbrekende disciplines ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Betreffende de problematiek van de bruikbaarheid van een conform verklaard milieueffectrapport (MER) zowel ten behoeve van de aanvraag van een milieuvergunning als ten behoeve van een aanvraag van een bouwvergunning, kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger het volgende melden.

Gelet op de soms noodzakelijke koppeling van de milieuvergunning en de bouwvergunning, die principieel geregeld is in artikel 5 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, dient te worden gezegd dat – ondanks het bestaan van twee qua toepassingsfeer te onderscheiden MER-besluiten – er geen fundamenteel bezwaar kan zijn tegen het gebruik van eenzelfde conform verklaard MER, zowel ten behoeve van de aanvraag van een milieuvergunning als ten behoeve van een aanvraag van een bouwvergunning.

Deze uitgangspositie dient echter te worden getoetst op haar realiseerbaarheid met het oog op de finaliteit van het instrument MER, de concrete bepalingen van de voornoemde MER-besluiten en uiteraard een aantal aspecten van het concrete dossier.

Vooreerst is een MER een informatief product ten behoeve van de eventueel daaropvolgende vergunningverlening. De in het MER opgenomen informatie heeft een wetenschappelijk karakter en dient dus ook zo volledig mogelijk te zijn. De minimale inhoudsvereisten zijn bepaald in voornoemde MER-besluiten. Voor elk MER gebeurt de concrete inhoudsafbakening in overleg tussen de initiatiefnemer, de deskundigen-opstellers van het MER en het bestuur, in casu de cel MER van Aministratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbe-

heer), die daarvoor een beroep doet op gespecialiseerde diensten binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (vb. administratie Economie) of bij lokale besturen (provincie, gemeente).

Voorts moet het MER concreet invulling geven aan de toepassing van de MER-plicht. Terwijl de in het MER-besluit opgenomen definitie van de betrokken projectcategorie het formele aanknopingspunt vormt voor de toepassing van de MER-plicht, speelt de beschikbaarheid van concrete plannen voor het voorgenomen project een belangrijke rol inzake de wijze (de reikwijdte en diepgang van de studie) waarop het MER wordt uitgevoerd. De complexiteit van de studie neemt uiteraard toe naarmate het voorgenomen project meer dan één van de in de MER-besluiten gedefinieerde projectcategorieën omvat die al dan niet op een gefaseerde wijze zullen worden uitgevoerd.

Indien een initiatiefnemer reeds voor de aanvang van het MER een duidelijk zicht heeft op het concrete eindresultaat van het volledige project, waarbij het activiteiten betreft die door diverse MER-plichtige categorieën worden gevat en waarvoor zowel een milieu- als een bouwvergunning noodzakelijk is, bestaat dus de mogelijkheid om, naar gelang van de beschikbare gegevens, tot een MER te komen dat bruikbaar is voor de beide vergunningsaanvragen. Het spreekt echter vanzelf dat dan de tijdspanne tussen het moment van de conformverklaring van het MER en de vergunningsaanvraag(en) of tussen de verschillende vergunningsaanvragen niet van die aard mag zijn dat de in het MER opgenomen informatie als achterhaald en dus onvolledig kan worden beschouwd. Is dit wel het geval, dan dient het MER te worden vervolledigd door de opstelling van een actualisatienota die als onafscheidelijk onderdeel van dit MER wordt beschouwd. Op die wijze wordt, in afwachting van nieuwe MER-regelgeving, invulling gegeven aan de finaliteit van het instrument.

Een andere situatie doet zich voor wanneer de inhoud van een conform verklaard MER niet meer voldoet wegens feitelijke (bv. aanpassing aan het projectontwerp waardoor het bijkomend gevat wordt door andere MER-plichtige categorieën) of beleidsmatige ontwikkelingen (bv. de invoering van nieuwe MER-plichtige categorieën). Het ligt voor de hand dat in een dergelijk geval een nieuw MER zal moeten worden gemaakt.

(Antwoord Eddy Baldewijns : *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 17 van 10 juli 1998, blz. 2324 – red.*)

**Vraag nr. 302
van 19 mei 1998
van de heer JOHAN MALCORPS**

Intercommunale ISVAG – Statutaire verwerkingsbeperkingen

In de statuten van de intercommunale maatschappij "Intercommunale voor Slib- en Vuilverwijdering van de Antwerpse Gemeenten", verkort Isvag, staat in artikel 3 te lezen dat de vuilverwerking en -verwijdering niet behelzen "de verwerking en/of verwijdering van afvalstoffen, afkomstig van een nijverheids-, handels-, ambachtelijke-, landbouw- of wetenschappelijke onderneming of instelling en die bij verbranding, verwerking en/of verwijdering door de intercommunale een gevaar betekenen voor de levende wezens of in de natuur en die als giftige stoffen in de toekomst door een wettelijke regeling ad hoc als dusdanig erkend worden".

1. Kan de minister bevestigen dat de intercommunale Isvag zich steeds aan deze statutaire bepalingen gehouden heeft ?

Kan hij bevestigen dat er effectief enkel huisvuil en slib werd verbrand, het enige waartoe de inrichting statutair gemachtigd was ?

Slaat deze statutaire bepaling ook op ziekenhuisafval ?

2. Is het feit dat in elk geval stoffen werden uitgestoten die objectief gezien een gevaar betekenen voor levende wezens en de natuur, niet in strijd met de statutaire bepalingen ?

Zo ja, op welke wijze kan de minister de naleving van de eigen statuten afdwingen ?

Welke initiatieven heeft hij daartoe eventueel al genomen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Gecoördineerd antwoord

1. De intercommunale vereniging Isvag heeft zich op grond van de meegedeelde gegevens steeds aan de bepaling van artikel 3 van de statuten gehouden.

De toezichtopdracht uitgeoefend door de afdeling Milieu-inspectie heeft onder meer betrekking op de controle van de naleving door de exploitant van de voorwaarden opgenomen in de vergunning. In de vergunning, verleend door de bestendige deputatie op 7 juli 1994, wordt vermeld dat de installatie van Isvag is bestemd voor de verbranding van huishoudelijke en daarmee gelijkgestelde afvalstoffen en voor de droging en verbranding van slib afkomstig van RWZI (rioolwaterzuiveringsinstallatie).

Bij verschillende controles, uitgevoerd door de afdeling Milieu-inspectie van Aminal (Administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer), werd nooit vastgesteld dat er andere afvalstoffen werden aangevoerd. De slibverbranding is in het begin van 1996 stopgezet.

2. Het toezicht op de in het Vlaamse gewest gelegen intercommunale verenigingen, wat onder meer ook het toezicht op de naleving van de statutaire bepalingen door de intercommunale verenigingen omvat, wordt geregeld door de wet van 22 december 1986 betreffende de intercommunales en het decreet van 1 juli 1987 betreffende de werkwijze van de controle op en de vaststelling van het ambtsgebied van intercommunales.

Overeenkomstig artikel 10 van het decreet van 1 juli 1987 kan elke handeling van de organen van de intercommunale die strijdig is met de wet of met de statuten of het algemeen belang, door de toezichthoudende overheid worden geschorst of vernietigd.

Vraag nr. 303
van 19 mei 1998
van de heer JOHAN MALCORPS

Blankaartbekken (IJzervallei) – Waterpeilbeheersing

De Europese Commissie heeft in het verleden de Vlaamse overheid tot tweemaal toe een aanmaning gegeven wegens het niet naleven van ecologisch verantwoorde waterpeilen in de IJzerbroeken, met name een minimumpeil van 3,14 m TAW (Tweede Algemene Waterpassing). Dit gebied is immers een Internationaal Ramsar- en een Europees Vogelrichtlijngebied. Daarnaast werden zeer recentelijk kunstwerken op de Stenen- en Houtensluisvaart in het Blankaartbekken aangevat, waarvoor nochtans geen milieueffectrapport (MER) werd opgemaakt.

Dit was nochtans noodzakelijk, gelet op de relatie tussen het Blankaartpeil en het IJzerpeil.

Enige tijd geleden was immers een compromispeil van 2,60 m TAW in overleg met alle sectoren ingesteld teneinde de baggerwerken van de Blankaartvijver en de afvoerkanalen richting IJzer technisch mogelijk te maken. Aangezien deze werken zijn uitgevoerd, en ook de versleten pompen en sluisdeuren aan de monding van de Stenen- en Houtensluisvaart in de IJzer zijn vervangen, vervalt dit compromis volledig en moet het oude peil van 3,14 m terug worden ingevoerd, teneinde het ecologisch verantwoord peilbeheer van het Blankaartbekken mogelijk te maken. Ook al bestaat in het kader van het IJzerbekkencomité terzake een werkgroep ad hoc om verantwoorde en bindende peilafspraken te maken, en werd de belofte gedaan deze in de voorbije maanden samen te roepen, toch werd daar geen voortgang in gemaakt. De werkgroep ad hoc, die de minister had aangekondigd, is nog nooit samengekomen. Dit jaar is er nog geen enkele vergadering geweest van Bekkencomité, werkgroep Waterkwaliteit, noch van Bekkencomité, werkgroep Waterkwantiteit, stuurgroep EIG.

Het lijkt me bangelijk stil op dat front en we zijn toch al mei. Daarnaast bestaan de in aanbouw zijnde en eerder genoemde kunstwerken ter vervanging van de oude sluisdeuren aan de monding van de Stenen- en Houtensluisvaart en het Kooivaardeken uit geautomatiseerde systemen die het mogelijk zullen maken op zeer korte termijn het Blankaartbekken gravitair te ontwateren. Op zich zou dit geen probleem zijn indien voor de hele IJzer het standaardpeil van minimum 3,14 m TAW zou worden gerespecteerd. Dit is echter niet het geval. De voorbije winter werden peilen genoteerd van zelfs heel wat minder dan 2,60 m TAW, ook al was er van wateroverlast of dreigende aanhoudende neerslag helemaal geen sprake.

We vragen ons af wat daarvan de achterliggende reden wel zou kunnen zijn. Een gravitaire ontwatering van het Blankaartbekken, en ook van andere ecologisch waardevolle delen van de IJzervallei, zoals het Merkembroek en het Reningebroek, zijn in dit opzicht dan ook geenszins te verantwoorden. Het is dan ook noodzakelijk dat aan de genoemde kunstwerken vaste drempels zouden worden aangelegd – kleine kosten overigens – zodat de gravitaire ontwatering in het Blankaartbekken enkel zou kunnen gebeuren tot op het oude standaardpeil van de IJzer, dit is 3,14 m TAW.

Het is trouwens ook noodzakelijk dat voor de volledige ecologische uitbouw van de IJzervallei

afdwingbare afspraken worden gemaakt inzake het TAW-peil. Dit is al vele jaren een bijzonder gevoelig discussiepunt, maar toch dient dit eens en voor goed zijn beslag te krijgen in het kader van de internationale voorschriften van Natura 2000, en de ecologische doelstellingen van de Vlaamse regering in dit gebied.

1. Op welke wijze en tegen welke datum wordt het TAW-peil van 3,16 m in de Blankaart gewaarborgd ?
2. Wanneer kwam of komt de ad hoc werkgroep van het IJzerbekkencomité samen om daarover een beslissing te nemen, en waarom is dit niet reeds vroeger gebeurd ?
3. Waarom werd nopens de genoemde kunstwerken geen MER opgemaakt ?
4. Wat zijn de eisen terzake van de Europese Commissie, wanneer en op welke wijze werd eraan voldaan, en wanneer werd de Commissie daarvan op de hoogte gebracht ?
5. Wordt voor de hele IJzervallei een definitieve regeling terzake uitgewerkt, en zo ja, op welke wijze en binnen welke tijdsperiode ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

1, 2 en 5. Reeds op 6 december 1989 heb ik gouverneur van de provincie West-Vlaanderen meegedeeld welk belang ik hechtte – en nog steeds hecht – aan een goede waterbeheersing in het Blankaartgebied. Ik citeer hier letterlijk de tekst van mijn brief van die datum :

"Zoals u bekend is wordt door mijn diensten – in samenwerking trouwens met uw diensten – een bijzonder waterbeheersingsplan uitgewerkt in het Blankaartgebied. Op het gewestplan Diks-muide-Torhout, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 5 februari 1979, heeft de Blankaartvijver en zijn onmiddellijke omgeving de bestemming reservaat- en natuurgebied gekregen, terwijl de omringende IJzerbroeken als valleigebied zijn aangeduid. In deze valleigebieden mogen slechts agrarische werken en handelingen uitgevoerd worden die het specifiek natuur-

lijk milieu van planten en dieren alsmede de landschappelijke waarde niet schaden.

Bij besluit van de Vlaamse Executieve van 27 mei 1987 werden deze valleigebieden toegevoegd aan de "Lijst van Watergebieden van Internationale Betekenis", die reeds bij koninklijk besluit van 27 september 1984 werd opgesteld in uitvoering van de Overeenkomst van Ramsar, ondertekend op 2 februari 1971. Door deze beslissing heeft het Vlaamse Gewest het betrokken valleigebied aangeduid als een watergebied van internationale betekenis, in het bijzonder als woongebied voor watervogels.

Tenslotte worden dezelfde gebieden in toepassing van de richtlijn 79/409/EEG van 2 april 1979 door de International Council for Bird Protection aangeduid als speciale beschermingszone, die voor zeldzame of bedreigde vogelsoorten van internationale betekenis wordt geacht.

Hieruit moge blijken dat zowel op nationaal als op internationaal vlak het betrokken valleigebied als zeer belangrijk wordt gekwalificeerd. Ten einde een passend evenwicht tussen de agrarische en natuurbehoudsbelangen na te streven werd in het raam van het Bijzonder Waterbeheersingsplan tussen de sectoren Landbouw en Natuurbehoud van de Vlaamse Gemeenschap een overeenkomst bereikt in verband met de te realiseren waterpeilen in het gebied (zie bijlage). Aangezien de noodzakelijke infrastructuurwerken nog niet zijn gerealiseerd is het vooralsnog onmogelijk deze peilen op het terrein te realiseren. Niettemin acht ik het nuttig dat nu reeds in de mate van het mogelijke zou rekening gehouden worden met de vooropgezette doelstellingen.

Bijgevolg verzoek ik u de Zuidijzerpolder te willen uitnodigen om de waterbeheersing in de omgeving van het Blankaartbekken dusdanig te regelen dat met de geest van het hogervermelde akkoord tussen de sectoren Landbouw en Natuurbehoud wordt rekening gehouden".

De peilen (BWP-peilen) die werden afgesproken zijn de volgende (ik citeer opnieuw) :

"Akkoord tussen de sectoren Landbouw en Natuurbehoud betreffende de in het Blankaartbekken aan te houden peilen, eenmaal de werken die uit het BWP Blankaart resulteren, voltooid zijn (de zones A en B zijn aangeduid op het kaartuittreksel in bijlage) :

ZONE A : 1 dec – 31 jan : + 2.90 TAW
 1 feb – 31 mar : + 2.70 TAW
 1 apr – 15 okt : + 2.60 TAW
 16 okt – 30 nov : + 2.75 TAW

ZONE B : 1 dec – 31 jan : + 2.90 TAW
 1 feb – 31 mar : + 2.75 TAW
 1 apr – 15 okt : + 2.70 TAW
 16 okt – 30 nov : + 2.75 TAW"

Het is duidelijk dat geen TAW-peil van 3,16 m werd gewaarborgd. Wel werd afgesproken, en ik verwijs hierbij naar de voorlaatste zin van de voorlaatste alinea van mijn geciteerde brief van 6 december 1989, dat het realiseren van de afgesproken BWP-peilen zou gebeuren zodra de noodzakelijke infrastructuurwerken zouden verwezenlijkt zijn. Het in de laatste alinea van mijn brief van 6 december 1989 gesuggereerde peil, dat wel niet werd genoemd, doch waarvan alle betrokkenen op de hoogte waren, is het peil 2.60 + TAW, in te stellen aan het bestaande pompstation van de Zuidijzerpolder.

De noodzakelijke te realiseren infrastructuurwerken, waarvan eveneens sprake in mijn brief van 6 december 1989, die nodig waren om op een veilige wijze de BWP-peilen in te stellen in het Blankaartgebied waren, alhoewel ze niet expliciet werden opgesomd, de volgende :

- a) het baggeren van de Blankaartvijver als bergboezem voor het bestaande gemaal, met als belangrijk ecologisch voordeel het wegnemen van de jarenlange aanslibbing in deze vijver en de verlanding ervan ;
- b) de uitbreiding van het gemaal, liefst zo natuurvriendelijk mogelijk ter voorkoming van nog hogere overstromingspeilen in het gebied door het wegvallen van de komberging van het gebied ;
- c) heruitrusting van de vroegere uitwateringskunstwerken naar de IJzer op de Stenensluisvaart en de Houtensluisvaart ;
- d) de baggering van de IJzer zelf, uit te voeren door de administratie Waterwegen en Zee-
wezen.

Een niet expliciet genoemde factor van welslagen, doch wel uitdrukkelijk noodzakelijk, was de instelling van een controlecommissie op de werking van het nieuwe gemaal, op de nieuwe peilen en voor de eventuele sancties in het kader van de internationale afspraken. Om dit

alles mogelijk te maken, heb ik het nodige gedaan om de nodige gronden te verwerven in Houthulst (de Nieuwe Stede) voor de berging van het slib uit de Blankaart, hebben mijn diensten de baggering van de Blankaart voorbereid, heb ik de aanbestedingsdossiers van het uitgebreide gemaal in Woumen goedgekeurd en werd het bestaande gemaal van de Zuidijzerpolder aangekocht om een volledig autonoom beheer door het Vlaams Gewest van dit gemaal mogelijk te maken.

Op 1 juli 1992 heeft mijn opvolger, de heer Norbert De Batselier, vice-voorzitter en gemeenschapsminister van Leefmilieu en Huisvesting, beslist dat het uitbaggeren van de Blankaartvijver prioritair was, dat alle overige werken in het gebied tot na de uitbaggering en een evaluatie van de eventuele noodzaak van bijkomende waterbeheersingswerken moesten worden verdaagd, en dat het peil gedurende de baggerwerken op 2.60+ TAW moest worden gebracht. Op 27 april 1993 werd dit uitstel afgezwakt : er kon gezocht worden, door een werkgroep ad hoc, naar de oplossing voor de waterbeheersing in het Blankaartbekken zodra de baggerwerken in de Blankaartvijver werden gestart. De bekkencoördinator, de heer P. Claus van de afdeling Natuur, werd als voorzitter en leider van de werkgroep ad hoc aangesteld op 9 september 1993.

Steeds opnieuw, en het laatst in een vergadering van de werkgroep Waterkwantiteit van het IJzerbekkencomité van 1 maart 1994, werd getracht tot een oplossing te komen in deze materie, waarbij de toenmalige Landelijke Waterdienst, nu de afdeling Water van Aminal (administratie Millieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer) voorstelde een minder krachtig en visvriendelijk nieuw gemaal ter voorkoming van te hoge overstromingspeilen in het gebied en het bewaren van de komberging in het gebied, op te richten. Aan wat als een referendum kon worden beschouwd en aanleiding gaf tot slechts één echte tegenstem (het Instituut voor Natuurbehoud) werd echter geen gevolg gegeven.

Algemeen wordt aangevoeld dat het Instituut voor Natuurbehoud negatief blijft staan tegenover een uitbreiding van het bestaande gemaal, uit vrees voor een "landbouwkundige" uitbating van het pompstation.

De overstromingen 1995, noch het "urgentieprogramma onbevaarbare waterlopen 1995", noch latere overstromingen hebben in de vast-

stelling van de peilen in het Blankaartgebied verdere ontwikkelingen tot stand gebracht.

De standpunten van de verschillende betrokkenen in deze zaak zijn tot hiertoe tamelijk stabiel gebleven. Op mijn aandringen kwam op 23 juni 1998 uiteindelijk een uitgebreide werkgroep ad hoc in Diksmuide samen. Het verslag van deze vergadering en de voorstellen terzake van de afdeling Water zal ik grondig onderzoeken. Een belangrijk feit in deze zaak blijkt reeds te zijn dat een onderzoek inzake het Mathematisch Model van de IJzer dat door de afdeling Waterwegen Kust van de administratie Waterwegen en Zeewezen reeds enkele jaren werd opgestart, zou kunnen worden uitgebreid voor het kombergingsvermogen van de IJzerbroeken (Woumen, Merkem, e.a.). Ik heb de administratie gevraagd mij terzake technische en financiële voorstellen te doen, om aldus uitsluitel te verkrijgen over de gevolgen van de verhoogde peilen in de IJzerbroeken op het kombergingsvermogen en de noodzaak om aan deze gevolgen tegemoet te komen door een versterkt gemaal in Woumen. Ook heb ik de administratie gevraagd op welke wijze het wantrouwen inzake het beheer van een dergelijk gemaal tussen de verschillende partners, in het kader van een integraal waterbeheer kan worden weggewerkt en omgebogen tot een actieve samenwerking.

3. De Houtensluisvaart en de Stenensluisvaart monden uit in de IJzer via uitwateringsconstructies die voorzien waren van houten ebbedeuren, die zich openden zodra het water in de polder hoger stond dan het water in de IJzer. Deze ebbedeuren waren totaal vervallen en sinds lang in onbruik. De nieuwe uitwateringsconstructies met terugslagkleppen hebben dezelfde functie als de oude ebbedeuren en kunnen bijgevolg worden beschouwd als een vervanging van de oude kunstwerken.

De situatie wijzigt dus niet tegenover de oorspronkelijke situatie ; daarom is geen MER nodig. Er werd trouwens een bouwvergunning afgeleverd zonder dat een MER werd vereist.

4. De Europese Commissie heeft op 8 augustus 1991 het met redenen omkleed advies aan het Koninkrijk België uitgebracht inzake de niet-nakoming van op België rustende verplichtingen krachtens artikel 4 van richtlijn 79/409/EEG. Het gaat hier enkel nog om het feit dat België voor het Blankaartgebied alleen voorstellen zou hebben gedaan betreffende de waterpeilbeheersing en het ruimen van de Blan-

kaartvijver, en dat de Belgische regering geen aanwijzing heeft gegeven dat deze voorstellen zijn omgezet in definitieve maatregelen.

Ik ga na in hoeverre de Europese Commissie op de hoogte is gebracht van de huidige situatie, doch stel vast dat het ruimen van de Blankaartvijver tot een goed einde is gebracht en dat de waterpeilbeheersing het voorwerp is van grondige gesprekken met alle betrokkenen, met dien verstande dat het centrale stuurpunt, met name het gemaal op de Stenensluisvaart, sedert geruime tijd in het bezit is van het Vlaams Gewest en door het gewest, in casu de afdeling Water van Aminor, wordt beheerd.

(Antwoord Eddy Baldewijns : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 17 van 10 juli 1998, blz. 2325 – red.)

**Vraag nr. 309
van 28 mei 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Vrijwillige sanering bedrijfsterreinen – Stand van zaken

Uit recente gegevens verstrekt tijdens een persconferentie, zoals althans vermeld in de pers, blijkt dat onder druk van het bodemsaneringsdecreet heel wat bedrijven hun vervuilde bedrijfsterreinen uit eigen beweging saneren. Er zouden er al meer dan duizend zijn en bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) blijken er zeventig dossiers aanhangig te zijn voor een totaal bedrag van 4,6 miljard frank.

Nochtans zou een en ander worden bemoeilijkt door allerhande juridische procedures.

1. Kan de minister bevestigen dat de gegevens waarvan ik kennis heb gekregen in de pers inderdaad juist zijn, namelijk dat er al meer dan 1.000 dossiers bekend zijn waarbij de bedrijven zelf het initiatief nemen tot sanering van de bedrijfsterreinen ?
2. Kan de minister meedelen hoeveel dossiers per provincie bekend zijn ?

Graag had ik voor de provincie Antwerpen een opsplitsing per streek, gelet op de ernstige problemen die recentelijk voor een aantal streken aan het licht gekomen zijn.

3. Uit deze berichten blijkt eveneens dat er bij OVAM zeventig dossiers aanhangig zijn, voor een totaal bedrag van 4,6 miljard.

Kan de minister deze gegevens bevestigen ?

Ook hier had ik graag de opsplitsing per provincie, met dezelfde gegevens voor de provincie Antwerpen zoals geformuleerd in vraag 2.

4. Er zouden eveneens verschillende juridische procedures lopen.

Kan de minister meedelen hoeveel procedures het betreft ?

In hoeveel procedures is er reeds een definitief eindvonnis ?

In hoeveel van deze dossiers werd OVAM en de overheid in het ongelijk gesteld ?

Antwoord

1. In de persberichten waarnaar wordt verwezen, werd allicht een overzicht gegeven van de toestand in Vlaanderen op het vlak van historisch verontreinigde gronden waarop bodemsanering dient plaats te vinden. Het betreft hier de gronden (percelen) die door de Vlaamse regering op voorstel van de OVAM werden aangeduid in het kader van artikel 30 van het bodemsaneringsdecreet. Hierbij worden vier prioriteitsreeksen onderscheiden, en overeenkomstig de beleidslijnen in het Milieubeleidsplan 1997-2001 dient de bodemsanering voor de terreinen in prioriteit 1 uiterlijk vóór 2006 een aanvang te nemen.

Momenteel zijn er 1.889 percelen opgenomen in prioriteit 1, wat overeenkomt met 383 dossiers. Hiervan zijn er reeds 1.131 percelen waar er reeds gestart is met bodemsanering. Voor ongeveer duizend percelen werd deze actie ondernomen zonder een aanmaning door de OVAM.

2. De verdeling per provincie is als volgt :

	aantal dossiers	aantal percelen
Antwerpen	34	211
Vlaams-Brabant	18	34
Limburg	30	823
Oost-Vlaanderen	14	25
West-Vlaanderen	15	31

De verdeling in de provincie Antwerpen is als volgt :

	aantal dossiers	aantal percelen
Antwerpen	14	56
Baarle-Hertog	1	3
Balen	2	42
Boechout	1	1
Hemiksem	1	17
Kapellen	1	1
Lille	1	1
Malle	1	1
Mechelen	3	9
Olen	1	64
Sint-Amands	1	1
Turnhout	2	4
Westerlo	1	2

3. Tot op heden werden bij de OVAM, conform de procedure zoals bepaald in het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering, 101 bodemsaneringsprojecten ingediend.

Voor 82 bodemsaneringsprojecten werd er overeenkomstig het decreet door de OVAM een conformiteitsattest toegekend.

De totale kostprijs voor de uit te voeren bodemsaneringswerken wordt geraamd op circa 4.790.190.098 frank.

Deze raming is gebaseerd op de gegevens zoals weergegeven in de ingediende bodemsaneringsprojecten.

De ingediende bodemsaneringsprojecten, met raming van de kostprijs en ingedeeld per provincie, zijn de volgende :

	aantal bodemsanerings- projecten	geraamd bedrag (fr.)
Oost-Vlaanderen	21	185.308.261
West-Vlaanderen	16	68.117.659
Antwerpen	30	2.378.271.924
Limburg	15	1.898.518.532
Vlaams-Brabant	19	259.973.722

De ingediende bodemsaneringsprojecten voor de provincie Antwerpen zijn de volgende :

	aantal bodem- sanerings- projecten
Antwerpen	12
Beerse	1
Boom	1
Bornem	1
Duffel	2
Geel	1
Heist-op-den-Berg	1
Herentals	1
Malle	1
Mechelen	1
Puurs	1
Schoten	2
Turnhout	1
Willebroek	2
Wommelgem	1
Zwijndrecht	1

4. Overeenkomstig art. 30 van het bodemsaneringsdecreet kan de Vlaamse regering de gronden met historische bodemverontreiniging aanwijzen waar bodemsanering moet plaatsvinden. In het Belgisch Staatsblad wordt een lijst van de gronden gepubliceerd.

Art. 31 bepaalt dat de OVAM de personen die overeenkomstig art.10 § 1 van het decreet saneringsplichtig zijn, aanmaant. Deze personen kunnen zijn : de exploitant in de zin van het milieuvergunningendecreet, de eigenaar van de grond, of een andere persoon die de feitelijke controle over de grond heeft. Deze personen kunnen, indien zij aan de voorwaarden van art. 31 § 2 of § 3 van het bodemsaneringsdecreet voldoen, het statuut van onschuldig eigenaar of gebruiker verkrijgen, zodat zij niet saneringsplichtig zijn.

Zowel tegen het plaatsen van een perceel op de lijst van te saneren historisch verontreinigde gronden, als tegen het al dan niet verkrijgen van het statuut van onschuldig eigenaar of gebruiker kan beroep worden ingesteld bij de Raad van State. Tot nu toe is er slechts één procedure in het kader van art. 30 waarbij een eigenaar van een perceel grond dat op de lijst is geplaatst de schorsing en vernietiging heeft gevraagd van het aanwijzen van dit perceel als historisch verontreinigde grond waar bodemsanering moet plaatsvinden. Deze procedure is nog hangende voor de Raad van State.

**Vraag nr. 310
van 28 mei 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Wildbeheereenheden – Structuur en subsidiëringsvoorwaarden

In het kader van het MINA-plan 2 1997-2002 worden onder meer maatregelen aangekondigd om de plezierjacht te laten evolueren naar de beheerjacht.

Thans heeft de minister de voorwaarden vastgelegd waaronder afzonderlijke jachtterreinen kunnen worden samengevoegd tot grotere beheereenheden.

1. Welke voorwaarden worden voorgeschreven ?
2. In hoeveel erkende wildbeheereenheden voorziet de minister in Vlaanderen ?

Is één overkoepelende structuur op gewestelijk vlak niet voldoende en te verkiezen boven verschillende provinciale overkoepelende structuren waardoor financiële middelen worden verspild ?

3. Voor deze erkende wildbeheereenheden wordt jaarlijks op de begroting een bedrag van 5 miljoen frank vrijgemaakt.

Welke voorwaarden worden voorgeschreven om in aanmerking te komen voor een financiële ondersteuning ?

Antwoord

1. Op 24 maart 1998 heeft de Vlaamse regering op mijn voorstel principieel een besluit goedgekeurd dat de voorwaarden vaststelt waaronder afzonderlijke jachtterreinen tot grotere beheereenheden kunnen worden samengevoegd om zodoende in aanmerking te komen voor een erkenning en eventuele subsidiëring. Het ontwerpbesluit werd door de Raad van State geadviseerd. Het advies van de Raad van State telt een aantal principes die een nadere bijsturing van het principieel goedgekeurde besluit vereisen.

De voornaamste voorwaarden om als wildbeheereenheid te kunnen worden erkend, zijn de volgende :

- een aaneengesloten oppervlakte van minstens 1000 ha beslaan, gevormd uit de jacht-

terreinen van minstens vijf onafhankelijke jachtrechthouders ;

– rechtspersoonlijkheid bezitten.

2. Eind 1997 waren ongeveer 170 wildbeheereenheden actief in het Vlaamse gewest ; er mag worden aangenomen dat alle eenheden een erkenningsdossier zullen indienen.

De overkoepelende structuren zullen in het kader van het advies van de Raad van State aan een grondig juridisch onderzoek dienen te worden onderworpen.

3. De financiële weerslag zal eveneens het voorwerp uitmaken van een nieuwe analyse uit oogpunt van het herwerkte ontwerpbesluit op de wildbeheerheden.

Vraag nr. 311
van 28 mei 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Vlaco – Projecten

De Vlaamse regering heeft voor 1998 een bijdrage van 11,5 miljoen frank van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM aan de VZW Vlaco goedgekeurd.

1. Welke maatregelen heeft de VZW Vlaco voorgesteld om de afzet van GFT (groente-, fruit- en tuinafval) en groenafval te bevorderen ?

Is er terzake een beleidsplan ?

Voor welke projecten geldt de ondersteuning door OVAM ?

2. Welke privé-verwerkers zijn bij dit project betrokken ?

Antwoord

1. De VZW Vlaco maakt jaarlijks een marketingplan op om de afzet van GFT- en groencompost te bevorderen. In de eerste plaats blijft het kwaliteitszorgsysteem en het Vlaco-label de basis van de afzetbevordering. Kwaliteitszekerheid is, in een markt die wordt gedomineerd door allereerste neven- en restproducten, waar men zich tegen bijna elke prijs wil van ontdoen, een belangrijk houvast voor de gebruiker. Het onderzoek naar de gebruiksmogelijkheden,

variërend van fundamenteel tot demonstratief onderzoek, vormt een belangrijke schakel in de promotie van compost. De eigenlijke promotie en overkoepelende PR vormen slechts het sluitstuk in de afzetbevordering. Deze geïntegreerde aanpak onderscheidt GFT- en groencompost van de andere in de markt aanwezige stoffen. In 1998 loopt een doelgroepgerichte promotiecampagne onder het thema : de kracht van compost.

De ondersteuning door de OVAM betreft een lidmaatschapsbijdrage en werkingsbijdragen. De lidmaatschapsbijdrage ligt statutair vast en wordt bepaald op basis van de lidmaatschapsbijdragen van de andere leden : totaal 1,75 miljoen. De werkingsbijdrage voor de leden alsook voor de OVAM hangt af van de jaarlijkse programmering. Een rechtstreekse toewijzing van het budget naar activiteit is er niet, maar is vervat in de jaarlijkse werking. De taken van de VZW Vlaco zijn opgenomen in het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001.

2. De VZW Vlaco groepeerde alle verwerkers, privé en intercommunale, van GFT en groenafval in Vlaanderen.

Volgende privé-verwerkers zijn lid van de VZW Vlaco :

GFT-regio

Van Rijmenant (ILVA)
Dranco (Igean)
Vlar (Haviland)

Groenafval-regio

Montenay (IHK)
Compobel (IVM)
Eurocompost (Regionale Milieuzorg)
Westcompost (IVVO)
Verschoot-Sterckx (IVIO-IVRO)
De Bree (IVM)
De Winter (Interleuven)

Vraag nr. 313
van 29 mei 1998
van de heer PETER DESMET

OVAM, VDAB, VLM, VMM – Managements- en staftoelage

Sedert de invoering van het nieuw personeelsstatuut van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM), de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB), de Vlaamse Landmaatschappij

(VLM) en de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) kan aan de leidend ambtenaar, de adjunct-ambtenaar en de afdelingshoofden van deze openbare instellingen een managementstoelage worden toegekend. Aan de personeelsleden die een staffunctie uitoefenen, kan een staftoelage worden toegekend. Deze toelage wordt uitbetaald vóór 1 juli volgend op het evaluatiejaar.

1. Hoe groot is het bedrag dat de minister in 1996, 1997 en 1998 ter beschikking heeft gesteld voor voornoemde openbare instellingen voor het toekennen van de managementstoelage en de staftoelage ?
2. Werden in de voornoemde openbare instellingen aan alle ambtenaren die daarvoor in aanmerking komen de managements- en de staftoelage uitbetaald in 1996, 1997 en 1998 ?

Kan eventueel per instelling en per jaar aangegeven worden hoeveel personeelsleden in aanmerking komen, aan hoeveel personen er een toelage werd toegekend en welk percentage van hun salarisschaal hun als toelage werd toegekend ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

(Gecoördineerd antwoord Luc Van den Bossche : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 17 van 10 juli 1998, blz. 2282 – red.)

Vraag nr. 314 van 29 mei 1998 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

OVAM-advocaten – Selectiecriteria (2)

Op mijn schriftelijke vraag nr. 99 van 25 november 1997 deelde de minister mee dat de procedure m.b.t. de selectie van advocaten om de belangen van OVAM te behartigen nog lopende was (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 8 van 30 januari 1998, blz. 1071 – red.*).

Kan de minister meedelen of die procedure intussen werd afgerond en wat er het resultaat van is ?

De aanschrijving van 55 advocaten gebeurde op basis van hun ervaring in en/of kennis van het milieurecht. Wie is verantwoordelijk voor de uiteindelijke selectie en hoe werd die kennis en ervaring geëvalueerd ?

Antwoord

De procedure met betrekking tot de selectie van advocaten om de belangen van de OVAM te verdedigen, is inmiddels afgelopen.

Er werden door de OVAM 55 advocaten aangeschreven, verdeeld per provincie als volgt :

Antwerpen	11 advocaten
Limburg	10 advocaten
Oost-Vlaanderen	11 advocaten
Vlaams-Brabant	13 advocaten
West-Vlaanderen	10 advocaten

De eerste selectie gebeurde op basis van de gegevens opgevraagd bij alle Nederlandstalige balies. De advocaten die als specialisatie milieurecht hadden opgegeven, werden aangeschreven.

Op basis van de criteria : juridische ervaring, praktijkervaring met andere milieuadministraties, uitgebrachte publicaties en de referenties, zoals vermeld in het curriculum vitae, werden 10 advocaten geselecteerd voor een mondeling onderhoud.

Een eerste reeks vragen waren ervaringsvragen. Deze vragen moesten toelaten om de ervaring van de kandidaten inzake administratief recht (Raad van State), strafrecht, de wetgeving inzake overheidsopdrachten, evenals de praktijkervaring met andere administratieve overheden en hun wetgeving (bv. Vlarem) te toetsen.

Een tweede reeks vragen waren kennisvragen. Hierbij werd naar de kennis inzake het afvalstoffendecreet, het bodemsaneringsdecreet, evenals de Europese milieurichtlijnen – de belangrijkste juridische instrumenten waarmee de OVAM werkt – gepeild.

Een derde reeks vragen waren attitudevragen. Nagegaan werd onder andere de motivatie voor de kandidatuurstelling, de beschikbaarheid van de kandidaten bij zeer dringende gevallen en de zienswijze wat de samenwerking met de dienst Juridische Zaken betreft.

Na de selectieprocedure werden drie kandidaten behouden.

Met deze advocaten, evenals met vier andere advocaten, werden met ingang van 1 januari 1998 abonnementsovereenkomsten afgesloten of hernieuwd.

De vier andere advocaten zijn advocaten die, gelet op de jarenlange ervaring die ze hebben opgebouwd bij het verdedigen van de belangen van de OVAM in de meest complexe dossiers inzake personeelszaken, afvalstoffen en bodemsanering, onmisbaar zijn geworden voor de werking van de OVAM. Om deze redenen werden zij dan ook niet opnieuw aan de selectieprocedure onderworpen.

Vraag nr. 315
van 3 juni 1998
van mevrouw RIA VAN DEN HEUVEL

Geplande riolering Kontich – Natuurbescherming

In Kontich wordt door Aquafin een verbindingsriolering gepland van de Pronkenbergstraat via de Broekbosstraat naar de Ooststatiestraat. Hiervoor werden er reeds subsidies door de minister aan de gemeente toegekend.

Naar aanleiding daarvan wil ik volgende vragen stellen.

Zijn er m.b.t. deze werken voorbereidende studies uit het oogpunt van natuurbescherming ?

Indien ja, heeft de minister initiatieven genomen met het oog op de bescherming van het landelijke gebied rond het Broekbos ?

Antwoord

De afdeling Natuur van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) is op 4 september 1997 in kennis gesteld van de startnotabespreking van de MER-studie "verbindingsriolering Pronkenbergstraat-Broekbosstraat (Aquafin-project 97.173)."

In een eerste advies gaf de afdeling Natuur haar voorkeur voor het alternatieve tracé langs de Pronkenbergstraat en zo naar de Broekbosstraat, in plaats van het basistracé dat langs het natuurgebied loopt. Bovendien werd een retourbemaling gevraagd.

De ontwerptekst van het MER-rapport is momenteel bij de afdeling Natuur in studie en ter bespreking. De ontwerptekst beschrijft de milieueffecten, de knelpunten en de remediërende maatregelen per discipline, dus ook voor de flora en de fauna. De afdeling Natuur zal erop toezien dat de effecten minimaal en de eventueel remediërende maatregelen maximaal zullen worden opgenomen, onderzocht en uitgevoerd.

Vraag nr. 317
van 3 juni 1998
van de heer STEVE STEVAERT

Mijnterril Heusden-Zolder – Saneringsproject

Net zoals de meeste andere mijnterrils in Limburg werd de terril in Heusden-Zolder oorspronkelijk op het gewestplan ingekleurd als industriegebied. Na het stopzetten van de mijnactiviteiten wordt vanzelfsprekend gezocht naar een andere bestemming, aangezien op deze kunstmatige heuvels geen industrie kan worden uitgebouwd. Voor de terril van Heusden-Zolder zal wellicht een nieuwe bestemming in de richting van natuurrecreatie worden gevonden.

Alhoewel dit scenario reeds enkele jaren wordt onderzocht en de afdeling Natuur van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) reeds een deel van de terril heeft aangekocht (of overweegt aan te kopen), is in 1997 een saneringsproject uitgevoerd dat erin bestond ongeveer 200.000 ml verontreinigd bodemmateriaal (shlamm, wervelbedas, cycloonas, metaalslakken, grond verontreinigd met polyaromatische koolwaterstoffen, zware metalen, diesel, benzine en accu-zuur) op te slaan op de terril. Het verontreinigde bodemmateriaal is afkomstig van een aantal sites op voormalige mijnterreinen. De saneringsopslag beslaat ongeveer 3 ha.

1. Is het saneringsproject op de terril van Heusden-Zolder beëindigd ?

Werd er eventueel al beslist dat het gebied een natuurrecreatieve functie krijgt ?

Legt het saneringsproject geen hypotheek op deze opzet ?

2. Blijft de zone waar de saneringsopslagplaats werd gerealiseerd eigendom van de NV Mijnen of werd er al beslist om dit gebied aan te kopen ?

Indien de overheid de zone van de saneringsopslagplaats aankoopt, wat zijn dan de consequenties in het kader van het saneringsdecreet ?

Antwoord

1. De bodemsaneringswerken op de terril van Zolder werden beëindigd in juli 1997. Hierdoor werden de fasen 1 en 2 van de sanering afgerond. De resultaten werden opgenomen in het eindverslag van de OVAM van 3 oktober 1997.

Hierin wordt onder meer gesteld dat enkel passieve recreatie is toegelaten.

Het ligt inderdaad in de bedoeling om aan het gebied een natuurrecreatieve functie te geven. Daarbij wordt in het noordelijke deel, dat aansluit op het vogelrichtlijngebied "Militair domein en vallei Zwarte beek", vooral aandacht besteed aan behoud en ontwikkeling van de natuurbehoudswaarden. De saneringsinfrastructuur dient te allen tijde te worden behouden, maar legt geen noemenswaardige hypotheek op de natuurontwikkelingskansen van het gebied.

Het zuidelijke deel wordt opengesteld voor wandelrecreatie. Andere recreatieve mogelijkheden zijn er niet, mede ingevolge de beperkingen opgelegd door de OVAM. Het bedoelde saneringsproject ligt dus buiten het permanent opengestelde terrein. In het noordelijk gedeelte zijn alleen begeleide wandelingen toegestaan.

2. De zone met de saneringsopslagplaats werd mede verkocht aan het Vlaams Gewest op 30 december 1997. Door de OVAM of door de verkoper werd geen specifieke informatie over dit gedeelte bezorgd. Alles valt dus onder de vroeger bepaalde vergunningsvoorwaarden, die overigens voor alle mijnterreinen gelijklopend zijn.

De opgelegde verplichtingen zijn terug te vinden in de voorwaarden van de aankoopakte. De relevante verplichtingen hiervan zijn :

- enkel passieve recreatie is toegelaten ;
- actieve sporten die geulvorming en erosie kunnen bevorderen, zijn niet toegelaten ;
- geen campings of barbecues ;
- geen bebouwing tenzij onder strenge, gecontroleerde omstandigheden van afvoer van regenwater en huishoudelijk afvalwater ;

- geen bemesting ;
- geen bijkomende watertoevoer of irrigatie of beregening ;
- in de eerste jaren geen al te belangrijke infiltratie van wandelaars die de begroening kunnen aantasten.

Bij deze aankoop werden de voorwaarden van het bodemsaneringsdecreet gerespecteerd, namelijk : de uitvoering van de nodige saneringsacties (beschrijvend bodemonderzoek, bodemsaneringsprojecten en -werken) en de aanvraag van een bodemattest. De saneringsplicht in de toekomst rust op de eigenaar/exploitant. De grondwatermonitoring past in een ruimer netwerk en er werden hieromtrent afspraken gemaakt tussen de koper en de NV Mijnen.

Vraag nr. 318
van 3 juni 1998
van de heer STEVE STEVAERT

Lichthinder – Openbare verlichting

Uit het recentelijk gepubliceerde Mira-T-rapport 1998 blijkt dat de openbare verlichting (straat- en klemtoonverlichting, plein- en parkverlichting, ...) voor 61 % verantwoordelijk is voor de lichtvervuiling in Vlaanderen. De tertiaire sector is door onder andere verlichte reclamepanelen, lichtreclame, verlichting van parkeerterreinen en verlichte uitstalramen, met 24 % de tweede belangrijkste oorzaak van lichtvervuiling. Andere sectoren die een aandeel hebben in lichtvervuiling zijn de industrie met 7 %, de bevolking met 3 % en de overige met 5%.

Het Mira-T-rapport geeft aan dat lichthinder en lichtvervuiling vrij eenvoudig kunnen worden voorkomen. De algemene stelregel luidt : "verlicht enkel wat nodig is, wanneer het nuttig is en met zo weinig mogelijk hinder". Het is dus belangrijk om de verlichting te beperken in de tijd (door bv. 's nachts tussen 24.00 uur en 6.00 uur te doven of te dimmen naar gelang van de verkeersintensiteit, ...) en in de ruimte (door bv. betere afscherming van het strooilicht).

De grootste bron van lichtvervuiling, namelijk de openbare verlichting, en de ermee samengaande energieconsumptie kunnen door middel van drie maatregelen worden beperkt.

Een eerste maatregel is alle kwikdamplampen vervangen door zuinigere natriumdamplampen. Dit brengt een besparing mee van bijna 16 % van het energiegebruik voor openbare verlichting.

Een tweede maatregel is het vervangen van klassieke armaturen door moderne armaturen. Klassieke armaturen hebben een rendement van 67 %. Indien deze twee maatregelen gelijktijdig worden doorgevoerd, stijgt het rendement van de armatuur tot ongeveer 85 %. Dit zorgt voor een jaarlijkse extra energiebesparing van 3,7 % voor openbare verlichting. Het doorvoeren van de tweede maatregel zorgt ervoor dat de lichtstralen beter gebundeld zijn. Zo vermindert ook de lichtvervuiling.

Een laatste maatregel om zowel de lichtvervuiling van openbare verlichting als het energieverbruik te beperken, is het aanpassen van de verlichtingsprogramma's. Het volledig doven van de openbare verlichting tussen 24.00 en 6.00 uur zorgt voor een 37,7 % energiebesparing van het jaarverbruik voor openbare verlichting.

Indien deze drie maatregelen worden doorgevoerd, bespaart men 49 % van het jaarlijks verbruik voor openbare verlichting. Het vervangen van de bestaande installaties kost bij benadering 4,14 miljard frank. Op zeven jaar tijd is de investering dus terugverdiend ; vanaf dan wordt effectief bespaard.

1. Kunnen gemeenten bij vervanging van kwikdamplampen door natriumlampen gekoppeld aan een vervanging van niet-efficiënte armaturen door efficiënte armaturen, subsidies krijgen om deze investeringen uit te voeren ?
2. In hoeverre werden de doelstellingen van het urgentieplan in verband met de verstoring door lichthinder reeds uitgevoerd ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Antwoord

1. Deze aangelegenheid behoort tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.
2. Het "Urgentieplan betreffende maatregelen om de lichtvervuiling te beperken" voorziet in een aantal actiepunten en initiatieven die in de periode 1998-2001 dienen te worden uitgevoerd.

Voor een aantal van deze punten werd reeds een begin gemaakt met de uitvoering.

In het kader van de actie "Het aandeel van de bronnen begroten in de lichthinderproblematiek", heeft de administratie Ondersteunende Studies en Opdrachten (AOSO), die de verlichting langs de autowegen en langs sommige gewone gewestwegen beheert, samen met een aantal gemeenten deelgenomen aan een inventarisatie van de wegverlichting. Naast de wegverlichting zijn er nog andere bronnen van lichthinder, waarvoor de inventarisatie nog dient te gebeuren.

De actie "Een REG-lichthinderactieplan opstellen en uitvoeren", beoogt via de acties van de Vlaamse Instelling voor Rationeel Energiegebruik (Vireg) de betrokken doelgroepen te sensibiliseren voor de lichthinderproblematiek. De concrete uitwerking die in 1998 aan dit actiepunt reeds is gegeven, behoort tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

In het kader van de actie "Opstellen van normen en criteria voor verlichting" werden door een coördinatiegroep, bestaande uit een vertegenwoordiger van de administraties AOSO, AWV (administratie Wegen en Verkeer) en Aminoal (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer), de relevante nationale en internationale normen, aanbevelingen en voorschriften getoetst op hun toepasbaarheid inzake het beperken van de lichthinder.

In uitvoering van het initiatief "Handhaving van de normen in titel II van het Vlarem voor ingedeelde inrichtingen en niet-ingedeelde inrichtingen en, waar nodig, aanvulling van deze normen", werden door de afdeling Milieu-inspectie van Aminoal 515 controles uitgevoerd, verdeeld over de vijf Vlaamse provincies. Hierbij werden in hoofdzaak klasse 1-inrichtingen gecontroleerd, maar ook klasse 2- en 3-inrichtingen en niet-ingedeelde inrichtingen met significante lichthinder werden in aanmerking genomen. In 13 % van de gevallen oordeelde de toezichthoudende ambtenaar dat er sprake was van lichthinder. Het optreden van de toezichtsambtenaren leidde in bijna alle gevallen tot een verbetering van de toestand.

Wat het initiatief "De lichthinder veroorzaakt door wegen beperken" betreft, zijn de verlichtingstoestellen die door het Vlaams Gewest worden geplaatst langs autowegen en gewone

gewestwegen steeds van het afgeschermd type, met andere woorden : ze veroorzaken geen rechtstreekse lichtuitstraling naar boven. Het Vlaams Gewest maakt daarbij hoofdzakelijk gebruik van energie-efficiënte natriumdamp-lampen. Bovendien wordt de doorgaande verlichting van niet-ringautowegen om ecologische en economische redenen gedoofd tussen 00.30 uur en 5.30 uur.

(Antwoord Eric Van Rompuy : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 17 van 10 juli 1998, blz. 2345 – red.)

Vraag nr. 319
van 4 juni 1998
van de heer JOHAN SAUWENS

Afvalexport naar ontwikkelingslanden – Verdrag van Basel

Ondanks internationale verdragen, zoals het Verdrag van Basel, neemt de export van (giftig) afval naar ontwikkelingslanden toe. Volgens het VN-milieuprogramma UNEP voerden de OESO-landen (Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling) in 1989 op die wijze één vijfde van hun afval uit.

VN-rapporteur Fatma-Zohra Ksentini rangschikt Nederland, Duitsland, Engeland, Australië en de Verenigde Staten bij de grootste afvalexporteurs. Zij drukte dan ook haar bezorgdheid uit over de groeiende tendens om giftig afval voor hergebruik te verschepen naar ontwikkelingslanden en het daar eenvoudigweg te storten.

1. Heeft het Vlaams Gewest ingestemd met het Verdrag van Basel dat het internationaal transport en de verwerking regelt van gevaarlijk afval ?

Zo ja, hoe wordt de naleving van dit verdrag verzekerd door het Vlaams Gewest (welke dienst, hoeveel ambtenaren, aantal uitgevoerde controles per jaar, plaats van controles, ...).

Zo neen, waarom niet ? Zorgt het Vlaams Gewest desondanks voor de naleving van het Verdrag van Basel ? Onderneemt de Vlaamse regering alsnog stappen ter goedkeuring van het Verdrag van Basel teneinde de illegale dumping van giftig afval in ontwikkelingslanden te voorkomen, onder meer in de daartoe bestemde Interministeriële Conferentie(s) ?

2. Hoeveel afval categorie 1 heeft het Vlaams Gewest geëxporteerd naar ontwikkelingslanden sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Basel (uitgesplitst naar jaartal) ?

Hoeveel afval categorie 2 heeft het Vlaams Gewest geëxporteerd naar ontwikkelingslanden sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Basel (uitgesplitst naar jaartal) ?

4. Werden sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Basel overtredingen vastgesteld bij de export van afval van het Vlaams Gewest naar ontwikkelingslanden ? Zo ja,

– naar welke ontwikkelingslanden ;

– door welke bedrijven ;

– voor welke stoffen en hoeveelheden (gedetailleerd overzicht van soort en gewicht) ;

– wanneer (chronologisch overzicht van de vastgestelde overtredingen) ?

5. Op welke wijze worden overtredingen van het Verdrag van Basel aangeklaagd en vervolgd door het Vlaams Gewest ?

Hoeveel procedures werden sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Basel door het Vlaams Gewest opgestart wegens overtreding van het Verdrag ?

Antwoord

1. Het Verdrag van Basel is geïmplementeerd in de verordening 259/93/EEG. De verordening 259/93/EEG van de Raad van 1 februari 1993 reglementeert de grensoverschrijdende overbrenging van afval (betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap).

Het Vlaams Gewest heeft ingestemd met de Verordening en heeft deze omgezet in Vlaamse wetgeving, namelijk het decreet van 20 april 1994 tot wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen en het besluit van de Vlaamse regering van 17 december 1997 tot vaststelling van het Vlaams Reglement inzake Afvalvoorkoming en -beheer (Vla-rea).

Daarenboven bestaat ook een samenwerkingsakkoord van 26 oktober 1994 tussen de federale

regering en de drie gewestregeringen dat het beleid en de handhaving coördineert inzake de grensoverschrijdende overbrenging van afvalstoffen.

Voor het toezicht op de naleving van de bepalingen van de verordening in het Vlaamse gewest zijn de ambtenaren van de OVAM bevoegd. Daarnaast kan een beroep worden gedaan op vijf douaniers, die sinds het wegvallen van de binnengrenzen van de Europese Unie werden gedetacheerd naar de cel Leefmilieu van het federale ministerie van Volksgezondheid en Leefmilieu.

Voor louter de controle (zonder de verwerking van de gegevens of bijkomend onderzoek) in samenwerking met de rijkswacht kunnen voor het afgelopen jaar 980 manuren in rekening worden gebracht. De controles door de federale inspecteurs (ex-douaniers) vertegenwoordigden 4.000 manuren. Samen betekent dit zowat 710 controles (controledagen) per jaar. De controles gebeuren zowel in het binnenland (snelwegen, ...) als aan de grensovergangen en in de havengebieden.

2. **Bijlage 1** geeft de aanvragen voor transport van gevaarlijke afvalstoffen.
3. **Bijlage 1** geeft ook de aanvragen voor transport van niet-gevaarlijke afvalstoffen.
4. De overtredingen bij export naar niet-OESO-landen zijn opgesomd als **bijlage 2**.
5. Wanneer overtredingen van het Verdrag van Basel worden vastgesteld, zijn het de ambtenaren van de OVAM die proces-verbaal laten opmaken. Het proces-verbaal wordt dan doorgestuurd naar de procureur.

In totaal (met betrekking tot alle landen) werden sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Basel 152 procedures wegens overtreding gestart, waarvan 73 betrekking hebben op artikel 26 (sluikhandel).

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 320
van 5 juni 1998
van de heer MARK VAN DER POORTEN

Slachthuizen – Koelinstallaties slachtafval

Vlarem II legt slachthuizen en slachterijen een aantal verplichtingen op inzake de verwerking en de opslag van slachtafval.

Zo wordt onder meer gesteld dat varkenshaar bestemd voor gebruikdoeleinden moet worden bewaard in gesloten bakken of vaten, opgesteld in een ruimte die dermate is gekoeld dat de er heersende temperatuur maximum tien graden celsius bedraagt. Het bloed moet worden opgevangen en bewaard in een gesloten bloedkelder of bloedtank die dermate zijn gekoeld dat de er heersende temperatuur maximum tien graden celsius bedraagt. Ook voor andere categorieën van slachtafval werden bepalingen opgenomen die erop neerkomen dat het afval zo snel mogelijk moet worden gekoeld of bewaard op de voorgeschreven wijze. Artikel 5.45.1.3. § 3 stelt dat alle dierlijk afval, in afwachting van het vervoer naar het verwerkingsbedrijf, moet worden verzameld en bewaard in gesloten recipiënten opgesteld in een gesloten ruimte die dermate is gekoeld dat de er heersende temperatuur maximum tien graden celsius bedraagt. Artikel 5.45.2.4. stelt dat hieraan voldaan moet worden uiterlijk op 1 januari 1998.

De bovenstaande maatregelen werden destijds genomen met het oog op een hygiënische verwerking van het slachtafval. De koelinstallaties moeten ervoor zorgen dat de geurhinder, vooral bij hoge buitentemperaturen, tot een minimum wordt herleid.

Om de slachthuizen hiertoe te stimuleren, heeft het destructiebedrijf Rendac NV in Denderleeuw zelfs voorzien in een premie voor de investering die slachthuizen voor de inrichting van dergelijke installaties willen aangaan, opdat de geurhinder bij het transport en in het eigen bedrijf aldus zou kunnen worden gereduceerd.

1. Is het mogelijk een overzicht te bezorgen van het aantal slachthuizen en slachterijen die de sinds 1 januari 1998 verplichte koelinstallaties hebben geplaatst ?

2. Welke maatregelen werden tot op heden genomen om deze Vlaemverplichting tot uitvoering te brengen ?
3. Welke maatregelen heeft de minister genomen tegenover degenen die deze verplichting niet nakomen ?
4. Heeft de minister een gelijkaardige stimulans in de investering voor de oprichting van dergelijke koelinstallaties overwogen ?

Antwoord

1. De gevraagde gegevens worden door de afdeling Milieu-inspectie van Aminal (administratie Milieu-, Natuur-, Landen Waterbeheer) niet systematisch opgeslagen. De afdeling Milieu-inspectie beschikt daarom niet over de statistische informatie om op de vraag een antwoord te geven.
2. Aan de toezichthoudende ambtenaren van de afdeling Milieu-inspectie werd opgelegd om bij de lopende controles van de slachthuizen bijzondere aandacht te schenken aan de aanwezigheid van de wettelijk verplichte koelinstallaties.
3. Bij overtreding van de vergunningsvoorwaarden wordt proces-verbaal opgemaakt en zullen de nodige administratieve maatregelen worden opgelegd om aan de onwettige toestand een einde te maken.
4. Het subsidiëren van privé-bedrijven voor de naleving van reglementaire bepalingen lijkt mij niet noodzakelijk.

Vraag nr. 321
van 5 juni 1998
van mevrouw MIA DE SCHAMPHELAERE

Heffing afvalwater – Berekeningswijze

De recentelijk gewijzigde wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging voorziet in twee verschillende berekeningswijzen voor de heffing op afvalwater : een berekening op het verbruikte aantal ml voor wie over een watermeter beschikt, of een berekening op basis van het gefactureerde drinkwaterverbruik door de drinkwatermaatschappij.

Dit heeft echter tot gevolg dat wanneer de drinkwaterprijs stijgt of wordt geïndexeerd, ook de

heffing stijgt voor die gezinnen welke niet beschikken over een watermeter, ook al stijgt hun drinkwaterverbruik niet.

Op welke wijze kan deze ongelijke behandeling van drinkwatergebruikers worden verantwoord ?

Of is het een bewust optie van het Vlaams beleid om de installatie van watermeters te bevorderen en op die wijze op termijn alle heffingen op het effectieve verbruik te berekenen ?

Antwoord

Iedere heffingsplichtige heeft de vrije keuze om een watermeter te laten plaatsen, zodat de heffing kan worden berekend op het effectief verbruikte leidingwater.

Voor personen die niet beschikken over een watermeter wordt het waterverbruik berekend door de door de openbare watervoorzieningsmaatschappij totale gefactureerde kosten, exclusief BTW, te delen door 40.

Door deze berekeningswijze worden de drinkwatergebruikers gestimuleerd om over te gaan tot de plaatsing van een watermeter, zodat in de eerste plaats de consumenten zelf hun waterverbruik kunnen opvolgen.

Vraag nr. 324
van 5 juni 1998
van de heer JOHAN MALCORPS

Betonex Ranst – Milieuvergunning

De voormalige firma De Vos-Kets (nu overgenomen door het Nederlandse Betonex) beschikt sinds 25 maart van dit jaar niet meer over een geldige milieuvergunning. Dit na een reeks van ongunstige adviezen en beslissingen in verband met de gevraagde regularisatie van bouwvergunningen en de bijhorende milieuvergunningen door het schepcollege van Ranst, Arohm (administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen), de provinciale milieuvergunningscommissie en ten slotte de bestendige deputatie, wegens de geluidsoverlast, de verwachte verkeershinder, enzovoort. Bovendien was er een negatieve beoordeling van de auditeur van de Raad van State. Deze laatste stelde dat de gevraagde milieuvergunning "niet verenigbaar is met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften en daarom dient verworpen te worden".

Toch wordt niet opgetreden tegen het bedrijf. De gemeente laat weten dat men zich terdege bewust is van het feit dat het bedrijf werkt zonder vergunning, maar dat men toch verkiest te wachten op een definitieve uitspraak van de Raad van State. Uit schrik voor eventuele schadeclaims.

Het bedrijf zelf zou nu zijn betonactiviteiten stopzetten, maar andere activiteiten voortzetten, zoals het laden en lossen en stockeren van grondmaterialen. Daarbij zou men blijven gebruikmaken van illegaal opgetrokken infrastructuur.

Is het normaal dat de gemeente geen aanstalten maakt om op te treden tegen een bedrijf dat werkt zonder vergunning?

En waarom wordt niet opgetreden door de diensten van Milieu-inspectie?

Betekent dit dat een lopend beroep bij de Raad van State elke uitvoering van het milieuhandhavingsrecht onmogelijk maakt? Welke stappen heeft de minister eventueel ondernomen om dit in de toekomst te verhelpen (cf. ook andere gevallen zoals de slachthuizen die reeds in de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud door mij werden aangekaart)?

Antwoord

1. Op 7 mei 1998 heeft de Raad van State de vordering tot schorsing van de weigeringsbesluiten van de betoncentrale NV De Vos-Kets verworpen.

De burgemeester van Ranst heeft de afdeling Milieu-inspectie van Aminoal (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer) schriftelijk bevestigd dat hij de stopzetting van de activiteiten zal bevelen vóór 31 december 1998.

2. Wanneer een vergunningplichtige inrichting wordt geëxploiteerd zonder vergunning, bepaalt de wetgeving dat de burgemeester als eerste kan optreden, eventueel op verzoek van de afdeling Milieu-inspectie.

Wanneer de burgemeester niet of onvolkomen optreedt, kunnen de maatregelen worden getroffen door de toezichthoudende ambtenaren van de afdeling Milieu-inspectie.

3. Het is niet zo dat een lopend verzoek bij de Raad van State elke uitvoering van het milieuhandhavingsrecht onmogelijk maakt.

Enkel bij een procedure in kort geding en wanneer er geen dreigend of ernstig gevaar is voor de mens en het leefmilieu, wacht de afdeling Milieu-inspectie de uitspraak van het rechtscollege af.

Daarentegen wordt bij een verzoek tot vernietiging de uitspraak van de Raad van State niet afgewacht, omdat in dit geval de procedure bij de Raad meestal langere tijd in beslag neemt.

Vraag nr. 325 van 5 juni 1998 van de heer JOHAN MALCORPS

Antitankgracht Brecht – Bodemvervuiling

In de gemeente Brecht werd door het Provinciaal Instituut voor Hygiëne (PIH) een vervuiling vastgesteld van de gedempte antitankgracht gelegen tussen de Vaartlaan en de Zandstraat in Sint-Job. Een lichte verontreiniging werd aangetroffen met zware metalen op twee meetpunten, maar ook hoge concentraties aan benzopyreen en indenopyreen op een diepte van één tot twee meter.

Deze vervuiling zou veroorzaakt zijn door de Dienst voor de Scheepvaart, die in de jaren '70 de Schotense Vaart uitbaggerde. De plek in kwestie wordt nu gebruikt om te wandelen en te fietsen en er spelen veel kinderen. Bovendien staat het water van de antitankgracht rechtstreeks in verbinding met de vervuilde ondergrond. Bomen zouden daardoor afsterven.

De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) werd op de hoogte gebracht van de vervuiling. Intussen zou het PIH nog bijkomende metingen uitvoeren.

Kan de minister meedelen hoe ernstig de vervuiling is volgens OVAM?

Is er gevaar voor de gezondheid, moet er dringend worden gesaneerd?

Wie is verantwoordelijk voor de vervuiling?

Gaat het effectief om de Dienst voor de Scheepvaart?

Zo ja, kan deze dienst aansprakelijk worden gesteld en worden de saneringskosten dan van deze dienst teruggevorderd?

Antwoord

De OVAM werd door de gemeente Brecht op 16 februari 1998 op de hoogte gesteld van de bodemverontreiniging op het terrein gelegen aan het antitankkanaal in Sint-Job-in-'t-Goor. Als bijlage bij deze brief werd het rapport "Milieu-inventarisatie regio Antwerpen-Noord, jaarverslag 1996 – Bodem" van het Provinciaal Instituut voor Hygiëne van de provincie Antwerpen opgenomen. Hierin wordt onder meer melding gemaakt van twee staalnamen in de gedempte antitankgracht.

In het staal van de bovenlaag (0- 100 cm) wordt de bodemsaneringsnorm voor geen enkele van de gemeten parameters overschreden. Hierbij werd getoetst aan bestemmingstype 1 (natuurgebied) en bestemmingstype 4 (parkgebied). Voor een viertal parameters worden zeer lichte overschrijdingen van de achtergrondwaarde vastgesteld. De hoogste overschrijdingen worden genoteerd voor koper en lood, maar in deze gevallen wordt slechts 34 % van de bodemsaneringsnorm voor bestemmingstype 1 bereikt.

In het diepere staal (100-200 cm) worden de bodemsaneringsnormen voor bestemmingstype 4 nergens overschreden. Een toetsing aan type 1 geeft een lichte overschrijding voor benzo(a)pyreen (1,47 keer de norm) en indeno(1,2,3-cd)pyreen (1,05 keer de norm).

Op basis van de voormelde resultaten en de elementen in het dossier is er dus sprake van een historische bodemverontreiniging. Gelet op deze aanwijzingen is het nodig om bijkomend onderzoek uit te voeren naar de exacte verontreinigingsgraad en de mogelijke impact ervan op de omgeving. Tot een onmiddellijk gevaar voor de volksgezondheid kan op basis van het huidige dossier niet worden besloten. De gemeten concentraties en de diepte waarop deze verontreiniging voorkomt, noodzaken niet tot een urgent optreden.

Naar aanleiding van deze vaststelling van bodemverontreiniging werd de eigenaar, het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, departement Leefmilieu en Infrastructuur, administratie Waterwegen en Zeewegen, afdeling Maas en Albertkanaal, door de OVAM aangeschreven en gevraagd om deze gronden nader te laten onderzoeken door een erkend bodemsaneringsdeskundige. Tot op heden is er nog geen onderzoeksrapport ingediend bij de OVAM. Overeenkomstig de bepalingen van het bodemsaneringsdecreet rust de saneringsplicht in onderhavig geval op de eigenaar. De saneringsaan-

sprakelijke kan door de saneringsplichtige worden gevorderd tot betaling van de saneringskosten.

**Vraag nr. 326
van 5 juni 1998
van de heer JOHAN MALCORPS**

Maaswaterkwaliteit – Diuron

Nederland protesteerde recentelijk omdat de Maas in toenemende mate wordt vervuild met het onkruidbestrijdingsmiddel diuron. De drinkwatervoorziening in Nederland wordt bedreigd.

Het gebruik van diuron in België en Frankrijk zou de laatste jaren verdubbeld zijn. Nederlandse gemeenten gebruiken steeds minder diuron en schakelden de laatste jaren over op het alternatief Round Up (glyfosaat) of op alternatieve bestrijdingsmethodes zoals branden en borstelen. De bijdrage aan de Maasverontreiniging van Nederlandse afkomst zakte daardoor met 50 %. Vanuit Duitsland is de toevoer zelfs afgenomen met 70 %.

Kan de minister meedelen in welke mate Vlaanderen en meer bepaald Vlaamse gemeenten mee verantwoordelijk zijn voor deze vervuiling ?

Hoeveel van de vervuiling is afkomstig van Wallonië en Frankrijk ?

Worden alternatieve middelen of methoden voor onkruidbestrijding gestimuleerd door de minister ?

Welke reductiedoelstellingen worden terzake gehanteerd ?

Hoe staat het met het diurongebruik in de rest van Vlaanderen ?

Antwoord

Het gebruik van producten zoals diuron behoort tot de bevoegdheid van de federale overheid.

Uit informatie vanwege het federale ministerie van Landbouw blijkt dat het gebruik van diuron de laatste jaren gradueel afneemt. Tussen 1993 en 1997 is het gebruik in België met ongeveer 30 % afgenomen.

De Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) beschikt wel over gemeten concentraties van diuron in oppervlaktewater voor een 30-tal meetplaatsen in het Vlaamse gewest. In 1997 kon diuron in 88 %

van de metingen worden aangetoond in concentraties boven de detectielimiet (0.05 µg/l). In meer dan 80 % van de metingen zijn de concentraties < 1 µg/l.

1. Voortgaande op een steekproef, gebaseerd op de informatie over het onkruidbestrijdingsmiddelengebruik die door gemeenten aan mijn administratie werden verstrekt in het kader van het gemeentelijke milieuconvenant (reductieplan inzake gebruik van bestrijdingsmiddelen), blijkt dat het gebruik van diuron door de gemeentelijke diensten zeer variabel is

In sommige gemeenten maakt diuron meer dan 50 % uit van het totaal onkruidbestrijdingsmiddelengebruik, in weer andere gemeenten wordt weinig of soms zelfs geen diuron gebruikt. In totaal is het aandeel van het diurongebruik door de gemeenten vrij belangrijk (zie punt 6).

2. De bijdrage van Wallonië en Frankrijk in de vervuiling door diuron is mij niet bekend. Uit een studie van het Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie (1997) blijkt evenwel dat de potentiële verliezen van diuron naar het oppervlaktewater in Vlaanderen gemiddeld beduidend hoger zijn dan in Wallonië.

3. In het kader van de gemeentelijke en provinciale milieuconvenanten, optie 7, punt 4 "reductieplan inzake gebruik van bestrijdingsmiddelen", worden alternatieve bestrijdingsmiddelen zoals borstelen, branden, mechanische onkruidbestrijding en andere aangeraden. Voorts worden alle probleembestrijdingsmiddelen, waarbij diuron duidelijk thuishoort, formeel afgeraden. Zij worden aangeduid als sterk milieuschadelijk.

Als vervangproduct wordt voornamelijk het milieuvriendelijkere glyfosaat in alle vormen voorgesteld. In het kader van de milieuconvenanten wordt gestreefd naar een geleidelijke (volledige) afbouw van het diurongebruik door de administratieve overheden.

4. Actie 32 van het Minaplan-2 omvat het opmaken en uitvoeren van een kwantitatief en kwalitatief reductieprogramma voor het gebruik van bestrijdingsmiddelen, met als doel tegen het jaar 2005 de totale hoeveelheid bestrijdingsmiddelen, uitgedrukt als de som van de jaarlijkse verspreidingssequivalenten Seq per bestrijdingsmiddel, in het Vlaamse gewest te verminderen met 50 % ten opzichte van het niveau in 1990.

5. Volgens de reeds aangehaalde studie van het Centrum voor Onderzoek in Dierengeneeskunde en Agrochemie wordt voor België 92 % van de totale hoeveelheid diuron door de niet-landbouwsector gebruikt, en 8 % door de landbouwsector. Bij het niet-landbouwgebruik wordt diuron gemiddeld als volgt gebruikt, in gram per inwoner :

- gemeenten : 0,41 tot 7,71 gram ;
- NMBS : 0,57 tot 5,09 gram ;
- particulieren en professionelen : 8,24 tot 16,32 gram.

Hieruit blijkt dat de particulieren en professionelen de grootste gebruikers zijn, doch dat het gebruik door de gemeenten nog vrij omvangrijk is, zodat acties tot reductie van het gemeentelijk gebruik zeker verantwoord zijn.

**Vraag nr. 327
van 5 juni 1998
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS**

Asbestverwerkende bedrijven – Milieu

Sinds de jaren veertig weet zowel de wetenschappelijke, industriële als politieke wereld dat asbestdeeltjes in de longen onherstelbare schade aanrichten en leiden tot een typische kanker, namelijk mesotheliom.

Deze werd ondertussen erkend als beroepsziekte. Het zijn evenwel niet enkel de arbeiders die met asbest gewerkt hebben die 20 tot 30 jaar later deze ongeneeslijke asbestziekte krijgen, maar ook hun familieleden en de omwonenden rond de bedrijven die asbest verwerken. In onze regio is het belangrijkste Eternit in Kapelle-op-den-Bos.

1. Graag vernam ik van de minister over welke gegevens hij beschikt in verband met leefmilieu-problemen rond asbest :

- voor de omwonenden van de Eternitfabriek in Kapelle-op-den-Bos ;
- voor de omwonenden van eventuele stockerings- en stortplaatsen in de buurt ;
- voor de omwonenden van andere bedrijven die asbest verwerken of verwerkt hebben ?

2. Graag vernam ik eveneens welke bedrijven nu nog, bijna 60 jaar na de bevestiging van het gevaar, asbest verwerken ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Gecoördineerd antwoord

Zonder de minste twijfel is asbest, een groep vezelachtige stoffen, kankerverwekkend. Bovendien veroorzaakt asbest ook een aantal andere aandoeningen van vooral de luchtwegen. Activiteiten waarbij potentieel asbestvezels in de omgeving kunnen vrijkomen, dienen dan ook vermeden en beheerst te worden.

De diensten van de Vlaamse Gemeenschap beschikken niet over gegevens aangaande specifiek de gezondheidstoestand van omwonenden, niet-werknemers, van bedrijven die met asbest werken. De gezondheidsindicatoren die de Vlaamse Gemeenschap verzamelt, zijn geografisch, arrondissementeel georiënteerd en zeker niet bedrijfssingericht. De reden hiervoor is dubbel.

Vooreerst gaat het nagenoeg steeds over een te kleine groep mensen die binnen de directe invloedssfeer van een bedrijf wonen om statistisch zinvolle uitspraken te kunnen doen. Verder is het vanuit praktische overwegingen gewoon onmogelijk om productspecifieke gezondheidsgegevens van burgers te verzamelen rond elke site waar met toxische of kankerverwekkende stoffen wordt gewerkt. De beheersing van potentiële asbestpunten bronnen via gezondheidsmonitoring zou bovendien trouwens slechts een zogenaamde "end of pipe"-benadering zijn die in het beste geval iets zegt over de blootstelling van decennia geleden. Dit wegens de lange latentietijd tussen blootstelling aan asbest en het zich ontwikkelen van een mesothelioom.

Conform de bepalingen van artikel 4.1.8.2. van titel II van het Vlarem dient de exploitant van een in artikel 4.1.8. 1. § 1 bedoelde inrichting jaarlijks een verslag inzake de emissies van relevante verontreinigde stoffen op te stellen en over te zenden aan de VMM (Vlaamse Milieumaatschappij).

In de milieuverslagen voor 1997 werd door volgende bedrijven verslag uitgebracht over de emissies van asbest :

NV Eternit

- In de fabriek in Kapelle-op-den-Bos werd de asbestcementproductie begin 1997 gestopt, waardoor er ook geen emissie meer is van asbeststof. Enkel op de uitlaat van de centrale ontstopping is er nog een controle op asbestemissie uitgevoerd. De waarde lag beneden de detectielimiet.
- In de fabriek in Tisselt werd de asbestcementproductie eind 1997 stopgezet, wat betekent dat er vanaf 1998 geen asbeststofemissie meer is.

Voor 1997 bedroeg de totaal geëmitteerde asbeststof 0,193 kg/jaar (drempelwaarde : 1 kg)

NV Scheerders Van Kerckhove in Sint-Niklaas

- Voor 1997 bedroeg de totaal geëmitteerde asbeststof 0,162 kg/jaar

JM Balmatt Industries NV

- In de fabriek in Mol bedroeg de totale jaaremmissie in 1997 voor twee stoffilterinstallaties 0,377 kg.
- In de fabriek in Gent is de asbestproductie in 1997 volledig gestopt. De totale jaaremmissie voor 1997 bedroeg 0,016 kg.

(Vraag van Wivina Demeester-De Meyer : blz. 69 – red.)

Vraag nr. 330 van 8 juni 1998 van de heer FRANCIS VERMEIREN

Instituut voor Natuurbehoud – Aanwervingen

In de Speurgids 1998, die een globaal overzicht geeft van het Vlaams wetenschapsbudget, wordt nader ingegaan op de opdracht, rol en werking van een aantal instellingen.

Zo wordt onder meer verwezen naar het Instituut voor Natuurbehoud. Aangestipt wordt dat de dynamische groei van het Instituut voor Natuurbehoud de mogelijkheid heeft gecreëerd om medewerkers aan te trekken uit diverse disciplines.

1. Gaat het hier om vaste medewerkers, of medewerkers waarvan het Instituut verwacht dat zij bepaalde opdrachten vervullen ? Hoeveel vaste medewerkers telt het Instituut ? Hoe worden zij

aangeworven ? Hoe kunnen mogelijke gegadigden weten dat er bij het Instituut sommige betrekkingen moeten worden ingevuld ?

2. Hoeveel medewerkers telt het Instituut die enkel instaan voor bepaalde opdrachten ? Kiest het Instituut die medewerkers zelf en op welke basis ? Wie staat er borg voor een objectieve beoordeling van eventuele kandidaten ?

Antwoord

1. Het Instituut voor Natuurbehoud (IN) telde op datum van 22 juni 1998 in totaal 69 personeelsleden, verdeeld als volgt :

	WP			ATP			alg. totaal
	vast	contr.	totaal	vast	contr.	totaal	
EVIN		18	18		8	8	26
IN	12	15	27	2	14	16	43
Totaal	12	33	45	2	22	24	69

WP : wetenschappelijk personeel – ATP : administratief en technisch personeel – EVIN : eigen vermogen van het Instituut

Het vast personeel betreft vooreerst 12 wetenschappers ; hieronder ressorteert de directeur, evenals 2 wetenschappelijke attaché's met een langlopende wetenschappelijke opdracht in het buitenland ; het vast onderzoekskader telt dus in realiteit 9 personen. Daarnaast zijn er 2 vastbenoemde technici, waarvan met ingang van 1 juni 1998 één medewerker muteerde naar de afdeling Natuur van Aminoal (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer).

Het vast wetenschappelijk personeel werd aangeworven in de periode 1986-1995 op basis van de selectie door de Jury voor Werving en Bevordering, zoals bepaald in het vroegere koninklijk besluit van 20 april 1965. De vacatures en gestelde vereisten worden in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd zodra een wervingsmachtiging is verkregen ; gegadigden bezorgen hun curriculum vitae aan de directeur-generaal van de functioneel bevoegde administratie (i.c. Aminoal). Met het nieuwe personeelsstatuut zal de directieraad van het IN instaan voor de rangschikking van de kandidaten.

De vaste technici (en administratieve krachten) worden via aankondiging en examen bij het Vast Wervingssecretariaat aangeworven.

2. Alle andere medewerkers zijn contractuelen ; hiervan zijn er 5 van onbepaalde duur (vervanging afwezig), de overige hebben een tijdelijk

contract. Alle wervingen gebeuren met een vooropgesteld profiel en specifieke taakstelling.

De taakstellingen van zowel de vaste als de contractuele wetenschappelijke medewerkers zijn afhankelijk van het jaarlijks opgestelde werkprogramma, dat via de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud aan de verantwoordelijke minister ter goedkeuring wordt voorgelegd. Dit betreft een reeks langlopende basisprojecten (bv. monitoring), evenals de meer gerichte of ad hoc onderwerpen ter ondersteuning van het beleid. Elke specifieke contractuele aanwerving gebeurt op basis van specifiek aan het IN ter beschikking gestelde middelen. Deze kunnen afkomstig zijn van diverse Vlaamse instanties en programma's (Vlino, PBO), of van federale en Europese onderzoeksprogramma's. De loonlasten worden voornamelijk gedragen op basisallocatie 11.04 van programma 61.20. Van enkele medewerkers worden de lonen via de algemene middelen op programma 99.10 gedragen (gesco, vervangingen van statutairen).

Een geheel afzonderlijk regime bestaat voor aanwervingen via het eigen vermogen van het Instituut voor Natuurbehoud, dat als rechtspersoon contractuelen van bepaalde duur kan aanstellen voor uitvoering van studies in opdracht van derden (zoals gemeenten, provincies en particuliere instanties) ; dit betreft momenteel 26 personen. Voor arbeidsovereenkomsten van

meer dan één jaar, wordt een schriftelijke goedkeuring gevraagd aan de minister bevoegd inzake natuurbehoud.

Voor elke opdracht of nieuwe studie (meestal zeer dringend aan te vatten) worden terzake gespecialiseerde opleidingscentra, universitaire laboratoria en andere deskundige instanties aangeschreven, de profielen en taakstellingen worden aldaar bekend gemaakt ad valvas ; tevens wordt de WIS-computer (Werkinformatiesysteem) geraadpleegd.

De selectie gebeurt in regel door de projectverantwoordelijke en de algemeen directeur van het IN (soms in samenwerking met AZF of LIN). Op basis van het diploma, het ingediend curriculum, de kennis en de ervaring wordt een eerste selectie gehouden, gevolgd door een sollicitatiegesprek ; dit leidt tot een rangschikking, waarvan de best gerangschikte wordt geselecteerd voor verdere procedure.

Deze procedure start met voorlegging van het dossier voor advies aan de Inspectie van Financiën ; daarna wordt de naam van de gegadigde via mij ter goedkeuring voorgelegd aan de minister bevoegd voor Ambtenarenzaken. Deze bevestigt zijn akkoord aan de administratie voor Algemene Zaken en Financiën, die op haar beurt de AAD (administratie Algemene Administratieve Diensten) van het departement LIN (Leefmilieu en Infrastructuur) voor de afwerking van de arbeidsovereenkomst contacteert. Deze contracten worden door de algemeen directeur van het IN ondertekend.

Deze procedure waarborgt zowel objectiviteit als optimale inpassing in het teamverband waarin het geheel van de projecten inpasbaar dient te zijn.

Vraag nr. 332
van 12 juni 1998
van de heer DIRK VAN MECHELEN

Verhaalbelasting voor riolering – Subsidieverrekening

Door de gemeenten worden in het kader van de uitbouw van de zogenaamde onderbouw van het waterzuiveringsnet, steeds meer rioleringen aangelegd. De kosten van deze aanleg worden in de vorm van verhaalbelastingen in veel gevallen door gerekend aan de gebruikers van deze nutsvoorzieningen, met name de lokale bewoners.

Om deze aanleg te financieren, doen de betrokken gemeenten, naast investeringen uit eigen middelen, veelvuldig een beroep op enerzijds het Investeringsfonds dat werd ingesteld bij decreet van 20 maart 1991 via trekkingsrechten, maar anderzijds ook op het zogenaamde RIO-programma van de minister van Leefmilieu, dat vanaf 1996 voorziet in een bijzondere tegemoetkoming vanwege het Vlaams Gewest, toegekend door middel van ministeriële besluiten voor de aanleg van gemeentelijke rioleringen.

Volgens een schrijven van 7 mei 1986 van voormalig gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening Pede, kunnen door de overheid toegekende subsidies echter niet worden afgetrokken van de terugvorderbare uitgaven. Deze houding werd gemotiveerd door de stelling dat deze subsidies niet mogen dienen om aan de boordegenaars een bijzonder voordeel te verschaffen, maar alle inwoners van de gemeente tot voordeel moeten strekken. Tevens kan in dit verband worden verwezen naar arresten van het Hof van Cassatie van 19 juni 1975, van 18 december 1978 en van 25 mei 1979.

1. Is de interpretatie die voormalig gemeenschapsminister Pede aan deze problematiek gaf in 1986 nog steeds geldig ?
2. Kunnen de subsidies die door het Vlaams Gewest aan de gemeenten worden uitgekeerd in het kader van het RIO-programma voor aanleg van gemeentelijke rioleringen worden afgetrokken van de verbaalbelasting die aan de gebruikers van de met dit geld uitgevoerde werken wordt aangerekend ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Antwoord

Het onderwerp van de vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

(Antwoord Leo Peeters : blz. 158 – red.)

Vraag nr. 335
van 15 juni 1998
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Zennevervuiling – Beleidsinitiatieven

De vervuiling van de Zenne is geen nieuw verschijnsel. Meer dan tien jaar geleden al voerden werkgroepen en comités acties voor een zuivere Zenne. Vooral onder impuls van de gemeente Zemst, lijkt het dossier echter in een stroomversnelling.

De stank beu, trok het gemeentebestuur, daarin gevolgd door Mechelen en Vilvoorde, naar de hogere overheden met een concrete eis om actie. Verscheidene verenigingen zetten deze eis kracht bij door met actie en debat het brede publiek te betrekken bij dit dossier.

1. Hoe gaat de regering te werk om Brussel-19 zover te krijgen dat het mee zijn verantwoordelijkheid opneemt ?
2. Is het pas opgerichte bekkencomité voor Zenne en Dijle meer dan een zoveelste "praatbarak" ?
3. Met welke politieke en juridische hefboomen kan men de overheden tot resultaten op het terrein dwingen ?

Antwoord

1. Ik verwijs vooreerst naar mijn antwoord op de schriftelijke vragen nrs. 110 van 28 november 1996 en 256 van 16 april 1998 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 10 januari 1997, blz. 607 ; BVA nr. 15 van 12 juni 1998, blz. 2012 – red.*).

Sedertdien evolueert de situatie op het terrein in gunstige zin :

- de RWZI (rioolwaterzuiveringsinstallatie) Brussel-Zuid nadert haar voltooiing en zou medio 1999 in bedrijf moeten treden ; de collectoren naar deze RWZI zijn voltooid, in uitvoering, aanbesteed of in ontwerp ;
- voor de RWZI Brussel-Noord heeft het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een aantal concrete stappen ondernomen tot en met een oproep tot kandidaten voor de bouw, de financiering en de exploitatie van de RWZI Brussel-Noord en de aanvoercollector ; het bijzonder bestek dat de uiteindelijke prijsvraag beheerst, is in opmaak ; na het organiseren van deze prijsvraag komt de uitvoering in zicht.

Ook het aandeel van het Vlaams Gewest komt in uitvoering :

- de beide collectoren die aansluiten op de RWZI Brussel-Zuid zijn voltooid of in uitvoering ;
- de collectoren langs de Woluwe zijn in het programma van de NV Aquafin opgedragen ;
- de werken in de zuiveringsgebieden Sint-Pieters-Leeuw, Lot-Beersel en Grimbergen-Zemst zijn deels in uitvoering en voor het overige in de planning van de NV Aquafin opgenomen. Wel is er enige vertraging met betrekking tot de RWZI Lot-Beersel (problematiek bouwvergunning) en Grimbergen-Zemst (vestigingsplaats).

2. Het bekkencomité Dijle-Zenne wordt opgericht als forum voor overleg rond de waterproblematiek. Het op 1 juli 1998 opgericht subbekkencomité Beneden-Zenne zal toelaten nog meer specifiek en gebiedsgericht te werken. Deze comités hebben uiteraard enkel bevoegdheid in het Vlaamse gewest.

De oprichting van de rivierbekkens en bekkencomités zal wettelijk worden geregeld door het decreet tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, met titels betreffende integraal waterbeheer, oppervlaktewaterkwaliteit, oppervlaktewaterkwantiteit, grondwater en watervoorziening, waarvan het voorontwerp op 23 juli 1998 door de Vlaamse regering principieel werd goedgekeurd en dat aan de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen en de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen voor advies werd voorgelegd.

3. Volgende politieke en juridische middelen staan ter beschikking.
 - a) Het Richtplan inzake de sanering van de oppervlaktewateren in de Brusselse zone, goedgekeurd door de Brusselse Hoofdstedelijke regering op 28 april 1980 en door de Vlaamse regering op 12 mei 1980, waarin de noodzakelijke zuiveringsinfrastructuurwerken en bijhorende timing worden opgesomd voor de sanering van het Zennebekken in het Waalse gewest en in het Vlaamse gewest stroomopwaarts Brussel.
 - b) De overeenkomst tussen het Vlaams Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest inzake de realisatie van de noodzakelijke infrastructuur voor waterzuivering en verdeling van de kosten der werken voor de sanering

van de bekkens van de Zenne en de Woluwe in de Brusselse zone, met inbegrip van de werkings- en slibbehandelingskosten, van 12 december 1990.

- c) Het Verdrag tussen het Vlaams Gewest, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, het Waals Gewest, de Franse Republiek en het Koninkrijk der Nederlanden inzake de bescherming van de Schelde, ondertekend in Charleville-Mézières op 26 april 1994 en in Antwerpen op 17 januari 1995.

Door dit verdrag werd een Internationale Commissie voor de Bescherming van de Schelde tegen Verontreiniging ingesteld. Het verdrag heeft tot doel het behoud en de verbetering van de waterkwaliteit van de hoofdstroom, maar het verdrag erkent dat voor de verwezenlijking van dit doel maatregelen in het hele stroomgebied van de Schelde moeten worden genomen.

- d) Anderzijds legt ook de Europese richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater aan de lidstaten van de Europese Unie allerlei verplichtingen op inzake de opvang, de verwerking en de zuivering van stedelijk afvalwater.

Voor België zijn het de gewesten die deze richtlijn moeten omzetten in interne wetgeving. Wat het Vlaams Gewest betreft, is de implementatie van de richtlijn Stedelijk Afvalwater gebeurd in het Vlarem II, inzonderheid de artikelen 4.2.5.4.1. en 4.2.5.4.2., alsmede de artikelen 5.3.1.1. tot en met 5.3.1.4. en de bijlage 4.2.5.4. Vanzelfsprekend is ook het Brussels Gewest gebonden door de bepalingen van deze richtlijn.

- e) Het ontwerp van de kaderrichtlijn Water, waarin de verplichting is opgenomen tot coördinatie van milieudoelstellingen voor een volledig stroomgebiedsdistrict (document 97/0067(SYN) van 26 juni 1998).

Bij de administratie is een dossier ingeleid voor de aankoop van gronden in Wielsbeke/Ooigem nabij de Desselgemsestraat – Eerste Linieregimentstraat (Ooigembos). De afdeling Bos en Groen heeft op 14 november 1997 aan het Comité tot Aankoop van Onroerende Goederen in Kortrijk een actualisatie aangevraagd van de oorspronkelijke schatting, die dateert van 1989.

1. Wordt de verwerving van het Ooigembos ingeschreven op het aankoopprogramma ?
2. Welke aankoopcriteria worden hierbij gehanteerd ?
3. Wat is de kostprijs van bovenvermelde aankoop ?
4. Wanneer gebeurt de actualisatie van de oorspronkelijke schatting van 1989 ?

Antwoord

1. De eventuele verwerving van het Ooigembos zal worden ingeschreven in het aankoopprogramma vanaf het ogenblik dat de afdeling Bos en Groen van Aminal (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer) het gunstig advies van de Inspectie van Financiën over deze aankoop heeft ontvangen.
2. Bij deze verwerving wordt, zoals bij elke aankoop die door de afdeling Bos en Groen wordt ingeleid, rekening gehouden met een aantal selectiecriteria, zoals de mogelijkheid tot bosuitbreiding, de ligging van het aanbod in een bosarme regio en het passen van de aankoop in een gebiedsgerichte werking.
3. Omdat het betrokken dossier nog niet werd goedgekeurd en om de onderhandelingspositie van de commissaris van het Comité tot Aankoop van onroerende goederen niet in het gedrang te brengen, lijkt het mij niet aangewezen de geraamde kostprijs openbaar te maken.
4. De oorspronkelijke schatting dateert van 1989. Aan het bevoegde Comité tot Aankoop van Onroerende Goederen werd begin 1998 gevraagd deze schatting te actualiseren. De administratie ontving deze geactualiseerde schatting eind juni 1998. Het dossier werd in de maand juli voor advies voorgelegd aan de Inspectie van Financiën. Om een aantal opmerkingen te kunnen weerleggen, werd aan het

Vraag nr. 336
van 15 juni 1998
van de heer CARL DECALUWE

Ooigembos Wielsbeke – Aankoop

bevoegde Comité tot Aankoop van Onroerende Goederen bijkomende informatie opgevraagd.

Eens deze informatie is ontvangen, kan het dossier verder worden afgehandeld.

Vraag nr. 344
van 18 juni 1998
van de heer JAN CAUBERGS

Militair domein Leopoldsburg – Waterwinning

Er wordt water gewonnen op het militair domein in Leopoldsburg. Deze waterwinning vindt plaats in de nabijheid van brandstofopslagtanks. Het gewonnen water zou bovendien deels bestemd zijn voor gebruik door burgers.

1. Is de minister op de hoogte van deze waterwinning ? Zo neen, hoe kan het dat deze situatie al zolang bestaat ?
2. Is dergelijke waterwinning in de nabijheid van brandstofopslagtanks toegestaan ? Werd hiervoor een vergunning afgeleverd en zo ja, wanneer en door wie ?
3. Zijn militairen vergunningplichtig indien zij water winnen op militair domein en dit voor consumptie ter beschikking stellen aan burgers ?
4. Welke maatregelen heeft de minister eventueel genomen om aan deze situatie een eind te maken ?

Antwoord

1. Ik ben op de hoogte van het bestaan van een waterwinning in het militair domein in Leopoldsburg, waarvan het water wordt gebruikt voor de productie van drinkwater dat wordt doorverkocht aan de stad Leopoldsburg en door de drinkwatermaatschappij IWM aan burgers wordt verdeeld. De aanwezigheid van brandstoftanks in de nabijheid van de waterwinning werd mij totnogtoe niet gemeld.
2. Er mogen brandstoftanks gebruikt worden in de nabijheid van een waterwinning. De brandstoftanks dienen te beantwoorden aan de bepalingen in titel II van het Vlarem. De militaire overheid is niet onderworpen aan de Vlaremreglementering voor haar militaire activiteiten. Wat de burgerlijke activiteiten betreft, is zij wel onderworpen aan Vlarem.

3. Aangezien het grondwater gedeeltelijk wordt gebruikt voor de productie van drinkwater voor burgers, is het besluit van de Vlaamse regering houdende reglementering en vergunning voor het gebruik van grondwater en de afbakening van waterwingebieden en beschermingszones van toepassing. De militaire overheid heeft echter nog geen vergunningsaanvraag ingediend.
4. Tot op heden werden nog geen verdere maatregelen genomen.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER
VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIEN, BEGROTING EN
GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 112
van 25 mei 1998
van de heer JOS DE MEYER

Verbrandingsoven St.-Niklaas – Bodemonderzoek

Aanvullend bij de schriftelijke vraag nr. 85 van 27 maart 1998 en het antwoord dat ik ontving, wil ik een aantal concrete vragen stellen die duidelijk de bezorgdheid weergeven die bij de mensen in de buurt van de verbrandingsoven leeft (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 28 mei 1998, blz. 1870 – red.*).

1. Is er in deze buurt een bodemonderzoek uitgevoerd ? Is er een mogelijke relatie tussen verontreiniging van de bodem en de volksgezondheid ? Wat zijn de resultaten van het bodemonderzoek ? Welke conclusies kunnen we hier trekken ?
2. Kunnen mensen in deze buurt op een verantwoorde wijze hun groenten kweken in de moestuin ? Of is dit veiligheidshalve af te raden voor de volksgezondheid ?

Kunnen jonge gezinnen hun kinderen in de tuin "gerust" laten ravotten in de buurt van deze verbrandingsoven ?

Mogen landbouwers in deze wijk hun melkkoeien laten grazen ? Mogen fruittelers gerust zijn over de gezondheid en de kwaliteit van hun product in deze wijk ?

Antwoord

Elk verbrandingsproces leidt tot de vorming van dioxines. Verspreiding van dioxines vindt dus vooral via de lucht plaats. Door natte en droge depositie bereiken dioxines het gras en de grond. In de nabijheid van een bron bestaat er met andere woorden een verhoogde blootstelling. Metingen verricht in Nederland wijzen uit dat dioxines zich in overwegende mate in de bodemoplaag van 10 cm bevinden.

Dioxines worden voor 80 % via voeding opgenomen en voor 20 % via de lucht. Daarbij kan worden gesteld dat de menselijke blootstelling aan dioxines, wegens het vetoplosbare karakter van deze stoffen, vooral via melk en zuivelproducten en niet zozeer via fruit of groenten verloopt.

Een algemene en gesystematiseerde plaats- en activiteitsspecifieke risico-evaluatie op basis van alle gemeten omgevingsconcentraties werd voor Sint-Niklaas niet uitgevoerd.

In het verleden werden wel geregeld onderzoeken doorgevoerd, waarvan de samenhang een goed beeld geeft van de situatie, met dien verstande dat de normrichtwaarden geregeld – zoals het hoort – naar beneden werden herzien.

De bij het ministerie van Landbouw opgevraagde uitslagen van dioxinebepalingen in Belgische melk wijzen evenwel uit dat melk van hoeves gelegen in de nabijheid van de huisvuilverbrandingsoven van Sint-Niklaas, gedaald zijn in 1997 ten opzichte van de waarden gemeten in de jaren '90 en '91, en zich onder de federale norm van 5 pg TEQ/g (picogram toxisch equivalent/gram) melkvet bevinden.

Met betrekking tot de bodem dateert het VITO-rapport (Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek) van juni 1993. Het rapport heeft betrekking op dioxinemetingen op 44 bodemonsters uit de omgeving van de huisvuilverbrandingsinstallatie. Ten noordoosten van de MIWA-installatie (Intercommunale Vereniging voor Huisvuilverwerking Midden-Waasland) werd daarbij een zone van 3 km² gedetecteerd met een dioxineverontreiniging van meer dan 15 ng TEQ/kg (nanogram toxisch equivalent/kilogram) droge stof, de door RIVM in Nederland vooropgestelde richtwaarde voor graasland. In deze zone is begrazing dus in principe tegenaangewezen.

Uit de analyses van de dioxinedepositie in Vlaanderen – een studie van de VITO in opdracht van VMM – blijkt echter ook dat er in Sint-Niklaas,

bij de laatste campagne in 1997, nog steeds verhoogde dioxinedeposities gemeten werden vergeleken met de Duitse ontwerprichtwaarde van 15 pg TEQ/m²/dag, evenals met de door de VITO voorgestelde gezondheidskundige grenswaarde van 10 pg TEQ/m²/dag. Met name werden waarden genoteerd van 21 pg TEQ/m²/dag (april – mei '97) en 14 pg TEQ/m²/dag (nov. december '97). Ofschoon deze overschrijding van de grenswaarde van 10 of 15 pg TEQ/m²/dag niet noodzakelijk betekent dat de gezondheidseffecten drastisch zijn toegenomen, spreekt het vanzelf dat inzake dioxinedepositie er geen enkele tolerantie mogelijk is boven vastgestelde limieten.

Zoals in een vroeger antwoord reeds gesteld, denk ik dat we niet bij elke mogelijke probleemsituatie een gericht onderzoek dienen op te starten.

De Vlaamse regering heeft beslist om binnen het beleidsgericht onderzoek een spoor "Milieu en Gezondheid" te creëren, met een budgettaire ruimte van 50 miljoen. Hierbinnen kunnen gezondheidsproblemen die mogelijk milieugerelateerd zijn, bestudeerd worden op schaal van het Vlaamse gewest en op systematische en permanente basis.

Vraag nr. 115
van 29 mei 1998
van de heer MARC OLIVIER

Commerciële gezondheidsinformatie – Invloed op preventiebeleid

Meer en meer wordt vastgesteld dat bepaalde tijdschriften gezondheidsinformatie brengen met duidelijk commerciële bedoelingen. Ook zogenaamde televerkoopprogramma's (bijvoorbeeld op VT4) brengen dergelijke informatie.

Men kan zich op zijn minst vragen stellen over de objectiviteit van de informatie die wordt verstrekt. Bepaalde informatie is voor de gezondheid van geen enkel nut, andere informatie is puur bedrog. Deskundigen wijzen ook op de gevaren van bepaalde zogenaamde "gezondheidstips".

1. Erkent de minister het probleem en zo ja, wat is de houding terzake van het beleid ?
2. Legt dergelijke informatie een hypotheek op een efficiënt preventiebeleid ?
3. Indien duidelijk blijkt dat de verstrekte informatie ofwel puur bedrog uitmaakt, ofwel geen enkele invloed heeft op de gezondheid, ofwel

een gevaar voor de volksgezondheid kan opleveren, worden dan maatregelen genomen en zo ja, welke ?

Antwoord

1. Ik ben mij bewust van het feit dat niet alle boodschappen die in de gezondheidsinformatie-markt worden aangeboden inhoudelijk correct en volledig, en deontologisch zuiver zijn.

Steeds meer bedrijven en organisaties erkennen het belang dat mensen hechten aan hun gezondheid en spelen hierop in door gezondheidsinformatie aan te bieden. Op zich is dat geen slecht teken, integendeel : het wijst op een mentaliteitsverandering bij de bevolking ten gunste van gezondheid, hetgeen gezien het grote belang van een gezonde leefstijl voor de gezondheid een goede zaak is. Ook het feit dat de media op de vraag naar gezondheidsinformatie inspelen en zich begeven op de gezondheidsinformatie-markt is op zich een goede zaak. Dit creëert immers een breed forum en medium voor doeltreffende verspreiding van gezondheidsinformatie.

Voorwaarde is echter dat wordt gewaakt over de kwaliteit en het deontologische karakter van de aangeboden informatie. Belangrijke aandachtspunten zijn daarbij niet alleen de objectiviteit en de juistheid van de verstrekte informatie, maar ook de volledigheid. Diensten of producten ten onrechte aanprijzen als bevorderlijk voor de gezondheid is in strijd met de regels van de deontologie, die ook in de media- en reclamerewereld gelden of zouden moeten gelden.

Maar ook het selectief belichten van de gezondheidsvoordelen van een bepaald product kan een foutieve indruk bieden. Dit kan worden geïllustreerd met een voorbeeld uit de bevordering van gezonde voeding : vanuit de voedingsindustrie wordt – terecht – gewezen op de nadelige gevolgen van boter op hart- en vaatziekten, maar margarine is evenzeer schadelijk. Het verspreiden van een halfjuiste boodschap kan dus even schadelijk zijn als het verspreiden van een volledige onjuiste boodschap. Of zelfs schadelijker, want de boodschap oogt aannemelijker.

2. De Vlaamse overheid beseft dat het probleem van commerciële gezondheidsinformatie een hypothek kan leggen op de preventieve gezondheidszorg, en met name op het aspect

gezondheidsbevordering. De problematiek is echter complex en overstijgt ook de grenzen van de gezondheidssector. Een gezonde leefwijze aanleren is op zich veel ingewikkelder dan het kopen van een bepaald product ; vandaar dat het ook veel moeilijker is om terzake effectieve campagnes op touw te zetten. Het heeft dan ook weinig zin om de concurrentie aan te gaan met verspreiders van "eenvoudige", vaak commercieel geïnspireerde gezondheidsinformatie.

Meer heil valt daarentegen te verwachten van een samenwerking, waarbij een win-win-relatie wordt opgezet met de commerciële aanbieders van gezondheidsinformatie. Op die wijze kan worden gewaakt over de objectiviteit en volledigheid van de door anderen aangeboden informatie, en krijgen eigen gezondheidsboodschappen meer weerklank. Dit veronderstelt echter een voldoende sterke (infra)structuur voor preventieve gezondheidszorg en gezondheids promotie, die de samenwerking met andere sectoren met het oog op een gezamenlijk informatie-aanbod aankan.

3. Wanneer blijkt dat informatie die als "gezondheidsbevorderend" wordt verstrekt puur bedrog is, moet duidelijk worden opgetreden. Voor een deel kan hier worden verwezen naar de zelfcontroleerende taak van de media inzake deontologie. Anderzijds is het voor de media niet steeds eenvoudig om zelf het onderscheid te maken tussen correcte en foute informatie. Het federale Bestuur Economische Inspectie (WTC III, Simon Bolivarlaan 30, 1000 Brussel) kan nu reeds optreden en eventueel klacht neerleggen bij het parket.

In de toekomst zou een instituut voor gezondheidsbevordering en ziektepreventie eveneens een rol kunnen spelen. In de werkgroepen rond de gezondheidsdoelstellingen worden uniforme boodschappen voorbereid (bv. voeding : welke instructies zijn evidence based). In die werkgroepen zitten vertegenwoordigers van het brede veld.

Deze uniforme wetenschappelijke informatie zal aan het brede publiek via alle partners in het netwerk van lokaal gezondheidsoverleg over gans Vlaanderen worden verspreid. Ik zal tevens aan de media vragen hun berichtgeving daarop af te stemmen.

Vraag nr. 126
van 12 juni 1998
van de heer WILFRIED AERS

VZW Pasop (Gent) – Subsidiëring

Sedert 1 januari 1992 wordt de VZW Pasop in Gent gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap. Het gaat om een project dat de gezondheidsvoorlichting aan prostituees en vaccinaties tegen hepatitis B omvat. Het betreft hier ongeveer 200 vrouwen, werkzaam in bars.

De wet op de VZW's verplicht de VZW's elk jaar de ledenlijst neer te leggen op de griffie van de rechtbank in Gent. Dit is echter tot op heden nog nooit gebeurd.

1. Gebeurt de in het koninklijk besluit nr. 5 van 18 april 1967 ingestelde controle op de toekenning en op de aanwending van de subsidies ?

Wat is de huidige stand van zaken ?

2. Zijn deze subsidies onderworpen aan bepaalde vereisten, bijvoorbeeld het toekennen aan verenigingen met rechtspersoonlijkheid ?

Antwoord

1. Het door de VZW Pasop in Gent ingediende project "Mobiële equipe aidspreventie bij prostituees" kreeg na gunstig advies van de administratie en het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie een erkenning binnen het kader van het besluit van de Vlaamse regering inzake gezondheidspromotie. De erkenning loopt af op 31 december 1998.

In het erkenningsbesluit van het project is, naast het ritme en de voorwaarden voor de betaling van de voorschotten, ook de manier van verantwoording van het gebruik van de subsidies duidelijk aangegeven. Rekening houdende met de bepalingen van het koninklijk besluit nr. 5 van 18 april 1967 dient de betrokken VZW, naast een activiteitenverslag over de werking van het afgelopen jaar, een eindafrekening voor te leggen die alle stukken omvat betreffende de inkomsten en uitgaven (met samenvattende lijst) van het project. De vorige jaren gaven de ingediende verantwoordingsdocumenten na controle geen aanleiding tot bemerkingen, noch vanwege de administratie, noch vanwege het Rekenhof.

Momenteel is de afrekening van de subsidie '97 zonder probleem afgewerkt en is ook reeds het voorschot van de toegekende subsidie 1998 vereffend.

2. Voor de erkenning van projecten in het kader van de gezondheidspromotie diende de projectuitvoerder te voldoen aan een aantal voorwaarden.

Naast de vereiste dat uiteraard de voorziening of vereniging positief geëvalueerd is binnen het opzet van de gezondheidspromotie, is het belangrijk te vermelden dat alleen voorzieningen of verenigingen met rechtspersoonlijkheid een aanvraag tot erkenning van projecten konden indienen. Andere erkenningsvoorwaarden betreffen het werkgebied, de samenwerking met andere preventieorganisaties en het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie en het beschikken over de nodige uitrustingsgoederen voor het uitvoeren van het voorgestelde project.

De toegekende subsidies dienen volledig te worden gebruikt voor de personeels- en werkingskosten van het project ; gebruik van subsidiegeld voor investeringsuitgaven is niet toegestaan.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
 VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
 STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 149
van 20 april 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlabinvest – Resultaat

Naar verluidt zouden er van de eerste Vlabinvest-verwezenlijking in Sint-Genesius-Rode nog maar enkele woningen verkocht of verhuurd zijn. Ook in Wemmel zou de verkoop/verhuur niet vlot verlopen.

1. Kan de minister dit bevestigen ?
2. Hoeveel woningen respectievelijk appartementen werden er reeds verwezenlijkt en hoeveel staan er nog leeg ?
3. Kan de minister een overzicht geven van de gevraagde prijzen ?

4. Werd de oorzaak van het eventueel gebrek aan succes reeds onderzocht ?

Antwoord

- 1 en 2. In St.-Genesius-Rode, Nieuwstraat, worden 13 huurappartementen aangeboden, waarvan er reeds 5 zijn verhuurd. In Wemmel beschikt Vlabinvest over 7 erfachtpercelen. Er werden reeds 2 erfachtcontracten met particuliere kandidaten ondertekend.
3. Voor de juiste prijzen dient de Vlaamse volksvertegenwoordiger zich te richten tot Vlabinvest zelf.
4. Alle mogelijkheden worden onderzocht om de Vlabinvest-projecten zo aantrekkelijk mogelijk te maken voor het beoogde doelpubliek.

Vraag nr. 171 van 28 mei 1998 van mevrouw RIA VAN DEN HEUVEL

Inkomensverliesverzekering – Looptijd en uitkering

1. Een verzekering tegen inkomensverlies wegens onvrijwillige werkloosheid is met terugwerkende kracht vanaf 1 januari 1998 van kracht. Wie deze verzekering kan genieten, zal gedurende 10 jaar zijn verzekerd (persmededeling van de Vlaamse regering van 12 mei 1998).

Hoe kan, vanuit de vaststelling dat hypothecaire leningen in de meeste gevallen een looptijd van 20 jaar hebben, verantwoord worden dat bovenvermelde verzekering slechts 10 jaar geldt ?

2. Na een carenperiode van 6 maanden kan de verzekerde gedurende 36 maanden een uitkering genieten die rechtstreeks aan de kredietinstelling wordt uitgekeerd, om in staat te zijn de maandelijkse aflossingen van de hypothecaire lening voort te zetten.

Hoe groot is de uitkering ?

Waarom werd ervoor geopteerd om gedurende 36 maanden een uitkering te garanderen ?

Op welke wijze zal de Vlaamse overheid de kwaliteitscontrole uitvoeren ?

Hoe hoog is het bedrag van de verzekeringspremies die door de Vlaamse overheid worden betaald ?

Hoe zal deze toch wel belangrijke maatregel worden bekendgemaakt aan de bevolking ?

Antwoord

1. De verzekering tegen inkomensverlies was het voorwerp van een algemene offerteaanvraag met Europese bekendmaking. In het lastenboek werden 9 mogelijke verzekeringsvarianten opgenomen, gaande van een verzekeringsperiode van 6 jaar met een dekkingsperiode van 36 maanden, tot een verzekeringsperiode van 12 jaar met een dekkingsperiode van 60 maanden. In de praktijk blijkt ook dat de eerste 10 jaar van een hypothecaire lening het meeste risico's inhouden op terugbetaling van kapitaal en rente.

Gelet op enerzijds de gunningscriteria prijs en gegarandeerde deelname in de winst, en anderzijds de budgettaire mogelijkheden, heeft de Vlaamse regering gekozen voor de verzekeringsvariant met een verzekeringsperiode van 10 jaar en een dekkingsperiode van 36 maanden. Dit houdt ook in dat – als het verzekeringsrisico zich voordoet op het einde van de verzekeringsperiode – de periode van tegemoetkomingen de periode van verzekering kan overschrijden.

De Vlaamse regering heeft er met de gekozen variant voor geopteerd de verzekering tegen inkomensverlies beschikbaar te stellen voor een zo ruim mogelijke doelgroep. Een verzekeringsvariant met een langere verzekeringsperiode en een langere periode van tegemoetkomingen impliceert een duurdere polis en bijgevolg een kleiner aantal verzekerden. Een beperkt aantal verzekerden binnen het beschikbare budget voor deze verzekering tegen inkomensverlies kan onmogelijk een beleids optie zijn.

2. – De bepaling van de maandelijkse tegemoetkoming in de aflossing van de hypothecaire lening wordt geregeld in hoofdstuk III, artikel 7, 8 en 9 van het besluit van de Vlaamse regering van 12 mei 1998 betreffende de verzekering tegen inkomensverlies door onvrijwillige werkloosheid en arbeidsongeschiktheid bij hypothecaire leningen voor de bouw, de koop, de renovatie en de koop met reno-

vatie van bepaalde woningen in het Vlaamse gewest, waarvan een kopie als **bijlage**.

Het bedrag van de tegemoetkoming is afhankelijk van de hypothecaire lasten van de verzekerde en van het netto-inkomen vóór en tijdens de periode van onvrijwillige werkloosheid of arbeidsongeschiktheid. Tijdens de eerste 12 maanden van onvrijwillige werkloosheid of arbeidsongeschiktheid kan de tegemoetkoming maximaal 20.000 frank bedragen.

- Voor de redenen van de 36 maanden-optie met betrekking tot de tegemoetkomingen verwijs ik naar het antwoord op vraag 1.
- In artikel 2 van het vermelde besluit van de Vlaamse regering van 12 mei 1998 is bepaald dat uitbesteding van de verzekering aan een privé-instelling een geregelde verslaggeving aan en nodige controlemogelijkheden door de administratie worden vastgelegd. De modaliteiten werden opgenomen in het lastenboek. De opdrachtnemer moet maandelijks, en dit zolang de overeenkomst duurt, bij de administratie een verslag indienen. Dit verslag vermeldt de namen en adressen van de nieuwe verzekerden, met datum van toezegging van de verzekering, de karakteristieken van de verzekering en van de verzekerde, de kostprijs van elke individuele verzekering, een door de maatschappij eenduidig toegekend volgnummer per verzekerde en met vermelding van de maximale jaarlast van elke individuele verzekering (met weergave van het bedrag van de annuïteit van het jaar of de som van de mensualiteiten van het jaar en de premies voor de schuldsaldoverzekering of de premie voor de gemengde levensverzekering).

Naast het maandelijks verslag dient de opdrachtnemer ook jaarlijks een verslag in. Dit jaarverslag geeft een analyse van de schadegevallen (individueel volgnummer van de verzekerde, reden van tegemoetkoming, de aanvangsdata en einddata van de periodes van tegemoetkoming, het bedrag van de uitkeringen voor elke individuele verzekering en de som van deze verzekeringen). Het jaarverslag bevat ook de becijfering van het bedrag van de jaarlijkse deelname in de winst.

Daarnaast kan de administratie steeds alle gegevens die verband houden met de uitvoe-

ring van de opdracht opvragen of ter plaatse raadplegen.

- Een eenduidige verzekeringspremie kan niet worden vooropgesteld. De wijze van berekening van deze premie werd bepaald in het lastenboek. De kostprijs van de eenmalig te betalen verzekeringspremie wordt uitgedrukt als een premievoet van de maximale jaarlast van de verzekerde, en dit afzonderlijk voor werknemers en voor zelfstandigen. Het percentage van de premie is ook verschillend voor de eerste 5.000 verzekerden en voor de volgenden. De Onderlinge Maatschappij der Openbare Besturen (OMOB) – als gekozen verzekeraar – rekent de volgende percentages aan : 5,4 % voor de eerste 5.000 werknemers, 4,93 % voor de volgende werknemers, 1,59 % voor de eerste 5.000 zelfstandigen, 1,43 % voor de volgende zelfstandigen. In het lastenboek is geen prijsherziening opgenomen.
- Vanaf 15 juni wordt de folder "Veilig onder dak met de kosteloze verzekering tegen inkomensverlies" verspreid. Alle gemeentebesturen en openbare bibliotheken werd gevraagd de folder ter beschikking te stellen van de bevolking. Ook geïnteresseerde financiële instellingen kunnen de folder via hun kantorennet verspreiden. Via kranten en weekbladadvertenties wordt de verspreiding van de folder ondersteund.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 172
van 29 mei 1998
van de heer JACKY MAES**

Sociale huisvestingsmaatschappijen – Type-inschrijvingsformulier

Op het inschrijvingsformulier van sommige sociale huisvestingsmaatschappijen is er nergens in een specifiek luik voorzien waarop men kan aangeven dat het een kandidaat-huurder betreft die een beroep doet op de prioriteitsregel als permanente campingbewoner om aanspraak te maken op een sociale woning. Op het inschrijvingsformulier van bijvoorbeeld "De Oostendse Haard" is dit wel mogelijk. De vraag is dan ook of het niet verplicht zou moeten worden dat alle sociale huisvestingsmaatschappijen hun inschrijvingsformulier in die

zin aanpassen, gezien de steeds grotere toename van dergelijke kandidaat-huurders (permanente campingbewoners).

De VHM (Vlaamse Huisvestingsmaatschappij) liet weten dat voor de inschrijving van kandidaat-huurders momenteel geen type-inschrijvingsformulier bestaat dat door de sociale huisvestingsmaatschappijen verplicht moet worden gebruikt. Het is echter wel zo dat het door de sociale huisvestingsmaatschappijen opgestelde formulier de kandidaat-huurders in elk geval moet toelaten aan te geven dat zij aanspraak maken op de voorrangsregel voor campingbewoners.

1. Waarom worden de sociale huisvestingsmaatschappijen niet verplicht om het door hen opgestelde formulier in die zin aan te passen dat de kandidaat-huurders kunnen aangeven dat zij aanspraak maken op de voorrangsregel voor campingbewoners ?
2. Heeft de minister initiatieven genomen om een type-inschrijvingsformulier voor de inschrijving van kandidaat-huurders te laten opmaken dat door alle sociale huisvestingsmaatschappijen verplicht moet worden gebruikt ?

Antwoord

Het huidig besluit van de Vlaamse regering van 29 september 1994 tot reglementering van het sociale huurstelsel laat de sociale huisvestingsmaatschappijen (SHM'en) vrij in het opstellen van het inschrijvingsformulier.

Deze vrijheid wordt gedeeltelijk beperkt door de verplichte melding van de rubriek "prioriteiten" in het kandidatenregister. Deze verplichting impliceert immers dat de SHM'en reeds bij de inschrijving van een kandidaat-huurder de noodzakelijke inlichtingen dienen in te winnen.

Bij de nakende herziening van het sociaal huurbesluit zal er in ieder geval op gewezen worden dat de prioriteitenlijst van het type-kandidatenregister dient te worden geactualiseerd. Tevens zal er een invoering van een type-inschrijvingsformulier met vermelding van alle prioriteiten worden overwogen.

Vraag nr. 174 van 4 juni 1998 van de heer CARL DECALUWE

Reservegronden sociale huisvestingsmaatschappijen – Planschade

Naar aanleiding van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV) en de Vlaamse Wooncode is de problematiek van de reservegronden van de sociale huisvestingsmaatschappijen ter sprake gekomen. Tevens is het bekend dat er nog talrijke gronden bestaan waar de wegen reeds jaren zijn aangelegd, maar waar nog geen sociale woningen werden gebouwd.

1. Welk aandeel van de woonuitbreidingsgebieden die in handen zijn van erkende vennootschappen, wordt door het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen gehypothekeerd naar de toekomst toe, en dit ingedeeld per provincie ?
2. Op welke manier worden de eigenaars en de erkende vennootschappen vergoed, wanneer deze volgens de principes van het RSV niet meer in aanmerking komen voor bebouwing ?
3. Kan de minister mij een overzicht geven, per provincie, van de projecten waar de wegen reeds zijn aangelegd, maar nog geen sociale woningen werden gebouwd ?
4. Op welke manier kunnen deze gronden (met aangelegde wegen) nog worden gevaloriseerd ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

(Gecoördineerd antwoord Eddy Baldewijns : blz. 93 – red.)

Vraag nr. 176
van 5 juni 1998
van mevrouw SONJA BECQ

Sociale woningbestand Halle-Vilvoorde – Woonbehoeften

In de loop van vorig jaar informeerde ik naar het bestand van de beschikbare sociale woningen in het arrondissement Halle-Vilvoorde (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 8 van 30 januari 1998, blz. 1251 – red.*). Daaruit bleek dat zo'n 7.900 woningen beschikbaar zijn en dat in zijn totaliteit zo'n 3.000 kandidaten op de wachtlijsten voor een huurwoning zijn ingeschreven. Dubbeltellingen zijn hier wellicht mogelijk. Lange wachttijden gelden vooral voor ééngezinswoningen.

Bijkomende vraag is in hoeverre het actuele bestand nieuwbouw, vernieuwbouw, renovatie en geplande uitbreidingen, beantwoordt aan de woonbehoeften (huur en koop) zoals die voor dit arrondissement zijn uitgetekend.

Zijn hieromtrent gegevens beschikbaar? Zo ja, graag een overzicht. Zo neen, wanneer kunnen deze gegevens worden verwacht?

In welke mate is het aanbod aan sociale woningen aangepast aan de wijzigende gezinssamenstelling? Is er geen overaanbod aan (te) grote woningen in bepaalde huisvestingsprojecten?

Antwoord

Actuele informatie omtrent de vraag of het actuele bestand van sociale woningen en de geplande projecten beantwoordt aan de woonbehoeften, is op dit moment niet beschikbaar. In 1997 werd daarom de opdracht gegeven voor een nieuwe kwantitatieve woonbehoeftenstudie voor Vlaanderen. De resultaten van die studie worden in de loop van de volgende maanden verwacht.

In afwachting kan wel al worden verwezen naar het volgende.

1. Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, waarin onder meer een prognose werd gemaakt van de behoefte aan bijkomende nieuwe woningen in de periode 1992-2007. Voor het arrondissement Halle-Vilvoorde werd een behoefte vooropgesteld van ruim 35.000 woningen, of bijna 9 % van de totale gewenste aangroei in die periode in heel Vlaanderen. Belangrijk is echter wel dat voormeld cijfer betrekking heeft op alle

woningen, dus zowel in de sociale als de private sector.

2. De resultaten van de studie "Doelgroepen van het woonbeleid" die in 1997 werd uitgevoerd in opdracht van de afdeling Woonbeleid van Arohm (administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen). Uit die studie bleek dat de dekkingsgraad van sociale woningen in het arrondissement Halle-Vilvoorde met slechts 39,3 % relatief laag is. De dekkingsgraad ontstaat uit de confrontatie van het aanbod van sociale woningen met de behoefte aan dergelijke woningen. Volgens voormeld onderzoek zijn er in de betrokken regio 20.422 prioritair behoeftige gezinnen, of bijna 10 % van de totale behoefte die in heel Vlaanderen werd becijferd.

Op basis van deze gegevens zou men voorlopig al kunnen besluiten dat er in het arrondissement Halle-Vilvoorde zeker nog nood is aan bijkomende inspanningen op het vlak van de sociale huisvesting. Wellicht zullen de resultaten van de aangekondigde kwantitatieve woonbehoeftenstudie een en ander kunnen bevestigen.

Om te kunnen antwoorden op de vraag of en op welke wijze de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) anticipeert op de demografische evoluties, kan vooreerst een idee worden gegeven over de realisaties van de VHM in de periode 1996-1998. In die periode werden in heel Vlaanderen 5.541 nieuwe huurwoningen opgericht. Maar liefst 71,02 % van die woningen behoren tot het segment "kleinere woningen", met maximaal twee slaapkamers. Dat betekent dat, zeker in vergelijking tot de globale samenstelling van het integrale patrimonium, er in de voormelde periode een duidelijke accentverschuiving heeft plaatsgevonden in de richting van kleinere woningen, geschikt voor bejaarden en of kleinere gezinnen.

Deze evolutie is ontegensprekelijk het gevolg van de gedecentraliseerde werking van de sector via plaatselijke sociale huisvestingsmaatschappijen. Die maatschappijen hebben immers reeds een tiental jaren voeling met de tendens van gezinsverdunning en de veroudering van de bevolking. Zij kunnen een en ander rechtstreeks opvolgen via de wachtlijsten van kandidaat-huurders, die een goed inzicht geven in de plaatselijke vraag naar sociale woningen. Zij spelen sindsdien dan ook volop in op die kleinere bezettingsgraad per woning en bouwen procentueel veel meer kleinere woningen. In het gediversifieerd aanbod van sociale woningen komt het tweekamertype steeds meer voor. In de

periode 1996-1998 werden 2.398 woningen met twee slaapkamers gerealiseerd, of 43,28 % van het totaal aantal nieuwe huurwoningen. Dit type kan zowel worden bewoond door jongeren, éénoudergezinnen, als door ouderen (met of zonder inwonend meerderjarig kind), enzovoort.

In tegenstelling tot de huursector blijft in de koopsector de nadruk liggen op de grotere woningen. In die sector werden in de periode 1996-1998 slechts 128 woningen met twee of minder slaapkamers opgericht, of vertaald in percentages slechts : 7 % van het totale aanbod. In de koopsector blijft de nadruk liggen op woningen met drie slaapkamers, die in de voormelde periode ruim 80 % uitmaakten van de totale productie.

Dat er ook in het arrondissement Halle-Vilvoorde geen overaanbod is aan grote woningen kan ten slotte worden afgeleid uit de vaststelling dat er vooral lange wachttijden gelden voor de eensgezinswoningen.

**II. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS EN WAAROP
NOG NIET WERD GEANTWOORD*
(Reglement artikel 81, 6)**

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

**Vraag nr. 186
van 15 juni 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Aanstelling ereconsuls – Betrokkenheid

Dat het op taalkundig vlak met de Belgische diplomatie nog altijd niet is zoals zou mogen worden verwacht, werd recentelijk nog bevestigd tijdens de hoorzitting met vertegenwoordigers van Vlamingen in de Wereld.

De meeste klachten worden genoteerd bij de zogenaamde ereconsuls.

Kan de minister-president meedelen of de Vlaamse regering bij de aanstelling van ereconsuls systematisch door de federale overheid wordt geraadpleegd ?

Beschikt Vlaanderen theoretisch over de mogelijkheid om eigen ereconsuls aan te stellen ?

**Vraag nr. 192
van 18 juni 1998
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS**

Nucleaire technologie – Verspreiding

Op 28 en 30 mei '98 heeft Pakistan verscheidene kernbommen tot ontploffing gebracht. Pakistan heeft zijn kernwapenprogramma ontwikkeld met de hulp van vele landen, waaronder België. De informatie over de technologie om natuurlijk uranium te verrijken tot hoogverrijkt uranium, waarmee een bom kan worden gemaakt, werd verzameld door Abdul Qader Kahn, de zogenaamde "vader van de Pakistaanse bom". Kahn heeft ook in België gestudeerd aan de KU Leuven, waar hij een doctoraat behaalde in 1972.

Graag kreeg ik van de minister antwoord op een aantal vragen die verband houden met het onderzoek in de kernchemie en -fysica. Mijn vragen zijn niet gericht naar de onderzoeken in de sector van de nucleaire geneeskunde, wel in de sector kernenergie, fissie en fusie, splijtstoffen, kritische en subkritische kernproeven.

1. Welke instantie aan de universiteiten en in de wereld van het wetenschappelijk onderzoek droeg in het begin van de jaren '70 de verantwoordelijkheid voor de programma's in verband met deze nucleaire technologie ?
2. Werd aan de heer Kahn een beurs van het FWO/NFWO/IWONL toegekend ? Zo ja, op welke basis en voor welk onderzoek ? Zo neen, voor welk onderzoek werd hij toegelaten tot de KU Leuven ? Met welk proefschrift doctoreerde hij ?
3. Op welke wijze hebben zowel de KU Leuven als de regering in het verleden hun ongenoegen en ongerustheid geuit tegenover de heer Kahn en tegenover de Pakistaanse overheid in verband met het vertrouwen van ons land in de heer Kahn, dat toch wel moet geschonden zijn, vermits België en dus ook Vlaanderen het non-proliferatieverdrag tegen de verspreiding

* datum van afsluiting : 1/10

van kernwapens heeft goedgekeurd ? Op welke wijze is dit na 28 en 30 mei '98 gebeurd ?

4. Uit welke landen zijn de vroegere en huidige studenten-doctorandi in de centra voor nucleaire wetenschappen aan onze universiteiten en eventueel hogescholen afkomstig ? Aan welke programma's werken zij ?
5. Voor welke nucleaire onderzoeksprogramma's werden in de jaren 1995-1998 beurzen toegekend ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

**Vraag nr. 196
van 29 juni 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

EU-onderzoeksprogramma's – Subsiëring universiteiten

De Vlaamse regering geeft aan de verschillende Vlaamse universiteiten financiële tegemoetkomingen in het kader van de actie ter stimulering van de Vlaamse deelname aan EU-onderzoeksprogramma's (Europese Unie).

1. Kan de minister mij per afzonderlijke universiteit die de financiële tegemoetkoming geniet meedelen aan welke Europese onderzoeksprojecten er wordt deelgenomen ?
2. Wat is de kostprijs van dit project sinds de aanvang ervan ?
3. Wordt deze financiële tegemoetkoming jaarlijks verlengd, teneinde aan de respectievelijke universiteiten de gelegenheid te geven aan planning op langere termijn te doen ?

**Vraag nr. 198
van 2 juli 1998
van de heer MARINO KEULEN**

Onderzoeksprogramma Max Wildiers – Projectvoorstellen

Naar aanleiding van een mondelinge vraag betreffende het voorzien in middelen voor de werkgroep Genese in het kader van het onderzoeksprogramma Max Wildiers, antwoordde de

minister-president dat – nadat hij de opdracht tot implementatie van het programma aan het FWO (Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek) zou geven – een publieke oproep zou volgen rond de verschillende thema's die zouden worden toegestuurd aan de Vlaamse universiteiten (*Handelingen nr. 45 van 10 juni 1997, blz. 96 – red.*). Genese zou dan in de mogelijkheid verkeren om een voorstel in te dienen.

1. Hoeveel projectvoorstellen werden ingediend in het kader van het onderzoeksprogramma Max Wildiers, respectievelijk voor 1997 en 1998 ?
2. Hoeveel projectvoorstellen werden goedgekeurd in het kader van het onderzoeksprogramma Max Wildiers, respectievelijk voor 1997 en 1998 ?
3. Wat was de budgettaire verdeling van het geplande budget ten belope van 100 miljoen frank over de verschillende projecten ?

**Vraag nr. 202
van 6 juli 1998
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS**

Onderzoeksprogramma Max Wildiers – Stand van zaken

Binnen het "Programma Humane Wetenschappen" van de begroting voor wetenschapsbeleid werden kredieten voor de nieuwe onderzoekslijn Max Wildiers uitgetrokken. Die zou worden opgestart in de zomer van 1997.

Dit is evenwel niet gebeurd.

Waarom werden deze kredieten voor fundamenteel onderzoek in de humane wetenschappen nog steeds niet toegekend en wat is de huidige stand van de onderzoekslijn ?

**Vraag nr. 205
van 9 juli 1998
van de heer DIDIER RAMOUDT**

Toeristische sector – Werkgelegenheidsbeleid

Een van de prioriteiten van de Vlaamse regering was het inschakelen van de toeristische sector bij het scheppen van meer werkgelegenheid. In de regeringsverklaring wordt duidelijk het economisch belang van de toeristische sector erkend, waarbij wordt verwezen naar de mogelijkheden tot

tewerkstelling, een stelling die wordt hernomen in de Beleidsbrief Toerisme – Beleidsprioriteiten 1995-1999.

Ook naar aanleiding van de bespreking van deze beleidsbrief in commissie heeft de minister-president duidelijk gesteld dat de toeristische sector volwaardig moet worden ingeschakeld in het tewerkstellingsbeleid. De toeristische sector zorgt immers voor relatief veel jobs in kwetsbare beroepscategorieën, zoals laaggeschoolden en jongeren. Deze mensen moeten op een duurzame en zinvolle wijze binnen de toeristische sector aan het werk kunnen worden gesteld.

Ondanks de gestelde prioriteit van de regering en van de minister-president moeten we midden 1998 vaststellen dat er inzake dit dossier geen vooruitgang wordt geboekt.

1. Welke maatregelen worden nog voor het einde van deze regeerperiode genomen teneinde de werkgelegenheid in de toeristische sector aan te zwengelen en te structureren, en wat is daarvan de timing ?
2. Volgens de Beleidsbrief Toerisme – Beleidsprioriteiten 1998 zou een onderzoeksprogramma over de impact van toerisme op de economie en werkgelegenheid worden opgestart.

Werd dit onderzoek gestart ?

Zo ja, wanneer en waarom werd dit onderzoek nu pas opgestart, terwijl men in 1995 reeds het belang van de toeristische sector voor de tewerkstelling inzag ?

Wanneer zijn de resultaten van dit onderzoek dan beschikbaar ?

Zo neen, waarom niet ?

Vraag nr. 215
van 16 juli 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Actieplan Vlaamse Rand – Taalgebruik in bedrijfsleven

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 184 van 30 juni 1997 omtrent de sensibilisering van het bedrijfsleven inzake het taalgebruik in de sociale betrekkingen, kondigde de minister-president aan dat de Vlaamse werkgevers zouden nagaan of er daadwerkelijk problemen bestaan in het taalge-

bruik door de bedrijven, eventueel in samenwerking met de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV). De sociale partners zouden zich gezamenlijk opnieuw buigen over een aantal vragen inzake het taalgebruik in de sociale betrekkingen, teneinde na te gaan of er zich nog problemen voordoen, onder meer in Brussel, of de taalwetgeving in de precontractuele fase wordt nageleefd en of het toezicht op de naleving van de taalwetgeving voldoet. De SERV zou zijn werkzaamheden hier rond tegen eind 1997 hebben afgerond (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 19 van 10 juli 1997, blz. 1758 – red.*).

Navraag bij de SERV leert evenwel dat hierrond geen documenten bestaan en dat er derhalve geen werkzaamheden hebben plaatsgevonden.

Waarom heeft de Vlaamse regering niet zelf een initiatief genomen ?

Vraag nr. 218
van 25 augustus 1998
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

Flanders – Afbeelding Brussel

Op 13 mei 1996 wees ik er de minister-president reeds op dat in het tijdschrift "Flanders" een landkaart was aangebracht van België, waarin Brussel op dermate wijze was aangeduid dat de indruk werd gewekt dat deze stad een onderdeel van Wallonië zou zijn (zie mijn schriftelijke vraag nr. 84, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 28 mei 1996, blz. 730).

De minister antwoordde mij daarop toen dat de nodige instructies zouden worden gegeven om Brussel anders in te kleuren.

Brussel werd inderdaad anders ingekleurd, maar hoe ! In het laatste nummer van dit tijdschrift heb ik immers kunnen vaststellen dat de toestand nog erger is geworden, en dat Brussel en Wallonië nu nagenoeg dezelfde inkleuring hebben gekregen, die in scherp contrast staat met de inkleuring van de rest van Vlaanderen.

Het spreekt vanzelf dat zulks bij buitenlanders nu niet anders dan de indruk kan geven dat Brussel werkelijk niet tot Vlaanderen zou behoren maar wel tot Wallonië. Voor een tijdschrift dat wordt uitgegeven door de Vlaamse Gemeenschap om deze gemeenschap in het buitenland te promoten, is dit een pure schande.

Welke maatregelen heeft de minister genomen ten aanzien van de redactie van dit tijdschrift ?

Hoe zal in dit tijdschrift duidelijk worden gemaakt aan elke buitenlander dat Brussel wel degelijk integraal deel uitmaakt van Vlaanderen en niet van Wallonië ?

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 345
van 18 juni 1998
van de heer JAN CAUBERGS

Vliegveld Sanicole (Hechtel-Eksel) – Milieuvergunning

1. In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 76 van 6 november 1997 stelt de minister dat de paraclub VZW Paracentrum Provincie Limburg een milieuvergunning heeft voor een ondergrondse brandstoftank van 20.000 liter sinds 2 september 1997 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 8 van 30 januari 1998, blz. 1154 – red.*).

Daarentegen antwoordt de minister op mijn schriftelijke vraag nr. 249 van 8 april 1998 dat de vernoemde VZW een vergunning bezit voor de opslag van 20.000 liter brandstof sinds 6 september 1993, met andere woorden vier jaar eerder (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 15 van 12 juni 1998, blz. 2105 – red.*).

Moeten we hieruit afleiden dat deze VZW tussen september 1993 en september 1997 geen vergunning had voor deze opslagtank en wel voor het opslagen van brandstof in een dergelijke opslagtank ?

Wat is de verklaring hiervoor ?

2. Zolang vliegvelden worden beschouwd als "van militair strategisch belang" zijn gewestelijke milieuvergunningen slechts complementair aan de militaire vergunning.

Wordt het vliegveld Sanicole, gelegen op militair domein, beschouwd als van militair strategisch belang ?

Zo ja, heeft de minister reeds stappen ondernomen om zich hiertegen te verzetten, wetende dat het vliegveld enkel en alleen wordt gebruikt voor recreatieve doeleinden en wetende dat deze gebruikers zo de gewestelijke milieuvergunningen en andere omzeilen ?

Vraag nr. 369
van 3 juli 1998
van de heer JOS DE MEYER

Vlarem II – Duiksport

Artikel 5.32.9.8.7. van Vlarem II stelt : "Op de bodem van de vijver zijn geen kwetsende voorwerpen aanwezig. De sportbeoefenaars dragen een reddingsvest, aangepast aan de beoefende sport. De sportbeoefenaars staan onder constant toezicht van ten minste één persoon, vertrouwd met reddings- en reanimatietechnieken. Dit toezicht is aangepast aan de beoefende sportdiscipline. Bij het beoefenen van de duiksport wordt nooit alleen gedoken."

Als ik het goed begrijp, moet men bij het beoefenen van de duiksport steeds met drie personen zijn. Er wordt immers gesteld "er wordt nooit alleen gedoken" (minimaal twee duikers) en bovendien staat er dat "sportbeoefenaars onder constant toezicht van één persoon staan". Dit zou betekenen dat om te duiken men steeds met minimaal drie personen moet zijn : twee duikers en één toezicht houdende persoon.

Wat was de motivatie om deze bepaling in Vlarem II op te nemen ? Was dat om veiligheidsredenen noodzakelijk ?

Is het juist dat men bij het beoefenen van de duiksport dus steeds met drie personen moet zijn ? Over welk reddersbrevet moet de toezichthoudende persoon dan beschikken ?

Vraag nr. 372
van 6 juli 1998
van de heer CARL DECALUWE

Baggerslib – Vervuiling en verwerking

In het kader van het beheer van de Vlaamse waterlopen wordt regelmatig gebaggerd, ook vaak in sterk vervuilde rivieren. Momenteel loopt nog een inventarisatieproject rond de kwaliteit van de waterbodems.

1. Kan de minister een overzicht geven, per provincie, van het aantal ton slib dat uit de Vlaamse waterlopen wordt gebaggerd ?
2. Kan hij ook meedelen op welke manier de verontreiniging van het slib wordt vastgesteld en waar de zogenaamde "black points" gesitueerd zijn ?
3. Waar wordt dit slib gestort en/of verwerkt ?
4. Wat is de kostprijs per ton vervuuld slib en zijn hier sterke verschillen te noteren per provincie ?

Vraag nr. 373
van 7 juli 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Schorrengebied Doel – Vrijwaring

In de lijst van watergebieden van internationale betekenis figureren onder meer de Schorren in Doel.

Kan de minister met het oog op de compensatieverplichting die in de Overeenkomst van Ramsar vervat is, meedelen of de recente regeringsbeslissing met betrekking tot het dorp van Doel ook gevolgen heeft voor het Schorrengebied ?

Vraag nr. 376
van 9 juli 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Milieujobs – Vrouwen

In het kader van de milieuconvenants kunnen gemeenten extra tewerkstelling creëren. Deze tewerkstelling is verscheiden : het kan zowel gaan om het aanleggen van een milieu-inventaris, als om selectieve ophaling en sorteren, het verfraaien van parken en planten, het onderhoud in natuurgebieden.

De tewerkstellingskansen voor vrouwen zijn hier zeer reëel. Toch meldt men mij dat het hoofdzakelijk mannen zijn die deze MINA-werkersplaatsen invullen.

Klopt deze informatie ? Beschikt de minister over cijfers ter staving ?

Wat doet de Vlaamse overheid om de taken van milieuwerkers die "ook geschikt voor vrouwen" zijn, beter te promoten naar vrouwen toe ?

Vraag nr. 382
van 10 juli 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Deurganckdok – Milieucompensaties

Als compensatie voor de aanleg van het Deurganckdok, waardoor wordt geraakt aan het vogelrichtlijng gebied "Schorren en polders Beneden-Schelde", zijn een aantal maatregelen genomen.

1. Welke maatregelen zijn terzake reeds concreet genomen ?

Welke waarborgen bieden deze maatregelen om daadwerkelijk compenserende gevolgen te hebben ?

2. Wordt er terzake in een evaluatie voorzien en zo ja, wanneer ?

3. Wat is de financiële weerslag van deze maatregelen ?

Vraag nr. 383
van 10 juli 1998
van de heer GEORGES CARDOEN

Waterzuivering – Inhaalbeleid

Vlaanderen wil in 2000 evenveel water zuiveren als de buurlanden. Dat is een van de doelstellingen van Aquafin, dat recentelijk zijn veertigste waterzuiveringsinstallatie heeft ingewijd. Hiertoe voert Aquafin op dit ogenblik een versneld investeringsplan uit van bovengemeentelijke collectoren en rioolwaterzuiveringsinstallaties.

De Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) schat echter dat slechts 73 % van alle Vlamingen zullen zijn aangesloten nadat deze investeringen zijn voltooid. Het later optrekken van de rioleringsgraad van 73 naar 90 % zal zo'n 200 miljard kosten, of zo'n 200.000 frank per nieuw geïsoleerde inwoner.

Groot nadeel van het huidige grootschalige systeem is bovendien het overstortprobleem. Bij zware regenval kunnen de riolen het water niet slikken, zodat heel wat afvalwater en slib in de waterlopen terecht komt. Dit overstortprobleem zou in het huidige grootschalige systeem niet onmiddellijk oplosbaar zijn.

1. Kan de minister de hierboven vermelde cijfers bevestigen ?

2. Ondernijmt het hierboven vermelde overstortprobleem niet intrinsiek het rioleringswerk? Welke stappen heeft de minister reeds ondernomen om ook hier tot een oplossing te komen, of is een oplossing uitgesloten?
3. Hoe groot is het aandeel van de zogenaamde "gescheiden stelsels", die rioolwater en regenwater gescheiden opvangen en vervoeren binnen het huidige rioolnetwerk?
4. Waarom wordt het bereiken van een 90 %-rioleringsgraad niet veeleer geconcretiseerd door het promoten en realiseren van kleinschalige collectoren en kleinschalige zuivering? Welke stappen heeft de minister hiertoe reeds gedaan?
5. Is de minister zich bewust van de grote problemen waarmee voornamelijk landelijke gemeenten worden geconfronteerd bij het intensief rioleren, ik denk dan aan het afstemmen van de wegenwerken op de rioleringswerken, de gevolgen voor de gemeentebegrotingen en dergelijke meer? Wat doet de minister hieraan?
6. Hoe worden de gemeenten betrokken bij het uitvoeren van de rioleringswerken door Aquafin? Op welke wijze gebeurt het overleg inzake de uitvoering van de werken, het plannen van de omleidingen en andere? Welke stappen heeft de minister reeds ondernomen om deze samenwerking te optimaliseren?

Vraag nr. 386
van 14 juli 1998
van de heer JAN PENRIS

Villa De Buizerd Kalmthout – Bestemming

Villa De Buizerd aan de rand van de Kalmthoutse Heide (Kalmthout) is reeds een aantal jaren eigendom van het Vlaams Gewest. Omdat de overheid de vooropgestelde bestemming van natuureducatief centrum uiteindelijk elders onderbracht, werd De Buizerd volledig verwaarloosd en sloeg de verkrotting zwaar toe.

Welke maatregelen heeft de Vlaamse regering getroffen om het gebouw voor verder verval te behoeden?

Welke functie krijgt het gebouw uiteindelijk?

Vraag nr. 390
van 25 augustus 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Sociale economie – Maatregelen

Op 8 juli 1998 werd in het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet inzake de sociale werkplaatsen goedgekeurd. Tijdens de voorbereiding in de commissie kwam geregeld het kader ter sprake van de sociale economie waarin deze sociale werkplaatsen worden gesitueerd.

Een totaalbeeld van de huidige ontwikkeling in en rond de sociale economie ontbreekt. Sommige dossiers leveren een bijdrage via (on)rechtstreekse tewerkstellingsmaatregelen, ondersteuning van management, opleiding en vorming, projectondersteuning, informatie, wetenschappelijk onderzoek, enzovoort. Verschillende ministers kunnen het beeld dus inkleuren vanuit hun eigen beleid: alleen is het geheel nu ondoorzichtig.

1. Welke maatregelen werden door de minister tijdens deze legislatuur genomen die een weerslag kunnen hebben inzake sociale economie?
2. Is er in het budget van de minister een bedrag opgenomen dat een weerslag kan hebben/heeft op sociale economie? Werd dit bedrag in 1996, 1997 opgenomen? Hoe?
3. Werden hierdoor bijkomende tewerkstellingskansen gecreëerd? Zo ja, voor welke groepen?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Vraag nr. 391
van 25 augustus 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

VMM-documentatiecentrum Felnet – Werking

De Vlaamse Milieumaatschappij heeft een documentatiecentrum dat samenwerkt met andere milieudocumentatiecentra onder de naam "Felnet". Dit wil alle gebruikers laten begeleiden bij het opzoeken van milieu-informatie.

1. Welk bedrag werd er in 1997 en 1998 ingebracht in dit documentatiecentrum door respectievelijk VMM (Vlaamse Milieumaatschappij), VLM (Vlaamse Landmaatschappij), SERV

(Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen), Stichting Leefmilieu, Instituut voor Natuurbehoud, Bond Beter Leefmilieu, EMIS (Energie en Milieu Informatiesysteem) ?

2. Klopt het dat het Technisch Wetenschappelijk Informatiecentrum Afvalstoffen niet bij Felnet betrokken wordt ? Waarom niet ?
3. Hoe worden kandidaat-gebruikers op de hoogte gebracht van dit centrum ? Is het ook op Internet bereikbaar ?
4. Zijn de resultaten opvraagbaar door de rechtstreeks betrokken partijen ? Door andere geïnteresseerden ?

Vraag nr. 394
van 25 augustus 1998
van de heer JOHAN SAUWENS

Wintertaling en smient – Jacht

Op 10 februari 1998 heeft de Vlaamse regering de wettelijke reglementering van de jacht in het Vlaamse gewest principieel goedgekeurd. Over het eindresultaat bestaat veel ongenoegen in Vlaanderen, en niet alleen bij natuurbeschermers.

Bijkomende aanpassingen van het besluit betreffende de jacht in het Vlaamse gewest voor de periode van 1 juli 1998 tot 30 juni 2003 zijn dan ook noodzakelijk. En dit vooraleer het besluit wordt gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad en kracht van wet krijgt.

In het korte bestek van deze vraag wens ik de aandacht te vestigen op de wintertaling en de smient.

1. Hoe werd de telling van de smient en de wintertaling georganiseerd, respectievelijk tijdens de winter van 1992-'93 en 1996-'97 ?

Zijn deze cijfers zonder meer met elkaar te vergelijken, aangezien een andere telmethode (ruimer, nauwkeuriger, ...) werd gebruikt ?

2. Onderschrijft de minister de visie van het Instituut voor Natuurbehoud over de jacht op de smient en de wintertaling ? Zo neen, waarom niet ?
3. Beschouwt de minister de jacht op de wintertaling als plezier- of beheersjacht ? Wat is zijn motivatie voor deze stellingname ?

Beschouwt de minister de jacht op de smient als plezier- of beheersjacht ? Wat is zijn motivatie voor deze stellingname ?

4. Heeft de minister een initiatief genomen om de jacht op de wintertaling te schrappen uit het besluit betreffende de jacht voor de periode van 1 juli 1998 tot 30 juni 2003, aangezien deze vogelsoort geen schade berokkent aan inheemse dier- en plantensoorten of aan landbouwgewassen ? Zo neen, waarom niet ?

Heeft de minister een initiatief genomen om de jacht op de smient te schrappen uit het besluit betreffende de jacht voor de periode van 1 juli 1998 tot 30 juni 2003, aangezien deze vogelsoort geen schade berokkent aan inheemse dier- en plantensoorten en slechts zeer uitzonderlijk beperkte schade kan veroorzaken aan winter-tarwe ? Zo neen, waarom niet ?

Vraag nr. 395
van 25 augustus 1998
van de heer JOHAN SAUWENS

Cannerberg (Maastricht) – Milieu

Op woensdag 4 februari 1998 kondigde de minister aan dat de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW) en de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) de gevolgen zouden onderzoeken van de vervuilde Cannerberg voor het leefmilieu in het Vlaamse gewest. Bovendien zou hij aan zijn Nederlandse collega vragen een gemengde werkgroep op te richten. Over de mogelijke indiening van een schadelclaim bij de Nederlandse overheid en/of de NAVO gaf hij geen uitsluitsel (*Handelingen C43 van 4 februari 1998, blz. 8-11 – red.*).

1. Wat zijn de resultaten van het VMW-onderzoek naar de milieueffecten van de vervuilde Cannerberg ?

Is de grondwaterlaag waaruit drinkwater wordt geput voor inwoners van het Vlaamse gewest vervuild door stoffen uit de Cannerberg ? Zo ja, om welke vervuiling (aard en graad van vervuiling) en welke afvalstoffen gaat het ?

Werden er eventueel reeds saneringsmaatregelen getroffen om dit te verhelpen en zo ja, welke ?

Is er een eis tot schadevergoeding ingediend bij de Nederlandse overheid en/of de NAVO om deze maatregelen te financieren ?

2. Wat zijn de resultaten van het OVAM-onderzoek naar de milieueffecten van de vervuilde Cannerberg ?

Is er sprake van milieuvervuiling door stoffen uit de Cannerberg ? Zo ja, om welke vervuiling (aard en graad van vervuiling) en welke afvalstoffen gaat het ?

Werden er eventueel reeds saneringsmaatregelen getroffen om dit te verhelpen en zo ja, welke ?

Is er een eis tot schadevergoeding ingediend bij de Nederlandse overheid en/of de NAVO om deze maatregelen te financieren ?

3. Is de Nederlandse overheid ingegaan op de vraag een gemengde werkgroep in het leven te roepen voor de Cannerberg ?

Zo ja, wie zetelt namens het Vlaams Gewest in deze gemengde werkgroep ?

Wat is de inhoud van de tussentijdse verslagen van deze gemengde werkgroep ?

Zo neen, waarom werd er geen gemengde werkgroep opgericht ?

4. Werd door OVAM een globaal saneringsplan opgesteld voor de Cannerberg ?

Zo ja, wat zijn de krachtlijnen van dit saneringsplan ?

Zo neen, waarom niet ?

Vraag nr. 399
van 25 augustus 1998
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Omzetting Europese milieurichtlijnen – Problemen

Er lopen een aantal procedures bij de EU waarbij België in gebreke wordt gesteld op het vlak van milieuwetgeving.

Uit het activiteitenverslag van het Europees Parlement van de zittingsperiode 4-8 juli '98 nog blijkt dit het geval te zijn voor :

a) richtlijn 880/92/CE in verband met het instellen van een systeem van ecolabel ;

b) richtlijn 97/35/CE, aanpassing van de richtlijn 90/220/CEE, in verband met het gebruik in laboratoria en het uitzetten in de natuur van genetisch gemanipuleerde organismen ;

c) richtlijn 94/15/CE, eveneens een aanpassing van de richtlijn 90/220/CEE. Uiterlijk op 30 juni '94 moest deze richtlijn reeds in nationale regelgeving omgezet zijn. Bij verder uitblijven van de omzetting riskeert België hiervoor een boete ;

d) richtlijn 91/676/CEE betreffende de bescherming van oppervlakte- en grondwater tegen de nitraatvervuiling afkomstig van de landbouw.

Dat ook andere lidstaten van de Europese Unie niet in orde zijn met de omzetting van Europese in nationale wetgeving is geen excuus voor onze laksheid. Een probleem is zeker wel de Belgische staatsstructuur met zijn bevoegdheidsverdeling. Maar ook dit is geen excuus. Een deel van de leefmilieudomeinen is federaal gebleven, veel is regionaliseerd en valt onder Vlaamse, Waalse en Brusselse bevoegdheid.

1. Bij welke van de vermelde en wellicht andere voorbeelden schiet Vlaanderen tekort in zijn regelgeving en komt de blaam eigenlijk aan Vlaanderen toe, en waarom ?

2. Bij welke gevallen is Vlaanderen wel in orde met de regelgeving en ligt het probleem bij een andere overheid, welke en waarom ?

3. Hoe verloopt het overleg in deze materie tussen de gewesten en het federale niveau ?

4. Welke afspraken zijn terzake gemaakt voor de vereffening van eventuele boetes ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 401
van 25 augustus 1998
van de heer JOHAN MALCORPS

Antwerp Karting College – Milieuvorwaarden

Het bedrijf Antwerp Karting College op de Boomsesteenweg in Wilrijk kreeg in 1995 een milieuvergunning van de bestendige deputatie van Antwerpen voor de exploitatie van een nieuw kartingcircuit, en dat in een zone die op het gewestplan gedeeltelijk is ingekleurd als industriegebied en gedeeltelijk als reservatiestrook voor de Grote Ring rond Antwerpen. Het circuit is bovendien gelegen op 500 meter van een woongebied, op het grondgebied Aartselaar.

De bewoners klagen over ernstige geluidsoverlast, en worden daarin gesteund door het gemeentebestuur van Aartselaar.

Het beroep van het gemeentebestuur tegen de beslissing van de deputatie werd door de minister bij ministerieel besluit van 18 november 1997 ongegrond verklaard. De minister bevestigde bij die gelegenheid de bijkomende voorwaarden opgelegd door de deputatie, onder meer wat de openingsuren betreft (m.n. de sectorale voorwaarde opgenomen in artikel 5.32.10.4, § 2 van Vlarem II, m.a.w. een verbod op de exploitatie op zon- en feestdagen van 0 tot 12 uur en van 17 tot 24 uur en op andere dagen van 19 tot 7 uur).

Uit de advertentie als bijlage blijkt ten overvloede dat de inrichter deze bepalingen niet respecteert.

Daarbij komt nog het probleem van de afstemming van de milieuvergunning en de nodige bouwvergunningen. Deze laatste waren niet aangevraagd. Pas onlangs werd een regularisering aangevraagd. De diensten van de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm) lieten echter aan de gemeente Aartselaar weten dat ze geen regulariserende bouwvergunning kunnen afleveren, omdat de inrichting zich niet bevindt in een recreatiezone. Om exact dezelfde reden werden reeds vier kartings op industrieterreinen in Limburg door de afdeling ROHM Limburg gesloten.

1. Worden de milieuvoorwaarden door voornoemd bedrijf nageleefd? Zo neen, waarom wordt dan niet opgetreden?
2. Heeft de minister reeds overleg gepleegd met de minister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening over de locatie van dit soort bedrijven en wordt in de toekomst bij het afleveren van milieuvergunningen daarmee ook rekening gehouden?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd ook gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Vraag nr. 402
van 25 augustus 1998
van de heer JOHAN MALCORPS

Aquafin – Derogatieaanvraag (2)

1. Sinds enige tijd beschikt Aquafin over een bedrag van 1 miljard frank per jaar voor renovatiewerken aan RWZI's.

Kan de minister mij een overzicht geven van de precieze investeringen die met dit budget zijn gebeurd (per RWZI de aard en de kostprijs van de werken)?

Werd dit bedrag volledig besteed? Waarom eventueel niet?

2. In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 296 vermeldde de minister onder meer het volgende: Aquafin kreeg de opdracht om samen met de administratie Milieu, Natuur, Land- en Waterbeheer (Aminal) en de Vlaamse Milieu-maatschappij (VMM) een ontwerpprogramma uit te werken om aan de emissiegrenswaarden opgenomen in titel 11 van Vlarem te voldoen.

Aangezien er nog maar enkel maanden resten voor 1 januari 1999, betekent dit dan dat Aquafin de gevraagde uitzondering reeds heeft gekregen, met name voor de stikstofverwijdering?

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIËN, BEGROTING EN
GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 124
van 5 juni 1998
van de heer MARC OLIVIER

Kijk- en luistergeld – Caravans

Momenteel bestaat er heel wat onduidelijkheid over de reglementering inzake kijk- en luistergeld met betrekking tot caravaneigenaars. Dit heeft tot heel wat onrust geleid.

1. Zijn caravaneigenaars die in het bezit zijn van een radio- en/of televisietoestel onderworpen aan kijk- en luistergeld? Zo ja, voor welk jaarlijks bedrag?

2. Volgens bepaalde eigenaars wordt nagegaan vanaf wanneer men in het bezit was van een radio en/of televisie. Is er kijk- en luistergeld verschuldigd voor reeds verstreken jaren, of wordt er amnestie verleend tot een bepaalde datum ?
3. Waarom worden caravaneigenaars niet definitief vrijgesteld van kijk- en luistergeld, gezien ook de moeilijkheden in de kampeersector ?
4. Kan er vrijstelling of vermindering worden verkregen indien men kan bewijzen dat men slechts een aantal dagen per jaar in de caravan verblijft ? Zo ja, wat zijn de modaliteiten terzake ? Hoe kan het bewijs worden geleverd ?
5. Klopt het dat buitenlanders worden vrijgesteld van de betaling van kijk- en luistergeld ? In welke mate is dit in overeenstemming te brengen met het gelijkheidsbeginsel ?

Vraag nr. 131
van 26 juni 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Inspectie van Financiën – Prestatiemanagementscyclus

De Vlaamse regering heeft ingestemd met de basisprincipes tot invoering van een prestatie-managementscyclus bij de Inspectie van Financiën.

1. Wat is de inhoud van deze basisprincipes ?
2. Wat zijn de concrete doelstellingen van deze prestatie-managementscyclus ?
3. Wanneer wordt deze cyclus in praktijk ingevoerd en voor welke duurtijd ?
4. Wat is de kostprijs van dit project ?

Vraag nr. 132
van 29 juni 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Interculturele bemiddeling gezondheidszorg – Evaluatie

In 1991 werd door de Vlaamse regering het project "Interculturele bemiddeling in de gezondheidszorg" opgestart, waarbij Turkse en Marokkaanse vrouwen werden opgeleid en tewerkgesteld als

intercultureel bemiddelaar in de gezondheidszorg. Dit project loopt vandaag nog steeds.

1. Kan de minister mij per jaar sinds 1991 de resultaten van dit project geven ? Hoeveel migrantenvrouwen werden op deze basis tewerkgesteld en in welke instellingen ?
2. Kan de minister mij per jaar sinds 1991 een overzicht geven van de financiële kostprijs van dit project ?
3. Heeft de Vlaamse regering nog andere soortgelijke projecten opgestart ? Zo ja, welke ?

Vraag nr. 133
van 2 juli 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Kinderpsychiaters – Behoeft

Vorig jaar wees ik zowel de minister als minister Luc Van den Bossche op het tekort aan kinder- en jeugdpsychiaters om de behoefte te dekken. Inderdaad, de nieuwe ontwikkelingen in het kader van de kindermishandeling bij de centra voor geestelijke gezondheidszorg (CGG) en in de kinderpsychiatrie brengen een acuut tekort aan kinderpsychiaters mee, vooral in excentrisch gelegen gebieden.

De oorzaken zijn bekend :

- het aantal artsen dat wordt toegelaten tot de specialisatie kinderpsychiatrie is erg laag ;
- het werkaanbod in Nederland is groter dan in Vlaanderen ; vele Vlamingen lopen trouwens stage in Nederland tijdens hun opleiding en blijven er nadien ;
- de verloning voor psychiaters in de CGG's is laag, het werkaanbod is slechts deeltijds.

Op 29 mei 1997 – in het kader van de begrotingsbesprekingen in de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin en via mijn schriftelijke vraag nr. 114 van 9 juli 1997 vroeg ik om een oplossing (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 30 oktober 1997, blz. 513 – red.*).

Vandaar mijn vragen, nu één jaar later.

1. Hoe is het aantal kinderpsychiaters geëvolueerd in de intramurale en extramurale sector sinds mei 1997 ?

2. Is de latentietijd bij het invullen van de vacatures bij CGG's reeds verminderd sinds '97 ?
3. Werden door de minister maatregelen genomen om het uitoefenen van het beroep kinderpsychiater in de verschillende Vlaamse regio's aantrekkelijker te maken ? Werd terzake overleg georganiseerd met de bevoegde federale minister ?
4. Houdt de minister, bij de verdere opdrachten die ze voorbehoudt aan CGG's, rekening met het feit dat er geen kinderpsychiaters zullen zijn om alle opdrachten uit te voeren ? Voorziet ze in de mogelijkheid extra zorgverstrekkers met andere kwalificaties in te schakelen (psychologen, maatschappelijk assistenten, psychiatrische verpleegkundigen, ... met een bijkomende vorming) ?

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 298
van 9 juli 1998
van mevrouw SONJA BECQ

Arbeidstrajectbegeleiding – Evaluatie

Via arbeidstrajectbegeleiding wil men personen met een handicap maximaal begeleiden met het oog op inschakeling in het gewone arbeidscircuit. Een evaluatie is gepland voor de periode oktober 1997 – september 1998.

Beschikt de minister reeds over gegevens met betrekking tot de volgende vragen ?

1. Wat is het aantal personen dat een aanvraag voor trajectbegeleiding indiende ?
2. Door wie worden de gehandicapten naar arbeidstrajectbegeleiding verwezen ?
3. Verlenen de beschutte werkplaatsen hun medewerking aan dit project ? Zo ja, hoe ziet de

samenwerking eruit en in welke mate draagt zij bij tot dit werkgelegenheidsprogramma ?

4. Wat is de (werk)situatie van personen die een beroep doen op arbeidstrajectbegeleiding ?
5. Tot welke resultaten heeft arbeidstrajectbegeleiding geleid ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Vraag nr. 302
van 10 juli 1998
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Beschutte werkplaatsen – Lastenverlaging

Na een reeks acties hebben de vakbonden van de beschutte werkplaatsen het gewaarborgd minimum maandinkomen afgedwongen in 1996. Dit geeft vandaag aanleiding tot discussies tussen de federale overheid en Vlaanderen.

1. De federale overheid heeft recentelijk beslist dat haar bijdrage erin bestaat over te gaan tot een versnelde optrekking van een geplande verlaging van de sociale lasten (Maribel en Sociale Maribel).

Thans wordt een bijdrage van de deelstaten gevraagd.

Welke beslissing heeft Vlaanderen op dit gebied genomen ?

Wat is de bijdrage vanuit Vlaanderen ?

2. Welke waarborgen worden vanuit Vlaanderen geboden dat de beloften die in 1996 zijn geformuleerd ten opzichte van de beschutte werkplaatsen, wat Vlaanderen betreft, worden of kunnen worden gerealiseerd ?
3. De federale overheid heeft een technische werkgroep opgericht om te bekijken op welke wijze de lasten kunnen worden herverdeeld. Heeft de Vlaamse Gemeenschap hier een inbreng en zo ja, welke ?

**III. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS MET
TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN
EN DIE OP VERZOEK
VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN
OMGEZET IN ACTUELE VRAGEN
(Reglement artikel 81, 4)**

Nihil.

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
152	27.04.1998	H. Suykerbuyk	<i>Litouwen – Samenwerkingsprojecten</i>	1
169	19.05.1998	F. Vermeiren	<i>VLAM-broodcampagne – Onderzoeksbureaus</i>	202
171	25.05.1998	M. Dillen	<i>Huisstijl Vlaamse regering – Aanpassing</i>	202
172	26.05.1998	M. Dillen	<i>Beleidseffecten op kinderen – Stand van zaken</i>	203
173	27.05.1998	J. Stassen	<i>Kusttoerisme – Naaktstrand</i>	203
174	27.05.1998	J. Stassen	<i>Gecontroleerd overstromingsgebied Kruibeke – Verklaringen</i>	204
175	27.05.1998	M. Dillen	<i>Innovatieopleidingen – Subsidiëring</i>	205
176	27.05.1998	M. Dillen	<i>Samenwerkingsakkoord UNESCO – Subsidies</i>	206
177	28.05.1998	M. Dillen	<i>Vlaams Impulsprogramma Energietechnologie – Evaluatie</i>	206
178	28.05.1998	M. Dillen	<i>Vlaanderen-Europa 2002 – Krachtlijnen</i>	209
179	28.05.1998	M. Dillen	<i>Regionale identiteit en economische ontwikkeling – Onderzoeksprojecten</i>	212
180	29.05.1998	V. Heeren	<i>VLAM – Promotie geïntegreerde teelten</i>	213
181	03.06.1998	J. Laverge	<i>Buitenlands beleid – Subsidiëring vakbondsopleiding en ondernemerschap</i>	214
182	08.06.1998	F. Vermeiren	<i>Speurgids 1998 – Uitgave en verspreiding</i>	214
183	08.06.1998	F. Vermeiren	<i>Technopolis – Aanwervingen</i>	215
184	12.06.1998	F. Vermeiren	<i>Gids Welkom in Vlaanderen – Verspreiding</i>	216
○ 186	15.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Aanstelling ereconsuls – Betrokkenheid</i>	250
188	16.06.1998	M. Dillen	<i>Dienst Investeren in Vlaanderen – Sponsoractiviteiten</i>	1
189	16.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Randkrant – Verspreiding door De Post</i>	2
○ 192	18.06.1998	C. Verwimp-Sillis	<i>Nucleaire technologie – Verspreiding</i>	250
194	26.06.1998	M. Dillen	<i>VITO – Audit</i>	3
195	26.06.1998	M. Dillen	<i>Buitenlandse investeringen – Overeenkomst met VZW IMEC</i>	4
○ 196	29.06.1998	M. Dillen	<i>EU-onderzoeksprogramma's – Subsidiëring universiteiten</i>	251
197	29.06.1998	L. Cannaerts	<i>Vlaamse economische vertegenwoordigers – Evaluatie en vorming</i>	6
○ 198	02.07.1998	M. Keulen	<i>Onderzoeksprogramma Max Wildiers – Projectvoorstellen</i>	251
199	02.07.1998	C. Decaluwé	<i>Vlaamse openbare instellingen – Vakantiejobs</i>	7
200	02.07.1998	C. Decaluwé	<i>Vlaamse openbare instellingen – Loopbaanversnelling</i>	8
○ 202	06.07.1998	C. Verwimp-Sillis	<i>Onderzoeksprogramma Max Wildiers – Stand van zaken</i>	251
203	07.07.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Verdeelsleutel onderwijskredieten – Verificatie leerlingenaantallen</i>	8
○ 205	09.07.1998	D. Ramoudt	<i>Toeristische sector – Werkgelegenheidsbeleid</i>	251

211	13.07.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Actieplan Vlaamse Rand – Maatregelen van specifiek toezicht</i>	8
○ 215	16.07.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Actieplan Vlaamse Rand – Taalgebruik in bedrijfsleven</i>	252
○ 218	25.08.1998	D. Lootens-Stael	<i>Flanders – Afbeelding Brussel</i>	252

L. VAN DEN BOSSCHE, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

215	04.06.1998	G. Vanleenhove	<i>Regeringscommissarissen onderwijs – Werking</i>	9
216	04.06.1998	N. Maes	<i>Federale dotatie buitenlandse studenten – Verdeelsleutel</i>	10
217	05.06.1998	L. Cannaearts	<i>Directeur SO Iste graad – Kwalificatievereisten</i>	11
218	05.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Stagiairs-verpleegkundigen – Aansprakelijkheid</i>	11
219	05.06.1998	E. Van Vaerenbergh	<i>Faciliteitscholen – PMS- en MST-werking</i>	12
222	12.06.1998	W. Aers	<i>Studentenhuisen Gent – Vandalismepreventie</i>	13
223	12.06.1998	W. Aers	<i>Lerarenkorps – Uitsluiting veroordeelde pedofielen</i>	14
224	12.06.1998	V. Heeren	<i>Ministerie Vlaamse Gemeenschap – Aanwerving werklozen</i>	15
225	15.06.1998	C. Verwimp-Sillis	<i>Administratieve taakbelasting basisonderwijs – Onderzoek</i>	15
226	15.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Studiebeurzen – Vlamingen buiten Europa</i>	16
227	15.06.1998	K. Van Dijck	<i>Subsidiëring leerlingenvervoer – Begrotingsfonds</i>	18
228	15.06.1998	K. Van Dijck	<i>Decumulatieregulering onderwijs – Impact</i>	18
229	16.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Ministerie Vlaamse Gemeenschap – Vervanging bij ziekte</i>	20
230	16.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Instellingen bijzondere jeugdbijstand – Aanwerving mannen/vrouwen</i> . .	21
231	17.06.1998	K. Van Overmeire	<i>Lager onderwijs Ronse – Vreemdelingen</i>	21
232	17.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vereenvoudiging administratieve documenten – Stand van zaken</i>	23
233	17.06.1998	M. Dillen	<i>Eindtermen – Afwijkingsaanvragen – Steiner en Hibernia</i>	23
234	18.06.1998	N. Maes	<i>Kinderen met leerstoornissen – Mogelijkheden buiten BuSo</i>	24
236	22.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Departement Onderwijs – Cultuurcel</i>	26
237	22.06.1998	M. Olivier	<i>Ministerie Vlaamse Gemeenschap – Diplomaverdringing</i>	29
238	24.06.1998	B. Vandendriessche	<i>Ziekenhuisscholen – Gent</i>	30
239	25.06.1998	R. Voorhamme	<i>Bestuursbeslissingen – Vermelding beroepsmogelijkheden</i>	31
240	26.06.1998	M. Dillen	<i>Ministerie Vlaamse Gemeenschap – Premies loopbaanonderbreking</i> . . .	32
241	29.06.1998	M. Dillen	<i>Nederlands voor allochtonen – Onderzoeksopdracht KU Leuven</i>	33
242	02.07.1998	J. Demeulenaere	<i>Doorlichting onderwijsinstellingen – Resultaat</i>	34
245	03.07.1998	S. Platteau	<i>Leerlingenwerving – Methodes</i>	36
246	06.07.1998	K. Van Dijck	<i>Eindtermen – Attitudevorming rond geweld</i>	37
247	09.07.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Alternatieve geneeskunde – Onderwijsmogelijkheden</i>	38
250	09.07.1998	M. Dillen	<i>Commissie Laakbare Praktijken – Evaluatie</i>	39
252	10.07.1998	M. Dillen	<i>Deeltijds secundair onderwijs – Evaluatie</i>	39
253	10.07.1998	C. Vandenbroeke	<i>KB's welzijn werknemers – Onderwijsrepercussies</i>	40

258	16.07.1998	A. Denys	<i>Topsportscholen – Leerlingenwelzijn en kwaliteitsbewaking</i>	42
T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling				
287	06.05.1998	J. Geysels	<i>Werkingsgebied PIDPA – Grondwaterkwaliteit</i>	217
300	19.05.1998	L. Sannen	<i>MER – Bruikbaarheid voor milieu- en bouwvergunning</i>	218
△ 302	19.05.1998	J. Malcorps	<i>Intercommunale ISVAG – Statutaire verwerkingsbeperkingen</i>	219
303	19.05.1998	J. Malcorps	<i>Blankaartbekken (IJzervallei) – Waterpeilbeheersing</i>	220
309	28.05.1998	M. Dillen	<i>Vrijwillige sanering bedrijfsterreinen – Stand van zaken</i>	223
310	28.05.1998	M. Dillen	<i>Wildbeheereenheden – Structuur en subsidiëringsvoorwaarden</i>	225
311	28.05.1998	M. Dillen	<i>Vlaco – Projecten</i>	226
313	29.05.1998	P. Desmet	<i>OVAM, VDAB, VLM, VMM – Managements- en staftoelage</i>	226
314	29.05.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>OVAM-advocaten – Selectiecriteria (2)</i>	227
315	03.06.1998	R. Van Den Heuvel	<i>Geplande riolering Kontich – Natuurbescherming</i>	228
316	03.06.1998	J. Geysels	<i>IJzerbroeken – Ruilverkavelingsproject</i>	43
317	03.06.1998	S. Stevaert	<i>Mijnterril Heusden-Zolder – Saneringsproject</i>	228
318	03.06.1998	S. Stevaert	<i>Lichthinder – Openbare verlichting</i>	229
319	04.06.1998	J. Sauwens	<i>Afvalexport naar ontwikkelingslanden – Verdrag van Basel</i>	231
320	05.06.1998	M. Van Der Poorten	<i>Slachthuizen – Koelinstallaties slachtafval</i>	232
321	05.06.1998	M. De Schamphelaere	<i>Heffing afvalwater – Berekeningswijze</i>	233
322	05.06.1998	S. Becq	<i>Vlaams Intersectoraal Akkoord – Regularisering nepstatuten</i>	43
323	05.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>VDAB Werkinformatiesysteem – EU-vacatures</i>	44
324	05.06.1998	J. Malcorps	<i>Betonex Ranst – Milieuvergunning</i>	233
325	05.06.1998	J. Malcorps	<i>Antitankgracht Brecht – Bodemvervuiling</i>	234
326	05.06.1998	J. Malcorps	<i>Maaswaterkwaliteit – Diuron</i>	235
△ 327	05.06.1998	C. Verwimp-Sillis	<i>Asbestverwerkende bedrijven – Milieu</i>	236
329	08.06.1998	F. Vermeiren	<i>Bosontwikkeling – Onderzoek en resultaten</i>	45
330	08.06.1998	F. Vermeiren	<i>Instituut voor Natuurbehoud – Aanwervingen</i>	237
332	12.06.1998	D. Van Mechelen	<i>Verhaalbelasting voor riolering – Subsidieverrekening</i>	239
333	12.06.1998	J. De Roo	<i>Wegbermmaaisel – Vervuilinggraad – Verwerking</i>	47
334	15.06.1998	J. De Meyer	<i>Waterzuiveringsprojecten – Dendermonde-St.-Niklaas</i>	48
335	15.06.1998	E. Van Vaerenbergh	<i>Zennevervuiling – Beleidsinitiatieven</i>	239
336	15.06.1998	C. Decaluwé	<i>Ooigembos Wielsbeke – Aankoop</i>	241
△ 337	16.06.1998	J. Stassen	<i>Asbestverwerkende bedrijven – Milieu</i>	49
338	16.06.1998	J. De Meyer	<i>Kanaal van Stekene – Dijkversteviging</i>	50
339	17.06.1998	J. Sauwens	<i>Afvalstromen – Huishoudelijk afval</i>	51
341	17.06.1998	J. Malcorps	<i>Biogastanks – Veiligheidsmaatregelen</i>	53

342	17.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vereenvoudiging administratieve documenten – Stand van zaken</i>	54
343	17.06.1998	M. Dillen	<i>Vlaams Impulsprogramma Natuurontwikkeling – Projecten</i>	54
344	18.06.1998	J. Caubergs	<i>Militair domein Leopoldsburg – Waterwinning</i>	242
○ 345	18.06.1998	J. Caubergs	<i>Vliegveld Sanicole (Hechtel-Eksel) – Milieuvergunning</i>	253
346	22.06.1998	P. Huybrechts	<i>Bermbesluit – Verkeersveiligheid</i>	55
347	22.06.1998	S. Platteau	<i>Bermbesluit – Maaiperiode</i>	56
353	24.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Parkwachters – Beleid</i>	57
358	29.06.1998	L. Cannaerts	<i>VDAB-invulling Smet-banen – Probleemvacatures</i>	57
360	01.07.1998	V. Dua	<i>Landschapsbescherming – Uitvoeringsbesluit financiële regeling</i>	58
361	01.07.1998	V. Dua	<i>Landschapsbescherming – Aanstelling toezichthoudende ambtenaren</i> . .	58
363	02.07.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Bebossing – Stand van zaken</i>	59
364	02.07.1998	J. Caubergs	<i>VDAB Genk – Bevlagging</i>	62
365	02.07.1998	C. Decaluwé	<i>Vlaamse openbare instellingen – Vakantiejobs</i>	62
366	02.07.1998	C. Decaluwé	<i>Vlaamse openbare instellingen – Loopbaanversnelling</i>	62
368	02.07.1998	J. Malcorps	<i>Milieuvriendelijke landbouwproductie – Bescherming zeldzame huisdierrassen</i>	63
○ 369	03.07.1998	J. De Meyer	<i>Vlarem II – Duiksport</i>	253
○ 372	06.07.1998	C. Decaluwé	<i>Baggerslib – Vervuiling en verwerking</i>	253
○ 373	07.07.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Schorrengebied Doel – Vrijwaring</i>	254
○ 376	09.07.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Milieujobs – Vrouwen</i>	254
378	09.07.1998	V. Heeren	<i>Thuishulp bij meerlingengeboorten – Tewerkstellingsprojecten</i>	64
○ 382	10.07.1998	M. Dillen	<i>Deurganckdok – Milieucompensaties</i>	254
○ 383	10.07.1998	G. Cardoen	<i>Waterzuivering – Inhaalbeleid</i>	254
○ 386	14.07.1998	J. Penris	<i>Villa De Buizerd Kalmthout – Bestemming</i>	255
388	16.07.1998	V. Dua	<i>VLM-parking Gent – Uitbreidingsplannen</i>	65
389	24.07.1998	V. Dua	<i>Forum Natuur en Landbouw – Evaluatie</i>	67
○ 390	25.08.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Sociale economie – Maatregelen</i>	255
○ 391	25.08.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>VMM-documentatiecentrum Felnet – Werking</i>	255
○ 394	25.08.1998	J. Sauwens	<i>Wintertaling en smient – Jacht</i>	256
○ 395	25.08.1998	J. Sauwens	<i>Cannerberg (Maastricht) – Milieu</i>	256
○ 399	25.08.1998	C. Verwimp-Sillis	<i>Omzetting Europese milieuriichtlijnen – Problemen</i>	257
○ 401	25.08.1998	J. Malcorps	<i>Antwerp Karting College – Milieuvorwaarden</i>	257
○ 402	25.08.1998	J. Malcorps	<i>Aquafin – Derogatieaanvraag (2)</i>	258

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

112	25.05.1998	J. De Meyer	<i>Verbrandingsoven St.-Niklaas – Bodemonderzoek</i>	242
115	29.05.1998	M. Olivier	<i>Commerciële gezondheidsinformatie – Invloed op preventiebeleid</i>	243

120	03.06.1998	C. Verwimp-Sillis	<i>Ozon – Maatregelen</i>	68
122	05.06.1998	C. Verwimp-Sillis	<i>Asbestverwerkende bedrijven – Volksgezondheid</i>	69
○ 124	05.06.1998	M. Olivier	<i>Kijk- en luistergeld – Caravans</i>	258
125	08.06.1998	F. Creyelman	<i>Dopingcontrole – Schaatsport</i>	69
126	12.06.1998	W. Aers	<i>VZW Pasop (Gent) – Subsidiëring</i>	245
127	16.06.1998	J. Stassen	<i>Asbestverwerkende bedrijven – Volksgezondheid</i>	70
128	17.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vereenvoudiging administratieve documenten – Stand van zaken</i>	70
130	25.06.1998	P. Ceysens	<i>Toekenning RVT-bedden – Problemen</i>	71
○ 131	26.06.1998	M. Dillen	<i>Inspectie van Financiën – Prestatiemanagementscyclus</i>	259
○ 132	29.06.1998	M. Dillen	<i>Interculturele bemiddeling gezondheidszorg – Evaluatie</i>	259
○ 133	02.07.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kinderpsychiaters – Behoeft</i>	259
134	02.07.1998	M. Verlinden	<i>'s Hertogenmolens Aarschot – Restauratie (2)</i>	72
135	02.07.1998	C. Decaluwé	<i>Vlaamse openbare instellingen – Vakantiejobs</i>	73
136	02.07.1998	C. Decaluwé	<i>Vlaamse openbare instellingen – Loopbaanversnelling</i>	73
137	06.07.1998	R. Van Den Heuvel	<i>Aids-patiënten en seropositieven – Maatschappelijke aanvaarding</i>	73
138	09.07.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Zwartkijkerscampagne – Resultaten</i>	74
139	25.08.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Sociale economie – Maatregelen</i>	75

E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

114	21.11.1997	F. Vermeiren	<i>N176 kruispunt Romeinsessesteenweg (Brussel) – Overleg</i>	76
121	24.11.1997	C. Decaluwé	<i>Schade aan verlichtingspalen – Omvang</i>	76
122	24.11.1997	C. Decaluwé	<i>Gemeenten met lage openbaarvervoerfrequentie – Stand van zaken</i>	78
136	02.12.1997	C. Decaluwé	<i>Wegenwerken – Omleidingen</i>	78
137	02.12.1997	C. Decaluwé	<i>Aanleg N50b/c Kortrijk – Stand van zaken</i>	81
138	02.12.1997	C. Decaluwé	<i>Aanleg N328 Kortrijk – Stand van zaken</i>	81
300	13.03.1998	C. Decaluwé	<i>Spoorvorming – Situatie</i>	82
426	26.05.1998	A. Van Nieuwerkerke	<i>N374 Brugge – Verlichting fietspad</i>	84
427	27.05.1998	M. Dillen	<i>Liefkenshoektunnel – Dading</i>	84
436	03.06.1998	F. Vermeiren	<i>Bouwaanvragen Zaventem – Advies Regie der Luchtwegen</i>	86
438	03.06.1998	C. Verwimp-Sillis	<i>Ozon – Maatregelen</i>	87
439	03.06.1998	C. Verwimp-Sillis	<i>De Lijn – Aansluiting op de trein</i>	89
440	03.06.1998	J. De Roo	<i>Verkavelingen met voorafgaand akkoord – Toepassing stedenbouwdecreet</i>	92
442	04.06.1998	C. Decaluwé	<i>Reservegronden sociale huisvestingsmaatschappijen – Planschade</i>	93
443	04.06.1998	V. Heeren	<i>Naamsessesteenweg Bevingen (Sint-Truiden) – Verkeersdrempel</i>	94
444	04.06.1998	J. Gabriels	<i>Haveninfrastructuur – Gebruiksefficiëntie</i>	95
445	04.06.1998	J. Gabriels	<i>Goederentransport Antwerpen-Born – Spoor vs. binnenvaart</i>	97
446	04.06.1998	J. Gabriels	<i>Goederentransport Antwerpen-Straatsburg – Spoor vs. binnenvaart</i>	98

447	05.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Dienst voor de Scheepvaart – Boek Willy Claes</i>	98
448	05.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>De Lijn – Rolstoelgebruikers</i>	98
449	08.06.1998	F. Creyelman	<i>Sasbrug Nete (Lier) – Wegdek</i>	101
450	08.06.1998	J. Laverge	<i>Geldigheidstermijn bouwvergunning – Schorsing</i>	101
451	12.06.1998	J. Gabriels	<i>Fietspaden – Beleid</i>	103
452	15.06.1998	J. Malcorps	<i>Tervatebrug Stuivekenskerke (Diksmuide) – Vervanging</i>	104
453	15.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Spoorwegbrug Zeekanaal Ruisbroek – Problemen</i>	105
454	15.06.1998	A. Van Aperen	<i>N146 Minderhout-Meer – Fietspaden</i>	105
455	15.06.1998	J. Stassen	<i>N41 Temse-Hamme – Geplande werken</i>	106
456	15.06.1998	P. Huybrechts	<i>Bouwmisdrijven – Meldingen</i>	107
457	15.06.1998	V. Heeren	<i>Werken E313 – Verkeersregeling</i>	108
458	16.06.1998	M. Olivier	<i>Afwerking A17 en N58 – Evaluatie verkeersstromen</i>	109
459	16.06.1998	J. De Meyer	<i>Moervaart en Durme – Geplande waterkeringswerken</i>	109
460	16.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Mobiliteitsovereenkomst met Brussel – Taalgebruik MIVB</i>	110
461	17.06.1998	J. Maes	<i>Sociaal tarief De Lijn – Uitbreiding</i>	110
462	17.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vereenvoudiging administratieve documenten – Stand van zaken</i>	111
463	17.06.1998	C. Verwimp-Sillis	<i>Gewestwegen – Verlichting en veiligheid</i>	112
464	17.06.1998	J. Malcorps	<i>Voormalig Philipsterrein Leuven – Ontsluitingsopties</i>	115
465	18.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Veiligheidsgordelcampagne – Nederlands</i>	116
466	22.06.1998	E. Van Vaerenbergh	<i>Gepland overstromingsgebied Zenne – Milieu</i>	117
467	22.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>De Lijn Limburg – Verkeerslichtenbeïnvloeding</i>	117
468	22.06.1998	C. Decaluwé	<i>A17 Kortrijk-Dottenijs – Vanrails, verlichting, beplanting</i>	119
469	22.06.1998	C. Decaluwé	<i>Doornikserijksweg Kortrijk – Heraanleg</i>	119
470	24.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>De Lijn – Grensoverschrijdend busvervoer</i>	120
471	24.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Fluisterasfalt – Planning '94</i>	121
472	24.06.1998	C. Decaluwé	<i>A19 Ter Bekewijk Menen – Lawaaihinder</i>	122
473	24.06.1998	C. Decaluwé	<i>Mobiliteitsconvenants – West-Vlaanderen</i>	123
475	25.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Niet-watergebonden bedrijven langs Rupelkanaal – Beleid</i>	125
476	26.06.1998	M. Dillen	<i>De Lijn – Herziening mobiliteitsconvenant</i>	125
479	01.07.1998	F. De Vilder	<i>Fietspadproject Wachtebeke-Zelzate – Stand van zaken</i>	126
480	01.07.1998	E. Matthijs	<i>Heraanleg Peperstraat Eeklo – Stand van zaken</i>	126
481	01.07.1998	C. Verwimp-Sillis	<i>De Lijn – Aansluiting op de trein (2)</i>	127
482	02.07.1998	L. Cannaeerts	<i>N10 Begijnendijk-Aarschot – Kruispunten</i>	128
485	02.07.1998	M. Cordeel	<i>Doel – Toegangspoort haven</i>	129
486	03.07.1998	J. Penris	<i>Dading Vlaams Gewest-Flandria – Bedrag</i>	129
487	03.07.1998	J. Penris	<i>Kruispunt Goteborgweg-Noorderlaan Antwerpen – Veiligheid</i>	130
488	03.07.1998	J. Penris	<i>Noorderlaan Antwerpen – Staat van de fietsstroken</i>	130

489	06.07.1998	C. Decaluwé	<i>Verkeersradiofrequenties langs autosnelwegen – Beleid</i>	131
490	06.07.1998	C. Decaluwé	<i>A19 Kortrijk-Ieper – Vangrails</i>	131
491	06.07.1998	J. Stassen	<i>Danneau Ninove – Stedenbouwkundige vergunningen</i>	132
492	06.07.1998	J. Stassen	<i>Topmolen Haaltert – Sloopvergunning</i>	132
493	07.07.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>De Lijn Lier – Tariefzones</i>	133
500	16.07.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Inventaris leegstaande en verwaarloosde bedrijfsruimten – Limburg</i>	134
502	16.07.1998	G. Cardoen	<i>Bermen – Onderhoud</i>	134
504	24.07.1998	C. Verwimp-Sillis	<i>Niet-vergunde reclamepanelen langs gewestwegen – Maatregelen</i>	135

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

130	04.06.1998	S. Stevaert	<i>Expansiesteun – Franchising</i>	136
131	05.06.1998	B. Vandendriessche	<i>Investeringssteun – Beschutte werkplaatsen</i>	137
132	05.06.1998	P. Huybrechts	<i>Mercuriusproject – Stand van zaken</i>	137
133	15.06.1998	M. Dillen	<i>Expansiesteun – Aanvragen – EU-controle</i>	140
134	16.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>VRT Radio 1 – Sponsoring tentoonstelling Afrikamuseum</i>	142
135	16.06.1998	M. Olivier	<i>Noodweerschade land- en tuinbouw – Landbouwinvesteringsfonds</i>	142
136	16.06.1998	P. Huybrechts	<i>KIA en Hyundai – Investeringssteun</i>	143
137	17.06.1998	M. Dillen	<i>Tobias en Leeuw – Productiepremie</i>	144
138	17.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vereenvoudiging administratieve documenten – Stand van zaken</i>	145
139	22.06.1998	M. Olivier	<i>Elektriciteit uit drijfmest – Onderzoek en proefprojecten</i>	145
140	24.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>VRT-nieuws – Decreet repressiegetroffenen en oorlogsslachtoffers</i>	146
141	26.06.1998	M. Dillen	<i>VRT-programma's – Politici</i>	147
142	26.06.1998	M. Dillen	<i>VRT Uefacupfinale – Technische prestaties France Telecom</i>	149
143	29.06.1998	W. Aers	<i>VRT-televisienieuws – Begrafenis Anton Van Wilderode</i>	150
144	02.07.1998	W. Aers	<i>VRT Lopend Vuur – Che Guevara</i>	150
150	13.07.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Actieplan Vlaamse Rand – VRT Teletekst</i>	150

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

△ 148	21.05.1997	M. Olivier	<i>Benji-springen – Veiligheidsnormen</i>	151
108	03.03.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Taalgebruik in bestuurszaken – Kraainem</i>	152
134	27.03.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gemeenteraadsliden – Ouderschapsverlof</i>	152
149	20.04.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlabinvest – Resultaat</i>	245
158	04.05.1998	P. Lachaert	<i>Gemeente Zomergem – Aanwending personeelsgegevens</i>	153
171	28.05.1998	R. Van Den Heuvel	<i>Inkomensverliesverzekering – Looptijd en uitkering</i>	246
172	29.05.1998	J. Maes	<i>Sociale huisvestingsmaatschappijen – Type-inschrijvingsformulier</i>	247
173	04.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Faciliteitengemeenten – Toezending Franstalige overheidsdocumenten</i> ..	154

174	04.06.1998	C. Decaluwé	<i>Reservegronden sociale huisvestingsmaatschappijen – Planschade</i>	248
175	05.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vorming lokale ambtenaren – Thema toegankelijkheid gebouwen</i>	154
176	05.06.1998	S. Becq	<i>Socialewoningbestand Halle-Vilvoorde – Woonbehoeften</i>	249
177	08.06.1998	F. Dewinter	<i>Evolutie SIF-trekkingsrechten – Uitspraken minister Demeester</i>	155
178	08.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gemeentepersoneel – Tewerkstelling bij gemeentelijke VZW's</i>	156
179	08.06.1998	F. Vermeiren	<i>Commissie Sociale Veiligheid – Samenstelling</i>	157
180	12.06.1998	D. Van Mechelen	<i>Verhaalbelasting voor riolering – Subsidieverrekening</i>	158
181	12.06.1998	E. Van Vaerenbergh	<i>Vlabinvest – Bevoegdheidsoverdracht</i>	159
182	12.06.1998	E. Van Vaerenbergh	<i>Vlabinvest – Adviescomité</i>	160
183	12.06.1998	E. Van Vaerenbergh	<i>Vlabinvestproject De Kerselaar (Overijse) – Stand van zaken</i>	161
184	15.06.1998	S. Van Lindt	<i>CAO lokale besturen – Telewerk</i>	161
186	15.06.1998	E. Van Vaerenbergh	<i>Vlabinvest Tervuren – Stand van zaken</i>	162
188	15.06.1998	V. Heeren	<i>Sociale huisvesting Limburg – Additioneel investeringsprogramma</i>	162
190	16.06.1998	P. Ceysens	<i>Toren I St.-Maartensdal Leuven – Renovatieproject</i>	163
191	16.06.1998	Y. Avontroodt	<i>SIF-subsidies – Wijkgezondheidscentra</i>	164
192	16.06.1998	E. Van Vaerenbergh	<i>Vlabinvestproject Casino (Tervuren) – Stand van zaken</i>	165
195	17.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Faciliteitengemeenten – Franstalige trouwboekjes</i>	165
196	17.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vereenvoudiging administratieve documenten – Stand van zaken</i>	165
197	18.06.1998	J. Weyts	<i>Heffing leegstand – Niet-vergunningplichtige renovatie</i>	165
198	18.06.1998	E. Van Vaerenbergh	<i>Vlabinvestproject Kerkeveld (Kraainem) – Onteigeningen</i>	166
201	29.06.1998	L. Delcroix	<i>Tegemoetkoming hypotheeklening – Aanpassing</i>	167
202	29.06.1998	L. Quintelier	<i>Sociale huisvestingsprojecten – Subsidiëring omgevingswerken</i>	169
204	02.07.1998	C. Decaluwé	<i>Vlaamse openbare instellingen – Vakantiejobs</i>	170
205	02.07.1998	C. Decaluwé	<i>Vlaamse openbare instellingen – Loopbaanversnelling</i>	170
209	09.07.1998	E. Van Vaerenbergh	<i>Stadswachten – Statuut</i>	170
215	16.07.1998	R. Van Den Heuvel	<i>Minimumlevering elektriciteit, gas en water – Lokale adviescommissies</i>	171

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

260	03.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Werelderfgoed – Begijnhoven</i>	171
261	03.06.1998	P. Ceysens	<i>Interlandelijke adoptie – Beginseltoestemming Kind en Gezin</i>	172
262	03.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Maison de la Jeunesse Wezembeek-Oppem – Subsidiëring</i>	173
263	04.06.1998	R. Van Den Heuvel	<i>OCMW's – Schuldbemiddeling</i>	174
264	05.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kinderopvang – Meldingsplicht</i>	175
265	05.06.1998	M. Vandenbussche	<i>Cultuurbudget – Unesco-aanbeveling</i>	176
266	05.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Bibliotheek Wezembeek-Oppem – Nederlandstalige boeken</i>	177
267	08.06.1998	F. Creyelman	<i>Trainers – VTS-gediplomeerden</i>	178
268	12.06.1998	W. Aers	<i>Meisjessportdag GUSB – Integratie-impact</i>	179

269	12.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Buitenschoolse kinderopvang – Wettelijke voorschriften maaltijdservice</i>	179
270	12.06.1998	F. Strackx	<i>Multicultureel spel Jeugdraad – Subsidiëring</i>	180
271	15.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Cultuursubsidies voor Franstaligen</i>	181
273	15.06.1998	M. Dillen	<i>Normconformiteit culturele centra – Stand van zaken</i>	181
274	15.06.1998	M. Dillen	<i>Galeries hedendaagse kunst – Beurssubsidies</i>	182
275	16.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Jeugdwerkbeleidsplannen – Etnisch-culturele minderheden</i>	184
277	17.06.1998	M. Dillen	<i>Brusselse podia – Subsidiëring</i>	184
279	17.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vereenvoudiging administratieve documenten – Stand van zaken</i>	185
280	17.06.1998	M. Dillen	<i>VZW Kollektief Internationale Nieuwe Scène – Subsidiëring</i>	185
281	17.06.1998	J. Stassen	<i>Cultureel Centrum Temse – Erkenning</i>	186
282	22.06.1998	M. Keulen	<i>Jeugdverenigingen – Aansprakelijkheidsverzekering</i>	187
283	22.06.1998	J. Sauwens	<i>Kasteel van Mesen (Lede) – Bescherming (2)</i>	189
284	24.06.1998	S. Becq	<i>Comités Bijzondere Jeugdzorg taalgrensregio – Franstalige jongeren</i>	189
285	24.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Onthaalbeleid allochtonen – Hogergeschoolden</i>	190
286	24.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kinderopvang in grensregio's – Ouderbijdrage</i>	191
287	25.06.1998	H. Suykerbuyk	<i>Studie Vlaamse standaardtaal – Gronden</i>	192
288	29.06.1998	M. Dillen	<i>KVS – Brusselse subsidieverplichtingen</i>	193
291	02.07.1998	P. Ceysens	<i>Sint-Medardushof Bertem – Onderhoud</i>	194
293	02.07.1998	C. Decaluwé	<i>Vlaamse openbare instellingen – Vakantiejobs</i>	195
294	02.07.1998	C. Decaluwé	<i>Vlaamse openbare instellingen – Loopbaanversnelling</i>	195
296	06.07.1998	J. Stassen	<i>Topmolen Haaltert – Bescherming</i>	195
297	09.07.1998	M. Verlinden	<i>Monumenten – Schade door duiven</i>	196
○ 298	09.07.1998	S. Becq	<i>Arbeidstrajectbegeleiding – Evaluatie</i>	260
301	10.07.1998	L. Delcroix	<i>Subsidiëring kinderdagverblijven – Koppeling aan bezettingsgraad</i>	197
○ 302	10.07.1998	M. Dillen	<i>Beschutte werkplaatsen – Lastenverlaging</i>	260
304	13.07.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Bibliotheek Wezembeek-Oppem – Nederlandstalige boeken (3)</i>	198

B. GROUWELS, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid

47	15.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse gemeenschapscentra in Brussel – Aantrekkingskracht</i>	199
48	16.06.1998	D. Lootens-Stael	<i>Ministerieel beleid – Adviserende sociaal-culturele verenigingen</i>	200
49	17.06.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vereenvoudiging administratieve documenten – Stand van zaken</i>	201
50	25.06.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Radiozender voor Brussel – Project</i>	201
51	02.07.1998	C. Decaluwé	<i>Vlaamse openbare instellingen – Vakantiejobs</i>	201
52	02.07.1998	C. Decaluwé	<i>Vlaamse openbare instellingen – Loopbaanversnelling</i>	201